

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Ο μάγειρας είπε τον άλλο χρόνο δεν έρχομαι

Στην ίδια ησυχαστική Καλύβα «Κοίμησις της Θεοτόκου» στα Κατουνάκια λίγα χρόνια πριν να φύγουν απ' αυτήν, ο Παπα - Ιγνάτιος με την συνοδεία του, στην εορτή της Παναγίας που έκαναν πανηγυρική αγρυπνία, είχαν για μάγειρα τον Μοναχό Παΐσιο, στον οποίο παρέδωσαν τα ψάρια για να τα παρασκευάσει.

Τα ψάρια, τα οποία μετά βίας έφταναν να φάνε 25 - 30 άτομα, ήταν πολύ λίγα για να φανέ όλοι οι πατέρες που είχαν συντρέξει από ευλάβεια στην πανηγυρική εκείνη αγρυπνία, διότι πριν από 50 χρόνια, που έγινε το θαύμα αυτό, το Άγιον Όρος είχε πολλούς Μοναχούς και έτσι βρέθηκαν από 30, που υπολόγισαν οι πανηγυρίζοντες περισσότεροι από εκατό Μοναχοί.

Οι γέροντες της Καλύβης αυτής όταν είπαν στο μάγειρα Γερο - Παΐσιο ότι στο τραπέζι θα καθίσουν να φάνε περισσότεροι από εκατό μοναχοί, τότε ο μάγειρας είπε: «δεν μου λέτε γεροντάδες μου, πώς θα ταΐσω τόσον κόσμο; τι να τους δώσω να φάνε; Τα ψάρια, όπως ξέρετε, δεν φτάνουν πουθενά, τι άλλο φαγητό να τους κάνω να φάνε; Πάντως γεροντάδες μου σας δηλώνω επίσημα να το ξέρετε από τώρα και να κανονίσετε την πορεία σας, διότι, του χρόνου στην πανήγυρη σας δεν πρόκειται να έλθω, να είσθε γι' αυτό σίγουροι ότι δεν θα με έχετε άλλη φορά στην πανήγυρή σας».

Τούτο είπε προφητικά, ο μάγειρας Πάτερ Παΐσιος, διότι δεν πέρασαν ούτε 15 ημέρες από το πανηγύρι αυτό της Παναγίας, που έγινε με πολλή μεγαλοπρέπεια και τα ψάρια έφτασαν και περίσσευσαν και για την άλλη ημέρα, επειδή με την προσευχή των Πατέρων, τα ευλόγησε ο Θεός και έμειναν όλοι ευχαριστημένοι, αλλά ο γερο - Παΐσιος, ο μάγειρας δεν ξαναπήγε στην επίγεια αυτή πανήγυρη, διότι τον πήρε η Κυρία Θεοτόκος από την ψεύτικη αυτή ζωή και αξίωσε αυτόν της αιωνίου μακαριότητας να χαίρεται με τους Αγγέλους και όλους τους Αγίους και να πανηγυρίζει αιώνια στην Βασιλεία των ουρανών.

Φοβερό κριτήριο την ώρα του Θανάτου

Στην Σκήτη της «Αγίας Τριάδος» τα Καυσοκαλύβια, στην Καλύβα «Ζωοδόχος Πηγή» από το 1910 ασκητικά διαβίωνε ένας μεγάλος Καλλιτέχνης Ευλόγλυπτης εκ Μυτιλήνης καταγόμενος Γερο -Αρσένιος με τους υποτακτικούς του, τον πνευματικό εξομολόγο Παπα - Νικόδημο και τον Μοναχό Γερμανό.

Ο Μοναχός Γερμανός παρέλαβε δυο από τα καλύτερα Ευλόγλυπτα έργα του Γέροντα του, από τα οποία το μεν ένα παρίστανε την «Σταύρωση του Κυρίου» το δε άλλο την «Δευτέρα Παρουσία και την μέλλουσα Κρίση Αυτού».

Τα μεγάλης αξίας αυτά έργα ο Π. Γερμανός μετέφερε προς πώληση στην Αμερική, αλλά επειδή όπως μας πληροφόρησαν, ζητούσε μεγάλα χρηματικά ποσά και για τα δυο, δεν μπόρεσε να τα πουλήσει και τα είχε τοποθετήσει σε μια μεγάλη έκθεση, στην οποία, όσοι επιθυμούσαν να τα δουν, πλήρωναν ιδιαίτερο εισιτήριο.

Από τα ποσά που εισέπραττε, μέρος βαστούσε για την συντήρησή του και τα υπόλοιπα έστελνε στον Γέροντα του, διότι ήταν πολύ ευλαβής και θεοφοβούμενος υποκτακτικός.

Πέρασαν περισσότερα από σαράντα χρόνια από τότε πού έφυγε, και όταν γύρισε ο Π. Γερμανός στα Καυσοκαλύβια στην Μετάνοια του, ο Γέροντας του με τον πνευματικό Παπα - Νικόδημο είχαν απέλθει στις αιωνίους Μονάς, στην βασιλεία των ουρανών. Στη ζωή βρήκε μόνο τον νεώτερο από την Συνοδεία αυτή και ανεψιό του Παπα -Νικόδημου, Επιφάνειον Ιερομόναχον.

Ο Π. Επιφάνιος με χαρά άμετρη δέχθηκε τον εξ Αμερικής επιστρέψαντα Γέροντα Γερμανό, τον οποίον μετά προθυμίας εξυπηρέτησε μέχρι βαθέως γήρατος.

Ο Γέρο - Γερμανός, γεροντάκι πλέον, όταν πλησίασε ο καιρός της αναχωρήσεώς του από την ψεύτικη αυτή ζωή, είπε στον αδελφό Π. Επιφάνιο: «Αδελφέ νομίζω πώς ήλθε ο καιρός να φύγω για πάντα από την ζωή αυτή. Γι' αυτό αν θέλεις παρακάλεσε τους πατέρες της Σκήτης να κάνουν δέηση και θερμή προσευχή προς Κύριον για την ταλαίπωρη ψυχή μου και ο θεός να ελπίσει και σένα και όλους τους αδελφούς».

Λέγοντας αυτά τα λόγια στον Π. Επιφάνιο, παρουσία και άλλων Πατέρων της Σκήτης, άρχισε ένα φοβερό Κριτήριο, στο οποίο απαντούσε ο Πάτερ Γερμανός μονολεκτικά με ένα ναι ή ένα όχι. Πού και πού έλεγε «Όχι αυτό δεν το έκανα, ψέμματα λέτε. Για εκείνο έκανα αυτό το καλό, έκανα εκείνη τη μετάνοια» και πάλι έλεγε «Ναι το έκανα, αλλά έδωσα ελεημοσύνη», και άλλοτε έλεγε «Όχι αυτό δεν το έκανα».

Τούτο διήρκεσε αρκετή ώρα και σ' αυτή την κατάσταση παρέδωσε το πνεύμα του κατά το έτος 1955.

Προφητεία του Γέρο - Χερουβείμ

Καθώς μας διηγήθηκε ο ευλαβής ασκητής στην έρημο του Αγιο-βασίλη, σεβαστός και αγαπητός μου Γέρο - Δαμασκηνός, από την ησυχαστική Καλύβα «Εισόδια της Θεοτόκου», ότι το 1940 - 41 ο Γερο - Δαμασκηνός με τον υποτακτικό του Αυγουστίνο Μοναχό, ήθελε για πνευματική εργασία να πάει στη Βίγλα, που είναι η Ρουμανική Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, από τον επάνω δρόμο, ο οποίος από την Κερασιά πηγαίνει στα Κρύα Νερά, στον Βαθύλακκα, επάνω από τον Άγιο Πέτρο, κι απ' εκεί στου Κυρ Ησαΐου και κατεβαίνει στη Βίγλα. Ο δε άλλος δρόμος πηγαίνει από την Κερασιά δεξιά κατεβαίνει στα Καυσοκαλύβια, και απ' εκεί ανεβαίνει στον Άγιο Νείλο κλπ.

Ο πρώτος δρόμος λέγεται αποπάνω και ο άλλος λέγεται αποκάτω.

Ο Γερο - Χερουβείμ, όταν ο Γερο - Δαμασκηνός του είπε το σκοπό του ταξιδιού του είπε στον Γερο - Δαμασκηνό: «Πάτερ μου αν θέλεις να φτάσεις ασφαλώς με τη συνοδεία σου στο μέρος που θέλεις να πας, θα πρέπει να πάτε από τον κάτω δρόμο και όχι από τον επάνω».

Ο Γέρο - Δαμασκηνός δεν έδωσε πολύ σημασία στα λόγια αυτά του Γερο - Χερουβείμ κι αποφάσισε να πάει από τον αποπάνω δρόμο επειδή είναι συντομότερος και δεν έχει πολλές ανηφοροκατηφόρες, όπως έχει ο κάτω δρόμος, που πρέπει, όπως είπαμε, να κατέβει κανείς πρώτα στη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων κι απ' εκεί να ανέβει επάνω κλπ. Αλλά δεν πρόλαβε με τον υποτακτικό του να φτάσει στα Κρύα νερά και ξαφνικά προβάλλουν μπροστά τους τρεις ένοπλοι άνδρες ληστές, οι οποίοι αφού τους έκαναν ερευνά και είδαν πως δεν είχαν τίποτε το σημαντικό μαζί τους, τους υποχρέωσαν να γυρίσουν πίσω, με κίνδυνο να τους σκοτώσουν αν δεν υπακούσουν στη διαταγή τους.

Η εκπλήρωση της προφητείας

Τότε αναγκαστικά ο Γερο - Δαμασκηνός με τον υποτακτικό του Μοναχό Αυγουστίνο, αφού δοκίμασαν μια μεγάλη λαχτάρα από τους ληστές, γύρισαν και πήγαν από τον κάτω δρόμο και έτσι εκπληρώθηκε η προφητεία του Γέροντος Χερουβείμ, ο οποίος είχε φτάσει, με την αδιάλειπτη προσευχή, την πίστη στο Θεό και την αυταπάρνηση, στην πραγματική αρετή της ταπεινώσεως και έφυγε από τον κόσμο τούτο, πλήρης ημερών και τον αξίωσε ο Πανάγαθος θεός στη χορεία των αγιορειτών Πατέρων.

Φοβερή η κρίση του θανάτου

Σε μια ξεροκαλύβα της Ιεράς Νέας Σκήτης του Αγίου Παύλου, πριν από πολλά χρόνια, ένας υποτακτικός, Μηνάς το όνομα του, αρρώστησε βαρεια για θάνατο.

Ξαφνικά εκεί που νόμιζαν οι πατέρες που τον φρόντιζαν πώς θα πεθάνει, βλέπουν και έκανε απότομες κινήσεις των χεριών και του κεφαλιού του.

Οι παρευρισκόμενοι εκεί παρακολουθούσαν με πολλή περιέργεια και ενδιαφέρον τις κινήσεις και σε ερώτησή τους, ο μελλοθάνατος, είπε: «Κριτήριο, αδελφοί μου, Κριτήριο, φοβερό Κριτήριο στο οποίο αντιδικούν οι Δαίμονες με τους Αγγέλους. Σας παρακαλώ αδελφοί μου κάνετε προσευχή για την ψυχή μου» και λέγοντας αυτά, μετά πολλών ωρών πάλη και αγωνία, παρέδωσε το πνεύμα.

Που όμως; κανείς δεν γνωρίζει, ποίοι άραγε να νίκησαν;

Φοβερή αδελφοί μου είναι η ώρα του θανάτου.

Φοβερό το Κριτήριο και η αντιδικία των Δαιμόνων και η απόφαση στα χέρια της θείας Δικαιοσύνης, αλλά ας παρακαλούμε τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν και να ζητήσωμεν απ' αυτόν, με εξομολόγηση και ταπεινή καρδιά, να νικήσει το Έλεός Του την Κρίσιν, επειδή η αγία Γραφή λέει: «Έλεος και κρίσιν άσομαί σοι Κύριε, ψάλω καί συνήσω εν οδώ άμώμω• πότε ήξεις προς με; διεπορευόμενη εν κακία καρδιάς μου, εν μέσω του οίκου μου» (Ψαλμ. Ρ' 100).

Δηλαδή: Εγώ Κύριε θα ψάλλω το έλεος Σου με την κρίση μαζί, κι αυτά θα τα καταλάβω όταν θα βρίσκομαι στο δρόμο της αναμαρτησίας και παρακαλώ πότε θα έλθεις σπίτι μου; Όταν θα βρίσκομαι στο δρόμο της ακακίας και της καλοσύνης; Τότε σε παρακαλώ να έλθεις να παραλάβεις

την ψυχή μου και να την κρίνεις με το άπειρο Σου έλεος και όχι με τη δικαία Σου κρίση! Αυτό θα πρέπει όλοι μέρα νύχτα να παρακαλούμε και να διορθώνουμε τα σφάλματα και αμαρτήματα μας, και κατά τη θεία Του εντολή θα πρέπει για να τύχουμε του θείου ελέους, να γινόμαστε έτοιμοι όπως το είπε ο ίδιος «Γίνεσθε έτοιμοι, διότι ο θάνατος ως κλέπτης έρχεται εν ώρα ή ου δοκείται» και επειδή ο θάνατος έρχεται σαν κλέφτης τότε που δεν τον περιμένουμε, θα πρέπει ανά πασά στιγμή να είμαστε έτοιμοι να τον υποδεχτούμε και να λέμε κι εμείς με τον Προφήτη Δαυίδ «Πότε ήξεις προς με»; δηλ. πότε, Κύρη, θάρθεις και σε μένα να με πάρεις;

Ο Γερο - Μιχαήλος στα Καυσοκαλύβια

Πριν από δεκαέξι χρόνια (1965) ο Γερο - Μιχαήλος, Γέροντας της Καλύβης «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» είχε ανιστορήσει μια εικόνα του αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως (διότι ήταν καλός αγιογράφος), την οποία εικόνα είχε μεταφέρει ο ίδιος στην νήσο Ρόδο.

Ο Γερο - Μιχαήλος, επί είκοσι και πλέον χρόνια είχε πάθει έλκος του στομάχου και κατά καιρούς υπέφερε από φριχτούς πόνους. Όταν γύρισε από την Ρόδο, που παρέδωσε την εικόνα του Αγίου Νεκταρίου, στο πλοίο τον έπιασαν πάλι ισχυροί πόνοι και κάθονταν σε μια γωνιά κουβαριασμένος.

Στο ίδιο πλοίο συνταξίδευε και ένας γιατρός παθολόγος Παπανικολάου το όνομα. Ο γιατρός ρώτησε τον Γερο - Μιχαήλ «γιατί κάθεσαι έτσι μαζεμένος Πάτερ;» Και αφού έμαθε την αιτία του είπε: «Μη στενοχωριέσαι Γέροντα, θα σου δώσω εγώ ένα φάρμακο και θα γίνεις περδίκι», όπως μου είπε ο ίδιος ο Π. Μιχαήλ, όταν του έδωσε το φάρμακο και το ήπια αμέσως υπεχώρησαν οι πόνοι, ανακουφίστηκε αρκετά και έτσι μπόρεσε και συνέχισε το ταξίδι άνετα.

Όταν έφτασε στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, στο Αγιον Όρος, δεκαπέντε ήμερες πριν από την εορτή του Αγίου Νεκταρίου, ο Γερο - Μιχαήλος, μετά το Απόδειπνον και την Ιδιαίτερη προσευχή (τον κανόνα του) έπεσε να αναπαυθεί. Δεν πέρασε δε ούτε μια ώρα και άκουσε την πόρτα του δωματίου του να ανοίγει.

Από τον θόρυβο ξύπνησε και βλέπει μπροστά του έναν ιεροπρεπή σεβάσμιο Γέροντα. Στην αρχή φοβήθηκε κι όταν συνήλθε από το φόβο, κοίταξε καλύτερα και βλέπει ότι έφερε εγκόλπιο και σταυρό στο στήθος.

Τότε ξεθάρρεψε και με κάπως έντονη φωνή είπε: «Ο άγιος Νεκτάριος!» ο

οποίος του είπε: «Ἦρθα να σου πω ότι δεν σε θεράπευσε ο γιατρός Παπανικολάου με τα φάρμακα του στο πλοίο αλλά από την στιγμή που πήγες την εικόνα μου στην Ρόδο, θεραπεύτηκες. Να δοξάζεις το Θεό και να τιμάς την Παναγία».

Όταν είπε αυτά, ο άγιος Νεκτάριος, έγινε άχραντος. Ο υποτακτικός του Γέροντα Μιχαήλ, Μοναχός Γαβριήλ, ο οποίος κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο, από την συζήτηση και τις έντονες φωνές του Γέρο - Μιχαήλ, ξύπνησε και βρήκε τον Γέροντα του να ψαχνει για να βρει τον άγιο Νεκτάριο.

Τότε και οι δύο τους κοίταξαν όλες τις πόρτες του σπιτιού και διεπίστωσαν πως όλες ήταν ερμητικά κλεισμένες και από μέσα ασφαλισμένες όπως τις είχαν οι ίδιοι κλείσει αποβραδύς.

Ο Γέρο - Μιχαήλ, αφού διηγήθηκε τα διατρέξαντα στον υποτακτικό του Μοναχό Γαβριήλ, πήγαν και οι δύο στην εκκλησία της Καλύβης, έκαμαν θερμή προσευχή, δέηση και δοξολογία στο Θεό και ευχαρίστησαν την Παναγία Θεοτόκο και τον θεράποντα τους αγιον Νεκτάριο.

Κι άλλο θαύμα του Αγίου Νεκταρίου

Σε συνέχεια καταχωρούμε εδώ επιστολή, του προ διετίας κοιμηθέντος τον αιώνιο ύπνο και απελθόντος στην αιώνια ζωή, μακαριστού Γέροντος Μιχαήλου Καυσοκαλυβίτου, με την οποία επιστολή αφηγείται ο ίδιος κι άλλο θαύμα του Αγίου Νεκταρίου, που έγινε στο Άγιον Όρος και το γράφει ο ίδιος στον ευσεβή και ευλαβέστατο χριστιανό και σε μας αγαπητόν εν Χριστώ αδελφόν κ. Θεόδωρον Πουλόπουλον — Λυκούργου 16 Αθήνας — Το καταχωρούμε εδώ ακριβώς όπως ο ίδιος το έγραψε και το έστειλε:

«Προς τον ευσεβή χριστιανόν κ. Θεόδωρον Πουλόπουλον

— Λουκούργου 16 'Αθήνας —»

κ. Θεόδωρε χαίρε εν Κυρίω και υγίαине εν πάση Αγαπητέ Θεόδωρε σου γράφω με τη βοήθεια του Κυρίου ήλθα καλά και με τη χάρη της Κυρίας Θεοτόκου είμαι καλά... Θα σου γράψω και ένα ωραίο που συνέβη όταν ήρθα: Των Ταξιαρχών κάναμε θεία Λειτουργία στο Καλύβι μας που έχουμε εκκλησία του «Ευαγγελισμού της Θεοτόκου» και την επόμενη που είναι του αγίου Νεκταρίου είπαμε στον Ιερέα πάλι να κάνουμε θ.

Λειτουργία, για τα πολλά θαύματα που κατά καιρούς μου είχε κάνει ο άγιος Νεκτάριος. Και εφόσον διαβάσαμε τον εσπερινό και ΤΟ απόδειπνο, κατόπιν εγώ δεν είχα ύπνο και πήγαινα στην εκκλησία μας την νύχτα.

Εκεί έρχεται μια ουράνια εύωδία τόσο που γέμισε όλο το σπίτι. Εγώ άνοιξα το παράθυρο και την πόρτα της εκκλησίας αλλά η ευωδία εκεί δεν έφευγε. Αφού σηκώθηκε ο πάτερ Γαβριήλ για τον Όρθρο μου λέγει, γέροντα ήλθε η χάρις της Παναγίας και των αγίων. Αφού τελειώσαμε ήλθε ο Ιερέυς ο Παπα - Αθανάσιος δια να λειτουργήσει και λέγει προς τον πάτερ -Γαβριήλ — τον υποτακτικό μου — αρώματα ερίξατε μέσα στην εκκλησία; κι εκείνος του λέγει όχι και εφόσον μπήκε μέσα στο Ιερό, τότε κατάλαβε ότι από την λειψανοθήκη — πού έχουμε στο Ιερό — έβγαινε η ευωδία εκείνη κι εμείς αλλοιωθήκαμε. Επί πέντε ημέρες κράτησε αυτή η ουράνια ευωδία. Ζωντανά πράγματα είναι η ορθόδοξος θρησκεία μας. Τι χαρά που είχαμε εκείνες τις μέρες δεν μπορώ να σου παραστήσω. Τους χαιρετισμούς σ' όλους τους αδελφούς...

Με την εν Χριστώ αδελφική αγάπη Μιχαήλ Μοναχός Ιερά Σκήτη Καυσοκαλύβια «Ευαγγελισμός» Άγιον Όρος τη 12η Δεκεμβρίου 1978».

Αυτά ας τα δούν οι πλανεμένοι χριστιανοί και Μοναχοί, που λένε πώς είναι ορθόδοξοι και με πολλή μανία και ασέβεια κακολογούν και δυσφημίζουν τον άγιο Νεκτάριο Κεφαλά και ας αναλογισθούν τα φριχτά επιτίμια και τις κατάρες που περιμένουν, τους ταλαίπωρους αυτούς ανθρώπους, οι οποίοι, ενώ είναι γεμάτοι αμαρτίες και παρανομίες, τολμούν να τα βάλουν και να καθυβρίζουν τους Αγίους που επίσημα η Εκκλησία μας Συνοδικώς έχει αναγνωρίσει, ανακηρύξει και κατατάξει στην χορεία των εορταζομένων Αγίων. Πολύ δε περισσότερο που ο Άγιος αυτός, από τούτη τη ζωή και μετά την κοίμησή του, αλλά και μέχρι σήμερα εξακολουθεί να κάνει πολλά και μεγάλα θαύματα!

Το Άγιον Όρος είναι κλήρος της Παναγίας

Η Κυρία Θεοτόκος όταν φανερώθηκε στον πρώτο ερημίτη του Άθωνα, τον άγιο Πέτρο (655—681) και μετά από τέσσερις ως πέντε αιώνες στον ηγούμενο της Μεγίστης Λαύρας Νικόλαο και στον ένα και στον άλλο είπε: « Η κατοίκησή σας και η κατά Θεόν ανάπαυσή σας αλλού πουθενά δεν θα είναι παρά μόνο στο Όρος του Άθωνος, το οποίον έλαβα από τον Υιόν και Θεόν μου να είναι κλήρος δικός μου, στον οποίον εκείνοι που θέλουν να αναχωρήσουν από τις κοσμικές φροντίδες συγχύσεις, να έρχονται σ' αυτό και να δουλεύουν στο περιβόλι αυτό, να καλλιεργούν την αρετή, την καθαρότητα της καρδιάς και την αγνότητα της ψυχής τους και από τώρα και εμπρός θα λέγεται από όλους «Άγιον Όρος» «Άγιον Όρος τουτεϋθεν κεκλήσεται... καί περιβόλι δικό μου».

«Υπόσχομαι δε, πολύ να αγαπώ, να βοηθώ και να σκέπω εκείνους, που με άδολη καρδιά έρχονται να δουλέψουν ολόψυχα στο Θεό, να προσεύχονται αδιάκοπα για την ψυχή τους, να παρακαλούνε το Θεό για την Εκκλησία Του και όλο τον κόσμο να τον φωτίσει ο Θεός να γίνουν όλοι πρόβατα γνήσια και άδολα του Χριστού και Θεού μας.»

«Με το έλεος και τη χάρη του Υιού και Θεού μου θα γεμίσει από την μια άκρη ως την άλλη το Όρος τούτο από Μοναχούς πλήθος πολύ ευσεβών και Ορθοδόξων. Για τούτο χαίρεται και αγάλλεται το πνεύμα μου, διότι όλοι αυτοί, θα υμνούν, θα ευλογούν και θα δοξάζουν το πάντιμον και μεγαλοπρεπές όνομα της Παναγίας Τριάδος. Από αυτούς τους Μοναχούς, με τα σημεία και θαύματα που θα κάνουν, με την καθαρή και άγια ζωή τους, θα δοξάζεται και θα μεγαλύνεται, σε όλα τα πλάτη και τα μήκη, σε Ανατολή και Δύση, σε Βορρά και Νότο το όνομα του Θεού από όλον τον κόσμο.»

«Από την θλίψη, τη στενοχώρια, τους πειρασμούς, τα σκάνδαλα και τις στερήσεις που θα υπομένουν οι Μοναχοί αυτοί, θα μάθει ο κόσμος να κάνει υπομονή στις δύσκολες στιγμές της ζωής του.»

«Για όλα αυτά δε που θα υπομένουν αυτοί και δι' αυτών όλος ο κόσμος, θα παρακαλέσω τον Υιόν και Θεόν μου να συγχώρεση τις τυχόν ελλείψεις τους και να τους αξιώσει θείων και ουρανίων χαρισμάτων. Θα παρακαλέσω να τους χαρίσει ειλικρινή μετάνοια και φωτισμό για να κάνουν καλήν απολογία, κατά την ημέρα εκείνη την μεγάλη και επιφανή της Δευτέρας Παρουσίας και στη μέλλουσα δίκαια Κρίση να τύχουν του απείρου ελέους. Αλλά και στην παρούσα ζωή θα έχουν κι από μένα μεγάλη βοήθεια, διότι θα τους ελαφρύνω τους πόνους, τους κόπους, τις πίκρες και θα αποδιώχνω τους νοητούς και αισθητούς πειρασμούς, που θα τους γίνονται από τον εχθρό και επίβουλο Διάβολο και πολέμιο του ανθρωπίνου γένους».

Με τις υποσχέσεις και θείες υποθήκες αυτές της Παναγίας μας, το Άγιον Όρος, από τότε που κατοικήθηκε από Μοναχούς και μέχρι σήμερα, διαφυλάχθηκε και συνεχίζει την αγία ζωή και πνευματική δράση του, καίτοι οί κάτοικοι του Μοναχοί σκληρά κατά καιρούς δοκιμάστηκαν και μέχρι σήμερα δοκιμάζονται, από διάφορους πειρασμούς ορατούς και αόρατους, με τη βοήθεια του Θεού και τη σκέπη της Θεοτόκου θα συνεχίσει τον Ιερόν αγώνα του, για να διαφυλάξει την Πίστη, τη γλώσσα

και τις εθνικοθησκευτικές Παραδόσεις του Χριστιανισμού αβλαβείς και αδιαλώβητες, όπως από την αρχή μας τις παρέδωσαν οι άγιοι Πατέρες των Επτά Αγίων Οικουμενικών Συνόδων της Αγίας Εκκλησίας μας.

Ἡ Παναγία σαν μάνα φροντίζει τους Μοναχούς

Στο κοινόβιο Μοναστήρι του Αγίου Παύλου, πριν από 30 χρόνια ζούσε ένα πολύ απλό κι αγαθό Γεροντάκι, γνωστός με το όνομα Γερο - Θωμάς, πάντα πρόθυμος και ακάματος εργάτης της υπακοής. Σαν υπηρεσία του (διακόνημα) είχε να είναι βοηθός στον ζυμωτή και φούρναρη του Μοναστηριού.

Μια μέρα έτυχε ανάγκη να απουσιάσει για δυο ημέρες ο ζυμωτής και φούρναρης της Μονής Γερο - Γρηγόρης, ο οποίος από χρόνια είχε την υπηρεσία αυτή και γνώριζε πολύ καλά και εξυπηρετούσε τα διακονήματα αυτά, με πολύ προσήλωση και ευλάβεια.

Σαν αντικαταστάτη του στις υπηρεσίες αυτές, άφησε τον Γερο -Θωμά, ο οποίος επειδή δεν είχε ποτέ του ζυμώσει ξαφνιάστηκε και βρέθηκε σε μεγάλη απορία, διότι έπρεπε να ζυμώσει και να φουρνίσει τότε και να δώσει ψωμί για δυο ημέρες στους πατέρες του Κοινοβίου που τότε είχε περισσότερους από εξήντα Μοναχούς και σε δέκα ως είκοσι διερχόμενους κάθε ημέρα προσκυνητές.

Στη μεγάλη αυτή ανάγκη και απορία που βρέθηκε ο Γερο - Θωμάς, άρχισε να κάνει θερμή προσευχή και με δάκρυ να παρακαλεί την Παναγία Μητέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, Κυρία Θεοτόκο και τον άγιο Παύλο, να τον φωτίσουν τι να κάνει; στην προκειμένη περίπτωση, γιατί τα είχε κυριολεκτικά χαμένα και δεν ήξερε πούθε να αρχίσει.

Ξαφνικά παίρνει την μαγιά του προζυμιού και εκεί που πήγε να βάλει νερό κι αλεύρι βλέπει δίπλα του μια μεγαλόπρεπη μαυροφορούσα γυναίκα, η οποία πήρε το προζύμι το ανακάτεψε, έβαλε το αλεύρι στην σκάφη και σε δυο ώρες έγινε το ζυμάρι, έπλασε τα ψωμιά τα φούρνισε και μέσα στις δυο αυτές ώρες ξεφούρνισε και έδωσε ο Γερο -Θωμάς ψωμί στους Μοναχούς, οι οποίοι ακόμη μέχρι σήμερα δεν μπορούν να ξεχάσουν την γλυκύτητα και νοστιμιά του ψωμιού αυτού.

Ο δε Γερο - Θωμάς σαν υπνωτισμένος δεν κατάλαβε τίποτε, πώς και με ποιό τρόπο γίνανε όλα αυτά! Το μόνο που κατάλαβε ήταν η

μαυροφορεμένη εκείνη γυναίκα, που δεν ήταν άλλη παρά η Κυρία Θεοτόκος.

Οι δε αδελφοί της Μονής αυτής του έλεγαν: Γερο- Θωμά, κάτι φάρμακο θα έβαλες μέσα στο ψωμί που είναι τόσο γλυκό και νόστιμο και έγινε τόσο γρήγορα και τόσο ωραίο.

Εδώ έδωκε την παρουσία της η Κυρία Θεοτόκος που σαν μάνα φροντίζει τα παιδιά της, τους Μοναχούς του Αγίου Όρους για να μη μείνουν νηστικοί από έλλειψη τροφίμων και άρτου, όπως. εμπράκτως το είδαμε όλοι κατά τα χρόνια της Γερμανικής Κατοχής 1940 -1944.

Παρόμοιο θαύμα της Παναγίας στην Νέα Σκήτη

Για την ιδιαίτερη φροντίδα της Κυρίας και Δεσποίνης ημών Θεοτόκου, οι Πατέρες της ιεράς Νέας Σκήτης, μου διηγήθηκαν το ακόλουθο γεγονός: Το έτος 1942, που η Γερμανική κατοχή, είχε επιφέρει μεγάλη συμφορά στην Πατρίδα μας και η πείνα και στέρηση των υλικών αγαθών και ιδιαίτερα η έλλειψη τροφίμων θέριζε κυριολεκτικά τους αδελφούς μας Έλληνες, οι Μοναχοί του Αγίου Όρους, από την φροντίδα και μέριμνα της Παναγίας Μητέρας μας και μητέρας όλου του κόσμου δεν αισθάνθηκαν την έλλειψη των αγαθών, όπως οι άλλοι αδελφοί μας στον κόσμο βρισκόμενοι, που από την πείνα πέθαιναν κάθε μέρα και τους μάζευαν από τον δρόμο τα κάρα και ομαδικά τους ενταφίαζαν.

Έτσι λοιπόν δυο χρόνια υστέρη από τον Αλβανικό πόλεμο με τους Ιταλούς, που οι Γερμανοί κατέλαβαν την Πατρίδα μας και είχαμε γενικό αποκλεισμό από τρόφιμα, οι Πατέρες της Νέας Σκήτης μου είπαν, δεν είχαμε αλεύρι παρά μόνο για δυο ζύμες, το οποίο άμα θα τελείωνε, τι θα γινόμαστε τότε; Είχαμε στην συνοδεία μας εκτός από τον πατέρα Θεοφύλακτο και τον μακαρίτη τον Γερο - Γαλακτίωνα στο σπίτι μας, είπε ο Παπά Ιωακείμ ο Σπετσέρης. ότι στην συνοδεία μας είχαμε ακόμη ένα άτομο και φτάσαμε σε τρομερή απογοήτευση.

Αυτός ο μακαρίτης τώρα και τότε γέροντας μας Ιωακείμ, άνθρωπος του Θεού με πολλή μεγάλη πίστη στον Θεό και γενναία ψυχή, προικισμένος με πνεύμα υπομονής, Πίστεως και αγάπης προς όλον τον κόσμο, μας έδινε θάρρος και μας έλεγε: «Μη λυπήστε παιδιά μου, δεν θα μας αφήσει ο Θεός, εμείς έχουμε την Παναγία μητέρα του Θεού, βοηθό, η οποία,

σύμφωνα με την υπόσχεσή της, θα φροντίσει για μας. Αλλά εάν παραχωρήσει ο Θεός να στερηθούμε τα υλικά αγαθά και να πεινάσουμε δεν θα πάθουμε τίποτε μεγάλο κακό, γιατί αν με υπομονή και δίχως γογγυσμό υποφέρουμε οτι κακό θα μας βρει, τούτο θα είναι καλό και ωφέλιμο για την ψυχική μας σωτηρία. Εμείς σαν Μοναχοί, πρέπει να κάνουμε κουράγιο, να έχουμε την ελπίδα μας στο θεό και στην Κυρία Θεοτόκο και με το υπόδειγμά μας να δίνουμε θάρρος και στον άλλο κόσμο που υποφέρει πολύ περισσότερο από μας».

Από τις ζύμες το αλεύρι, με πολλή μεγάλη οικονομία και μέτρο, περάσαμε από τον Απρίλη μέχρι τον Αύγουστο, οπότε αρχισαν οι καθημερινές Παρακλήσεις της Παναγίας για το 15) Αύγουστο.

Ψωμί δεν είχαμε πλέον καθόλου, ο τότε γείτονας μας Πάτερ Αρσένιος Μαντζαρόλας, που τον είχε η Σκήτη μυλωνά, εκτός του ότι αυτός δεν είχε καθόλου ψωμί, αλλά είχε πάρει δανεικά και χρωστούσε στον έναν και στον άλλον, ολόκληρη φουρνιά 15—20 ψωμιά, χωρίς να μπορεί να τα επιστρέψει.

Στο δικό μας σπίτι αυτός, λέγει η Συνοδεία του πατρός Ιωακείμ Σπετσέρη, πολύ σπάνια ερχόταν, σχεδόν ποτέ, γιατί ο Γέροντας μου πάντα τον συμβούλευε και του έλεγε να σταματήσει τα ταξίδια που συχνά έκανε στον κόσμο, για το νεαρό της ηλικίας του και για τους κινδύνους που διατρέχει ο μοναχός στον κόσμο περιφερόμενος.

Η Παναγία έφερε σιτάρι

Ήτανε δώδεκα του μηνός Αυγούστου, η ώρα έξι (6) το μεσημέρι, ώρα Βυζαντινή (ή οποία κατά την δύση του ηλίου θα πρέπει πάντοτε σε όλες τις εποχές του έτους να δείχνει ο ωροδείκτης 12), ακούμε να κτυπάει η πόρτα. Έτρεξε ο Πάτερ Ιάκωβος για να ανοίξει. Είδε τον Πατέρα Αρσένιο Μαντζαρόλα να κτυπάει, του άνοιξε και στην ερώτηση που του έκανε: «Πώς τέτοια ώρα πάτερ Αρσένιε, τι σου συμβαίνει; η οσιότητά σου δεν ερχότανε τον καλό καιρό και τώρα μεσημεριάτικα τι συμβαίνει;». Εκείνος σχεδόν κλαμένος του απάντησε: «Σώπα, π. Ιάκωβε, και έλα έξω στην απλωταριά — στην βεράντα — στον εξώστη, να δεις τα θαύματα της Κυρίας Θεοτόκου και την φροντίδα που έχει για μας τους Μοναχούς της η Παναγία μας.

Πράγματι βγήκαμε και οι δυο στην απλωταριά και είδαμε τα κατάρτια ενός πλοίου. Ιδού μου λέγει, π. Ιάκωβε, η Παναγιά μας έφερε σιτάρι! Εγώ

είπα: «Πώς το έμαθες αυτό Π. Αρσένιε; πήγες στην παραλία, κατέβηκες κάτω και το είδες;». Ο Αρσένιος τότε μου είπε: «Πάτερ μου εγώ δεν πήγα στην παραλία, αλλά επειδή, όπως γνωρίζεις, δεν έχω καθόλου ψωμί και χρωστάω τόσα στους Πατέρες και ντρέπομαι να τους δω, αποφάσισα αύριο τα ξημερώματα να φύγω και με τα πόδια σιγά σιγά από τη στεριά να φτάσω στην πατρίδα μου την Σπάρτη.

Έτσι, με τη σκέψη αυτή, ξάπλωσα στο ντιβάνι μου να ξεκουραστώ νηστικός και πολύ στενοχωρημένος. Μόλις αποκοιμήθηκα ή μισο-ξύπνιος ήμουνα, βλέπω την μάνα μου, η οποία ήρθε και μου είπε, τι έχεις παιδί μου και είσαι έτσι λυπημένος; «Μάνα, της είπα, τι άλλο θέλεις να έχω, δεν έχω καθόλου ψωμί, μάνα πεινώ. Κι αυτή μου είπε πάλι: «Και γι' αυτό θέλεις να φύγεις από το Όρος; της είπα, ναι, γι' αυτό.

Και που λογαριάζεις να πας παιδί μου; δυστυχισμένο παιδί, δεν είμαι εγώ η Κυβερνήτης του Όρους;
Τόσους αιώνες το προστάτευα, το συντηρώ και το διαφυλάττω, το Όρος ολόκληρο και τους εν αυτό υπομένοντας πατέρες, δεν τους έχω και τους φροντίζω σαν τέκνα μου αγαπητά; Και πώς είναι δυνατόν να αθετήσω την υπόσχεσίν μου αυτήν; Ιδού σας έφερα κάτω ένα Καϊκι με σιτάρι, σήκω κατέβα και πάρε».
Εγώ σε αυτά είπα: «Μητέρα μου, πώς θα πάρω το σιτάρι αφού δεν έχω χρήματα;

Κι αυτή μου είπε: «Το γνωρίζω κι αυτό παιδί μου, αλλά εδώ κάτω είναι ο Γέρο - Συμεών ο δούλος μου με την συνοδεία του, κι αυτός δεν έχει σιτάρι και στενοχωριέται, πλην όμως σε μένα έχουν την ελπίδα τους. Πήγαινε σ' αυτούς και θα σου δώσουν χρήματα και να τους πεις να κατέβουν κι αυτοί κι όλοι οι Πατέρες να πάρουν.

Αυτά μου είπε κι έφυγε Π. Ιάκωβε. Έλα λοιπόν κι εσύ πάμε μαζί κάτω να πάρουμε σιτάρι. Να το Καϊκι. Όπως βλέπεις δεν ήταν αυτή η μητέρα μου, αλλά ολοφάνερα ήταν η Παναγία η μεγάλη μας Μητέρα.

Ο Πατήρ Ιάκωβος έτρεξε στον Γέροντα μας και του είπε «δώσε Γέροντα στον Παντελεήμονα χρήματα και σακιά, κι εμείς με τον Π. Αρσένιο φεύγουμε για την παραλία να προλάβουμε να πάρουμε λίγο σιτάρι, μήπως μας φύγει το Καϊκι.

Όταν κατεβήκαμε στην θάλασσα, βρήκαμε τους Καπεταναίους στην

Καλαμιά, εκεί που τώρα είναι ο αρσανά του Παπα - Βαρλαάμ. Οι ναυτικοί ήταν καθισμένοι και έλεγαν: «Πατέρες εμείς δεν έχουμε σιτάρι για πούλημα. Εμάς, από την Καβάλα μας αγγάρευαν οι Γερμανοί να πάμε είδη πολέμου στον Κολυνδρό και μας επέτρεψαν να πάρουμε σιτάρι 300 οκάδες για κάθε οικογένεια. Αυτό έχουμε, αλλά επειδή κι εσείς δεν έχετε καθόλου θα σας δώσουμε να πάρετε από 30 οκάδες κάθε άτομο, για οικονομηθήτε τώρα».

Ρώτησαν τον Π. Αρσένιο, πόσοι μοναχοί είστε εσείς; Ο Π. Αρσένιος είπε εγώ είμαι μόνος μου. Καλά είπαν θα πάρεις 30 οκάδες. Ο π. Αρσένιος είπε, σας ευχαριστώ.

Εσείς Π. Ιάκωβε πόσοι είστε;

Αυτός απάντησε, εμείς είμαστε πέντε (5) γιατί είχαμε και τον Γερο - Βαρθολομαίο.

Εσείς τότε θα πάρετε, είπαν οι Καπεταναίοι, εκατόν πενήντα (150) οκάδες. Και είπαμε δόξα να έχει ο Θεός, σας ευχαριστούμε.

Φύγανε τότε όλοι κι εγώ έμεινα εκεί. Οι άλλοι με την βάρκα πήγανε στο Καϊκι ζύγισαν το σιτάρι και το φέρανε έξω στην παραλία.

Οι Γερμανοί αξιωματικοί, δεν τους «είπαν τίποτε. Όταν ήρθαν έξω, τότε οι άνθρωποι που είχαν το Καϊκι είπαν: «Πατέρες, οι Γερμανοί φοβούνται και δεν θέλουνε να φύγουμε τώρα που είναι ακόμη ημέρα, αλλά θέλουν να φύγουμε τα μεσάνυχτα, γι' αυτό μήπως μπορούσαμε, με την ευκαιρία αυτή, εμείς να προσκυνήσουμε τα άγια Λείψανα που έχετε εδώ στην Σκήτη σας; Ο Π. Ιάκωβος τους είπε: «ευχαρίστως μπορείτε, βεβαίως, να έρθετε επάνω». Ο Δίκαιος μας, που τότε ήταν ο Γέρο - Ανατόλιος, ο οποίος έμενε στην Καλύβη του αγίου Σπυριδώνος, είναι δικός μας και θα σας αφήσει να προσκυνήσετε, ελατέ πάμε. Τους πήρε κι ανεβήκαμε όλοι μαζί.

Όταν φτάσαμε στο προσκυνητάρι λέει ο Καπετάνιος:

«Πατέρες μήπως μπορούσατε να μας δώσετε λίγο καφέ, μια-δυο οκάδες και να σας δώσουμε σιτάρι; Εμείς τους είπαμε πολύ καλά να σας δώσουμε, για τόσο λίγο πράγμα δεν γίνεται λόγος. Ο Καπετάνιος τότε είπε, καλά, αλλά με τι τιμή θα μας τον δώσετε; Εμείς, τους είπαμε, τώρα τελευταία αδελφοί, τον καφέ τον αγοράσαμε προς 50 δραχμές την οκά και το σιτάρι έχει δέκα δραχμές, εσείς θα μας δώσετε πέντε οκάδες σιτάρι για κάθε οκά καφέ. Ο Καπετάνιος τότε είπε: «όχι Πατέρες αυτό δεν είναι δίκαιο, αλλά θα σας δώσουμε για κάθε οκά του καφέ είκοσι οκάδες σιτάρι, έτσι πάει, αυτή είναι ή τιμή του τώρα.

Ο Π. Ιάκωβος τους είπε, όχι αδελφοί, αυτό είναι αισχροκέρδεια και δεν το θέλει ο Δεσπότης Χριστός, δεν είναι σωστό πράγμα και εκείνοι είχανε τις αντιρρήσεις τους, για να μας δώσουν όσο αυτοί θα κρίνουν σωστό, αυτό και έγινε για να ικανοποιηθούν όλοι.

Τότε εγώ είπα, Πάτερ Ιάκωβε, τι καθόμαστε, πάμε σύντομα επάνω, γιατί αργήσαμε κι ο Γέροντας μας θα ανησυχεί και θα νομίζει πως πάθαμε τίποτε.

Ο ναύκληρος τότε είπε: «Έχετε κι άλλον Γέροντα; του είπαμε ναι, έχουμε και είναι άγιος άνθρωπος, τότε αυτός είπε: «Πατέρες όλο το σιτάρι που έχουμε στο Καϊκι μας θα μείνει εδώ για όλους τους αδελφούς σας».

Πήγαμε στο Κυριακό της Σκήτης, προσκύνησαν οι ναυτικοί τα άγια Λείψανα κι εμείς κάναμε θερμή δοξολογία και ευχαριστία με παράκληση και με ολονύχτια αγρύπνια, ευχαριστήσαμε την προστάτιδα του Αγίου Όρους, Κυρία και Δέσποινα Θεοτόκο και την παρακαλέσαμε με πίστη και θερμά δάκρυα να καταπαύσουν οι πόλεμοι και να ειρηνεύσει ο κόσμος και έτσι οί ναυτικοί με τους Γερμανούς έφυγαν κατασυγκινημένοι και πολύ ευχαριστημένοι, όπως μας βεβαίωσαν.

Κι άλλο φανερό θαύμα της Παναγίας

Όταν στις Καρυές που είναι η Πρωτεύουσα του Αγίου Όρους, στις 3 Οκτωβρίου 1948 οι Κομμουνιστές αντάρτες οκτακόσιοι (800) περίπου επιτέθηκαν εναντίον της Χωροφυλακής και του πολιτικού Διοικητού του Αγίου Όρους κ. Παναγιωτάκου.

Την ημέρα εκείνη, που άρχισε η επίθεση των ανταρτών πολύ πρωί, στο Κελί — μικρό Μοναστηράκι — «ο Προφήτης Ηλίας» του οποίου ο Γέροντας Διάκο - Διονύσιος γιόρταζε την μνήμη του αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου, είχε θεία λειτουργία, για την ονομαστική γιορτή του και στη θ. λειτουργία αυτή ήταν συνηγμένοι περισσότεροι από πενήντα (50) Μοναχοί.

Οι θείες λειτουργίες στο άγιον Όρος αρχίζουν πολύ πρωί και τελειώνουν στις 8—9 πρωινή ώρα, πριν όμως να τελειώσει η θεία αυτή λειτουργία, οι αντάρτες άρχισαν την επίθεσή τους με διάφορα όπλα, πολυβόλα και βαρείς όλμους. Ένα από τα βλήματα του όλμου έπεσε επάνω στην σκεπή του Κελλίου αυτού, που όπως είπαμε ήταν μαζεμένοι οι Μοναχοί, οι οποίοι

φοβήθηκαν γιατί δεν ήξεραν τι είχε συμβεί και κλείστηκαν όλοι μέσα στο Κελί αυτό.

Από επέμβαση καθαρά της θείας Πρόνοιας, με την πρεσβεία και προστασία της Κυρίας Θεοτόκου, όπως παραδόξως, δεν εξερράγη — δεν έσκασε — το βλήμα του όλμου και έτσι από τους Πατέρας δεν έπαθε κανείς τίποτε, διότι αν έσκαγε ο όλμος ασφαλώς δεν θα γλίτωνε κανείς από τους Μοναχούς.

Τέτοια θαύματα πάρα πολλά έκανε η Παναγία μας στο Περιβόλι της, κατά τα μαύρα εκείνα χρόνια της Γερμανικής Κατοχής και του ανταρτοπόλεμου οπού ήταν φανερή η επέμβασή Της.

Δεν πρέπει να κρίνουμε από τα φαινόμενα.

Ο μακαρίτης πνευματικός μου από τη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων Παπα - Νικόδημος μου διηγήθηκε την ακόλουθη ιστορία παρμένη από Πατερικά αγιορείτικα χειρόγραφα:

«Ένας πιστός χριστιανός, επί δέκα πέντε χρόνια πήγαινε στον πνευματικό του και εξομολογούνταν τις ανθρώπινες αδυναμίες του. Μια μέρα όμως, όπως συνήθιζε, πήγε στον πνευματικό του να πορνεύεται με μια γυναίκα. Αμέσως βγήκε έξω και φεύγοντας είπε στον εαυτό του: Αχ! τι έπαθα, αλίμονο σε μένα, έχω τόσα χρόνια που εξομολογούμαι σε αυτόν και τώρα τι θα κάνω; θα κολασθώ, γιατί όσα αμαρτήματα κι αν μου συγχώρεσε, έφ' όσον είναι αμαρτωλός άνθρωπος, είναι όλα ασυχώρετα. Έκλεγε και χτυπιόταν ο άνθρωπος για το κακό που τον βρήκε και δεν ήξερε τι πρέπει να κάνει.

Στο δρόμο που έφευγε δίψασε, προχώρησε λίγο και μπροστά του βρέθηκε ένα μικρό ρεματάκι στο οποίο έτρεχε γάργαρο και πεντακάθαρο νερό. Έσκυψε και ήπια. Ήπια τόσο που χόρτασε και δεν του έκανε καρδιά να φύγει αλλά ήθελε να πιει κι άλλο από εκείνο το νεράκι.

Σε μια στιγμή σκέφτηκε με το λογισμό του και είπε: «Αν εδώ στο ρεματάκι το νερό αυτό είναι τόσο καθαρό και νόστιμο, φαντάσου πώς θα είναι στη πηγή. Με την σκέψη αυτή ξεκίνησε να βρει την πηγή του νερού.

Όταν έφτασε όμως εκεί τι να δει! Βλέπει το νερό να βγαίνει μέσα από ένα ψόφιο και βρώμικο κουφάρι σκύλου, μέσα από το στόμα του!! Τότε βαθιά αναστέναξε και είπε: αλίμονο σε μένα τον άθλιο, μαγαρίστηκα ο ταλαίπωρος που ήπια από το μολυσμένο αυτό νερό, φαίνεται είμαι πολύ αμαρτωλός και ακάθατος για να μου συμβαίνουν αυτά τα πράγματα.

Στη μεγάλη αυτή στενοχώρια που βρισκότανε, παρουσιάστηκε Άγγελος Κυρίου και του είπε: «Γιατί, άνθρωπε μου, στενοχωριέσαι και λυπάσαι για τα πράγματα που σου συμβαίνουν; Πρώτα σαν ήπιες το νερό από το ρεματάκι δεν ευχαριστήθηκες που το βρήκες πολύ καθαρό και δεν το χόρταινες να πίνεις και τώρα που είδες πούθε βγαίνει λες ότι μαγαρίστηκες; Είδες ότι βγαίνει από το στόμα του σκύλου και λες ότι μολύνθηκες; Εάν, αγαπητέ μου, ο σκύλος είναι, ψόφιος και ακάθαρτος μη λυπάσαι γι' αυτό εσύ, διότι το νερό που ήπιες εσύ κι ο κόσμος όλος που πίνει, μπορεί να βγαίνει από το ακάθαρτο στόμα του σκύλου, αλλά το νερό που βγαίνει δεν είναι δικό του, δεν είναι του σκύλου, αλλά είναι δώρο του Θεού.

Έτσι κι ο πνευματικός που σε εξομολογούσε, η συγχώρεση που σου έδινε δεν ήταν δική του, αλλά η συγχώρεση είναι δωρεά του Θεού, Εκείνος τη δίνει, το Πανάγιο Πνεύμα την χορηγεί, σ' αυτόν που ειλικρινά και καθαρά εξομολογείται τις αμαρτίες και αδυναμίες του.

Με τη διαφορά ότι οι δωρεές και τα χαρίσματα του Θεού στους ανθρώπους δίδονται μέσω της ιεροσύνης, από τους κανονικά χειροτονημένους και έχοντας την άδεια της εξομολογήσεως και αφέσεως των αμαρτιών, όπως είπε ο ίδιος ο Δεσπότης Χριστός στους αγίους Αποστόλους και Μαθητές Του: «Λάβετε Πνεύμα Άγιον, αν τίνων αφήτε τās αμαρτίας αυτών αφιένται αυτοίς, αν τίνων κρατείτε κεκράτηνται» (Ίωάν. Κ. 22).

Έτσι οι άγιοι Απόστολοι έδωσαν την έξουσίαν αυτήν στους Επισκόπους και διαδόχους αυτών και εκείνοι στους κανονικά χειροτονηθέντες ιερείς και πνευματικούς. Εκ του λόγου τούτου και διότι τελούν τα άγια Μυστήρια του Θεού, οι ιερείς είναι ανώτεροι κατά το αξίωμα κι από αυτόν τον βασιλέα και ανώτατο άρχοντα του λαού, διότι κι αυτός οποιοσδήποτε και αν είναι στο κοσμικό του αξίωμα, από τον Ιερέα και πνευματικό θα λάβει την συγχώρεση των αμαρτιών του, διότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος, αυτή είναι η ιερά Παράδοση της αγίας Εκκλησίας μας.

Δεν πρέπει οι χριστιανοί να κρίνουν τους ιερωμένους

Και τώρα, λέγει ο Άγγελος, πήγαινε να βάλεις μετάνοια και να ζήτησης συγχώρεση από τον πνευματικό σου, που τον είδες να αμαρτάνει και παρακάλεσε τον να σε συγχωρέσει, για την κατάρτιση που σε βάρους του έκαμες. Όσο δε για την αμαρτία που εκείνος έκανε, ο θεός θα τον εξετάσει και Αυτός μόνον θα τον κρίνει, διότι εσύ είδες αυτόν να κάνει την αμαρτία,

δεν μπορείς όμως να γνωρίζεις αν αυτός μετανόησε ή τον τρόπο της μετανοίας του. Έτσι εσύ μεν έχεις την αμαρτία της κατακρίσεως, εκείνος δε, αν μετανόησει, θα τρυγήσει τους καρπούς της μετανοίας και διορθώσεώς του».

Όταν ο Άγγελος είπε αυτά στον πιστό εκείνο χριστιανό έγινε άφαντος. Ο δε χριστιανός, σύμφωνα με την εντολή του Αγγέλου, γύρισε πίσω, πήγε στον πνευματικό, στον οποίο διηγήθηκε όλα όσα είδε και άκουσε από τον Άγγελον Κυρίου, του έβαλε μετάνοια κι όταν είπε τα διατρέξαντα στον πνευματικό, όπως του τα είπε ο Άγγελος ο πνευματικός με δάκρυα στα μάτια μετανόησε, έκλαψε πικρά και ζήτησε συγχώρεση από τον πολυέλεο, πολυεύπλαχνο και Πανάγαθο Θεό και διόρθωσε τα κακώς διαπραττόμενα, προς δόξαν Θεού και ψυχική σωτηρία αυτού.

Όταν μου διηγήθηκε αυτά ο πνευματικός μου Παπα - Νικόδημος, συνέχισε τον λόγο του και με αγάπη μου είπε: «Γι' αυτό, αδελφέ Χαράλαμπε, (αυτό έλαβε χώρα το 1934, που δεν ήμουν ακόμη Μοναχός και με έλεγε με το κατά κόσμον όνομά μου) δεν έχουμε δικαίωμα να εξετάζουμε την ζωή των άλλων ανθρώπων, όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος: «Σύ τίς ει ό κρίνων άλλότριον οικέτην;...» (Ρωμ. ΙΔ' 4). Πολύ δε περισσότερο να κρίνουμε τους Κληρικούς, τους ιερωμένους, τους πνευματικούς και γενικά τους ρασοφόρους, τους οποίους σκληρότατα δοκιμάζει ο Θεός και με μεγάλη πονηρία και μαεστρία πολεμεί ο Διάβολος, όπως λέει ο ίδιος ο Θεός «Μη κρίνετε; ίνα μη κριθήτε καί εν ω κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, καί εν ω μέτρω μετρείται μετρηθήσεται υμίν» (Ματθ. Ζ' 1 - 3).

Εμείς οφείλουμε να συγχωρούμε τα σφάλματα των άλλων και να μετανοούμε, να κρίνουμε και να τιμωρούμε τον εαυτό μας και μόνον. Αν θέλουμε να σωθούμε, να συγχωρούμε τους άλλους και να άναλι του ιερού Ευαγγελίου που λέει: «Εάν αφήτε τοις ανθρώποις τα πάλι του ιερού Ευαγγελίου πού λέει: «Εάν αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ό Θεός τα παραπτώματα υμών, κατά το έφετε καί αφεθήσεται υμίν» (Λουκ. ΚΓ' 34).

Στην Σκήτη της Αγιάνας, θαύμα της Θείας Πρόνοιας

Από την Καλύβα «Κοίμησις της Θεοτόκου» στην Σκήτη της Αγιάνας, ο Πάτερ Θεόκτιστος Μοναχός είχε βαρειά άρρωστο τον Γέροντα του Μακάριο Μοναχό.

Ο Γέρο - Μακάριος κατάγονταν από την Θεσσαλονίκη και από την υπερβολική άσκηση έπαθε τρομερή εξάντληση καθότι δεν ήταν προικισμένος με φυσική αντοχή.

Ήταν ημέρα Κυριακή της Απόκριω, κατά το σωτήριο έτος 1750 και ο Γερο - Μακάριος από την εξάντληση βρίσκονταν στα πρόθυρα του θανάτου, αλλά ήταν και Δίκαιος της Σκήτης.

Ο υποτακτικός του Θεόκτιστος Μοναχός, που ήταν και παραδικαίος και είχε και την φροντίδα του Κυριακού της Σκήτης, μετά από την θεία Λειτουργία, είχε μεγάλη στενοχώρια και αγωνία, τι φαγητό να δώσει στον Γέροντά του, για να μπορέσει κάπως να τονωθεί και να αναλάβει από την εξάντληση που είχε.

Με τη σκέψη αυτή, κατέβηκε στην παραλία μήπως βρει κανένα ψάρι, αλλά η θάλασσα ήταν τόσο ταραγμένη και φουρτουνιασμένη και καμία ψαρόβαρκα δεν φαινόταν να ξεμυτίσει κατακεί, μα ούτε και στο πέλαγο δεν περνούσε καμία.

Τότε βαθιά συγκινημένος, με πίστη θερμή, γονάτισε και έκαμε προσευχή στο Θεό και παρακαλούσε και την Θεοπρομήτορα του Χριστού και μητέρα της Παναγίας μας Αγία Άννα.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την προσευχή του αυτή ο Πάτερ Θεόκτιστος και βλέπει πάνω στα αφρισμένα κύματα της θάλασσας να παιχνιδίζει ένα αρκετά μεγάλο ψάρι.

Αμέσως με Θεού φώτιση έκαμε το σημείο του Σταυρού προς την κατεύθυνση, που βρισκόταν το ψάρι και το κύμα, ω των θαυμάσιων σου Χριστέ Βασιλεύ! πέταξε έξω στην άμμο της παραλίας το ψάρι εκείνο.

Γεμάτος χαρά ο Πάτερ Θεόκτιστος, πήρε το ψάρι, το πήγε στο Κυριακό, που ήταν κατάκοιτος ο Γέροντας του, έφτιαξε φαγητό, από το οποίο έδωσε στον Γέροντά του, ο οποίος μια φορά έφαγε από το ψάρι εκείνο και πήρε τόση δύναμη που έγινε τελείως καλά και θεραπεύθηκε από την ασθένειά του.

Με το υπόλοιπο ψάρι, ο Πάτερ Θεόκτιστος, φιλοξένησε όσους βρέθηκαν στο Κυριακό την ημέρα εκείνη Μοναχοί και κοσμικοί και όλοι μαζί δόξασαν τον Πανάγαθο Κύριο και Θεόν «Τον θαυμαστόν εν τοις έργοις και τοις Αγίοις Αυτού».

Μεγάλο κακό η αδιαλλαξία

Σε μια από τις ησυχαστικές Καλύβες των Κατουνακίων, ένας υποτακτικός, ο Μοναχός Χερουβείμ, πολλά χρόνια στην υπακοή, από φθόνο κι συνεργεία του εχθρού της αρετής και εφευρέτη της κακίας Σατανά, διαφώνησε με τον Γέροντα του Μοναχό Ακάκιο, και έτσι όπως ήταν σκανδαλισμένοι έτυχε ο Γέροντας Ακάκιος να πεθάνει.

Ύστερα από αρκετά χρόνια αρρώστησε και ο υποτακτικός Μοναχός Χερουβείμ και πέθανε κι αυτός, χωρίς να ζητήσει συγχώρεση, ο υποτακτικός από τον Γέροντά του.

Έτσι έφυγαν και οι δυο, από τον κόσμο τούτο και την ψεύτικη αυτή ζωή, με την αδιαλλαξία και δεν είχε συγχωρέσει ο ένας τον άλλο.

Μετά τρία χρόνια, από το θάνατο του Γέροντα Ακάκιου, κατά την τάξη των Μοναχών και γενικά των χριστιανών, οι άλλοι Μοναχοί και γείτονες μετά του υποτακτικού Χερουβείμ είχαν κάνει ανακομιδή του Γέροντα και βρέθηκαν τα οστά του καθαρά.

Ένα χρόνο μετά την ανακομιδή του Γέροντα Ακάκιου, όπως είπαμε, κοιμήθηκε και ο υποτακτικός του Μοναχός Χερουβείμ.

Όταν όμως ήρθε ο καιρός να κάνουν την εκταφή, βρήκαν το σώμα του υποτακτικού Χερουβείμ τελείως αδιάλυτο και ακέραιο όπως ήταν πριν από τρία χρόνια που τον είχαν ενταφιάσει, τόσο, που και αυτά τα ρούχα δεν είχαν λειώσει.

Οι γειτονικοί ασκηταί και ερημίτες έκαμαν θερμή προσευχή στον πανάγαθο Θεό να συγχώρεσει τον αδελφό αυτόν.

Ένας γείτονας, από τους στενότερους φίλους του Μοναχού Χερουβείμ, θυμήθηκε την διαφωνία που είχε αυτός με τον Γέροντα του Ακάκιο, έτρεξε το είπε στον, εφησυχάζοντα τότε στο Άγιον Όρος, Αρχιερέα Φώτιο.

Ο Αρχιερέας μαζί με όλους τους γειτονικούς Μοναχούς και ερημίτες, πήρε το οστά του Γέροντα του Ακάκιο, τα εναπόθεσε επάνω στο αδιάλυτο σώμα του υποτακτικού του Μονάχου Χερουβείμ και γονατίσας έκαμε μαζί με όλους τους Πατέρες θερμή προσευχή, και αφού ανέγνωσε επί του νεκρού την συγχωρετική ευχή, αμέσως διελύθη το σώμα και τα ρούχα και έγιναν σκόνη.

Ο ιερός Αυγουστίνος λέγει: «Ουδέν του θανάτου βεβαιώτερον, καί ουδέν της ώρας αδηλότερον» και επειδή είμαστε όλοι θνητοί και κανείς δεν γνωρίζει την ώρα ή την στιγμή που θα αποδήμησει από την μάταιη αυτή ζωή, το πάθημα αυτό του αδελφού Χερουβείμ, ας γίνη μάθημα σε μας και να είμαστε πάντα έτοιμοι, κατά το λόγο του Κυρίου «γίνεσθε έτοιμοι, ότι ο θάνατος ως κλέπτης έρχεται» (Ματθ. ΚΔ' 44) και πρέπει να δίνουμε και να παίρνουμε συγχώρεση από όλους τους ανθρώπους είτε εχθροί είτε φίλοι

είναι αυτοί και επειδή τούτο είναι εντολή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού «αγαπάτε τους εχθρούς υμών, καλώς ποιείτε τους επηρεάζοντας υμάς», και «εάν γαρ αφήτε τοίς ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών τα παραπτώματα υμών» (Ματθ. ΣΤ' 14 -15). «άφετε και άφεθήσεται υμίν κλπ».

Φανταστική σατανική ανάπαυση

Από την Σπηλιά του αγίου Ακάκιου του νέου στα Καυσοκαλύβια, ξεκίνησε να πάει στην έρημο του Αγιοβασίλη, ο Μοναχός Ακάκιος.

Άλλα ο ευλογημένος αυτός Μοναχός, καθώς μου είπαν οί Πατέρες πού έζησαν το γεγονός, το όποιο έλαβε χωράν το 1923 - 24, και μάλιστα ο Γέρο - Δαμασκηνός από τον Αγιοβασίλη, και ως εκ των υστέρων αποδεικνύεται ότι, δεν έκανε τον σταυρό του καθώς ξεκίνησε από την Σπηλιά ή κατά την πορεία του δρόμου, από άλλες σκέψεις πιθανόν να ξεχάστηκε να λείι την προσευχή και να επαναλαμβάνη την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησόν με» ή κάτι άλλο, προς δοκιμασία συνέβη στον αδελφό αυτόν και κατά παραχώρησιν Θεού επηκολούθησε ή φανταστική σκηνή του Σατανά.

Δηλαδή, όταν έφτασε ο Πάτερ Ακάκιος στο σημείο πού είναι ο Σταυρός, στον δρόμο πού πηγαινει από τα Κελλιά της Κερασιάς προς τον Αγιοβασίλη, φαίνεται θα ήταν και πολύ κουρασμένος, από την δύσκολη εκείνη διαδρομή, σε καιρό χειμónας και ενώ έπαιρνε να σκοτεινιάζει, βλέπει, λίγο πιο κάτω από τον Σταυρό, ένα ωραίο δωμάτιο με στρωμένο κρεβάτι. με καθαρά σεντόνια και πολύ αναπαυτικό.

Στην αρχή του φάνηκε λίγο περίεργο, πώς βρέθηκε εκεί το δωμάτιο και το κρεβάτι; Άλλα από την πολλή κούραση προφανώς έπεσε επάνω να ξεκούραστη.

Την άλλη μέρα πολύ πρωί περνούσαν άπ' εκεί δυο αδελφοί από τον Αγιοβασίλη, οί οποίοι πήγαιναν για την Κερασιά. Ήταν ακόμη σκοτεινά, αλλά με του Θεού την φώτιση βρήκαν τον αδελφό Ακάκιο να είναι πεσμένος πάνω στα χιόνια και όχι σε κρεβάτι, πού του έδειξε ή φαντασία του Σατανά.

Ήταν κυριολεκτικά ξεπαγιασμένος από το κρύο, πού στο μέρος εκείνο κάνει από το ρεύμα πού σχηματίζεται εκεί. Αναίσθητο τον μετέφεραν στον Αγιοβασίλη πού είναι πλησιέστερα και με εντριβές είδαν και έπαθαν

να τον συνεφέρουν στην υγεία του, ό οποίος μόλις συνήλθε διηγήθηκε σε όλους το πάθημα του όπως αρχικά του φάνηκε.

Τι εφόδια εμποδίζουν τις φαντασίες των δαιμόνων

Ἡ τρομερή αυτή φαντασία του Σατανά, φανερώνει σε μας την μανία πού έχει ό Διάβολος κατά των ανθρώπων και κυρίως κατά των Μοναχών, τους οποίους πάντοτε παραμονεύει, πότε και πώς θα μπόρεση να τους δολοφονήσει, διότι κατά τον λόγον του Κυρίου μας Ιησού Χριστού «Ο Σατανάς άπ' αρχής ανθρωποκτόνος έσα και τη αληθείς ούχεστηκεν», (Ἰωάν. Η' 44).

Για το λόγο αυτόν, γενικά οί άνθρωποι, οί πιστοί Χριστιανοί και κυρίως οί Μοναχοί θα πρέπει πάντοτε να έχουν και να φέρουν μαζί ιούς την πανοπλία του φωτός, την περικεφαλαία της αγάπης, τον θώρακα της πίστεως και την πύρινη ρομφαία πού είναι ό λόγος του Θεού.

Απαραίτητα πρέπει πάντα να φέρει επάνω του τον Σταυρό και να καταβολή μεγάλη προσπάθεια και αγώνα, για να κατορθώσει να λείει ακατάπαυστα την ωραία, μονολεκτική και θεολογική ευχή. το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησόν με», το «Υπεραγία Θεοτόκε σώσόν με», το «Σταυρέ του Χριστού πανάγιε σκέπε με, τη δυνάμει σου», «Βαπτιστά του Χριστού και Πρόδρομε Ιωάννη, πρέσβευε υπέρ εμού», «Άγιοι Πάντες πρεσβεύσατε υπέρ εμού του αμαρτωλού».

Έτσι μπορεί να βαδίζει κανείς μέρα - νύχτα και στα πιο έρημα μέρη και να μην κινδυνεύει ή να φοβάται από καμία σκοτεινή δύναμη και φανταστική ενέργεια του Σατανά.

Διότι, όταν ό χριστιανός είναι μ' αυτό τον τρόπο εξοπλισμένος, ο Σατανάς δεν τολμάει να τον πλησίαση, αλλά ως από πυρός διωκόμενος φεύγει και εξαφανίζεται και όλες οί σατανικές ενέργειες του σαν το κερί διαλύονται και χάνονται όπως λέει και ή αγία Γραφή: «Ως εκλείπει καπνός εκλιπέτωσαν, ως τίκεται κηρός από προσώπου πυρός, ούτος απολούνται οί αμαρτωλοί από προσώπου του Θεού και οί δίκαιοι εφρανθήτωσαν» (Ψαλμ. του Δαβίδ).

Στον άνθρωπο πού κατ' αυτόν τον τρόπο είναι εξοπλισμένος, ούτε αυτά τα μάγια πού κάνουν τα όργανα του Σατανά, οί Μάγοι, δεν πιάνουν, όπως θα δούμε στην συνέχεια σε άλλα κεφάλαια του παρόντος βιβλίου.

Ο σατανάς φανερώνεται με διάφορα πρόσωπα

Ο Προηγούμενος Χριστόφορος, αδελφός της Ιεράς Μονής Μεγίστης Λαύρας, περνώντας μια μέρα από το μέρος που λέγεται «ΒΕΛΛΑΣ» είδε στον δρόμο ένα μικρό και πολύ όμορφο γατάκι.

Έπειδή το μέρος εκείνο είναι δασώδες και αρκετά μακριά από το Μοναστήρι, στην αρχή του φάνηκε πολύ περίεργο, πώς βρέθηκε εκεί το γατάκι;

Εκείνο μόλις είδε τον Προηγούμενο, άρχισε να φωνάζει, νιάου, νιάου και με διάφορα ναζιάρικα χάρδια και σχήματα πλησίαζε και πήγε κοντά του.

Ο Προηγούμενος τότε έσκυψε, το πήρε στα χέρια του και άρχισε να παίζει μαζί του. Έκείνο παίζοντας, άλλοτε έβγανε τα νύχια του κι άλλοτε με τα δόντια δάγκανε και γκριτζιάνιζε τα χέρια του Προηγούμενου Χριστόφορου, παίζοντας μαζί του.

Σε μια στιγμή που τον δάγκανε, ο Προηγούμενος, πόνεσε και είπε στο γατάκι χαϊδευτικά: «βλέπω βρε, ότι έχεις δόντια και δαγκώνεις!»

Τότε απροσδόκητα και ξαφνικά φούσκωσε ο γάτος κι έγινε σαν μπαλόκι, και με πολύ άγρια φωνή, το φαινόμενο γατάκι είπε: «Έχω ρε! Τι νόμισες πώς δεν έχω; Μάλιστα έχω κι άλλα πράγματα...» Κι άμα είπε αυτά έγινε άφαντο το γατάκι, που στο μεταξύ είχε γίνει γάταρος. Άφησε πολλή βρώμα και δυσοσμία και τον Προηγούμενο εμβρόντητο από το φόβο και τη φρίκη που πήρε. Και όπως μετά ομολόγησε ο ίδιος, σ' όλη του τη ζωή δεν μπορούσε να ξεχάσει εκείνη την άγρια φωνή, που έβγαλε και από το αγρίεμα των ματιών του, που του φάνηκε σαν να πέταγαν φωτιές. Ήτανε πολύ τρομερό το φαινόμενο.

Μ' αυτό ο Σατανάς θέλησε να τρομάξει τον ιερομόναχο αυτόν και ασφαλώς θα ήθελε να του κάνη ίσως μεγάλο κακό, αλλά δεν είχε περισσότερη εξουσία από το Θεό για να βλάψει πιο πολύ τον άνθρωπο, Διότι ο Σατανάς δεν έχει διάθεση ούτε θέλει να παίξει με τον άνθρωπο, ήθελε να του κάνη μεγάλη ζημιά, όπως κατά καιρούς είχε κάνει σε άλλους, αλλά σ' αυτόν δεν είχε την άδεια να κάνη περισσότερο κακό. Γι' αυτό να παρακαλούμε τον Πανάγαθο Θεό, να μας φιλάει από τέτοια παιχνίδια με τον Διάβολο, αλλά πρέπει κι εμείς να φυλαγόμαστε και να μην κάνουμε πονηρά έργα, που δίνουν την άδεια στον Σατανά να μας πειράζει.

Παρόμοιο απατηλό φαινόμενο του σατανά

Στην Μονή Μεγίστης Λαύρας, αυτοί οι δυο κοινοβίασαν και ζούσαν

αρμονικά με πολύν αγώνα στην άσκηση και κάθε είδος αρετής.

Ο Ρουμάνος έκανε υπακοή σε όλα στον Πνευματικό και έδειχνε μεγάλη προθυμία στην εγκράτεια και στην άσκηση και ότι εντολή του έδινε ο πνευματικός.

Ο Σατανάς όμως πού παρακολουθεί τον άνθρωπο και προσπαθεί να βρει στον καθένα μας όπως λέμε την «αχίλλειο πτέρνα» δηλαδή το πιο αδύνατο σημείο, για να μας πολεμήσει και να μας φέρει με τόση τέχνη και μαεστρία, έτσι πού να το θέλει, ο άνθρωπος, να κάνει το κακό από μόνος του, και ή επιβουλή του διαβόλου να μη φανεί καθόλου.

Έτσι έγινε και με τον αδελφό Ρουμάνο, ο οποίος ενώ στην αρχή ήταν εγκρατής, σιγά, σιγά όμως χωρίς κι ο ίδιος να το καταλάβει άρχισε να πίνει κρασί τόσο, πού έπεφτε στο βαρύ αμάρτημα της μέθης και παραμελούσε τα καλογερικά του καθήκοντα,

Ο Πνευματικός, γέροντας του, με πολύ κόπο, έπεισε τον Ρουμάνο να κόψει το κρασί και με τη βοήθεια του Θεού και την ευχή του γέροντα του, ο Ρουμάνος δεν ξανάπινε κρασί, παρά μόνον την θεία Κοινωνία μεταλάμβανε τακτικά, αφού πρώτα ξεπλήρωνε τα πνευματικά του καθήκοντα με άκρα υπακοή.

Σε λίγο καιρό ο Πνευματικός κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο και ο Ρουμάνος είχε βάλει όρο να μην βάλλει ποτέ στο στόμα του κρασί και φαίνεται πώς μέσα του πίστεψε ότι από δική του θέληση και δύναμη έκοψε το κρασί.

Μετά από αρκετά χρόνια έφυγε από την «Βίγλα» και κοινοβίασε στην Ιερά Μονή του Αγίου Παντελεήμονος πού λέγεται Ρωσική.

Εκεί μια μέρα, παρουσιάστηκε μπροστά του ή μορφή του γέροντα του Πνευματικού, ο οποίος είχε πριν από δέκα χρόνια πεθάνει.

Η μορφή εκείνη είπε στον Ρουμάνο Μοναχό, «δεν πειράζει τώρα μπορείς να πίνεις λίγο κρασί για να κόψης το θέλημα σου». Ο Μοναχός χωρίς να σκεφθεί τον όρο, πού μόνος του είχε βάλλει στον εαυτό του, ή να κάνει τον Σταυρό του, πίστεψε στα λόγια εκείνα του Σατανά και ήπιε λίγο κρασί. Τότε άκουσε την μορφή εκείνη να του λέει: «υστέρα από δέκα ολόκληρα χρόνια σε είπαμε να παραβείς και τον όρκο πού είχες κάνει στον εαυτό σου και σε κατάφερα να πιεις κρασί», και έδειξες πώς χαίρονταν για το κατόρθωμα του αυτό.

Ο Ρουμάνος γύρισε τότε προς τα αριστερά το κεφάλι του για να ιδή απ' εκεί πού ερχότανε ή φωνή και απ' εκείνη την στιγμή έμεινε το κεφάλι του γυρισμένο επάνω στον ώμο του μέχρι πού πέθανε. Διότι ήταν ο Διάβολος αυτός πού είχε πάρει την μορφή του Πνευματικού του. Και με τον τρόπο αυτόν κατάφερε να τον ρίξει στο προτερινό του αμάρτημα την μέθη και κυρίως να παραβεί τον όρο πού είχε βάλλει μόνος του.

Ο σατανάς με σχήμα πλοίου

Στα Καρούλια, πού είναι κάτω από τα Κατουνάκια, εκεί στα φριχτά βράχια, σκέφτηκε ο Σατανάς να σκοτώσει ένα παραδελφό του Γέροντος Χερουβείμ.

Ο αδελφός αυτός ήταν πραγματικός αγωνιστής, ακτήμων και καθόλα εγκρατής. Άλλα δεν πρόσεξε και κάποια πλάνη εμφιλοχώρησε, ή οποία του έδερνε και βασάνιζε το μυαλό του. Διότι νόμισε τον εαυτό του ικανό και κατάλληλο να πάει στον κόσμο και να κήρυξη στους χριστιανούς το Ευαγγέλιο και τον λόγο του Θεού, για να σωθούν οί άνθρωποι.

Έτσι με τους λογισμούς αυτούς παιδευμένος, μια μέρα βλέπει έξω ακριβώς από τα βράχια πού ασκήτευε ένα μεγάλο πλοίο, να προχωρεί προς το μέρος εκεί πού αυτός έμενε και ήταν έτοιμος να πηδήξει μέσα στο πλοίο αυτό.

Θεού οικονομία όμως ήταν να βρεθεί εκεί τη στιγμή εκείνη ο παραδελφός του Μοναχός Χερουβείμ, ο οποίος επειδή ήταν πολύ χεροδύναμος τον πήρε τον βάστηξε στην αγκαλιά του. Αυτός όμως επέμενε να τον αφήση να πηδήξει μέσα στο πλοίο.

Ο παραδελφός του Χερουβείμ κοίταξε κάτω στην θάλασσα, αλλά δεν έβλεπε κανένα πλοίο διότι προφανώς δεν υπήρχε κανένα πλοίο, κι αν τον άφηνε ασφαλώς θα γκρεμιζόταν κάτω στα βράχια. Και έτσι με πολύν κόπο τον συγκράτησε να μην πέση και τσακιστή.

Ο Σατανάς όμως του είχε θολώσει τόσο το μυαλό, πού συνέχεια εκείνος έβλεπε το πλοίο κάτω να περιμένει να τον παραλαβή, και φιλονικούσε με τον παράδελφό του και έλεγε: «Θέλω να με πάς τώρα στο Μοναστήρι της Λαύρας, για να διαμαρτυρηθώ και να σε καταγγείλω. διότι εμποδίζεις το έργο του Θεού».

Ο παραδελφός του Χερουβείμ Μοναχός με χαρά δέχθηκε να πάνε μαζί στην Λαύρα. Εκεί σαν βρέθηκαν μπροστά στους Προεστούς, βεβαίωσε πώς έβλεπε το πλοίο να τον περιμένει κι ο παραδελφός τον τον εμποδίζει να πάει στο θείο κήρυγμα πού τον καλούνε. Άλλα όταν τους είπε το μέρος εκεί πού αυτός έβλεπε το πλοίο, οί Γέροντες κατάλαβαν την παγίδα πού τοίχε στήσει ο Σατανάς και βάστηξαν τον πλανηθέντα Γέροντα στο Μοναστήρι έως ότου εξομολογήθηκε και με την χάρι του Θεού και την σκέπη της Κυρίας Θεοτόκου, γλίτωσε ο αδελφός αυτός από την μανία του Σατανά.

Και τώρα στις ημέρες μας, με τον ίδιο τρόπο, στα ίδια αυτά μέρη, πού έχουν πολλοί Πατέρες και αδελφοί σωθεί και αγιάσει με την ταπείνωση και ενάρετη ζωή τους. Στον ίδιο τόπο, με την σατανική μέθοδο του, ο διάβολος έχει σκοτώσει πολλούς και άλλους με τον άκρο φανατισμό έχει

αποπλανήσει και αφού τους χώρισε από τους άλλους Πατέρες, τους έμπλεξε με μεγάλη ευκολία στα δίχτυα της πλάνης και τους κρατάει σφιχτά για να μη μετανοήσουν.

Έτσι άλλος πίστεψε πώς αυτός μόνον είναι ενάρητος και δυνατός να βαστάει τις Παραδόσεις άπ' τη ζωή των αγίων Πατέρων και την Ορθοδοξία και «περικοπή της κοινωνίας με τους άλλους Πατέρες.

Άλλος άπ' αυτούς πιστεύει πώς φθάρηκε ή Εκκλησία, καταστράφηκε ή Ορθοδοξία και έμεινε αυτός μόνος πιστός και ορθόδοξος και λογίζεται τους άλλους Πατέρες αιρετικούς.

Άλλος πιστεύει ότι είναι πρότυπο και υπόδειγμα ενάρητης ζωής, διότι έχει ταπεινώση και νοερά προσευχή και οφείλουν οί άλλοι Πατέρες να τον κάνουν υπακοή και να ακολουθούν τα φρονήματα του.

Και με χίλιους δυο παρόμοιους τρόπους και τέχνες διαβολικές πλανήθηκαν, καταστράφηκαν και πολλοί άπ' αυτούς έφυγαν με κακό και αιφνίδιο θάνατο, από την ζωή αυτή ακοινωνητοι και αμέτοχοι και ούτης της θείας Κοινωνίας του Σώματος και του Αίματος του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, παραδώσαντες έτσι, ψυχή και σώμα, στον αποπλανήσαντα και αποκόψαντα αυτούς, από το ενιαίο σώμα της αγίας Εκκλησίας και των αγίων αγιορειτών Πατέρων, παμπόνηρο Διάβολο.

Γι' αυτό Πατέρες και αδελφοί, ας μας τρομάξουν αυτά τα παραδείγματα, και ας αναφωνήσουμε κι εμείς με τον Αρχάγγελο Μιχαήλ: «Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου Θεού, πρόσχομεν την αγίαν αναφορά, πού προσφέρει για όλο το Χριστιανισμό και τον Αγγελομίμητο και ουρανοπολίτη Μοναχισμό και εύχεται για όλον τον κόσμο, ή κατά Ανατολάς Μία, Αγία Ορθόδοξη, Καθολική και Αποστολική του Χριστού Έκκλησία, και μη θέλουμε να στήσει ό καθένας το δικό του θέλημα σαν ορθότερο και ορθοδοξότερο από των άλλων.

Διότι αυτή είναι, ή φοβερότερη πλάνη του Διαβόλου, να μας διαίρεση να μας αποκόψη, από την ολότητα του Σώματος του Δεσπότη Χριστού, ή οποία βρίσκεται μόνον στην Ορθοδοξία και στην ενότητα της αγίας Πίστεως, καθώς βροντοφωνεί ή αγία Έκκλησία μας και στις δεήσεις καθεκάστην λέγει: «Την ενότητα της Πίστεως και την κοινωνίαν του Αγίου Πνεύματος του Κυρίου δεηθώμεν».

Εάν δεν υπάρχει ή ένότης της Πίστεως, δεν μπορούμε να κοινωνούμε με τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος και επομένως χριστιανός αποκομμένος της Ορθής Πίστεως και στερημένος της Κοινωνίας του Αγίου Πνεύματος, είναι από την ζωή αυτή νεκρός και πνευματικά πεθαμένος και χωρισμένος αιώνια από την πηγή των αγαθών, τον Ένα Τρισυπόστατο Θεό, τον

Πατέρα, τον Υιόν και το Αγιον Πνεύμα.

Ο Γέρο - Φιλάρετος στα Καρούλια

Συμπληρωματικά για τον πνευματικό αγωνιστή και ερημίτη, στα ησυχαστικά Καλύβια των Καρουλιών, Γέρο - Φιλάρετο, αναφέρουμε ένα θαύμα που ενήργησε η Θεία Πρόνοια, για να βγάλει τον εργάτη αυτόν της αρετής, από κάθε σκέψη και φροντίδα, για τα υλικά πράγματα, τα οποία πάντοτε είναι εμπόδιο στην πρόοδο και την είσοδο μας στην πνευματική ζωή και κυρίως είναι το μεγαλύτερο εμπόδιο να αποκτήσει κανείς την δωρεά του θεού, που είναι η συνεχής και αδιάλειπτη νοερά προσευχή.

Για να ελευθερώσει λοιπόν ο Πανάγαθος θεός την καρδιά του Γερο - Φιλάρετου από περιττή φροντίδα και να γίνει σ' εμάς ένα μάθημα σύμφωνα με το οποίο θα πρέπει να έχουμε πίστη και ελπίδα στο Θεό και αγάπη και σεβασμό στους συνανθρώπους μας, συνέβη το ακόλουθο γεγονός:

Κατά το έτος 1935 ο Γέρο Φιλάρετος είχε απόλυτη ανάγκη για διακόσιες δραχμές. Τούτο είχε απασχολήσει πολύ την σκέψη και την καρδιά του Γέροντος, τον οποίον είδε μια μέρα, ο υμνογράφος Πάτερ Γεράσιμος Μακρογιαννανίτης, να περνάει από το Καλύβι του «Τίμιος Πρόδρομος» και να είναι πολύ στενοχωρημένος. Στην ερώτησή του: «Τί έχεις Γέρο - Φιλάρετε, τί σου συμβαίνει Αββά και είσαι τόσο στενοχωρημένος;».

Ο Γέρο - Φιλάρετος είπε το θέμα που τον βασάνιζε και ο Πατήρ Γεράσιμος του έδωσε τις διακόσιες (200) δραχμές και τον παρακάλεσε λέγοντας: «Σεβαστέ Γέρο - Φιλάρετε, πάρε τα χρήματα αυτά που θέλεις και δεν χρειάζεται να μου τα επιστρέψεις, αλλά αν μπορείς, κάνε σε παρακαλώ καμιά προσευχή στον Πανάγαθο Θεό να μας ελεήσει».

Ο Γέρο - Φιλάρετος πήρε τα χρήματα αυτά και αφού ευχαρίστησε τον Π. Γεράσιμο, πήγε να δώσει τις 200 δραχμές εκεί που είχε το χρέος αυτό.

Την άλλη μέρα ο Γέρο - Φιλάρετος, πήγαινε στην Σκήτη της Αγίας Άννης. Στο δρόμο κατά την συνήθεια των Μοναχών έλεγε συνέχεια την ευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησόν με και ελέησον τον κόσμον Σου». Εκεί που βάδιζε βλέπει κάτω τέσσερα χαρτιά να είναι το ένα κοντά στο άλλο απλωμένα. Τα πήρε στα χέρια του, τα περιεργάστηκε και του έκαναν εντύπωση, που δεν έμοιαζαν με τ' άλλα χαρτιά.

Τότε γύρισε πίσω και πήγε στο ησυχαστήριο του πατρός Γερασίμου στη Μικρή Αγία Άννα, του έδειξε τα χαρτιά που βρήκε και τον ρώτησε με τη μακαρία απλότητα που τον διέκρινε, τί χαρτιά είναι αυτά Π. Γεράσιμε; Τα βρήκα τώρα λίγο πιο κάτω εδώ που πήγαινα στην Αγιάννα, ήταν κάτω απλωμένα στο δρόμο!!

Ο Π. Γεράσιμος είπε στον Γερο - Φιλάρετο: «Γέροντα αυτά είναι τέσσερα πενηντόδραχμα, σου τα έστειλε ο Θεός για τις ανάγκες σου». Πράγματι όπως μου είπε ο Π. Γεράσιμος, ήταν τέσσερα πενηντόδραχμα καινούργια και τελείως αμεταχειρίιστα. Θέλω σεβαστέ μου Γέροντα, πρόσθεσε ο Π. Γεράσιμος στον Γερο Φιλάρετο, να μου πεις, τι έλεγες, τι σκεφτόσουνά όταν πήγαινες στην Αγιάννα;

Ο Γερο - Φιλάρετος είπε: «Τί άλλο, Π. Γεράσιμε να έλεγα, εκτός από την ευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ...» δεν έλεγα τίποτε αλλά, παρά κάπου κάπου έφευγε ο λογισμός μου και πήγαινε στο χρέος που μου έδωσες τις 200 δραχμές και έλεγα πώς θα ξεχρεώσω και εκεί που σκέφτηκα αυτά τα πράγματα, βλέπω στη γη τα χαρτιά αυτά, πάρτα σε παρακαλώ να ελευτερωθεί το μυαλό μου από αυτή τη σκέψη και το χρέος».

Ο Πατήρ Γεράσιμος θαύμασε τη θεία Πρόνοια, δόξασε τον Πανάγαθο Θεό και παρακάλεσε τον Γέροντα Φιλάρετο να καταδεχθεί και να κρατήσει τα χρήματα που του έστειλε ο Θεός και να παρακαλεί τον Κύριο και για τη σωτηρία της ψυχής του.

Παραμελούσε τον κανόνα του

Ο Πάτερ Δαμασκηνός, από την έρημο του Αγιοβασίλη, Γέροντας της ασκητικής Καλύβης «Εισόδια της Θεοτόκου» είχε την καλοσύνη, προς οικοδομήν των αδελφών, να μου διηγηθεί το ακόλουθο γεγονός:

Στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων και συγκεκριμένα στην Καλύβη «Τρεις Ιεράρχαι» ο Γέροντας της Καλύβης αυτής Γρηγόριος, ο λεγόμενος «Καρότσας» είχε έναν από τους υποτακτικούς του άρρωστο.

Ο Μοναχός αυτός ήταν λίγο αμελής στα καλογερικά του καθήκοντα και πολλές φορές παραμελούσε και την ατομική του προσευχή — τον λεγόμενο Κανόνα — τις ορισμένες εδαφιαίες μετάνοιες 100 -300 το 24ωρο και 6-12 κομβοσχοίνια. Αλλά και την υπακοή του πολλές φορές με περιφρόνηση έκανε και τελικά ήταν λίγο-πολύ περιφρονητής.

Ο Γέρο - Γρηγόρης πολλές φορές συμβούλευε τον υποτακτικό του αυτόν και έκανε μεγάλη υπομονή περιμένοντας την μετάνοια και διόρθωσή του Μονάχου αυτού, αλλά όσο ο καιρός περνούσε τόσο και χειροτέρευε η κατάσταση του.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι ο υποτακτικός αυτός έπεσε στο κρεβάτι του πόνου βαρειά άρρωστος και έφτασε μέχρι τα πρόθυρα του θανάτου. Επί πολλές ημέρες ξεψυχούσε, αλλά η ψυχή του δεν έβγαινε.

Ο Γέρο - Γρηγόρης τότε κάλεσε τον γιατρό Γέροντα Νικόλαο Μοναχό και αδελφό της Ιεράς Μονής του Γρηγορίου.

Ο γιατρός, μόλις εξέτασε τον ασθενή είδε πώς η αρρώστεια του δεν προέρχονταν από φυσιολογική αιτία και αφού πληροφορήθηκε και έμαθε γενικά για την ζωή του Μονάχου αυτού, σαν γιατρός και περισσότερο έμπειρος στα πνευματικά προβλήματα των Μοναχών, διότι ήταν ενάρετος Μοναχός ο γιατρός, και πνευματικός άνθρωπος, (είχε την τιμή και την ευκαιρία να τον γνωρίσει πολύ καλά και ο γράφων τις γραμμές αυτές), είπε στον Γέρο - Γρηγόρη: «Γέροντα μου, νομίζω ότι εμπόδιο για να παραδώσει ο αδελφός το πνεύμα του — να ξεψυχήσει Μοναχός αυτός, στις καλογεργικές υποχρεώσεις και τα καθήκοντά του, και κυρίως το χρέος που έχει για τον πνευματικό του κανόνα. Επομένως έχω την γνώμη, πώς αν βρεθεί κανένας αδελφός από σας, να αναλάβει την υποχρέωση και να εξοφλήσει τον κανόνα του — τις μετάνοιες και τα κομβοσχοίνια — πιστεύω ότι θα τον ελευθερώσει ο Θεός από τον αγώνα και την αγωνία που έχει τώρα για να ξεψυχήσει».

Τότε ο Γέρο - Γρηγόρης, σαν πνευματικός πατέρας που ήταν του Μονάχου αυτού και εγγυητής για την πνευματική του ζωή, συγκινημένος πολύ γονάτισε μπροστά σε όλους και με πολύ ταπείνωση και συντριβή καρδιάς, είπε και έδωσε υπόσχεση στο Θεό και ανέλαβε την υποχρέωση να κάνει αυτός τον κανόνα του Μονάχου αυτού και τις τυχόν ελλείψεις που είχε σαν Μοναχός ο ψυχορραγών υποτακτικός του.

Μόλις ο Γέρο - Γρηγόρης πρόφερε τα λόγια αυτά, αμέσως ο ασθενής παρέδωσε το πνεύμα και ξεψύχησε ήρεμα και με πολύ γαλήνη μπροστά στο γιατρό και όλους τους αδελφούς.

Από το γεγονός αυτό πού ελαβε χώρα κατά το έτος 1935 - 36 μαθαίνουμε

οτι και οι γονείς των παιδιών είτε κατά σάρκα ή κατά πνεύμα τοιούτοι είναι, συμμετέχουν και αυτοί στις πράξεις των, είτε καλές ή κακές αν είναι αυτές. Και έχουν ανάλογη ευθύνη απέναντι Θεού και ανθρώπων ακόμη, διότι είναι άμεσοι εγγυηταί για την περαιτέρω ζωή και πολιτεία τους, και είναι υποχρεωμένοι να εμποδίζουν τα παιδιά τους από τα κακά έργα και να τα νουθετούν και καθοδηγούν πάντοτε στο δρόμο του Θεού, που πρέπει κι αυτοί με το υπόδειγμα της ζωής τους να βαδίζουν πρώτοι στο δρόμο της αρετής και του Κυρίου. Αν θέλουν να καυχώνται ότι είναι καλοί και άξιοι γονείς, θα πρέπει τούτο να το αποδείξουν με το έργο και τότε μπορούν να λένε ότι ανέδειξαν και έβγαλαν στον κόσμο καλά παιδιά και χρήσιμα για τη δημιουργία μιας καλής Κοινωνίας και Χριστοπολιτείας.

Για να πετύχουν όμως αυτό οι γονείς πρέπει να κοπιάσουν πολύ, να ιδρώσουν, να θλιβούν στην ανάγκη και να στερηθούν μερικών εξόδων, περιπάτων, απολαύσεων και να εφαρμόσουν με κάθε σχολαστικότητα αυτό που λέγει ο θείος απόστολος των Εθνών μέγας Παύλος ότι, συ ο πατέρας, η μητέρα, ο Επιστάτης, ο διδάσκαλος, ο Δεσπότης και κάθε παιδαγωγός, πρώτα να κηρύξεις το λόγο του Θεού, να δείξεις το δρόμο του καλού και της αρετής και υστέρα «ἐπίστηθι ευκαίρως ακαίρως, έλεγξον, επιτίμησαν, νουθέτησον, παρακάλεσον εν πάση μακροθυμία και διδαχή». Γονείς και διδάσκαλοι και πάσης φύσεως αρχηγοί, μόνον έτσι θα μπορέσετε να επιβληθήτε στα παιδιά και τους προστατευομένους σας. (Β' Τιμ. Δ' 2).

Στη Νέα Σκήτη αγιάσανε Μητροπολίτες και επίσκοποι

Η ιερά Νέα Σκήτη του Αγίου Παύλου, καθώς μου διηγήθηκαν οι κάτοικοι αυτής, Μοναχοί ευλαβείς και άγιοι Πατέρες, κατά καιρούς έχει κρύψει στους κόλπους της, στις ασκητικές Καλύβες και τα ησυχαστήρια της, πολλούς Μητροπολίτες, επισκόπους και αρχιεπισκόπους, οι οποίοι, εκτός από τον αναφερόμενο στον Α' τόμο του «Γεροντικού» μας, επίσκοπο Ευβοίας Θεοφάνη (βλέπε σελ. 31), είναι και οι:

1) Ο Μητροπολίτης Λακεδαιμόνος Θεοφάνης, ο οποίος ασκητικά και με κάθε είδος αρετής κεκοσμημένος, έζησε στην ασκητική Καλύβα «Ζωοδόχος Πηγή» με πολλή αυταπάρνηση και ταπείνωση σαν απλός Μοναχός, στην υπακοή και στη θερμή και αδιάλειπτη προσευχή. Αξιώθηκε δε μακαριστού τέλους και παρέδωσε την μακαρία του ψυχή, στα χέρια του Σωτήρος του κόσμου του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού κατά το σωτήριο

έτος 1805. Δυστυχώς δεν διασώθηκαν άλλα στοιχεία από την ευλογημένη και μακαρία ζωή του.

2) Ο Μητροπολίτης Ραψάνης Βησσαρίων, ο οποίος άφησε κάθε ανθρώπινη δόξα και τα αξιώματα του ματαιού τούτου κόσμου και με ειλικρινή μετάνοια, με επίγνωση και συντριβή της καρδιάς του, έγινε ζωντανό πρότυπο αρετής και παράδειγμα μιμήσεως της αγίας ζωής του ανάμεσα στους Πατέρες και αδελφούς της Ιεράς αυτής Νέας Σκήτης. Για την αρετή του αυτή τον αξίωσε ο Κύριος να αφήσει την τελευταία του πνοή στον έχοντα εξουσίαν ζωής και θανάτου Κύριον και Θεόν ημών, στην Ιεράν αυτή Σκήτη, από την ασκητική Καλύβα από την οποία, σαν Ιερό πορθμείο, περαιώθη στη βασιλεία των ουρανών και κατετάγη στα Τάγματα των Οσίων και Θεοφόρων Αγιορειτών Πατέρων ημών.

3) Ο Επίσκοπος Χαλεπίου Γεράσιμος, του οποίου πόθησε η ψυχή, να τελειώσει το δρόμο της ενάρετης ζωής και πολιτείας του, στο Ιερό Περιβόλι της Παναγίας Θεοτόκου, στο Άγιον Όρος. Τον αξίωσε δε ο Κύριος της δόξης και Θεός ημών Ιησούς Χριστός, να ησυχάσει για πολλά χρόνια, σε μια από τις ερημικές ασκητικές Καλύβες της Νέας Σκήτης, από την οποία κι αυτός σαν πουλάκι με δόξα Θεού, πέταξε η ψυχή του στα ουράνια και τον πήρε εκεί να δοξάζει αιώνια τον Τρισυπόστατο Θεό με τους Αγγέλους και όλους τους Αγίους.

4) Ο Επίσκοπος Μεσολογγίου Αθανάσιος, ο οποίος, αφού πολλές ψυχές πιστών και ευσεβών χριστιανών, με το υπόδειγμα της ενάρετης ζωής και πολιτείας του και την θεοφώτιστη διδασκαλία του, κατεύθυνε στο θέλημα του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού και πολλά χρόνια εργάστηκε, σαν ευλαβής ιεράρχης στον αμπελώνα του Κυρίου, από τον οποίο και στον οποίο προσέφερε «πεπήρους όρπηκας» στην αγία Εκκλησία Του, προς το τέλος της ζωής του, πεθύμησε να γευθεί το μέλι της ησυχίας. Έτσι υστέρα από θερμή προσευχή, η Κυρία Θεοτόκος τον αξίωσε μακαρίου και οσιακού τέλους και να συναριθμηθεί με τους οσίους Αγιορείτες Πατέρες, κατόπιν πολλής δοκιμασίας με ανεξάντλητη υπομονή, σε μια από τις ερημικές Καλύβες της ιεράς ταύτης Νέας Σκήτης του Αγίου Παύλου.

Ο μακαριστός Επίσκοπος αυτός Αθανάσιος, έλαβε μέρος στη επί των ημερών του αναφυσέν ζήτημα των Κολλυβάδων, ο οποίος με καλή θέληση υποστήριξε και έδωσε την καλή και ψυχοσωτήρια λύση του προβλήματος και έτσι είναι κι αυτός ένας από τους αγωνιστές τους λεγόμενους Κολλυβάδες.

5) Ο από φιλοσόφων επίσκοπος Κύριλλος, σεμνοπρεπής, ταπεινός και πολύ ενάρετος ιεράρχης, ο οποίος με τη χάρη του θεού κατέλυσε τον βίον και παρέδωσε την μακαρία του ψυχή όπως και οι προαναφερθέντες κι αυτός στην Ιερά Νέα Σκήτη, γενόμενος υπόδειγμα καλοσύνης και χαρμονής, διότι, ως μου είπαν οι Πατέρες, ήταν πάντα με το χαμόγελο στα χείλη. Εκτιμούσε δε όλους τους Πατέρες της Σκήτης και φέρονταν προς όλους, μικρούς και μεγάλους με πολύ σεβασμό, ευλάβεια και αδελφική αγάπη.

Από τις αρετές του αυτές έγινε αξιαγάπητος σε όλους τους πατέρες, οι οποίοι προσέβλεπαν στο πρόσωπο του θεϊκή χάρη να ακτινοβολεί και του φέρονταν με βαθιά εκτίμηση και πολύ σεβασμό. Αλλά και ο Θεός του επεφύλαξε ωραίο οσιακό τέλος, σαν προκαταβολή της αιώνιας ανταμοιβής στην βασιλεία των ουρανών.

6) Ο Επίσκοπος Νάξου Νικόδημος, ο οποίος από την μελέτη των συγγραμμάτων του οσιότατου διδασκάλου και συμπολίτου, αγίου Νικόδημου επηρεασθείς, παρακινήθηκε και ζήλων εζήλωσε να αφιερώσει το υπόλοιπο της ζωής του, στην Καλογερική ζωή. Αγάπησε την ησυχία και θέλησε να ζήσει στην αφάνεια, σαν απλός μοναχός. Την επιθυμία του αυτή, τον αξίωσε ο Θεός να πραγματοποιήσει και με την προσήλωσή του σ' αυτήν να πύκνωσει τις φάλαγγες των Οσίων αγιορειτών Πατέρων και μοναχών.

Προσήλθε και υποτάχθηκε σε έναν ευλαβή και ενάρετο Γέροντα, στην Ιερά αυτή Νέα Σκήτη, όπου και τον βίον κατέλυσε, στην μακαρία υπακοή, με υπερβολική ταπείνωση, από την οποία αξιώθηκε να φτάσει σε υψηλά μέτρα αρετής και ναι μεν φαινότανε σαν άσημος Μοναχός, αλλά ήταν πλουτισμένος με ουράνια χαρίσματα και έτυχε μακαρίου τέλους.

7) Ο Αρχιεπίσκοπος Σάμου Θεοδόσιος, από την ενάρετη ζωή και ουράνια διδασκαλία των αγιορειτών Πατέρων, των λεγομένων «Κολλυβάδων» παραδειγματισθείς αγάπησε την ησυχία της Καλογερικής ζωής.

Τους «Κολλυβάδες» γνώρισε στην επαρχία της Μητροπόλεως του, που σαν εξόριστοι από το Άγιον Όρος βρίσκονταν στην ιερά αρχιεπισκοπή του. Από την διδαχή και το ταπεινό του φρονήματός τους, παρακινήθηκε να έλθει κι αυτός στο Άγιον Όρος.

Αφού περιηγήθηκε ολόκληρο το Περιβόλι της Παναγίας, για μόνιμη και σαν τελευταία κατοικία του, διάλεξε μια από τις πιο ασκητικές Καλύβες της Ιεράς Νέας Σκήτης, οι Πατέρες της οποίας διακρίνονταν για την

αγάπη, την ταπείνωση και τον αλληλοσεβασμό που είχαν αναμεταξύ τους και προς όλους.

Έτσι, από τη Σκήτη αυτή, άφησε τα επίγεια και σαν υψιπετής αετός, πέταξε η ψυχή του στα ουράνια, με θερμή την πίστη και την ελπίδα, για την απόλαυση των μελλόντων αιωνίων αγαθών, να χαίρεται με τα Αγγελικά, τα Αρχιερατικά και τα Οσιακά Τάγματα των Αγιορειτών Πατέρων και να δοξολογεί αιώνια, τον αιώνιο και μόνον αληθινό Θεόν, τον Πατέρα, τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα.

Αυτοί οι Αρχιερείς της Ελλαδικής Εκκλησίας μας, από τους οποίους πλήθος μέγα και αναρίθμητο, προτίμησε να παραδώσει το πνεύμα και την μακαρία τους ψυχή «εις χείρας Θεού ζώντος», από το Περιβόλι της Παναγίας μας, το Άγιον Όρος, από τους οποίους ένα πολύ μικρό και ελάχιστο μέρος αναφέραμε, οι οποίοι σαν καλοί και γνήσιοι ποιμένες του Αρχιποίμενος Δεσπότη Χριστού, κατόπιν πολλού και σκληρού αγώνα, που κατέβαλλαν στην επαρχία και Μητρόπολή τους, διάλεξαν, στα τελευταία χρόνια της ζωής τους, το Περιβόλι της Παναγίας σαν Ιερό πορθμείο και προτιμούσαν το Άγιον Όρος από τις επαύλεις της Κηφισιάς, της Εκάλης, του Ψυχικού της Αττικής ή του Πανοράματος και της Ελβετίας της Θεσσαλονίκης και σε άλλα εξοχικά μέρη της Ελλάδος.

Διότι εκείνοι οι μακαρίτες επιθυμούσαν, όπως είδαμε, να βρουν ηρεμία σώματος και ψυχική γαλήνη. Έτσι από τον δέκατο ή και ένατο ακόμη αιώνα, εκ του λόγου τούτου, έβριθε το Άγιον Όρος από σχολάζοντας και αφησυχάζοντας Πατριάρχες και Αρχιερείς, καθώς μαρτυρούν οι τάφοι των που σώζονται μέχρι σήμερα σαν αληθινά τεκμήρια της ιεράς των επιθυμίας για την αιώνια ζωή και μακαριότητα.

Οι Μοναχοί στις διάφορες Ιερές Μονές του Αγίου Όρους με σεβασμό και ευλάβεια, δείχνουν στους ευλαβείς επισκέπτες και προσκυνητές, τους ιερούς τάφους και τα κτίρια, τις εκκλησίες, τους πύργους και ολόκληρες πτέρυγες, τις οποίες με δικά τους οικονομικά μέσα ανοικοδόμησαν οι αρχιερείς αυτοί.

Έτσι ήταν οι πραγματικοί ενάρετοι και ευσεβείς εκείνοι αρχιερείς και ποιμένες της Εκκλησίας του Χριστού, οι οποίοι με τη χάρη του Θεού, νίκησαν τα τρία μεγάλα και τρομερά πάθη, που πολεμούν κάθε άνθρωπο, όπως λένε οι άγιοι Πατέρες, την φιλοδοξία, την φιλαργυρία και την φιληδονία και αντιστάθηκαν στα κύματα των διαφόρων αιρέσεων και με

θάρος και σοφία κατεπολέμησαν αυτά, φυλάξαντες σαν κόρη οφθαλμού την Ορθοδοξία, για την οποία, πολλοί απ' αυτούς θυσίασαν τους θρόνους των και έχυσαν κι αυτό το αίμα τους, δώσαντες και την ζωή τους ακόμη, αυτοί ήσαν οι αληθινοί ποιμένες του Δεσπότη Χριστού.

Έτσι, αξιώθηκαν σαν αντιμίσθια να δοξάζονται αιώνια παρά του Θεού, αλλά και μέχρι σήμερα και εις τους ατελεύτητους αιώνες, θα τιμώνται και σαν άγιοι ομολογηταί και ιερομάρτυρες, θα προσκυνούνται από τους πιστούς και το χριστεπώνυμο πλήρωμα όλου του κόσμου.

Έδειξε Ιώβειο υπομονή

Στην ίδια ιερά Νέα Σκήτη, ο Μοναχός Νικόλαος, που στις ημέρες μας έζησε και ασκητικά αγωνίστηκε στην Καλύβα του «Αγίου Νικολάου» πολλά χρόνια, σχεδόν από νεαρή ηλικία προσήλθε στην Καλογερική ζωή και με άκρα υπακοή και ταπείνωση, πέρασε τα χρόνια της ακμής που έχει ο άνθρωπος στην νεότητα του, κατά την οποία σκληρά δοκιμάστηκε από την φύση και από τους εσωτερικούς και εξωτερικούς πειρασμούς.

Έτσι και ο Γερο - Νικόλαος πολύ σκληρά δοκιμάστηκε σ' όλη του την ζωή, κι όταν ήρθαν τα γεράματα, τότε βαριά αρρώστησε και υπέφερε από δριμύς πόνους. Τον φρόντιζε δε και περιποιούνταν ο Γέροντας του Χρυσόστομος, ο οποίος ήταν και κατά σάρκα αδερφός του. Αλλά και πολλοί Πατέρες και αδελφοί της Σκήτης πήγαιναν συχνά και τον επισκέπτονταν.

Αυτός ο ευλογημένος, από την πολλή αυταπάρνηση και ατημέλεια που είχε στον εαυτό του, σαν έπεσε κατάκοιτος έπιασε σκουλήκια, τα οποία του έτρωγαν τις σάρκες και για να τιμωρήσει αυτός τον εαυτό του περισσότερο δεν έλεγε τίποτα σε κανέναν.

Κατάντησε να τον φάνε, κυρίως την μέση, τους μηρούς και την κοιλιά του, διότι ήταν τόσα πολλά σκουλήκια κι αυτός πονούσε αφόρητα. Αλλά για την αγάπη του Χριστού αφ' ενός και για να δοκιμάσει, πώς θα είναι τα σκουλήκια στην αιώνια Κόλαση αφ' ετέρου, έκανε υπομονή τους πόνους και μόνο όταν έγινε φανερό το πράγμα, όταν δηλαδή πήγαν να τον αλλάξουν (ομολόγησε ότι, ήθελε να δοκιμάσει την αντοχή του στους πόνους και έλεγε: «Ο δίκαιος εκείνος Ιώβ, που δεν είχε κάνει αμαρτίες, πώς ολόκληρα χρόνια έκανε υπομονή;» και γι' αυτό ούτε στον Γέροντα του δεν είπε τίποτε φοβούμενος μήπως και χάσει τον μισθό της δοκιμασίας από τον Δεσπότη Χριστό, ο οποίος παρεχώρησε για να αρρωστήσει.

Έτσι με τα σκουλήκια που δεν δέχθηκε να τα καθαρίσουν, πέρασε τρία χρόνια, οπότε υπέκυψε και λίγη ώρα πριν να παραδώσει την μακαρία του ψυχή, με την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησον με» στο στόμα και αφού είπε σ' όλους τους παριστάμενους εκεί: «Πατέρες και αδελφοί, συγχωρέσατε με και ο Θεός να σας συγχωρέσει και να ελεήσει τον κόσμο Του» παρέδωσε το πνεύμα, και καθώς ομολόγησαν οι Πατέρες που ήταν παρόντες εκεί τις τελευταίες εκείνες στιγμές, αλλά και ο Γέροντας του Χρυσόστομος, το πρόσωπο του γενναίου αυτού αθλητή και μάρτυρα Νικολάου Μοναχού, έλαμψε όπως ο ήλιος, προς δόξαν Θεού, που παρέλαβε την ψυχή του και για παραδειγματισμό και μίμηση σε μας τους επιγενόμενους Μοναχούς.

Ο υπερήφανος δεν μετανοεί

Στα ησυχαστήρια των Κατουνακίων, στην Καλύβα «Γέννησις του Χριστού» με εγκράτεια και άσκηση ζούσε ο Μοναχός Ιλαρίων, σαν υποτακτικός στην Συνοδεία του Γέροντος Αρτεμίου και Παντελεήμονος Μοναχού.

Ο Μοναχός Ιλαρίων είχε ευστροφία και ετοιμότητα στο μυαλό, ήταν εγκρατής και άκρως ασκητικός, είχε πολύ μελέτη στα Πατερικά βιβλία, έκανε τον Κανόνα του ανελλιπώς και απέφευγε τις συναντήσεις και συναναστροφές με τους άλλους ερημίτες Μοναχούς.

Σιγά, σιγά και χωρίς ο ίδιος να το καταλάβει πίστεψε στην ιδέα και στο λογισμό του, ότι αυτός σαν έξυπνος και μελετηρός που ήταν, δεν είχε ανάγκη από τις συμβουλές των Πατέρων και γι' αυτό τους απέφευγε.

Οι Πατέρες τον εκτιμούσαν για την εξυπνάδα του αυτή και τον θεωρούσαν, σαν μεγάλο εργάτη της αρετής και πραγματικά ήταν περιβόητος από όλους και φημισμένος σαν ενάρετος Μοναχός.

Εκεί κοντά, στην Καλύβα «Κοίμησης της Θεοτόκου» έμενε και με πραγματική ασκητική ζωή, αγωνίζονταν και ο πνευματικός και εξομολόγος Παπα - Ιγνάτιος, με τους επίσης ασκητικούς αδελφούς και υποτακτικούς του, Πατέρα Νεόφυτο και Παπα - Ιγνάτιο τον νεώτερον.

Ο Πνευματικός Παπα - Ιγνάτιος παρακολουθούσε, από μακριά βέβαια, με πραγματικό πνευματικό ενδιαφέρον, τη ζωή του ερημίτη και ασκητή

μοναχού Ιλαρίωνα, και μια μέρα που πήγε να τον επισκεφθεί άκουσε από έξω από το Καλύβι του να λέει ο Π. Ιλαρίων τα ρητά της αγίας Γραφής: «Τίς ό ανιστάμενός μοι, αντιστήσω μοι άμα», έλεγε και ξανάλεγε φωναχτά τα λόγια αυτά πολλές φορές.

Ο πνευματικός νόμισε πώς ο Π. Ιλαρίων μιλούσε με κανένα επισκέπτη αδελφό, ή κανένα γείτονα και γύρισε να φύγει. Τότε άκουσε πάλι τον Π. Ιλαρίωνα να λέει τα ίδια λόγια δυνατά και κτυπούσε τα πόδια του στο πάτωμα, χωρίς να παίρνει απάντηση από άλλον αδελφό. Έτσι κατάλαβε ότι κάτι το ιδιαίτερο θα συμβαίνει στον αδελφό και εξαναγκάστηκε να χτυπήσει την πόρτα του γείτονα του και αφού είπε το «Δι' ευχών των αγίων πατέρων...» και περίμενε λίγο να ακούσει «Αμήν», αλλά αντί για απάντηση άκουσε να του λέει ο Μοναχός Ιλαρίων «όποιος κι αν είσαι έλα μέσα δεν φοβάμαι κανέναν».

Ο Πνευματικός Παπα - Ιγνάτιος τότε έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα, φαίνεται έλειπαν οι άλλοι αδελφοί και ήταν ο Π. Ιλαρίων μόνος του, και υποδέχθηκε τον πνευματικό με τα ίδια λόγια: «Τίς ό ανιστάμενός μοι αντιστήσω μοι άμα».

Ο πνευματικός κατάλαβε ότι πρόκειται για σατανική πλάνη και εωσφορική υπερηφάνεια, οπότε με επιτακτικό ύφος του είπε: «Και ποιος νομίζεις ότι είσαι εσύ που λες τέτοια πράγματα και φοβερίζεις;»

Ο Μοναχός Ιλαρίων, προφανώς υπό την επήρεια του Σατανά βρισκόμενος, με στόμφο και αγριεμένη όψη, αλλά και με πολλή αυθάδεια στον πνευματικό είπε: «Εγώ είμαι η υπερηφάνεια» και σε ερώτηση του Πνευματικού: «Τι είναι και Τι θα πει υπερηφάνεια;» ο ταλαίπωρος εκείνος Μοναχός ή μάλλον ο δαίμονας πιεζόμενος από την αρετή και ταπείνωση του Πνευματικού, απάντησε και είπε: «Υπερηφάνεια είναι νους αμεταμέλητος» δηλαδή νους αμετανόητος και αδιόρθωτος.

Ο Πνευματικός μετά από την απόκριση αυτή του δαιμονισμένου και φαντασμένου εκείνου μοναχού, άρχισε να κλαίει, να εξορκίζει τον δαίμονα και να παρακαλεί τον Μοναχό να εξομολογηθεί, να ταπεινωθεί και να μετανοήσει.

Ο ταλαίπωρος εκείνος Μοναχός Ιλαρίων, δεν δέχονταν καμία συμβουλή από τον πνευματικό, ο οποίος με πολύ πόνο στην καρδιά και λύπη αφόρητη για την φοβερή εκείνη πλάνη του αδελφού Ιλαρίωνα, είπε τα λόγια αυτά της αγίας Γραφής: «Ανήρ ασύμβουλος καθ' εαυτού πολέμιος»

(Σοφ. Σολομώντος) Αλίμονο δεν γνωρίζουν οι άνθρωποι και μάλιστα οι Μοναχοί ότι η σωτηρία γίνεται εν πολλή βουλή, δηλαδή όπως λέγει και ο άγιος Ηλίας ο Μηνιάτης «ήγουν σωτηρία γίνεται εν πολλή συμβουλή».

Όταν είπε αυτά ο Πνευματικός έφυγε βαθύτατα συγκινημένος και λυπημένος και άρχισε να κάνει θερμή προσευχή στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό να λυπηθεί το πλάσμα των χειρών Του, να συγχωρέσει τον αδελφό Ιλαρίωνα και να του χαρίσει μετάνοια και ψυχική σωτηρία.

Ύστερα από αυτό με ενέργειες του Πνευματικού Παπα - Ιγνάτιου, πήγαν τον αδελφόν αυτόν στην Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρα, που έχουν το χέρι της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής, για να θεραπευθεί, επειδή η Αγία αυτή έχει το χάρισμα να βγάνει τα δαιμόνια.

Εκεί οι Πατέρες με πολλές παρακλήσεις και θείες Λειτουργίες και ακατάπαυστη προσευχή, βοήθησαν τον αδελφό Ιλαρίωνα, ο οποίος μετανοιωμένος και κάπως διορθωμένος κοιμήθηκε στο Μοναστήρι αυτό το 1955 σωτήριο έτος

Πες στα παιδιά σου να μη με κατουρούν

Ένας από τους καλύτερους καλλιτέχνες και αγιογράφους του Αγίου Όρους, τόσο που όμοιός του, στην καλλιτεχνική εμφάνιση της αγιογραφίας, δεν φάνηκε μετά από τον Εμμανουήλ Πανσέληνο (14 αιών) με το όνομα Ιωαννίκιος Μαυρόπουλος, από την Καισαρεία της Καππαδοκίας.

Την τέχνη της αγιογραφίας, στην αρχή έμαθε από τον Γέροντα Ιωακείμ Ραλίδη στην Ιερά Σκήτη των Κουσοκαλυβίων. Αλλά από την πολλή επιμέλεια που έδειξε στην τέχνη αυτή, έγινε κατά πολύ καλύτερος και ανώτερος από το δάσκαλό του.

Όσον όμως επιμελής ήταν στην τέχνη της αγιογραφίας, τόσο ψυχρός και αδιάφορος ήταν στην χριστιανική πίστη, πολύ δε περισσότερο ήταν αμελής και περιφρονητής της καλογερικής ζωής και Ιδέας. Είχε τόση απιστία που δεν παραδεχόταν τίποτε, ούτε πώς υπάρχει Θεός και γενικά απιστούσε σε όλα της Εκκλησίας τα ιερά και αγία Μυστήρια του χριστιανισμού.

Επομένως δεν νήστευε, δεν πήγαινε στην εκκλησία, ούτε προσεύχονταν, ούτε κοινωνούσε τα Άρχαντα Μυστήρια και ειρωνεύονταν τους Μοναχούς

τους οποίους αποκαλούσε «**φασουλοφάγους**» και πολλές άλλες κατηγορίες εναντίον τους έλεγε.

Με τον Γέροντα μου Ιωακείμ Μοναχόν είχε γνωριμία και μερική φιλία από την Σκήτη των Καυσοκαλυβίων που είχε κάνει κι αυτός από το 1915 - 16 και επειδή του είχε εμπιστοσύνη του έλεγε πολλές φορές τα μυστικά του.

Κατά το έτος 1923 - 24 αφού έμαθε την αγιογραφία έφυγε από τα Καυσοκαλύβια και εγκατεστάθηκε στις Καρυές, στο Λαυριώτικο Κελλί που είναι επάνω από τις Καρυές «Άγιος Γεώργιος» το λεγόμενο των «Σκουρταίων», εκεί που σήμερα έχει κτιστεί εκκλησία έπ' ονόματι του αγίου Νικόδημου, όπου βρίσκεται και η αγία «κάρα» και εκεί συνέχισε το εργόχειρο της αγιογραφίας.

Ο Γέροντάς μου όταν πήγαινε στις Καρυές, ο Π. Ιωαννίκιος με πολλή χαρά τον δέχονταν και τον φιλοξενούσε, λέγοντας με την ευκαιρία αυτή τα παράπονά του και πολλές φορές τον ρωτούσε για τις απορίες πού είχε γύρω από την χριστιανική πίστη και την Καλογερική. Ο Γέροντάς μου άνθρωπος πιστός και πνευματικά καλλιεργημένος, παρ' όλο που κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια, δεν μπορούσε να τον πείσει, για τις αλήθειες της χριστιανικής Πίστεως, και τον σπουδαίο ρόλο που έπαιζε και παίζει ο Μοναχισμός στον χριστιανισμό και την Εκκλησία του.

Α' Το ανεξήγητο όνειρο της γιαγιάς του

Μια μέρα ο Γέρο - Ιωαννίκιος, μεγάλος στην ηλικία πια, είπε στον Γέροντά μου: «Βρε Πάτερ Ιωακείμ, αυτά που μου λες, πως υπάρχει Θεός και άλλη ζωή, πως υπάρχει κρίση και ανταπόδοση, δηλαδή τιμωρία αιώνια του κάκου που κάνει ο άνθρωπος εδώ στην γη και πληρωμή αθάνατη για κάθε καλό έργο. Ότι υπάρχει Κόλαση για τους κακούς και Παράδεισος για τους καλούς. Ότι υπάρχουν δαίμονες που θα τυραννούν αιώνια τους αμαρτωλούς και άλλα παρόμοια που λένε οι Καλόγεροι και οι Παπάδες, εγώ τα θεωρώ παραμύθια, αλλά κι αν υπάρχουν αυτά που λες κι εσύ, εδώ θα είναι, στην ζωή αυτή και η Κόλαση και ο Παράδεισος. Μετά το θάνατο δεν υπάρχει, καημένη τίποτε. Σαν πεθάνω εγώ δεν με νοιάζει για τίποτε, δεν λέγανε οι αρχαίοι Έλληνες «γαία πυρί μιχθήτω» έτσι λέω κι εγώ, τσιμέντο να γίνει το σώμα και η ψυχή, που λες πώς έχουμε.

Και δεν μου λες σε παρακαλώ, συνέχισε να λέει ο Π. Ιωαννίκιος, ποιος ήρθε απ' εκεί, από την άλλη ζωή, από τον άλλο κόσμο, για να μας βεβαιώνει γι' αυτά τα πράγματα, ότι υπάρχει άλλη ζωή;».

Ο Γέροντάς μου προσπαθούσε με μαρτυρίες της αγίας Γραφής και του

ιερού Ευαγγελίου, να του αποδείξει την αλήθεια, για όλα αυτά τα πράγματα, αλλά εκείνος δεν ήθελε να ακούσει τίποτε από αυτά. Τούτο γινότανε πολλές φορές και πολλά χρόνια.

Σε μια τέτοια συζήτηση, ο Γέρο - Ιωαννίκιος, εμπιστευτικά είπε στον Γέροντά μου Ιωακείμ, αφού πρώτα τον παρακάλεσε να τον βεβαιώσει ότι αυτά που θα του εμπιστευθεί δεν θα τα πει σε κανέναν, για να μη φανεί αντίθετος προς τις αθεϊστικές θεωρίες του: «Πάτερ Ιωακείμ ένα πράγμα μου έχει κάνει εντύπωση, έχει καρφωθεί μέσα στο μυαλό μου και δεν μπορώ ακόμη να το εξηγήσω.

Δηλαδή, ήμουν μικρό παιδί 12-13 χρόνων στην Πατρίδα μαζί με τον μεγαλύτερο μου αδελφό Θανάση, τον πατέρα μου και την γιαγιά, την μητέρα του πατέρα μου, που όταν οι Τούρκοι μας κυνήγησαν από το σπίτι μας στην Καππαδοκία, και αφού στον δρόμο πέθανε η μητέρα μου, κυνηγημένοι μείναμε οι τέσσερις και εγκατασταθήκαμε σε ένα έρημο σπίτι έξω από την Τραπεζούντα.

Εκεί μια βραδιά στην γιαγιά μου, παρουσιάστηκε στον ύπνο της, ένας σοβαρός και πολύ χαριτωμένος άνθρωπος και με παρακλητικό ύφος της είπε: **«Σε παρακαλώ γιαγιά, πες στα παιδιά και εγγόνια σου να μη με κατουρούν».**

Η γιαγιά μας επειδή είμαστε κυνηγημένοι και κατατρομαγμένοι από τους Τούρκους, νόμισε ότι πρόκειται για ένα κοινό όνειρο και δεν έδωσε καμία ιδιαίτερη σημασία.

Το όνειρο αυτό επαναλήφθηκε τρεις νύχτες συνέχεια και ήταν πολύ ζωντανό, αλλά η γιαγιά μας και πάλι δεν είπε τίποτε στον πατέρα μου. Την τετάρτη όμως νύχτα στον ύπνο και πάλι της γιαγιάς μου ξαναπαρουσιάστηκε ο άνθρωπος εκείνος, αυτή τη φορά όμως πολύ φοβερός την όψη και απειλητικά της είπε: **«Είμαι ο Γεώργιος Ελευθεριάδης, σε ειδοποίησα τρεις φορές να πεις στα παιδιά σου να μη με κατουρούν και εσύ δεν είπες τίποτε, μάθε λοιπόν πώς αν κι αυτή τη φορά δεν θα τους πεις να σταματήσουν να μη με κατουρούν, θα πάθετε μεγάλο κακό».**

Μετά απ' αυτό το όνειρο ή γιαγιά μου ξύπνησε τρομαγμένη, πήγε ξύπνησε τον πατέρα μου και με φόβο διηγήθηκε το τρομερό εκείνο όνειρο, που όπως είπαμε από ημέρες συνέχιζε να βλέπει.

Τι είχε συμβεί λοιπόν, εγώ με τον αδελφό μου και τον πατέρα μου, είπε ο

Μοναχός Ιωαννίκιος στον Γέροντά μου, βγαίναμε την νύχτα από μια πόρτα που ήταν στο πίσω μέρος του σπιτιού, περνούσαμε από ένα ξέσκεπο διάδρομο και ακριβώς εκεί κάτω πού ήτανε χωράφι ουρούσαμε.

Όταν η γιαγιά είπε το όνειρο στον πατέρα μου, το πρωί σαν ξημέρωσε, πήγανε με την γιαγιά μου, στο σημείο εκεί που ουρούσαμε, σκάψανε και σε βάθος δύο και πλέον μέτρων, βρήκανε ανθρώπινο σκελετό σε κανονικό τάφο.

Πήραν τα οστά που ήταν πεντακάθαρα, τα πλύνανε με κρασί, κατά την συνήθεια που είχαν, με πολύ ευλάβεια, η γιαγιά μου τα θύμιασε με λιβάνι και τοποθέτησε τα οστά αυτά μέσα σε κάσσα και τα έβαλαν στο ράφι του σπιτιού.

Το ανεξήγητο δράμα της Γιαγιάς και του πατέρα

Το βράδυ της ημέρας εκείνης, παρουσιάζεται πάλι σοβαρός εκείνος άγνωστος, με χαρούμενο αυτή την φορά ύφος και είπε στην γιαγιά και στον πατέρα μου, διότι αυτή τη φορά παρουσιάστηκε στον ύπνο και στους δυο: «Σας ευχαριστώ πολύ, για το καλό που μου κάνατε, θα παρακαλώ τον Θεό και ουράνιο πατέρα μας, να σας φυλάξει από κάθε κίνδυνο στη ζωή αυτή, να σας ανταμείψει στην άλλη ζωή την αιώνια και να σας χαρίσει την βασιλεία των ουρανών».

Αυτό το πράγμα, Πάτερ Ιωακείμ, δεν μπορώ να εξηγήσω, πώς είναι δυνατόν να υπάρχει θεός, άλλη ζωή, κρίσις και ανταπόδοσις; Αυτά τα πράγματα δεν χωράνε στο φτωχό μου μυαλό και δεν μπορώ ούτε να τα καταλάβω, ούτε να τα εξηγήσω αλλά ούτε και να τα ξεχάσω.

Διότι εξέτασε ο πατέρας μου στην Τραπεζούντα για το όνομα αυτό, που στο όνειρο της γιαγιάς μου φανερώθηκε ο ξένος και δήλωσε, το βρήκε ότι υπήρχε πλούσια οικογένεια με το όνομα αυτό του Γεωργίου Ελευθεριάδη, πριν από 300 περίπου χρόνια.

Αν δεν υπάρχει Θεός; Αν δεν υπάρχει άλλη ζωή; Αν δεν υπάρχει βασιλεία των ουρανών και ανταπόδοση και ανταμοιβή αιώνια; Τότε ο άνθρωπος εκείνος, πώς μας φανέρωσε ότι υπάρχει και ζει κι ότι ο σκελετός του, τα οστά του μολύνονται και λερώνονται από τις ακαθαρσίες και τα ούρα τα δικά μας; Και όταν τα ανακαλύψαμε ήλθε πάλι και μας ευχαρίστησε και μας είπε καθαρά, ότι θα παρακαλέσει το Θεό, τον ουράνιο Πατέρα μας κλπ. που ανέφερε στην γιαγιά μας; Όλα αυτά, Πάτερ Ιωακείμ, δεν μπορώ να τα εξηγήσω και να τα καταλάβω, όπως σας είπα, τί σημαίνουν;

Β' Κρίσις και ανταπόδοση του καλού και του κακού

Επίσης, σε όλη μου τη ζωή παρατήρησα πως, ότι και να κάνει ο άνθρωπος είτε αδικία είτε καλοσύνη, οπωσδήποτε θα πληρωθεί. Αυτό δεν μπορεί κανείς να μου το αμφισβητήσει ή να το διαψεύσει και να με πείσει για το αντίθετο.

Δηλαδή, αν κάνεις αδικία θα τιμωρηθείς με τέτοιο τρόπο, που δεν θα καταλάβεις από που σου ήρθε, όπως λέτε εσείς οι Καλόγεροι «εν άλλοις πταίομεν καί εν άλλοις τιμωρούμεθα».

Αν πάλι κάνεις καμία καλοσύνη ή ελεημοσύνη, θα πληρωθείς με κρυφό ή και φανερό τρόπο. Όταν πάλι κάνει κανένας εκδίκηση θα τιμωρηθεί και μάλιστα πολύ σκληρά.

Έτσι πολλές φορές έρχομαι σε δύσκολη θέση και λέω στον εαυτό μου, εφόσον δεν υπάρχει τίποτε, τότε ποιος διευθύνει και κατευθύνει όλα αυτά τα πράγματα;

Ο Γέροντάς μου τότε βρήκε την ευκαιρία και του ανέφερε την παραβολή που λέγει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, στο ιερό Ευαγγέλιο για τον άσπλαγχο και πλούσιο και τον πτωχό Λάζαρο (Λουκ. ΙΣΤ' 19-31), (Ματθ. Ε' 14-20, ΣΤ' 10-13, Ζ' 21) και άλλα πολλά, για το Θεό, για τον Παράδεισο, και για την Κόλαση, όπως περιγράφονται στις Ευαγγελικές περικοπές: Ματ. Ε' 22-29, Η' 12, Γ' 28, ΙΓ' 42•- 50, ΚΒ' 13, ΚΓ' 24-33, ΚΔ' 30) και για τα διάφορα κολαστήρια όπως τα ονομάζουν οι άγιοι Ευαγγελιστάι: «το πυρ το άσβεστον, οπού ό σκώληξ αυτών ου τελευτά και το πυρ ου σβέννυται» (Μάρκ. Θ' 43, 44, 48 καί Λουκ. ΙΓ' 28 κλπ.).

Από τότε ο πάτερ Ιωαννίκιος έπεσε σε αμφιβολία και λίγο λίγο άρχισε να σκέπτεται σοβαρώτερα και να φιλοσοφεί πάνω σ' αυτά τα θαύματα τόσο πού τον αξίωσε ο Θεός, προς το τέλος της ζωής του, να εξομολογηθεί με ειλικρινή μετάνοια και με πραγματική συντριβή της καρδιάς του πίστεψε και ζήτησε να κοινωνήσει το Σώμα και Αίμα του Κυρίου, ομολογήσας και παραδεχθείς όλα τα Μυστήρια της αγίας Εκκλησίας μας ιερά και άγια και έφυγε από την ζωή αυτή μετανοιωμένος και διορθωμένος, με ζωντανή την πίστη της αιώνιας ζωής και με την ελπίδα της -ψυχικής σωτηρίας πλησίασε και πήγε κοντά στον Δεσπότη Χριστό, να ζει αιώνια.

Οι προσευχές της Εκκλησίας και των συγγενών ωφελούν τους κοιμηθέντας αδελφούς μας

Στο ιερό κοινοβιακό Μοναστήρι του αγίου Παύλου επί των ημερών μας, κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο η μητέρα του Μονάχου Σεραφείμ, αδελφού της Ιεράς αυτής Μονής.

Ο Μοναχός Σεραφείμ, επειδή γνώριζε την αρετή και παρρησία που είχε στο Θεό ο Γέροντας Κωνστάντιος, επίσης κι αυτός αδελφός της ίδιας Μονής, με ευλάβεια και πίστη, τον παρεκάλεσε να κάνει ιδιαίτερη προσευχή, για την σωτηρία της ψυχής της μητέρας του Ευαγγελίας, που είχε κοιμηθεί.

Ο Γέρο - Κωνστάντιος ήταν υπόδειγμα υπακοής, ταπείνωσης και αδιάλειπτου προσευχής. Αγνός και πρόθυμος να εξυπηρετήσει όλους τους αδελφούς, παρά το υπέργηρο της ηλικίας του. Στην αρχή, από υπερβολική ταπείνωση, απέφευγε να δεχθεί την παράκληση αυτή του αδελφού Σεραφείμ, αλλά η επιμονή και πίστη του νεώτερου αυτού Μοναχού, έπεισαν τον Γέροντα Κωνστάντιο να κάνει προσευχή και κομβοσχοίνια για την ψυχή της δούλης του Θεού Ευαγγελίας.

Μετά από σαράντα ημέρες, κατά την ώρα της ιδιαίτερης αυτής προσευχής, παρουσιάζεται μπροστά στον Γέροντα Κωνστάντιο μια γυναικεία μορφή, η οποία ευχαριστούσε τον Γέροντα για την θερμή προσευχή, που έκανε για την ψυχή της και τον βεβαίωνε οτι πολύ ψυχική ωφέλεια και ανακούφιση έλαβε από τον πανάγαθο και πολυεύσπλαχνο Θεό.

Ο Γέρο - Κωνστάντιος, στο φάσμα της γυναικείας αυτής μορφής είπε: «Ποια είσαι συ αδελφή που με ευχαριστείς; Δεν σε γνωρίζω και για ποια προσευχή μιλάς;»

Η γυναίκα απήντησε: «Σεβαστέ γέροντα εγώ είμαι η μητέρα του Μοναχού Σεραφείμ, που σε παρακάλεσε να προσευχηθείς για μένα, και παρεκάλεσα τον Κύριο να μου επιτρέψει να σας ευχαριστήσω και να σας βεβαιώσω οτι πολύ ανακούφιση αισθάνθηκε η ψυχή μου και η προσευχή σας, Πάτερ, με βοήθησε πολύ να τύχω του θείου ελέους».

Άμα είπε αυτά έγινε άφαντο το όραμα της γυναίκας, ο δε Γέρο - Κωνστάντιος κάλεσε τον Μοναχό Σεραφείμ, προς τον οποίον αφού διηγήθηκε το όραμα, ευχαρίστησαν μαζί τον Κύριον ημών Ιησού Χριστό και την Αυτού Παναγία Μητέρα Κυρία και Δέσποινα Θεοτόκον, που είχαν

και οι δυο παρακαλέσει, για να βοηθηθεί η ψυχή της δούλης του Θεού Ευαγγελίας και για την πληροφορία αυτή.

Μετά το γεγονός αυτό, ο Γέρο - Κωνστάντιος σε βαθύ γήρας (91) χρόνων, άφησε την πρόσκαιρη αυτή ζωή το 1973 και εισήλθε, στα ουράνια και θεία Σκηνώματα, θριαμβευτικά στην αιώνια και μακαρία ζωή της βασιλείας των ουρανών.

Η κόλαση κι ο παράδεισος δεν είναι εδώ

Τούτο το γεγονός μαρτυρημένο από πολλούς συγχρόνους μας Μοναχούς, ας γίνει ένα καλό μάθημα σε εκείνους που λένε πως δεν υπάρχει άλλη ζωή. Ότι πεθαίνει η ψυχή, ότι η Κόλαση και ο Παράδεισος είναι εδώ στην γη!

Άλλοι πάλι λένε πως δεν ήρθε κανείς να μας φανερώσει την πραγματική αλήθεια, αν υπάρχει άλλος κόσμος αιώνιος.

Εφόσον όμως αυτοί οι άνθρωποι δεν μελετούν την αγία Γραφή και δεν πιστεύουν στο ιερό Ευαγγέλιο, το οποίο καθαρά μας πληροφορεί και με κάθε λεπτομέρεια μας εξηγεί, για την πέρα από τον τάφο ζωή των ανθρώπων, και ότι συνεχίζεται η ζωή των πνευμάτων τα οποία είναι αιώνια και αθάνατα. Κι όταν λέμε πνεύματα εννοούμε τις ψυχές.

Το πιο σπουδαίο και παράξενο άμα είναι ότι, οι άνθρωποι που λένε αυτά τα πράγματα, δεν είναι Μουσουλμάνοι, που κι αυτοί πιστεύουν στο πιλάφι και στα ουρή του Παραδείσου, δεν είναι Βουδιστές, Βραχμανιστές, Κομφουκιστές ή άλλοι άπιστοι, αλλά είναι χριστιανοί ορθόδοξοι, οι οποίοι κάνουν πολλές προσευχές και στο Σύμβολο της Πίστεως μας — το Πιστεύω — που πιθανόν να το λένε μια ή και περισσότερες φορές την ημέρα και στο οποίο μηχανικά και αφηρημένα φαίνεται ομολογούν ότι «Πιστεύω εις έναν Θεόν... κλπ.

Προσδοκώ Ανάσταση νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνος. Αμήν.

Ας μάθουν λοιπόν όλοι αυτοί, που τους δέρνει η αμφιβολία και η απιστία, και ας διδαχθούν από το γεγονός αυτό, πού δεν είναι μοναδικό, για την αποκάλυψη της αλήθειας αυτής, πού κατά καιρούς έγινε και γίνεται σε Μοναχούς του Αγίου Όρους, σε ευλαβείς και ενάρετους χριστιανούς, αλλά και παρόμοιες αποκαλύψεις έχουν γίνει και σε πολλούς χλιαρούς και κρύους ακόμη χριστιανούς, αλλά και σε αμελείς Μοναχούς, καθώς θα

δούμε στην συνέχεια του παρόντος Β' τόμου του Γεροντικού, όπως και πολλά του είδους αυτού αναφέρονται και στον Α' τόμον του Γεροντικού μας.

Όλα αυτά μας διδάσκουν ότι και οι ψυχές των κεκοιμημένων Πατέρων και αδελφών μας, πολλή ωφέλεια παίρνουν με τις προσευχές και τα ιερά Μνημόσυνα, που για τις ψυχές αυτές κάνει η αγία μας Εκκλησία, στα οποία επικαλείται το άπειρο έλεος του απείρου, πολυελέου, πολυευσπλάχνου και φιλόανθρωπου Θεού των Πατέρων ημών, και βοηθούνται σημαντικά, από τις ευχές και πρεσβείες που γίνονται στον Πανάγαθο Θεό, από όλους τους Αγίους της Εκκλησίας μας, που περισσότερο ισχύει η δέησης της μεγάλης μας μητέρας, της γλυκιάς μας Παναγίας.

Τους έδιωξε η Παναγία

Στην ησυχαστική Καλύβα «Κοίμησις της Θεοτόκου» στα πάνω Κατουνάκια, με πολλή άσκηση αγωνίζονταν ο Γέροντας Ιγνάτιος που ήταν αόματος.

Ο Γέροντας αυτός είχε και δυο υποτακτικούς τον Νεόφυτο Μοναχό και τον νεώτερο Παπά Ιγνάτιο. Όλοι τους αγωνίζονταν με κάθε τρόπο, με παντός είδους στερήσεις, προσπαθώντας να ευαρεστήσουν τον Κύριο.

Σε μια χρονιά μεγάλης ξηρασίας, έγινε αφορία και το λάδι ήταν πολύ λιγοστό και για τον λόγο αυτόν, ενώ μέχρι τότε άναβαν και τα τέσσερα καντήλια στις εικόνες του τέμπλου της εκκλησίας, τη χρονιά εκείνη έδωσε εντολή ο Γέροντας να ανάβουν μόνον το καντήλι που κρέμεται μπροστά στην εικόνα της Παναγίας.

Ο Παπα - Ιγνάτιος ο νέος όμως, επειδή λιγόστευε το λάδι υστέρα από λίγο διάστημα, σταμάτησε να ανάβει και το μόνο καντήλι της Παναγίας, από ολιγοπιστία μήπως και τελειώσει το λίγο λάδι πού είχαν.

Τρεις μέρες δεν άναψε το καντήλι μπροστά στην εικόνα της Παναγίας και την άλλη μέρα, μετά την Ακολουθία του Όρθρου και της θείας Λειτουργίας, παρουσιάστηκε μπροστά στον νέον Παπα-Ιγνάτιο ένας σεβάσμιος ψηλός Γέροντας και με υφός πολύ σοβαρό του έδωσε ένα πεντακοσιόδραχμο, δηλαδή 500 δραχμές, για να αγοράσετε του είπε λάδι για τον εαυτό σας και για το καντήλι της Παναγίας.

Με χαρά πήρε ο Παπα - Ιγνάτιος τα χρήματα και άναβε πλέον το καντήλι της Παναγίας, αλλά από τότε άρχισε να ωριμάζει μέσα του η ιδέα να φύγουν από το ασκητικό εκείνο ησυχαστήριο.

Πράγματι δεν πέρασε πολύς καιρός όπου μετά τον θάνατο του αόματου Γέροντα τους, ο νέος Παπα - Ιγνάτιος με την συνοδεία του έφυγαν και πήγαν στην Νέα Σκήτη του Αγίου Παύλου.

Σε κάθε πειρασμό και στενοχώρια που τους παρουσιάζονταν στην Σκήτη από τα σκάνδαλα, ο Παπα - Ιγνάτιος με παράπονο έλεγε στους άλλους Πατέρες: «Αδελφοί μου, από ολιγοπιστία μου επειδή δεν άναβα το καντήλι της Παναγίας, μας έδιωξε από το ησυχαστικό εκείνο Καλύβι, που είχαμε ησυχία και περισσότερο χρόνο να επιδοθούμε στα πνευματικά μας καθήκοντα κι από την ολιγωρία μας, μας τιμώρησε η Παναγία και με το παράπονο αυτό άφησε τη μάταιη αυτή ζωή!

Κι άλλη εμφάνιση των αοράτων ασκητών

Ένας προσκυνητής ανερχόμενος τον ανηφορικό δρόμο από την παραλία προς την Μικρή Αγιάνα, συνάντησε τούτους τους Αγίους περιπλανηθείς στο δάσος και θέλησε να τους ακολουθήσει, αλλά εκείνοι του είπαν ότι «Εσύ αδελφέ προορίζεσαι για την Σκήτη του Ξενοφώντος» και του έδειξαν τον δρόμο για να πάει στον πνευματικό Παπα - Σάββα να του πει εκείνος τι θα κάνει. Ο προσκυνητής, αφού απομακρύνθηκε λίγο από τους Αγίους αυτούς μετανόησε, ότι άφησε και έφυγαν τέτοιοι άγιοι. Γύρισε πίσω και για πολλή ώρα τους αναζητούσε, αλλά δεν τους βρήκε πουθενά. Τότε πήγε στον Παπα - Σάββα και του ανέφερε την υπόθεση. Ο Παπα - Σάββας του είπε: «Εσύ παιδί μου δεν είσαι για να τους ακολουθήσεις, αλλά θα είχες καμία αμφιβολία, αν υπάρχουν τέτοιοι άγιοι σήμερα στο Άγιον Όρος και για τούτο ο Θεός σου τους φανέρωσε, εσύ θα εγκαταβιώσεις στην Σκήτη του Ξενοφώντος». Και πράγματι τούτο έγινε, διότι ο αδελφός αυτός έγινε στην Σκήτη του Ξενοφώντος Μοναχός.

Το γεγονός αυτό διηγήθηκε ο πνευματικός Παπα - Ακάκιος από την Καψάλα, άνθρωπος πολύ ενάρετος και φιλαλήθης, ο οποίος και τον άνθρωπο που είδε τους αγίους αυτούς γνώρισε, και ο οποίος του διηγήθηκε την υπόθεση αυτή όπως λεπτομερώς έγινε.

Τρία χρόνια άρρωστος ή τρεις μέρες στην κόλαση

Ο συνασκητής του Γέροντος Δαμάσκηνου στον Αγιοβασίλη πάτερ Ιωάννης, υποτακτικός του Γέροντος Ιωσήφ, διηγήθηκε το ακόλουθο γεγονός, που έλαβε χώρα πριν από 70 χρόνια στην Ρωσική Σκήτη του Αγίου Ανδρέου στο λεγόμενο «Σεράγιον» ως εξής:

Ένας αδελφός της Σκήτης αυτής Ρώσος Μοναχός, αρρώστησε βαριά και τον θέριζαν δριμύτατοι πόνοι και παρακαλούσε το θεό να τον θεραπεύσει, οπότε βλέπει επάνω από το κρεβάτι του έναν Άγγελο, ο οποίος του είπε: «Πάτερ, τι προτιμάς; Θέλεις να μείνεις στο κρεβάτι που είσαι με τους πόνους αυτούς άρρωστος τρία χρόνια; Ή προτιμάς να μείνεις στην Κόλαση τρεις μέρες και να γίνεις καλά;

Ο άρρωστος του είπε: «Αφού είναι για τρεις μέρες μόνο, καλύτερα προτιμώ την Κόλαση».

Αμέσως βρέθηκε σε τόπο «αφάτου οδύνης και ανυπόφορων βασάνων», εκεί ήταν τρομερά τα κολαστήρια, διότι μετά από λίγη ώρα βλέπει πάλι τον Άγγελο, ο οποίος τον ρώτησε: «Πώς είσαι Γέροντα; είναι καλά εδώ;» Κι ο Μοναχός απεκρίθη: «Με ρωτάς πώς περνώ που αντί τρεις ημέρες πού μου είπες ότι θα μείνω στην Κόλαση και τώρα έχω τριακόσια ολόκληρα χρόνια με φριχτά και ανυπόφορα βάσανα;» Και τότε ο Άγγελος του είπε: «Αδελφέ ακόμη δεν πέρασε μισή ώρα και λες πώς έχεις τριακόσια χρόνια;» Φανταστείτε τριακόσια χρόνια, ούτε για μισή ώρα δεν λογαριάστηκαν, οι τρεις ημέρες πόσοι αιώνες θα ήταν;

Και ο Μοναχός είπε στον Άγγελο, «γρήγορα σε παρακαλώ να με πάς στο κρεβάτι του πόνου καλύτερα εκεί να βασανίζομαι τρία χρόνια παρά εδώ στην φοβερή αυτή Κόλαση τρεις μέρες».

Τότε ο Άγγελος έκανε την επιθυμία του Μονάχου και τον επανέφερε στο κρεβάτι του, όπου έμεινε επί τρία χρόνια άρρωστος.

Επειδή μερικοί άνθρωποι είναι δυνατόν να φάνουν κάπως δύσπιστοι στο διήγημα αυτό, για τούτο κρίναμε σκόπιμο να καταχωρήσουμε στη συνέχεια επιστολή του θεσπέσιου Κυρίλλου Πατριάρχου Αλεξανδρείας, την οποίαν μετέφρασε ο Διδάσκαλος Αγάπιος ο Κρής στην απλή διάλεκτο, η οποία έχει ως εξής: «Διήγατε ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας εις μίαν

επιστολή, όπου γράφει εις τον ιερών Αυγουστίνου, και λέγει ότι τρεις άνθρωποι ανέστησαν εκ νεκρών, οίς κρίμασιν ό Θεός οίδεν, ό τα πάντα προς το ημών συμφέρον οικονομών. Ένα από τους οποίους επήγα και ήρηκα, όστις θρηνεί, απαρηγόρητα, και ερωτών αυτόν, δεν μου απεκρίνατο τίποτε, μόνον έκλαιε. Τέλος πάντων αφού εβαρέθη την αυθάδειάν μου, διατί τον ωρκισα εις τον Θεόν, να ειπεί λόγον τινά εις ώφέλειαν των παρισταμένων, μου απεκρίθη ούτως. Εάν ήξερες τάς τιμωρίας του Αδου δεν ήθελες δυνηθεί να κράτηση το πένθος ούτε ποσώς. 'Αλλά ποταπά κολαστήρια θαρρείς να είναι ητοιμασμένα τοις αμαρτάνουσι; Λέγω σου να είναι μεγαλύτερα από όλα αυτά ταύτα τα πρόσκαιρα. Ό δε στενάξας βαρέως ειπεν. Εάν όλας τάς θλίψεις ξεσχισμούς και μαρτύρια, οπού μπορεί να πάθη τις εις τούτον τον κόσμον, παρομοιάσεις και να τα συγκρίνης με τον μικρότερον και ολιγώτερον της Κολάσεως, θέλουν σου φανεί ετούτα ηδονές και παραμύθια. Πίστευσόν μου, ότι δεν είναι τινάς, οπού να ήθελε δοκιμάσει εκείνων των κολάσεων την δριμύτητα, να μην εχη κάλιον να παιδεύεται χωρίς άνεσιν εδώ έως το τέλος του κόσμου, με όλας τάς θλίψεις και βάσανα όπου επάθασι όλοι οι άνθρωποι από Αδάμ έως σήμερα, παρά να κάνη μόνον μια ήμέραν εκεί εις την κόλασιν. Η αιτία λοιπόν των δακρύων μου είναι ετούτη, διατί επταισα του Θεού, όστις υπάρχει τοσούτον δίκαιος όπου μήτε του δαίμονος ημπορεί να κάμη παραμικράν «δικοκρισίαν. Μη θαυμάζης γούν το πώς κλαίω, αλλά μάλλον φρίττε και θαύμαζε πώς ηξεύροντες οι άνθρωποι πώς τους εκδέχονται τοιαύται κολάσεις, ουδέν περί τούτου φροντίζουσιν ούτε μεριμνώσι να εξαλείψουν τάς αμαρτίας τους. Γίνωσκε δε και τούτο, ότι την ώραν όπου εχοιριζεν ή ψυχή εκ του αθλίου μου σώματος επήρα τόσην οδύνην και πόνον, όπου είναι αδύνατον να το καταλάβη τινάς ή να το πιστεύση, εάν δεν το δοκιμάση εμπράκτως».

Και μείς πού αυτήν την στιγμή τα γράφουμε δεν μας κάνουν εντύπωση τόση όση έπρεπε να μας κάνουν διότι ζούμε μακριά από το Θεό και έχουμε πάθει ψυχική πώρωση, πλην όμως αδελφοί μου είναι γεγονότα και θα μπορούσαμε εδώ να παραθέσουμε πάμπολλα πού σε αρχαίους χειρόγραφους κώδικας έχουν καταχωριστή από αρχαιοτάτων χρόνων, πού ό πανάγαθος Θεός δείχνει ορισμένα τέτοια σημεία για να μας αφυπνίσει από τον βαρύ ύπνο της αμαρτίας και να 'ρθούμε σε μετάνοια και επίγνωση για να σώσουμε την μονάκριβη και μονογεννή μας ψυχή από τα βασανιστήρια της αιωνίου Κολάσεως και να ζούμε αιώνια με το Θεό.

Γλυκεία οπτασία την ώρα του Θανάτου

Στην Καλύβα «Ακάθιστος ύμνος», της Ιεράς Σκήτης των Καυσοκαλυβίων, μέχρι το 1960 έμενε ο τελευταίος Μοναχός ασκητής, από την συνοδεία του περίφημου εκείνου Πνευματικού Παπα - Χαρίτωνα, που είχαν έρθει στην Σκήτη αυτή, από την Σπηλιά του Αγίου Αθανασίου της Μεγίστης Λαύρας (βλέπε στον Α' τόμο του Γεροντικού μας σελ. 186).

Ο Μοναχός αυτός, Πάτερ Αθανάσιος, ο λεγόμενος «Στρέζοβας», γιατί κατάγονταν από την σημερινή Δάφνη των Καλαβρύτων, που παλαιότερα λέγονταν Στρέζοβα, μας διηγήθηκε ότι στην συνοδεία τους, όταν ο Παπα - Κοσμάς, μετά την κοίμηση του Γέροντα του, Παπα - Χαρίτωνα, έφυγε από την Σπηλιά και πήγε στα Καυσοκαλύβια, ήλθε νεώτερος αδελφός, ο οποίος έγινε Μοναχός, και του έδωσαν το όνομα Χαρίτων.

Ο μοναχός Χαρίτων, φαίνεται ότι, από την πολλή απλότητα και θερμή πίστη που είχε, μαζί με το όνομα του Πνευματικού του Παπού, Παπα - Χαρίτωνά έλαβε και τα πνευματικά χαρίσματα τα οποία είχε εκείνος. Διότι από την πολλή προσήλωση και επίδοση που είχε στην νοερά προσευχή, πολλές φορές ερχότανε σε έκσταση και θεωρία και κατά την ώρα του φαγητού ακόμη.

Από την πολλή εγκράτεια και πνευματική άσκηση νέος την ηλικία αρρώστησε βαρεια και όταν πλησίαζε η ώρα της εκδημίας του από τα γήινα πράγματα του κόσμου τούτου, σαν αρραβώνα της άλλης ζωής, ο Πάτερ Χαρίτων, επί πολλές ώρες, έλεγε στον Γέροντα του: «Πάτερ Αθανάσιε, που βρέθηκαν εδώ τόσα μικρά ολόλευκα και ωραία παιδάκια; Μα, αυτά Πάτερ, δεν είναι άνθρωποι. Ω! ναι, είναι Άγγελοι, μα τί ωραία, κοίτα εκεί, Πάτερ Αθανάσιε, είναι πολλά παιδάκια, ω τί ωραία λουλούδια που κρατάνε στα χεράκια τους, σε ευχαριστώ Θεέ μου πού με αξίωσες να ειδώ τους Αγγέλους Σου, αχ δεν χορταίνω να τους βλέπω, Σε παρακαλώ Θεέ μου μην τους παίρνεις θέλω να τους βλέπω για πάντα».

Λέγοντας αυτά, ο Μοναχός Χαρίτων, γύρισε στους Πατέρες που ήταν μαζεμένοι γύρω από το στρώμα του μελλοθάνατου και είπε: «Πατέρες και αδελφοί συγχωρέστε με» και με το λόγο αυτόν έλαμψε το πρόσωπό του σαν ήλιος και παρέδωκε την αγία του ψυχή, μ' αυτή την ωραία και γλυκιά οπτασία των Αγίων Αγγέλων και αξιώθηκε να χαίρεται αιώνια το πνεύμα του μετά του Τρισηλίου Θεού ημών, στην βασιλεία των ουρανών. Η κοίμηση του αδελφού αυτού Χαρίτωνος Μονάχου έγινε το 1926 σωτήριο έτος.

Και άλλη θαυματουργική ενέργεια της Θείας Πρόνοιας

Στο ησυχαστικό Σπήλαιο των Αγίων Πατέρων Διονυσίου του Ρήτορος και Μητροφάνους στη μικρή Αγιάνα, κατά την ετήσια μνήμη της εορτής των (9 Ιουλίου) το έτος 1958, ο Π. Γεράσιμος με την Συνοδεία του κανόνισαν κι αγόρασαν ψάρια για τριάντα ως σαράντα το πολύ άτομα.

Στην πανηγυρική αυτή αγρυπνία των Αγίων Πατέρων αυτών, επειδή είναι μετά από την πανηγύρη του αγίου Αθανασίου της Μεγίστης Λαύρας (5 Ιουλίου) παραβρέθηκαν και συλλειτουργήσαν δυο Αρχιερείς, ο Κοζάνης Κωνσταντίνος και ο Ξάνθης Αντώνιος, οι οποίοι μαζί τους παρέσυραν και πολλούς άλλους προσκυνητάς και πανηγυριστάς λαϊκούς και Μοναχούς, τόσους, που υπερέβησαν τα εκατό και πλέον άτομα.

Μάγειρα είχαν τον Γέροντα Δαμασκηνό των Δαμηλαίων, ο οποίος βλέποντας την αθρόα και απρόβλεπτη προσέλευση των προσκυνητών, βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση και δεν ήξερε πώς και με ποιό τρόπο να οικονομήσει την κατάσταση αυτή, και ρώτησε τον Π. Γεράσιμο περί του πρακτέου.

Ο Πατήρ Γεράσιμος γεμάτος αγωνία και ανησυχία είπε: «Γέροντα Δαμασκηνέ, οι πανηγυρισταί μας όπως βλέπεις υπερβαίνουν τους εκατό νομάτους, τί θα κάνουμε τώρα Γέροντα μου, τί θα τους προσφέρουμε για να φάνε όλοι αυτοί, πώς θα τα οικονομήσης τα πράγματα;

Ο Μάγειρας είπε, όπως γνωρίζεις Π. Γεράσιμε, τα ψάρια είναι για τριάντα το πολύ σαράντα άτομα, τί θα κάνουμε για τους υπολοίπους; Έχουμε και δυο Αρχιερείς και θα ντροπιαστούμε, τί θα γίνει Γέροντα;

Ο Γέρο - Δαμασκηνός άνθρωπος με μεγάλη πίστη και πεποίθηση στο Θεό και τους εορταζομένους Αγίους, είπε στον Γέροντα Γεράσιμο, με όλη την απλότητα που τον χαρακτήριζε: «Πάτερ Γεράσιμε έχε πίστη στο θεό, στην Παναγία Μητέρα μας και στους Αγίους που εορτάζουμε κι αυτοί θα οικονομήσουν τα πράγματα, τώρα εμείς δεν προλαβαίνουμε να κάνουμε τίποτα, γιατί αυτά λέγονταν όταν γίνονταν η αγρυπνία και το πρωί έπρεπε να παρατεθεί κοινή τράπεζα σ' όλους αυτούς που αγρύπνησαν και σε όσους άλλους εν τω μεταξύ θα έλθουν. Γι' αυτό ο Γέρο - Δαμασκηνός βεβαίωσε τον Γέροντα Γεράσιμο, πως με την πίστη και αφοσίωση στο Θεό

δεν θα μείνει κανείς παραπονούμενος. Κι όταν είπε αυτά στον Π. Γεράσιμο, ο Γέρο - Δαμασκηνός με βαθειά πίστη, όπως είπαμε, πήρε το κανδύλι που κρέμονταν μπροστά στην εικόνα των εορταζομένων αγίων Διονυσίου και Μητροφάνους και όπως ήταν το άδειασε όλο μέσα στον «Νταβά» —ταψί μεγάλο— που βράζαν τα ψάρια.

Το θαύμα των Αγίων Πατέρων

Όταν ήρθε η ώρα να κενώσουν σε μερίδες τα ψάρια, ο Γέρο-Δαμασκηνός λέγοντας ακατάπαυστα την ευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελεησόν με καί βοήθησον την ώρα ταύτην» καί παρακαλώντας και τους εορταζομένους Αγίους, άρχισε να κενώνη καί να δίνει τις μερίδες στους διακονητές —σερβιτόρους— που υπηρετούσαν στην τράπεζα.

Έδινε συνέχεια τις μερίδες, οι οποίες πέρασαν τις σαράντα, πενήντα, ογδόντα, εκατό κι ο «νταβάς» δεν εννοούσε να αδειάσει, τόσο που έφτασαν να φάνε περισσότεροι από εκατό άνθρωποι μεσημέρι και βράδυ και στο τέλος είχαν και περισσευούμενα ψάρια για την άλλη μέρα.

Οι γνωρίζοντες την πραγματικότητα Γέροντες: Γεράσιμος με την Συνοδεία του, ο μάγειρας Γέρο - Δαμασκηνός, αλλά και οι άλλοι Πατέρες που γνώριζαν πόσα ψάρια είχαν προμηθευτεί για την πανήγυρη, που όπως είπαμε ήταν πολύ λίγα και με απορία λέγανε, τί θα φάει όλος αυτός ο κόσμος; Όταν είδαν ότι όχι μόνον φτάσανε τα ψάρια, αλλά και περίσεψαν για την άλλη ημέρα, έκαμαν ιδιαίτερη δοξολογία στο Θεό και ευχαριστία στους Αγίους για το εξάισιο αυτό θαύμα και εδώ πληρώθηκε το ευαγγελικό ρητό που λέγει: «Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμῖν», και «Οίδε ό Πατήρ υμών ό ουράνιος ων χρείαν έχετε και προτού αιτείσθε δίδωσιν υμίν» (Ματθ. Στ' 32 καί 33).

Από ληστής της Θεσσαλίας ερημίτης Αγιοβασιλιάτης

Από το 1892 έως το 1941 σε ένα από τα ησυχαστήρια της παλιάς Σκήτης του Αγιοβασιλή, με πολλή αυταπάρηση, εγκράτεια και ταπεινώση, έζησε και πνευματικά αγωνίστηκε, ο Μοναχός Νικήτας.

Αυτός κατάγονταν από τα μέρη της Θεσσαλίας και σαν περιβόητος

Ληστής που ήταν, κυριολεκτικά ελυμαίνονταν την περιοχή. Είχε ριμάξει και ταράξει στις ληστείες και στα εγκλήματα όλη την περιφέρεια εκείνη.

Με τα πολλά κακά που είχε κάνει και γύριζε στην περιοχή αυτή, πληροφορήθηκε για την ενάρετη ζωή και πνευματική προκοπή, του τότε περιβόητου πνευματικού Παπα - Χαρίτωνα, πού κι αυτός κατάγονταν από τα μέρη εκείνα των Τρικάλων.

Αναζήτησε και έμαθε, πώς ο πατριώτης του αυτός βρίσκεται στο Άγιον Όρος και ησυχάζει στην έρημο του Αγιοβασίλη. Ο Παπα - Χαρίτων πράγματι τότε βρίσκονταν στον Αγιοβασίλη αλλά μετά έφυγε από εκεί και πήγε στη Σπηλιά του Αγίου Αθανασίου του Αθωνίτου, όπου και έγραψε μεταξύ των πολλών άλλων συγγραμμάτων και το «ταξίδι στους ουρανούς» (βλεπ. στον Α' τόμον του Γεροντικού του Αγίου Όρους σελ. 186).

Αμα έμαθε αυτά για τον Παπα - Χαρίτωνα, ξεκίνησε από το λιμέρι του, άφησε τους συντρόφους του και πήγε προς αναζήτησή του.

Στό ησυχαστήριο του Αγιοβασίλη όταν τον συνάντησε, με πολλή ταπείνωση, συντριβή καρδιάς και ειλικρινή μετάνοια, εξομολογήθηκε τα κρυπτά της καρδιάς του και τα πολλά του εγκλήματα, με θάρρος και παρησία, σύμφωνα με το ρητό της Αγίας Γραφής που λέει: «Είπα εξαγορεύσω κατ' εμού την ανομίαν μου τω Κυρίω και ση άφηκας την ασέβειαν της καρίας μου» (Ψαλμ. ΛΑ' 5).

Έτσι με την συμβουλή του αγίου πνευματικού αυτού, έγινε Μοναχός και πήρε το όνομα Νικήτας σε μια από τις Καλύβες του Αγιοβασίλη.

Ο Μοναχός Νικήτας σε τόση μεταμέλεια και θεοφοβία ήλθε, για τα πολλά κακά και εγκλήματα πού είχε διαπράξει, κατά τό διάστημα της ληστρικής του ζωής και δράσεως και επειδή είχε αφαιρέσει πολλές ζωές από ανθρώπους και ζώα, που καθώς ομολόγησε ο ίδιος, με τόση ευκολία σκότωνε τους ανθρώπους, όπως εμείς σκοτώνουμε τους ψύλλους και τις ψείρες.

Για τον λόγο αυτό και για κανόνα, είχε τόσο παραμελήσει τον εαυτό του, και είχε τόση απλυσιά, που έπιασε πλήθος πολύ από ψείρες στο σώμα του και άλλα ζώφια, διότι έβαλε όρο και έκαμε όρκο στον εαυτό του και είπε: «Θεέ μου, όπως σκότωνα εγώ τους ανθρώπους έτσι να φάνε και το σώμα μου οι ψείρες και τα ακάθαρτα ζώφια».

Πραγματικά, καθώς με πληροφόρησαν Πατέρες και Μοναχοί, που τον γνώρισαν από πολύ κοντά και τον έζησαν, έπιανε, μου είπαν, τόσες πολλές ψείρες που τις καθάριζαν από το δέρμα του οι Μοναχοί με το μαχαίρι, τόσο που κόβονταν και το δέρμα και πάλι ο οργανισμός του έβγανε άλλες πολύ περισσότερες από τις πρώτες.

Τελικά από το πλήθος αυτό των ζωυφίων, πού του απερρόφησαν τελείως το αίμα, παρέδωκε το πνεύμα του, με πραγματική μετάνοια, συντριβή και συχνή εξομολόγηση, στα χέρια του Πανάγαθου και Πολυεύσπλαχνου Θεού, ο οποίος δεν θέλει τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά ποθεί να έλθη σε επίγνωση αληθείας, να μετανοήσει και να σωθεί.

Ο Μοναχός Νικήτας τελείωσε τον παράξενο αυτόν αγώνα της ζωής του το 1941 έτος, με την μεγάλη πείνα της Γερμανικής Κατοχής. Αν και οι Πατέρες του προσφέρανε τα απαραίτητα για την συντήρησή του τρόφιμα, αλλά αυτός είχε φτάσει σε τέτοια μέτρα αρετής, από την επίγνωση του εαυτού του, και από την συνεχή και αδιάλειπτη προσευχή, που είχε αποκτήσει βαθειά ταπείνωση.

Εργόχειρο δεν γνώριζε κανένα, επειδή μεγάλος πήγε στην Καλογερική, όπως είπαμε από ληστής, γι' αυτό ζούσε από τις ελεημοσύνες των άλλων ερημιτών και συνασκητών του. Επειδή όμως ήταν πολύ χεροδύναμος έκανε διάφορες εργασίες και μεταφορές των άλλων Πατέρων, τους οποίους εξυπηρετούσε δωρεάν όλους εκείνους πού ζητούσαν την βοήθειά του.

Και όπως έλεγε, για να μην τρώει τον αρτον που του πρόσφεραν δωρεάν, έκανε σ' όλους υπακοή και ήθελε να λέει με τον Απόστολο Παύλο: «Αυτοί γινώσκετε ότι ταις χρείαις μου και τοις ούσι μετ' εμού υπηρέτησαν αι χείρες αυταί» (Πράξ. Κ' 34).

Μ' αυτό έδινε ένα καλό μάθημα σ' όλους μας, για να μη ζούμε σε βάρος των άλλων ανθρώπων, αλλά όσο μπορούμε να εργαζόμαστε και πρόθυμα να προσφέρουμε τις υπηρεσίες μας.

Η Θεία Πρόνοια θεραπεύει ασθενή

Στην Ιερά Μονή Κωνσταμονίτου, πριν από πενήντα χρόνια, ένας από τους αδελφούς αυτής ονόματι Αγλάιος, είχε αρρωστήσει από βαρύ κρυολόγημα

και σε συνέχεια τον γύρισε φυματίωση με δέκατα πυρετού και συχνές αιμοπτύσεις.

Οι Πατέρες της Μονής αυτής, απήλλαξαν τον αδελφό αυτόν από τα καθημερινά βαρυνά καθήκοντά του και σχετικές υποχρεώσεις της Καλογερικής και του διακονήματος του ιερού Κοινοβίου, διότι είχε το διακόνημα του Εκκλησιάρχου, που έπρεπε πρώτος από όλους τους άλλους αδελφούς να ξυπνά το πρωί και τελευταίος να φεύγει από την εκκλησία, την οποίαν έπρεπε να φιλοκαλλεί και προετοιμάζει. Υπηρεσία που απαιτούσε πολύ κόπο και συχνή επαγρύπνηση και επειδή σ' αυτά, ένεκα της ασθενείας του δεν μπορούσε να ανταποκριθεί, τον έστειλαν να ησυχάσει στο πλησίον της Μονής «Κάθισμα» του Αγίου Αντωνίου, όπου είναι και η αμπελικιά της Μονής.

Ο Μοναχός Αγλάιος, το ότι αρρώστησε δεν τον πείραξε τόσο, όσο τον στενοχώρησε που δεν μπορούσε να προσφέρει υπηρεσία στην Μετανοιά του, να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του και να παρευρίσκεται με τους άλλους αδελφούς στις κοινές προσευχές και Ιερές Λειτουργίες, αλλά επειδή είχε βαθειά πίστη στο Θεό και πεποίθηση στην Παναγία και στον προστάτη της Μονής αυτής πρωτομάρτυρα και αρχιδιάκονο Στέφανο, παρηγοριότανε μόνος του και έλεγε: «Εφ' όσον με το θέλημα του Θεού αρρώστησα, ας είναι ευλογημένο, εἴη το όνομα Κυρίου εὐλογημένον, ως έδωξε τω Κυρίω οὕτως καί έγένετο. «Ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφήλετο». (Ίώβ Α' 21).

Έτσι έλεγε στους αδελφούς που τον επισκέπτονταν, «ας είναι το όνομα Κυρίου εὐλογημένον και δεδοξασμένο.

«Αν είναι θέλημα Θεού θα γίνω καλά, αν όμως ο Κύριος θέλει μ' αυτό τον τρόπο να με πάρει από την ψεύτικη αυτή ζωή, μακάρια η ώρα που θα διάταξει».

Έτσι μέρα-νύχτα ευχαριστούσε και δοξολογούσε τον Κύριο, είχε όμως αποκτήσει την καλή συνήθεια να λέει ακατάπαυστα την νοερά καρδιακή προσευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησόν με» και να παρακαλεί την Παναγία να οικονομήσει το καλύτερο και συμφερότερο για την υγεία της ψυχής περισσότερο παρά για το σώμα του, που οπωσδήποτε μια μέρα θα παραδοθεί στο θάνατο και στην μητέρα γη, για να διαλυθεί «εις τα εξ ων συνετέθη» και κατά το αποστολικό ρητό «καθ' όσον απόκειται τοις ανθρώποις «άπαξ άποθανείν και μετά τούτο κρίσις» (Έβρ.

Θ' 27) επομένως κανείς δεν θα αποτελέσει εξαίρεση.

Έχει ανάγκη ό κόσμος από την διδαχή σας

Δυο αδέρφια ξεκίνησαν από την Αμερική επιστρέφοντας και αντί να πάνε στην ιδιαίτερή τους πατρίδα την Σπάρτη, στους εκεί συγγενείς τους, από θείο δράμα και συνταρακτικό γεγονός, που το αναφέρουμε στον Α' τόμο του Γεροντικού σελ. 171, πήγαν στο Άγιον Όρος και έγιναν ο ένας Μοναχός, στη Σκήτη της Αγίας Τριάδος (Καυσοκαλύβια) και πήρε το όνομα Ιερόθεος και ο άλλος έγινε Μοναχός και ιερέας με το όνομα Θεόδωρος, στην Ιερά Μονή Γρηγορίου.

Τα αδέρφια αυτά, μετά από είκοσι χρόνια διαμονής στην Μοναχική Πολιτεία του Αγίου Όρους, επειδή ο κατά σάρκα πατέρας τους Γέρο - Κακούνης, πλησίαζε στο τέλος της ζωής του και σαν τελευταία επιθυμία του ζήτησε να δει τα δυο παιδιά του, με την ευλογία και άδεια των Γεροντάδων τους, ο Μοναχός Ιερόθεος και ο Ιερομόναχος Θεόδωρος, πήγαν στο χωριό τους το Καστρί - Καστορίου όπου τους περίμεναν με χαρά να τους δουν οι εκεί συγγενείς τους.

Ο παπάς του χωριού εκείνου, με περισσότερη ανυπομονησία, περίμενε κι αυτός τους αγιορείτες Μοναχούς για να του πληροφορήσουν τις πολλές απορίες που είχε γύρω από τα πολλά και πολλαπλά θέματα της Χριστιανικής μας πίστεως. Και σχεδόν όλο το διάστημα, όπως μας διηγήθηκαν οι ίδιοι οι αδελφοί, δεν τους άφηνε, αλλά συνέχεια ρωτούσε να μάθει εκείνα τα οποία δεν είχε γνωρίσει και καθημερινά τον απασχολούσαν σαν εφημέριο του χωριού και ποιμένα των χριστιανών.

Από τις απαντήσεις, των όντως ενάρετων αυτών Μοναχών, ενθουσιάστηκε τόσο ο Παπάς, ο Πρόεδρος και οι πρόκριτοι του χωριού που θερμά τους παρακαλούσαν να μείνουν εκεί και με το καλό τους παράδειγμα και την κατάλληλη διδαχή, να βοηθήσουν τους αδελφούς χριστιανούς που έχουν τόση ανάγκη του καλού παραδείγματος και του θείου κηρύγματος.

Οι Μοναχοί, στην επιμονή αυτή των συγχωριανών των, με πολλή ταπείνωση και σύνεση απάντησαν: «Ακούστε αγαπητοί μας αδελφοί χριστιανοί, εμείς, με την άδεια των Γεροντάδων μας, ήρθαμε εδώ για ένα συγκεκριμένο σκοπό, με την εντολή να επιστρέψουμε όσο το δυνατόν

συντομότερα στην μετάνοιά μας. Αν παρακούσουμε και παραβιάσουμε την εντολή αυτή, για να κάνουμε την επιθυμία σας και να βοηθήσουμε όπως λέτε τους αδελφούς χριστιανούς, τότε κι εμείς να είστε βέβαιοι πώς θα χάσουμε αυτή την καλωσύνη, που εσείς βλέπετε και θα γίνουμε, κι εμείς ίσως χειρότεροι από εκείνους που θεωρείτε εσείς κακούς και άτακτους, για αυτό, όπως λέγει και η Αγία Γραφή: «Έκαστος όπου ετάχθη εκεί και μενέτω».

Την παραμονή της αναχωρήσεώς τους, αφού ήσαν ανένδοτοι να μείνουν, ο Παπάς του χωριού, εκεί που κάθησαν στο κοινό τραπέζι για φαγητό, επέμενε ότι έχουν ιερώτατο καθήκον να παραμείνουν εκεί για να βοηθήσουν τους χριστιανούς και εκεί που έλεγε αυτά και πίεζε τρόπον τινά τους Μοναχούς για να μείνουν, απότομα κάποια μπουκιά πήγε στραβά και κινδύνευσε να πνιγεί.

Με τα χέρια ζητούσε απεγνωσμένα βοήθεια, τρέξαν όλοι οι παρευρισκόμενοι να βοηθήσουν. Οι δε Μοναχοί σηκώθηκαν λίγο παράμερα και έκαναν με το κομβοσχοίνι προσευχή λέγοντες: «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού, βοήθησον τον δούλον σου» και μετ' ολίγον ελευθερώθηκε και ως εκ θαύματος διέφυγε τον πνιγμό.

Όταν συνήλθε, σηκώθηκε ο Παπάς και βάνων μετάνοια έλεγε στους Μοναχούς: «Συγχωρέστε με Πατέρες που επέμενα να μείνετε εδώ. Κάμετε όπως σας φωτίσει ο Θεός και όπως είναι το θέλημα Του το Άγιο».

Και έτσι με ειρήνη και αγάπη οι μοναχοί την επόμενη ανεχώρησαν από το χωριό τους και γύρισαν στην μετάνοιά τους στο Άγιον Όρος, όπως αναγράψαμε στον Α' τόμον του ημετέρου «ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΥ».

Δεν μένεις να ωφελήσης τον κόσμο;

Παρόμοιο, με το προηγούμενο γεγονός, είναι και το συμβάν αυτό : Πρίν από σαράντα πέντε (45) χρόνια και πάλι ο ένας από τα δυο αναφερθέντα αδέρφια, ο Γερο - Ιερόθεος, από την Σπηλιά του αγίου Ακακίου στα Καυσοκαλύβια, είχε μεταβεί στην Θεσσαλονίκη με άγια Λείψανα, προς διενέργεια εράνου, για τη συντήρηση και ενίσχυση των κοινών εσόδων της Σκήτης.

Στη Θεσσαλονίκη διανυκτέρευε στο σπίτι ενός φίλου και πνευματικού ιερέως, με τον οποίον συζητούσε διάφορα θέματα, για την Εκκλησία και τους πιστούς χριστιανούς, στα οποία έδινε πετυχημένες και πολύ

ωφέλιμες απαντήσεις και συμβουλές, που πληροφορούσαν τόσο τον ιερέα όσο και τους χριστιανούς, οι οποίοι τις δέχονταν σαν λόγια Χριστού του Θεού ημών. Επί δεκαπέντε ημέρες που παρέμεινε εκεί ο Γέρο - Ιερόθεος, ο ιερέας και οι χριστιανοί προσπαθούν με κάθε τρόπο, να τον πείσουν να παραμείνει κοντά τους, για να συμβουλευεί και να καθοδηγεί, στην κατά Θεόν ζωή, με την ωραία χριστιανική και πεφωτισμένη διδασκαλία του και ο Θεός δεν θα τον αφήσει να βλαφθεί η πνευματική του ζωή και για το καλό που θα κάνει στους χριστιανούς θα τον ανταμείψει αιώνια στην βασιλεία των ουρανών.

Ο Γέρο - Ιερόθεος, απαντώντας σε αυτά, στον ιερέα, που πιο πολύ επέμενε να μείνει, και πως ότι, από την παραμονή του στον κόσμο, δεν θα ζημειωθεί, έκαμε την ακόλουθη ερώτηση: «Δεν μου λες παπά μου, όταν προετοιμάζεσαι να λειτουργήσης, κάνεις καμμιά ιδιαίτερη προετοιμασία;»

Πώς πρέπει να ετοιμάζεται ο ιερέας

Ο Παπάς στην ερώτηση αυτή απάντησε: «Βέβαια πάτερ Ιερόθεε, εγκρατεύομαι όσο μπορώ από τα αρτήσιμα και λαδομένα φαγητά, επί μια βδομάδα κοιμάμαι σε χωριστό δωμάτιο από την παπαδιά μου και προσπαθώ εν όψει της θείας Λειτουργίας και του Μυστηρίου, που θα επιτελέσω, να μην έχω μίσος με κανένα συνάνθρωπό μου, με την γυναίκα μου, με τα παιδιά μου και κυρίως να μη συκοφαντήσω ή κατηγορήσω κανένα και προσπαθώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου, να έχω» την καρδιά και την συνείδησή μου καθαρή από βάρους με τη συχνή εξομολόγηση».

Ο Γέρο - Ιερόθεος είπε: «Όλα αυτά που μου είπες Παπά μου είναι καλά και ωραία και πρέπει κάθε χριστιανός και πολύ περισσότερο κάθε ιερέας, με ακρίβεια να τα φυλάττει. Αλλά θα σε ρωτήσω κάτι και θέλω με ειλικρίνεια και φόβο Θεού να μου απάντησης: «Όταν βγαίνεις από το δωμάτιό σου μέχρι να φθάσεις στην εκκλησία για να κάνεις το Μυστήριο ή τα πνευματικά μου καθήκοντα, στην σκέψη, στον λογισμό σου και γενικά σε όλες τις αισθήσεις σου, είσαι ο ίδιος όπως ξεκίνησες ή φθάνεις διαφορετικός στην εκκλησία;».

Ο ιερέας είπε: «Έχεις δίκιο, Πάτερ Ιερόθεε, μέχρι να φθάσω στην εκκλησία γεμίζει το μυαλό μου από διάφορες σκέψεις και βλαπτικούς λογισμούς τόσο που ποτέ σχεδόν δεν κατορθώνω να ειπώ μια καθαρή προσευχή, με καθαρό μυαλό στο Θεό».

«Ε, λοιπόν αυτά και χειρότερα θα πάθω κι εγώ, είπε ο Γέρο Ιερόθεος, αν ακούσω τις συμβουλές σας και παραμείνω στον κόσμο και το αποτέλεσμα θα είναι αντί να ωφελήσω, να βλαφθώ ο ίδιος και να γίνω πρόξενος ίσως μεγάλης βλάβης και σε σας. Για αυτό γνωρίζοντας τον χαρακτήρα και την αδυναμία μου, ζητώ να με συγχωρέσετε να επιστρέψω εκεί που είναι το θέλημα του Θεού, να τελειώσω την ζωή μου. Επειδή άλλοι είναι εκείνοι, που ο θεός τους προορίζει και τους δίνει δύναμη και τα χαρίσματα Του, για να μπορούν με την ενάρετη ζωή και το πνευματικό παράδειγμά τους να ωφελήσουν τους αδελφούς χριστιανούς».

Έτσι με ειρήνη και αγάπη όντως αδελφική ευχήθηκε τον ιερέα και τους χριστιανούς και γύρισε στην Μετάνοιά του, στα Καυσοκαλύβια, όπου με οσιακό τέλος παρέδωκε το πνεῦμα και πέταξε στους ουρανούς, με την ελπίδα της αιωνίου ζωής και μακαρίας αναπαύσεως στη βασιλεία των ουρανών.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΑΓΙΟΣ ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Ο Γέροντας της Καλύβας του αγίου Ακάκιου του νέου, Ιερόθεος Μοναχός, μας διηγήθηκε, ότι μεταξύ της Μονής Μεγίστης Λαύρας και της Σκήτης των Καύσο καλυβιών, στην περιφέρεια αυτή, ασκήτευε ένας ερημίτης, γνωστός με το όνομα Πανάρετος, ο οποίος μια μέρα, μετά από την καθιερωμένη προσευχή και τον κανόνα του, του ήρθε ή ιδέα να φτιάξει, μπροστά στη σπηλιά του, ένα μικρό κηπάκι, για να έχει σωματική άσκηση και απασχόληση και λίγη παράκληση από τα κηπευτικά που θα καλλιεργούσε.

Μετά από πολλές μέρες αγώνα και με πολύ κόπο, επειδή τα μέρη εκείνα είναι πετρώδη, έσκαψε αρκετό μέρος και έφτασε σε ένα σημείο που βρήκε μια πλάκα, ή οποία τον δυσκόλευε να προχωρήσει. Ήταν βραδάκι, ο Γέροντας αυτός, από την πολλή εργασία κουράστηκε και είπε με τη σκέψη του να σταματήσει ως εκεί το σκάψιμο. Ή περιέργεια όμως να μάθει, τι πλάκα είναι εκείνη και τι κρύβει μέσα, δεν τον άφηνε ήσυχο κι έτσι πήρε ένα σίδερο, το έβαλε σε μια γωνιά κι όταν σήκωσε λίγο την πλάκα, βγήκε από μέσα εύωδια άρρητη, πλημμύρισε όλος ο τόπος από ουράνιο άρωμα.

Ο ήλιος, από ώρα είχε βασιλέψει κι έπαιρνε να σκοτεινιάζει, τότε ο Γέροντας ερημίτης εκείνος, ξέχασε την κούραση που είχε και βάλθηκε να

σηκώσει όλη την πλάκα, την οποία τελικά κατόρθωσε να σηκώσει και τι να δει μέσα; Ή πλάκα έκρυβε κανονικό τάφο μέσα στον όποιο ήταν σώμα σε σχήμα κοιμωμένου άνθρωπου, πού ήταν ντυμένος Ιερά άμφια, ποιος ξέρει από πόσα χρόνια και φαινόταν σαν να είχε πεθάνει και ενταφιασθεί την προηγούμενη μέρα.

Στο μέρος εκείνο, μόνο ό Γέρων Πανάρετος είχε πολλά χρόνια πού ασκήτευε και δεν έτυχε να γνωρίζει κανείς εκεί γύρω, πού είχανε, άλλος 50 κι άλλος 60 χρόνια ασκητική ζωή και κανείς τους δε γνώριζε τίποτα για την άσκηση ή το θάνατο μεγάλου ασκητή και ερημίτη, όπως έδειχνε να ήταν ό ευλογημένος αυτός Άγιος.

Ό ερημίτης αυτός Μοναχός Πανάρετος, από τη χαρά για το εύρημα του κι από την πολλή εύωδία πού έβγαине από το άγιο εκείνο λείψανο, έμεινε για πολλή ώρα ακίνητος, κατάπληκτος, κι όταν συνήλθε, από την πρώτη αυτή συγκίνηση, άρχισε με δάκρυα να προσεύχεται, να παρακαλεί και να λέγει: «Άγιε του Θεού σε ευχαριστώ πού φανερώθηκες σε μένα τον ανάξιο και αμαρτωλό, παρακαλώ την αγιοσύνη σου, πες μου ποιος είσαι; και πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε πού τελείωσες τον Ιερό αγώνα σου; Πού αφήκες τον έρημο τούτο τόπο και βρίσκεσαι στην αιώνια μακαριότητα; Έφ' όσον ευδόκησε ό Θεός να σε βρω κι αξιώθηκα να δω την όψη σου, πες μου σε παρακαλώ ποιο είναι τ' όνομά σου;»

Για μια στιγμή σκέφτηκε πώς πρέπει να πάει στο Μοναστήρι της Λαύρας, να αναφέρει το γεγονός και να 'ρθουν οι Πατέρες της Μονής να παραλάβουν το άγιο αυτό λείψανο, με δόξες και τιμές όπως πρέπει σε έναν τέτοιο μεγάλο άγιο.

Μ' αύτη τη σκέψη, προσευχόμενος, έμεινε πολλές ώρες ό Γέρων Πανάρετος. Κόντευε να ξημερώσει, από τον πολύ κόπο και την αγρυπνία, απόκαμε, τον πήρε για λίγο ένας ελαφρός ύπνος και τότε βλέπει τον Άγιο αυτόν να παρουσιάζεται μπρος του και με πολύ θυμωμένο πρόσωπο και αυστηρό ύφος να του λέγει:

«— Δε μου λες αββά, τι σκέφτεσαι να κάνεις;»

~Ό Γέρων, με πολύ φόβο απάντησε:

«— Άγιε του Θεού, σκέφτηκα να ειδοποιήσω, άμα φέξει ό θεός την ήμερα, το Μοναστήρι της Λαύρας, για ναρθούν να σε πάρουν και να μην είσαι 'δώ στην έρημο περιφρονημένος!»

Ό άγιος, πού ή στολή του έλαμπε σαν τον ήλιο, του είπε με αυστηρό και

πάλι ύφος:

«— Δε μου λες Γέροντα, μαζί κάναμε εδώ τους αγώνες και την υπομονή, πού θέλεις εσύ να κανονίσεις για μένα και το λείψανο μου; Πώς θέλεις τώρα να με πάρουν από τον άγιο τούτο τόπο, στον όποιον, με τη δύναμη και τη χάρι του Θεού, αγωνίστηκα να -τον αποκτήσω περισσότερο από 50 χρόνια σκληρής και στερημένης ζωής; Δεν έχεις κανένα δικαίωμα να διαταράξεις τη μακαριά ησυχία, πού με τη δωρεά του Θεού το σώμα μου απολαμβάνει εδώ, ως την ήμερα τη μεγάλη εκείνη και επιφανή, της δευτέρας του Χριστού ενδόξου παρουσίας, πού θα λάβει ή ψυχή με το σώμα την αιώνια αμοιβή, από τον δίκαιο μισθαποδότη και κριτή Δεσπότη Χριστό και Θεό μας. Και τώρα σε παρακαλώ να βάλεις πάλι την πλάκα στη θέση της, όπως τη βρήκες και μέχρι την ήμερα πού θα σε πάρει ο Κύριος από τη ζωή αυτή, δε θα φανερώσεις τίποτα, από όσα είδες και άκουσες! Πρόσεξε, αν παρακούσεις θα πάθεις μεγάλο κακό από τον Κύριο».

Μ' αυτά ξύπνησε ο Γέρο - Πανάρετος τρομαγμένος και παρακάλεσε τον άγνωστο και ανώνυμο εκείνον άγιο, να τον συγχωρέσει και θα κάνει κατά την επιθυμία του. Κάλυψε αμέσως τον τάφο, όπως του είπε ο άγιος και όταν γέρασε πολύ, άφησε το μέρος εκείνο και πήγε στην Σκήτη των Καυσοκαλυβίων οπου έζησε αρκετά χρόνια.

Ο Γέρο - Πανάρετος, πού είδε με τα μάτια του και έζησε το γεγονός αυτό, όταν προείδε το θάνατο του, τις τελευταίες μέρες της ζωής του, κάλεσε τους Πατέρες της Σκήτης, στους οποίους έκαμε γνωστό το γεγονός αυτό, χωρίς να φανερώσει λεπτομέρειες και την τοποθεσία.. Έτσι από το επιτίμιο αυτό του αγίου εκείνου ερημίτη, έμεινε και θα μείνει για πάντα άγνωστος, ο ευλογημένος και χαριτωμένος εκείνος Μοναχός και άγιος Ασκητής, στους ανθρώπους, αλλά γνωστός και με μεγάλη παρησία στο Θεό.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΦΕΡΝΕΙ ΣΥΓΧΥΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Στη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, στην Καλύβα «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» ασκήτευε ο Γέροντας Αγάπιος Μοναχός με τη συνοδεία του, το Μοναχό Πηγάσιο, πού περνούσαν πολύ φτωχικά και στερημένα.

Κατά το έτος 1935 - 6, ο υποτακτικός Πηγάσιος, θύμισε στον Γέροντα του

Αγάπιο, πώς καλά θα ήταν, άμα τελειώσει την άλλη μέρα το πρωί ή προσευχή της Ακολουθίας, να γυρίσει με ένα γράμμα, της Κυριαρχου Μονής Μεγίστης Λαύρας, πού το λένε «Απανταχούσα» στα άλλα Καλύβια της Σκήτης για να μαζέψει ελεημοσύνες και οικονομική ενίσχυση να μπορέσουν να διορθώσουν το Καλύβι τους πού ήταν ερειπωμένο.

Ο Γέρο - Αγάπιος βρήκε καλή τη γνώμη του υποτακτικού του, κι ετοιμάστηκε να φύγει, αφού τελείωσε ή Ακολουθία του Όρθρου. Ο αδελφός Πηγάσιος θα συνέχιζε την προσευχή, με την ανάγνωση των Ωρών, των Τυπικών, της Παρακλήσεως και λοιπής Ακολουθίας.

αφού τελείωσε την πρώτη, τρίτη και έκτη Ώρα, ο αδελφός Πηγάσιος του φάνηκε πώς κινιόταν μια σκιά μέσα στο ιερό, ή οποία πολλές φορές κοιτούσε προς το αναλόγιο. Πρόσεξε λίγο και του φάνηκε πώς ήταν ο Γέροντας του, προς τον όποιο είπε ο Πηγάσιος: «Καλά Γέροντα δεν έφυγες; Γιατί δε θέλεις να πας, αφού ξέρεις πώς είναι ανάγκη, έφ' όσον όμως δεν θέλεις να πας για την Απανταχούσα, τι να σου ειπώ, κάτσε φτού, αφού σου αρέσει να είσαι φυλακή». Κι όταν είπε αυτά, συνέχισε την προσευχή του.

Όταν τελείωσε όλη την Ακολουθία κι ετοιμαζότανε να βγει από την εκκλησία, ο Μοναχός Πηγάσιος βλέπει και πάλι τη σκιά να είναι προσηλωμένη στη θέση της, πού από την αρχή του φάνηκε πώς είδε. Τότε πλησίασε να βεβαιωθεί περί τίνος πρόκειται, και είδε πώς δεν ήταν ο Γέροντας του και το φαινόμενο μεγάλωνε τόσο πολύ, πού έφτασε στο ύψος το ταβάνι της εκκλησίας.

Ο αδελφός Πηγάσιος κατάλαβε πώς δεν ήταν ο Γέροντας του, αλλά ήταν ακάθαρτο πνεύμα και τον κατέλαβε αόρατος φόβος και τρόμος τόσο πολύ, πού άρχισε να τρέμει και να παρακαλεί τον Κύριο να τον απαλλάξει από την παρουσία του. Με τη χάρι του Θεού, το μεν ακάθαρτο πνεύμα εξαφανίστηκε, ο δε Πηγάσιος έφυγε από την εκκλησία κι από το σπίτι ακόμη και πήγε στο γείτονα του, τον Γέρο - Νικόδημο στην Καλύβα πού είναι δίπλα από τον Ευαγγελισμό «Μεταμόρφωσις του Σωτήρος».

Ο Γέρο - Νικόδημος, άμα είδε τρομαγμένο τον αδελφό Πηγάσιο, πήγε μαζί του στην εκκλησία της Καλύβης τους και διαπίστωσαν και οί δυο, πώς δεν υπήρχε τίποτα, γιατί είχε εξαφανιστεί ο Δαίμονας, πού με τη μηχανή του αύτη, θέλησε να συγχύσει τον αδελφό, να διακόψει την προσευχή του και να αφαιρέσει το νου του Μονάχου από τη θεία θεωρία και πνευματική

προσήλωση, αλλά και να του δημιουργήσει αίσθημα φοβίας, πράγμα πού σε πολλούς μοναχούς επιχειρεί και μάλιστα στους αρχαίους κάνει θορύβους με φανταστικές κινήσεις, αλλόκοτους κρότους και άναρθρες κραυγές, στις όποιες δεν πρέπει ποτέ να δίνονται σημασία, διότι ο Δαίμονας χωρίς την άδεια και παραχώρηση του Θεού δεν μπορεί ποτέ να βλάψει το πλάσμα του Θεού τον άνθρωπο.

ΤΡΟΜΕΡΟ ΘΕΑΜΑ ΣΕ ΜΕΓΑΛΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Οι δυο αυτοί αυτάδελφοι, στο LINN της Αμερικής, όταν εργαζόντουσαν, ήταν μαζί με ένα αδελφικό τους φίλο από τη Δημητσάνα καταγόμενο Δημήτριο. Και οι τρεις αυτοί ευσεβείς νέοι και ευλαβείς χριστιανοί, είχαν πάει στην Αμερική να εργαστούν, να βγάλουν μερικές οικονομικές υποχρεώσεις των οικείων τους και να επιστρέψουν στην πατρίδα για να ζήσουν κάπως πιο άνετη ζωή. Πλην όμως «άλλαι αι βουλαί των ανθρώπων και άλλα ό Θεός κελεύει», όπως λέγει και ή Αγία Γραφή.

Στην αμερικανική πολιτεία πού εργαζόντουσαν, μια μέρα σαν νέοι πού ήταν κι αυτοί, μετά από την καθημερινή εργασία τους θέλησαν κάπως να ψυχαγωγηθούν και απεφάσισαν να πάνε σε ένα μεγάλο θέατρο.

Το θέατρο αυτό, ήταν ένα μεγάλο κτίριο ολόκληρο τετράγωνο, έξω από την πολιτεία κτισμένο πάνω στη θάλασσα. Εκεί μέρα -νύχτα έπαιζαν διάφορα θεατρικά έργα, τα όποια διαρκούσαν όλο το 24ωρο. Ένα μεγάλο διάστημα από το όποιο, επί τέσσερες και πλέον ώρες έδειχναν μια παράσταση πολλή ζωντανή, πώς είναι ή Κόλαση με τους δαίμονες κι όλα τα κολαστήρια, και πήγαινε ό κόσμος να ιδεί όλα αυτά τα παράξενα πράγματα.

Όπως πήγαιναν, οι αγαθοί αυτοί φίλοι και θεοφοβούμενοι άνθρωποι, προς το κτίριο εκείνο, βλέπουν από μακριά, στο πάνω -πάνω μέρος του κτιρίου, πού ήταν και ή φωτεινή επιγραφή, να γυρίζουν χορεύοντας στον αέρα, γύρω - γύρω από το θέατρο, κατάμαυροι δαίμονες με κέρατα και τεράστιες ουρές, μαλλιαρά κατσικίσια πόδια και βουβαλίσια πρόσωπα. Είχαν πιασμένα χέρι το χέρι από μια κοπέλα θεόγυμνη, κι από έναν άντρα κουρελιάρη και μεθυσμένο. Από τα μάτια τους, οι δαίμονες, βγάζανε φωτιές και σε κάθε βόλτα πού κάνανε γύρω από το κτίριο, γκρέμιζαν κάτω σε μεγάλο βάραθρο πότε μια κοπέλα και πότε ένα άντρα και τη θέση τους παίρνανε άλλοι νέοι και νέες.

Το τρομερό αυτό θέαμα, πού συνέχεται γίνονταν με εναλλασσόμενα πρόσωπα, τους καθήλωσε περισσότερο από τρεις ώρες, κι από το φόβο και την τρομάρα πού πήραν, δεν μπορούσαν να κάνουν βήμα.

Τότε σαν από λήθαργο ξύπνησαν, κι είπαν ό ένας στον άλλο: «Βρε αδελφέ, αυτό είναι το σπίτι των Δαιμόνων κι εμείς πάμε κει να διασκεδάσουμε; Για κοιτάξτε πώς γκρεμίζουν τους ανθρώπους οι Δαίμονες και καταστρέφουν τη ζωή των νέων και των νεανίδων !»

Τούτο ήταν αρκετό και στάθηκε αφορμή, οι τρεις αυτοί νέοι, να πάρουν την απόφαση και να φύγουν από την Αμερική. Συμφώνησαν δε να πάνε στο Αγιον Όρος, να γίνουν Μοναχοί για να σώσουν την ψυχή τους και με το θέλημα του Θεού να ζήσουν εκεί σαν χριστιανοί ελεύθεροι από κάθε επήρεια των ψυχοφθόρων Δαιμόνων.

Τη σκέψη τους αυτή, την έκαναν απόφαση «άμ' έπος, άμ' έργον», «το γοργόν και χάριν έχει» είπαν τα φιλοσοφικά αυτά ρητά και συμφώνησαν να αναχωρήσουν και οί τρεις το συντομότερο.

Τα δυο αδέλφια, παιδιά του Γέρο - Κακουνη από το Καστόρια της Λακωνίας, έφυγαν αμέσως από την Αμερική, και αφού με αλληλογραφία τακτοποίησαν τις υποχρεώσεις με τους συγγενείς τους, - ΠΗΓΑΝ ΚΑΤ' ευθείαν στο Αγιον Όρος και όπως είπαμε ανωτέρω, ό ένας έμεινε στη Σκήτη της Αγίας Τριάδος στα Καυσοκαλύβια με το όνομα Ιερόθεος κι ό άλλος με το όνομα Θεόδωρος έγινε ηγούμενος στην Ιερά Μονή Γρηγορίου.

Μετά από δυο χρόνια, ό Μοναχός Ιερόθεος, αφού γεύτηκε αυτός το μέλι της ησυχίας και της αρετής, σκέφτηκε πώς πρέπει να υπενθύμιση την υπόσχεση πού είχε δώσει κι ό φίλος του στην Αμερική και να τον καλέσει να έρθει κι εκείνος, για να δοκιμάσει και να μετέχει στα αγαθά και πνευματικά χαρίσματα της Μοναχικής ζωής, πού αυτός με ανέκφραστη χαρά και ευχαρίστηση γευότανε.

Έτσι κι αυτός υστέρα από λίγο άφησε την Αμερική και ήρθε στη συνοδεία του Γέροντα Διονυσίου, στην Καλύβα «Κοίμησης της Θεοτόκου» στο σπήλαιο του αγίου Ακάκιου.

Μετά τριετή δοκιμασία, έγινε κι ό Δημήτρης Μοναχός, κι έλαβε το όνομα Τιμόθεος. Ό Μοναχός Τιμόθεος έδειξε μεγάλη υπομονή στη σκληρή δοκιμασία της Καλογερικής ζωής, απεριόριστη εγκράτεια, τυφλή υπακοή και μέχρι θανάτου αυταπάρηση. Φαγητό γευόταν τόσο λίγο, όσο χρειάζονταν για να διατηρείται στη ζωή και σχεδόν αλάδωτο.

Ύστερα από λίγα χρόνια, ο Γέροντας τους Διονύσιος, έφυγε από τα πρόσκαιρα γήινα, για να μεταβεί στα αιώνια θεία και επουράνια σκηνώματα της βασιλείας των ουρανών και κατά την αγιορείτικη Παράδοση Γέροντας έγινε ο πάτερ Ιερόθεος.

Ιερόθεος και Τιμόθεος, όπως και στον κόσμο, έτσι και στην Καλογερική, ήταν μια ψυχή σε δυο σώματα, συμφωνούσαν καθ' όλα στην πνευματική ζωή και πρόοδο, καίτοι ήταν της αυτής ηλικίας και πολλά χρόνια στην Αμερική, τους διέκρινε χριστιανική αγάπη και συνεργασία, έτσι και στην Καλογερική ζωή, ο πάτερ Τιμόθεος, μεγαλύτερος κατά τι στα χρόνια από τον πατέρα Ιερόθεο, έδειξε υπακοή και κοπή του ίδιου θελήματος, στον Γέροντα του πλέον Ιερόθεο.

Και οι δυο αυτοί τελευταίοι διάδοχοι στο ασκητήριο του αγίου Ακάκιου, παρόλο που ήταν ολιγογράμματοι, σε λίγο διάστημα, έγιναν εγκρατείς της, εκ Παραδόσεως, Μοναχικής φιλοσοφίας. Έδειξαν αγάπη και φιλαδελφία προς όλους τους συνασκητές τους και άφησαν ίχνη πνευματικής ζωής, έγιναν φωτεινό παράδειγμα στους επιγενόμενους Μοναχούς και άφησαν πολλά πνευματικά παραγγέλματα σ' αυτούς.

Εκ διαμέτρου, κέρδισαν κι αυτοί την αγάπη και το σεβασμό, από τους συνασκητές τους και από όλους τους Μοναχούς του Αγίου Όρους, που είχαν την τιμή να τους γνωρίσουν και να τους ζήσουν από κοντά.

Στη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων έζησαν πολλοί πνευματικοί και έμπειροι ξομολόγοι, Όπως ήταν, ο εκ Σμύρνης καταγόμενος, Πνευματικός Νικόδημος στην Καλύβα της «Ζωοδόχου Πηγής». Γέροντας του πνευματικού τούτου υπήρξε ο μεγαλύτερος καλλιτέχνης της ξυλογλυπτικής τέχνης, ο Γέρον Αρσένιος, από την Μυτιλήνη καταγόμενος, Μοναχός σεμνός, ταπεινός και λιγόλογος. Την τέχνη και τα έργα του θαύμασαν και θα θαυμάζουν οί αιώνες στο Αγιον Όρος, στην Ελλάδα και στην Αμερική. Μέχρι σήμερα σώζονται, τα μεγάλα και θαυμάσια αυτά έργα, που παριστάνουν, το ένα τη «Σταύρωση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού», το άλλο την «Ανάστασι των νεκρών» και το τρίτο τη «Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου». Αυτά για να κατασκευαστούν χρειάστηκαν 15 χρόνια και πλέον για το κάθε ένα. Κρίθηκαν από τους ειδικούς, σαν έργα υπομονής και από τη συμμετρία και ωραιότητα τους «έργα αριστουργηματικής καλλιτεχνίας».

Στην ίδια Σκήτη, εποχή πνευματικής ακτινοβολίας και ενάρετης

πολιτείας, άφησαν και οί Ξομολόγοι: Ο Παπα - Ίωάσαφ, εκ του αγιογραφικού οίκου των αδελφών Ίωασαφαίων. Η αδελφότης αυτή με πρώτο Γέροντα τον εκ Καππαδοκίας καταγόμενο Μοναχό Ίωάσαφ, στην αρχή ασκήτευαν στην Κερασιά, πού είχαν το Κελί των «Εισοδίων της Θεοτόκου». Όταν ή αδελφότης αυτή έγινε πολυάριθμη, λόγω της δυσκολίας του τόπου, μεταφέρθηκε στη Σκήτη των Καυσοκαλυβίων, ή οποία είναι παραθαλάσσια και έχει ευκολίες για τη μετακίνηση του εργόχειρου, των εικόνων και των αγαθών. Εκεί κτίσανε διώροφη κατοικία με θαυμάσια εκκλησία, στο όνομα του «Αγίου Γεωργίου». Όλα αυτά, καθώς μου είπαν, σπίτι και εκκλησία, στοίχισαν τότε το 1880 έτος, δυο χιλιάδες χρυσές λίρες, τις όποιες κατά την ομολογία των ιδίων, σε διάστημα ενός χρόνου τις ξεχρέωσαν με το εργόχειρο της αγιογραφίας, στο οποίο δούλευαν έντεκα, από τους δώδεκα Μοναχούς πού αποτελούσαν τότε το μικρό αυτό κοινόβιο των Ιωασαφαίων. Τούτο μαρτυρεί την εργατικότητα και την μέχρι θανάτου αυταπάρηση της αδελφότητας αυτής.

Στην ωραία αυτή Καλύβα των Ιωασαφαίων, πολλές φορές έμεινε ό Οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ ό Γ', όταν επί δυο φορές εξόριστος του θρόνου του, ησύχαζε στο Αγιον Όρος, με ενέργειες του οποίου, κτίστηκε το Καμπαναριό του Κυριακού της Σκήτης.

Ο Πατριάρχης Ιωακείμ ό Γ' εκινείτο από τη Μονή Μεγίστης Λαύρας, μέχρι τη Σκήτη των Καύσοκαλυβίων, διότι, όπως έλεγε, του άρεσε υπερβολικά ή συναναστροφή με τους Πατέρες της περιοχής αυτής.

Επίσης και ό εθνομάρτυρας Γρηγόριος ό Ε', δέκα χρόνια πού παρέμεινε στο Αγιον Όρος, τον περισσότερο καιρό, έμεινε στη Μονή των Ιβήρων στο ησυχαστήριο του «Προφήτη Ηλία», στο Μυλοπόταμο, στη Μεγίστη Λαύρα και στα Καυσοκαλύβια, στην ασκητική αύτη Καλύβα των Ιωασαφαίων. Συχνά πήγαινε και προσκυνούσε στη σπηλιά και το ησυχαστήριο του αγίου Ακάκιου του νέου. Πολλοί επιφανείς και μορφωμένοι αγιορείτες Μοναχοί, όπως ό Εύλόγιος ό Κορίλλας, αδελφός της Μεγίστης Λαύρας, πού έγινε καθηγητής του Καποδιστρίου Πανεπιστημίου Αθηνών και πέθανε ως Μητροπολίτης Κορυτσάς, ό οποίος στο πολύτιμο βιβλίο του «Τα Ασκητικά» έχει γράψει για τον ασκητισμό των Καυσοκαλυβίων. Επίσης ό ιατρός Σπυριδών - Αθανάσιος Καμπανάου, κι αυτός αδελφός της Μεγ. Λαύρας, ό Παντοκρατορινός Αθανάσιος σχολάρχης της Αθωνιάδος Σχολής και άλλοι επισκέπτονταν τακτικά τα μέρη αυτά, πού έχουν

χαρακτηριστεί ανέκαθεν και μέχρι σήμερα, σαν τα ησυχαστικότερα και πνευματικότερα του Αγίου Όρους.

Στο χώρο αυτόν ασκήτευαν κι άλλοι αξιόλογοι πνευματικοί ξομολόγοι, όπως ο Παπα - Παύλος από την Καλύβα «Κοίμησης της Αγίας Αννης», ο παπα - Παντελεήμων από τον «Άγιο Γεώργιο» και πολλοί άλλοι τους οποίους δεν αξιωθήκαμε να τους γνωρίσουμε κατά το δεκαετές χρονικό διάστημα πού ζήσαμε στην περιφέρεια εκείνη.

ΟΙ ΟΣΙΟΙ ΙΕΡΟΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Στην Καλύβα «Κοίμησης της Θεοτόκου» εκεί, πού είναι και το Σπήλαιο του αγίου Ακάκιου, κι όπου έζησε και ασκήτευσε ο μεγάλος αυτός Δάσκαλος της αρετής. Ο ακάματος αυτός εργάτης, πού με την άκρα ταπείνωση έφτασε από την πράξη στη θεωρία και από τη θεωρία στην πράξη της αρετής, επειδή κατά το αποστολικό λόγο, «Πολύ Ισχύει δέησης δικαίου ενεργούμενη» (Ιακώβ. Ε' 16), με την ευχή και πρεσβεία του αγίου Ακάκιου, οί διάδοχοί του, Ίωνας ο πνευματικός και μετ' αυτόν ο υποτακτικός του Πελάγιος ιερομόναχος, Ακάκιος ο νεώτερος ως το 1880, εξακολούθησαν ασκητικά αγωνιζόμενοι, με άκρα υπακοή, αυταπάρνηση και ταπείνωση, συνέχισαν την ιερή Παράδοση της ασκητικής ζωής του οσίου Ακάκιου και των Αγίων Πατέρων.

Μετ' αυτούς, Ίωνας ο δεύτερος με τον Γέροντα Διονύσιο και Ακάκιο συνέχισαν την πορεία της πνευματικής ζωής των προκατόχων των, μέχρι το 1910, οπότεν δύο αδελφοί Κακούνη από το Καστόριον της Πελοποννήσου καταγόμενοι, ξεκίνησαν από το LINN της Ν. Υόρκης και ήλθαν κατ' ευθείαν στο Άγιο Όρος για να μονάσουν.

Οι δύο αυτοί αδελφοί, αφού επισκέφθηκαν και προσκύνησαν τα ιερά Μοναστήρια και τις Σκήτες, ο μικρότερος εξ αυτών έμεινε στην Καλύβα «Κοίμησης της Θεοτόκου», όπου το σπήλαιο του αγίου Ακάκιου, έγινε Μοναχός από το Γέροντα Διονύσιο και ονομάστηκε Ιερόθεος.

Ο δε μεγαλύτερος αδελφός κοινοβίασε στο ησυχαστήριο της κάτω Παναγίας «Κοίμησης της Θεοτόκου» στη Μικρή Αγιάννα, υπό τη συνοδεία του πνευματικού Παπα - Στεφάνου και του Παπα - Θεοδοσίου, εκεί έγινε Μοναχός μετονομασθείς Θεόδωρος.

Ο Μοναχός Θεόδωρος, από ήμερα σε ήμερα προόδευε στην υπακοή και την πνευματική ζωή και γενικά είχε επίδοση στις αρετές, έγινε δεκτός της χάριτος του Παναγίου Πνεύματος και από το ταπεινό του φρονήματος, πού τον χαρακτήριζε, ο Γέροντας του Παπα - Στέφανος, κατόπιν σχετικής ευλογίας της Σκήτης της Αγίας Αννης και της Κυριάρχου Μονής Μεγίστης Λαύρας, τον προχείρισε ιεροδιάκονο.

Την ιερή διακονία του αυτή, με ευλάβεια υπηρετούσε μέχρις ότου κοιμήθηκε ο Γέροντας του Παπα - Στέφανος, μετά το θάνατο του οποίου, ο Διάκονος εκλήθη να υπηρετήσει στις τάξεις των Μοναχών του Ιερού Κοινοβίου του Όσιου Γρηγορίου.

Εκεί έγινε υπόδειγμα υπακοής και με ταπείνωση και υπομονή υπηρετούσε πάντας. Υπό την καθοδήγηση δε, του κατά πάντα θεοφοβούμενου και ενάρετου πνευματικού αρχηγός και Καθηγούμενου της Μονής αυτής αρχιμανδρίτη Αθανασίου, χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος.

Ο Πρεσβύτερος Θεόδωρος, παρ' όλο ότι στη Μονή αυτή υπήρχαν πέντε άλλοι Πρεσβύτεροι: Ο προηγούμενος Γεώργιος, ο Παπα - Στέφανος, ο Παπα - Κωνσταντίνος, ο Παπα - Δημήτριος κι ο Παπα - Διονύσιος, ο ένας καλύτερος από τον άλλον, παρὰ ταύτα όλοι υπέδειξαν για διάδοχο στην ηγουμενία, τον Πρεσβύτερο Θεόδωρο, περισσότερο υπομονετικό από τους άλλους και έτσι «ψηφώ κανονική» εξελέγη ηγούμενος της Ιεράς αυτής Μονής του Όσιου Γρηγορίου.

Ο τούτου αυτάδελφος, Παναγιώτης Κακούνης, όπως είπαμε, έγινε Ιερόθεος Μοναχός στα Καυσοκαλύβια στη Σπηλιά του αγίου Ακάκιου, όπου διαδέχθηκε τους προ αυτού Γέροντες Διονύσιο και Ακάκιο.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΗΣ

Ο Παπα - Χρυσόστομος μας διηγήθηκε, πώς, πριν από πολλά χρόνια, είχε μεταβεί σαν πνευματικός στην Κεφαλληνία και επισκέφθηκε το γυναικείο Μοναστήρι εκεί του Αγίου Γερασίμου του Νέου. Όταν έφθασε κει ήταν μεσημέρι και στην είσοδο του Μοναστηρίου βρέθηκε μια γυναίκα. Ο πνευματικός ρώτησε τη γυναίκα, πού ήταν στην είσοδο: «Δεν είναι 'δώ κανείς άλλος;» Εκείνη απάντησε: «Όχι, εδώ είμαι μόνον εγώ! Οι άλλοι πάνε όλοι στο Άγιον Όρος».

Ο πνευματικός άμα άκουσε αυτά, ξαφνιάστηκε και ρώτησε πάλι τη γυναίκα:

— Και τι πάνε να κάνουν οι άλλοι εκεί; Η γυναίκα με πολλή παρρησία και αναίδεια του είπε:

— εκεί, σε λίγο, θα κάνουν κάθε Μοναστήρι Μητρόπολη, κάθε Κελί Σύνοδο και κάθε Καλύβα Πατριαρχείο!

Όταν έλεγε αυτά ή γυναίκα εκείνη στον Παπα - Χρυσόστομο, φάνηκε στο βάθος της αυλής της Μονής εκείνης, να άρχεται βιαστικά μια Μοναχή προς την είσοδο, ή οποία διέκοψε την συζήτηση και είπε στον πνευματικό, ότι ή γυναίκα αυτή έχει φοβερό δαιμόνιο και να μη δίνει σημασία σ' αυτά πού του λέγει.

Στην πραγματικότητα όμως, βγήκαν όλα όσα είπε ή δαιμονισμένη εκείνη σωστά, διότι, κατά παραχώρηση θεού, είπε αυτά το δαιμόνιο στον Παπα - Χρυσόστομο, γιατί υστέρα από λίγο το 1924-25 φύτρωσε το ημερολογιακό ζήτημα, πού κατατάραξε κυριολεκτικά το Άγιο Όρος, κι έγιναν οι λεγόμενοι «ζηλωταί» με πολλά κόμματα και διαιώσεις.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΕΥΩΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Σε όλη την περιφέρεια εκείνη, από τη Νέα Σκήτη μέχρι τη Μεγίστη Λαύρα, έχουν πολλοί Πατέρες και ευλαβείς προσκυνητές χριστιανοί, αισθανθεί να αναδίνει ουράνια ευωδία και άρωμα μοσχολίβανου.

Από τη Σκήτη της Αγίας Τριάδος, τα λεγόμενα «Καυσοκαλύβια» ανεβαίναμε με τον αδελφό μου Παντελεήμονα Μοναχό, στα Κελλιά της Κερασιάς.

Στο σημείο πού λέγεται «Χαϊρι», σε μια στροφή του δρόμου, αισθανθήκαμε έντονη ουράνια ευωδία.

Σταθήκαμε για λίγο, δεν μπορέσαμε να προχωρήσομε επί δέκα λεπτά (ΙΟ') της ώρας, με ένα λεπτό αεράκι ή ευωδία από πάνω, σαν να κατέβαινε από τον Άθωνα. Πώς να καταλάβει όμως κανείς, από που ερχότανε αυτό το θείο άρωμα;

Κάναμε το σταυρό μας, ξεκινήσαμε συνεχίζοντας την πορεία μας και σε λίγο χάθηκε ή ευωδία εκείνη.

Μετά άπ' αυτό πολλές φορές περάσαμε από το μέρος εκείνο, αλλά άλλη φορά δεν αισθανθήκαμε τίποτε και θέλομε να πιστεύομε, πώς στο ευλογημένο εκείνο μέρος του Αγίου Όρους, από τη θάλασσα μέχρι την κορυφή του Άθωνα, είναι γεμάτο από αγία Λείψανα οσίων Πατέρων, πού κατά καιρούς έχουν κοιμηθεί τον μακάριο και φυσίζων ύπνο, κατόπιν σκληρού ασκητικού αγώνα, μέσα σε καλύβες και σπηλιές, των οποίων, σε πολλά μέρη σώζονται ακόμη ίχνη και ερείπια, όπως είναι οί Σκήτες πού παρήκμασαν και δεν υπάρχουν σήμερα σαν Σκήτες, όπως ήταν ή παλιά Σκήτη του Αγίου Βασιλείου, πού βρίσκονταν μεταξύ Καυσοκαλυβίων και της τοποθεσίας «Κρούα νερά», ή οποία, επειδή εκεί έκανε πολύ κρύο, μεταφέρθηκε στη νοτιοδυτική πλευρά του Καρμύλιου Όρους, πού οι ίδιοι Ασκητές συνέστησαν την νεώτερη αυτή Σκήτη, ή οποία όμως κι αυτή, σα Σκήτη, παρήκμασε και σώζονται σήμερα πολύ λίγες Καλύβες. Και σε πολλά μέρη του Αγίου Όρους υπάρχουν ερείπια ασκητικών ησυχαστηρίων και Καλυβών.

ΟΙ ΚΡΥΦΟΔΟΥΛΕΙΕΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΟΛΕΘΡΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Πολλοί άνθρωποι επικαλούμενοι το ρητό του ευαγγελίου, πού λέγει: «Ότι εάν δύο υμών συμφωνήσωσιν επί της γης περί παντός πράγματος ου εάν αιτήσωνται, γενήσεται αυτοίς παρά του πατρός μου του εν ουρανοίς» (Ματθ. ΙΗ' 19) και παρερμηνεύοντες αυτό, κατά τη δική τους επιθυμία, προκαλούν και κατεργάζονται μόνοι τους την καταστροφή τους.

Έτσι πριν από αρκετά χρόνια έγινε στην Κερασιά, με δυο νέους Μοναχούς. Ο ένας από το Κελί του Χατζηγιώργη «Άγιος Δημήτριος» με το όνομα Δημήτριος, κι ό άλλος από το Κελί του «Άγιου Νικολάου» Αυξέντιος.

Οι νέοι αυτοί Μοναχοί, είχαν αγάπη μεταξύ τους και ορκίστηκαν φιλία αιώνια. Στην αρχή είχαν συμφωνήσει να προσεύχονται, να νηστεύουν, να αγρυπνούν και να κάνουν ότι καλό έργο και καλή πράξη θα μπορούσαν, χωρίς να ρωτούν κανένα.

Με τον τρόπο αυτόν, ό πολύπειρος Σατανάς, κατόρθωσε να βρίσκονται πάντοτε ό ένας κοντά στον άλλο και ό ένας στο Κελί του άλλου, πράγμα το όποιο απαγορεύεται στους νέους Μοναχούς, σύμφωνα με την υπόσχεση πού δίνουν όταν γίνονται Μοναχοί, πού λέγει ότι

απαγορεύεται... μερική φιλία... και για να μη συναντιόνται και έχουν κρυφές συναναστροφές. 'Αλλά και κανένα έργο έστω και καλό, όταν γίνεται χωρίς τη γνώμη και γνώση του Γέροντα και του Πνευματικού, δεν γίνεται δεκτό από τον Πανάγαθο Θεό, όπως λέγει και το Πατερικό ρητό «το καλόν ουκ εστί καλόν εάν μη καλώς γένηται».

Αλλά οι δυο αυτοί φίλοι, νεαροί Μοναχοί, που ως εκ του αποτελέσματος φαίνεται, πώς δεν είχαν και καλούς Γέροντες και πνευματικούς για να τους επιμελούνται και να τους φροντίζουν, θέλησαν να φάνουν περισσότερο του δέοντος καλοί και εναρετώτεροι από τους άλλους, από ψευτοευλάβεια κινούμενοι και από σατανική ενέργεια. Έκαναν κρυφά προσευχές και ψευτοεγκράτειες και με το καιρό ο Σατανάς τους έφερε και πού ήθελε, οί δυο τους παρεξηγήσανε τη λέξη αγάπη και άρχισαν να συμφωνούν και σ' όλα τα κακά θελήματα θεμιτά και αθέμιτα κι έτσι ξέπεσαν και στα «εν κρύπτω και παραβύστω γινόμενα», για τα όποια αναφέρει ο απόστολος Παύλος «αισχρόν εστί και λέγειν» (Έφεσ. Ε' 12).

Κατά εγκατάλειψη Θεού ενεργήσαντες, σε τόση πώρωσι ψυχική και σωματική αμετανοησία φθάσανε, πού αποφάσισαν, να είναι πάντα μαζί και να μη τους χωρίσει ούτε αυτός ο θάνατος.

Έτσι φόρεσαν τα καλά και καινούργια τους ράσα, έβαλαν τα σχήματα, γιατί και οί δυο τους ήταν «μεγαλόσχημοι» Καλόγεροι, φόρεσαν τα επανοκαλύμμαυχά τους, πήγαν στη θάλασσα κοντά, και που πήγαιναν πολλές φορές κι έκαναν κρυφά τα θαλάσσια λουτρά τους. Πήραν μια φλοκάτη κουβέρτα, μπήκαν μέσα, ράφτηκαν και σιγά - σιγά όπως ήταν αγκαλιασμένοι, πέσανε στη θάλασσα, ή οποία με τη συνεργασία του δαίμονα, πού τους έδειξε τον τρόπο αυτό, να πάνε δήθεν αγκαλιασμένοι στην άλλη ζωή, στον «Παράδεισο», αλλά στην πραγματικότητα κατάφερε να τους στείλει στην αιώνια Κόλαση, για να καιγονται αιώνια μαζί του.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΑΙΩΝΙΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

Μετά καιρό, υστέρα από μεγάλη θαλασσοταραχή, ή θάλασσα στην παραλία του Παγασητικού κόλπου μπροστά από το Βόλο, ξέβρασε ένα μπόγο με τα σώματα, τα όποια ανακαλύψανε ψαράδες της περιοχής.

Άνοιξαν το μεγάλο μακάβριο και παράξενο εκείνο δέμα και είδαν φρικτό θέαμα! Οί δυστυχισμένοι αυτοί Καλόγεροι, από την αγωνία και τη φρίκη του πνιγμού, πού δοκίμασαν για να σωθούν, είχαν βγάλει ο ένας τα μάτια του άλλου και ήσαν πιασμένοι από τα μαλλιά, αλλά ήταν αδύνατο

να γλιτώσουν τον πνιγμό, έτσι πού τους είχε καταφέρει ο διάβολος να ραφτούν μόνοι τους από μέσα και να παραδοθούν στα χέρια του Σατανά!

Αυτά τα καταστρεπτικά αποτελέσματα έχουν οί κρυφοδουλειές, πού γίνονται στο σκοτάδι και δεν φανερώνονται έγκαιρα, οί κρυφοί λογισμοί, οί όποιοι μοιάζουν με τις μικρές τρύπες, πού ανοίγονται στο πλοίο και όσο δεν γίνονται φανερές, δεν τις βλέπει ό τεχνίτης να τις κλείσει, σιγά - σιγά γίνονται και πιο πολλές και ένα ωραίο πρωί βυθίζουν το πλοίο της ψυχής «αύτανδρο» με όλο του το περιεχόμενο και το εμπόρευμα καλό και κακό. Ενώ αν έγκαιρα ανακαλυφθούν, φανερωθούν, εξομολογηθούν, να τις δει ό μάστορας - Πνευματικός, ό όποιος με τη βοήθεια και χάρι του Θεού και την εμπειρία του θα τις κλείσει και θα θεραπεύσει τις πληγές της καρδιάς, διότι κατά το λόγο της Αγίας Γραφής «Παν γαρ το φανερούμενον φως εστί» (Έφεσ. Ε' 13), και το φως δεν αφήνει ποτέ τον άνθρωπο να πλανηθή και να χαθεί στα σκοτάδια των πονηρών λογισμών του Σατανά, και να φθάσει στην καταστροφή.

Προσοχή λοιπόν, όσοι επιθυμούμε, με την υπακοή να φθάσομε σύντομα και χωρίς περίσσιο κόπο στη βασιλεία των ουρανών, καθώς ό Αββας Δοσίθεος, πού αναφέρει στο βιβλίο του Αββα Δωροθέου, ό όποιος σε πέντε χρόνια μόνον, αδιάκριτης και τυφλής υπακοής και κοπής του ίδιου θελήματος, κέρδισε τη βασιλεία των ουρανών, την οποία άλλοι, με 60 και 70 ακόμη χρόνια ασκητικής ζωής, δεν μπόρεσαν να κληρονομήσουν, γιατί ξεθάρρεψαν και πέθαναν στο θέλημα τους.

ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΣ ΜΙΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΔΟΣΙΘΕΟΥ

Στην ίδια περιοχή στα Κελλιά της Κερασιάς και συγκεκριμένα, στο Κελί του «Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου», τριάντα περίπου χρόνια μετά από το αναφερόμενο αποτρόπαιο γεγονός, έζησε ένας ευλαβής, απλός και ταπεινός Μοναχός, αληθινός υποτακτικός με το όνομα Παντελεήμων, κατά κόσμον Θεοφιλής Θεοφιλόπουλος, από το Λογκανίκο της Σπάρτης καταγόμενος ό όποιος αφού με προσοχή μελέτησε τον βίο του Αββά Δοσίθεου, πού αναφέρει ό Αββάς Δωρόθεος στο βιβλίο του και ό όποιος έζησε τον Ε' αιώνα στη Μονή του Αββά Σερίδου στην Ανατολή, θέλησε να τον μιμηθεί.

Το βιβλίο αυτό και ό τρόπος ζωής του Αββά Δοσίθεου, έκαναν τόση εντύπωση, στον Πατέρα Παντελεήμονα, πού ολόψυχα απεφάσισε να τον μιμηθεί και πράγματι αντέγραψε σε όλα τη ζωή εκείνου, και όπως εκείνος δε θέλησε να φάει αυγά, πού ήταν απαραίτητα για την ασθένεια του, διότι

τα είχε ζητήσει μόνος του και για να κόψει το θέλημα του δεν τα έφαγε. Έτσι και ο Πάτερ Παντελεήμων δε θέλησε σε κανένα πράγμα να γίνεται το θέλημα του, αλλά έπρεπε να γίνεται ακριβώς όπως έδωκε εντολή ο Γέροντας.

Είχε τέλεια αυταπάρηση, δεν έπινε ούτε νερό χωρίς την αδεία και ευλογία του Γέροντα. Είχε τακτική εξομολόγηση και εξαγόρευσε των κρυφών διαλογισμών, ήταν αδύνατο να κοιμηθεί, χωρίς να εξαγόρευσει κάθε βράδυ τους διαλογισμούς και τον πνευματικό πόλεμο της ημέρας.

Από παλιά Παράδοση, των πνευματικών Πατέρων και Γεροντάδων, είχε καθιερώσει και ο Γέροντας μας Ιωακείμ Μοναχός, κι έπρεπε κάθε βράδυ απαραίτητα να ασχολούμεθα μισή έως μία ώρα να εξομολογηθούμε πώς περάσαμε την ημέρα και να ανταλλάξουμε σκέψεις, γνώμες και να δεχτούμε συμβουλές ανάλογες για την νύκτα και για την άλλη ημέρα. Αυτό υπαγορεύει η Καλογερική και η άγρυπνη παρακολούθηση των πνευματικών ηγητόρων, ηγουμένων και Γεροντάδων, «ως λόγον αποδόσοντες» για την ψυχική σωτηρία των πνευματικών των τέκνων. Από την Παράδοση, πού έγινε συνείδηση, κι ο πάτερ Παντελεήμων, έκανε ανελλιπώς τον Κανόνα της προσευχής του εικοσιτετραώρου —μετάνοιες και κομβοσχοίνια— και ακατάπαυστα πρόφερε με το νου και με τα χείλη τις προσευχές «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελεησόν με», «Υπεραγία Θεοτόκε σώσε με»' «Βαπτιστά του Χριστού πρέσβευε υπέρ εμού και βοήθει μοι τω άμαρτωλω», «Άγιοι Πατέρες πρεσβεύσατε για όλον τον κόσμο και δι' έμέ τον αμαρτωλό».

Με την άδεια του Γέροντα και του Πνευματικού, εκτός από τις καθημερινές σκληρές και βαριές εργασίες του Κελлию και τις δικές του πνευματικές υποχρεώσεις και προσευχές, έκανε ορισμένη προσευχή για τους γονείς και συγγενείς του, κατά σάρκα και κατά πνεύμα, και για όλον τον κόσμο.

είχε τόση ακρίβεια και προσοχή στη ζωή του γενικά και στις καθημερινές υποχρεώσεις της ατομικής του προσευχής, των ιερών Ακολουθιών και λειτουργιών, πού όταν το 1931 θα τον έστειλε ο Γέροντας στην Ιερισσό, στο γιατρό να του θεραπεύσει το δεξί του χέρι, που από μικρό παιδάκι είχε βγαλμένο και στραβοτοποθετημένο, από πρακτικό γιατρό, και επειδή επί 15 ήμερες έως ότου να αποθεραπευτεί, δε θα μπορούσε να κάνει μετάνοιες και κομβοσχοίνια, κανόνισε μια βδομάδα ενωρίτερα να κάνει τόση προσευχή και μετάνοιες, πού να καλύψει την έλλειψη της προσευχής, κατά

τη διάρκεια της αποθεραπείας του, κι έτσι έφτανε να κάνει 500-1000 μετάνοιες και 50 - 60 κομβοσχοίνια το 24ωρο.

Για να δώσουμε ένα παράδειγμα κοπής του ιδίου θελήματος, θα αναφέρομαι ένα από τα πολλά γεγονότα, τα οποία ζήσαμε.

Ήταν καλοκαίρι,, εποχή των σύκων. Στο Κελί μας αυτό είχαμε αρκετές συκιές μπροστά στο σπίτι και συκιές κάτω στους κήπους, περισσότερο από 100 μέτρα κάτω από το σπίτι. Στις συκιές του σπιτιού είχαν αρχίσει τα σύκα να φουσκώνουν, δεν είχαν όμως ωριμάσει. Την άλλη μέρα, πήγαμε με τον αδελφό μου κάτω στο κήπο να σκάψουμε, αρχίσαμε την εργασία, κι όταν καθίσαμε λίγο να ξεκουραστούμε στον ίσκιο της συκιάς, με χαρά είδα αρκετά σύκα να είναι ώριμα και δοκίμασα να κόψω για να φάμε.

Ο πάτερ και αδελφός Παντελεήμων είπε: — "Ε Ι Τι κάνεις εκεί αδελφέ; Χωρίς να υποπτευθώ ότι θα έκανα κάτι το άτοπο, απάντησα με απλότητα: — Αδελφέ, βλέπω εδώ τα σύκα να είναι ώριμα και έφ' όσον δεν έχομε πάρει τίποτε για πρωινό, θα κόψω λίγα σύκα για να φάμε. Κι εκείνος με πράο τρόπο και ύφος μου είπε: «Αδελφέ, πήρες ευλογία από τον Γέροντα;» Εγώ για να δικαιολογηθώ είπα: «Δεν ήξερα αδελφέ, ότι εδώ έχουν γίνει τα σύκα, για να πάρω προκαταβολικά την άδεια και ευλογία, πού νομίζω δε θα αρνιότανε ο Γέροντας να δώσει, αλλά να κόψω τώρα να φάμε και μετά να το πούμε στον Γέροντα».

Αυτός τότε μου είπε: «Ωραία σκέψη είναι αυτή αδελφέ, να κάνεις πρώτα τη λαθροφαγία και μετά να ζητήσεις συγχώρεση. Αυτό είναι και λέγεται προμελετημένη πράξη και τιμωρείται, θα πρέπει λοιπόν, πρώτα να πάρεις την άδεια για κείνο πού θα κάνεις, για να είναι με την ευλογία του Θεού, προς ψυχική και σωματική σου ωφέλεια». Μ' αυτόν τον γνώμονα κανόνιζε πάντα τη ζωή του και έτσι δεν έπεφτε ποτέ έξω, επειδή την ευθύνη για κάθε πράξη του, είχε ο Γέροντας, πού λάβαινε πρώτα γνώση για το κάθε τι, πού θα επρόκειτο να κάνει, και έτσι είχε πάντα την συνείδηση του ήσυχη, καθαρή και αναπαυμένη, γιατί έκανε το καθήκον του.

ΠΡΟΕΙΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΕΙΠΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ

15 ήμερες πριν, προείδε το θάνατο του, είπε στο Γέροντα και τον προετοίμαζε για να μη λυπηθεί, επειδή αυτός, διότι ήταν καλός υποτακτικός, τον υπεραγαπούσε. Και ο Γέροντας γνώριζε πώς ο καιρός της έκδημίας του ήρθε, αλλά του έδινε θάρρος, θα γίνεις καλά του έλεγε, θα

έρθει ο αδελφός σου και θα πάτε στην πατρίδα να αλλάξεις κλίμα και δεν έχεις τίποτα κ.λπ.

Στις 15 Μαρτίου 1935 Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, στο γειτονικό Κελί «Άγιος Νικόλαος», γίνονταν αγρυπνία και κούρα νέου αδελφού — του Χριστόφορου—. Από τις γειτονικές Σκήτες 'Αγιάννα και Καυσοκαλύβια, είχαν έρθει ασκητές φίλοι, για να παρευρεθούν στην Καλογερική. Λίγο πριν να ξημερώσει, κάλεσε ο ασθενής πάτερ Παντελεήμων, τον Γέροντα και του είπε: «Πέστε στον Ιερέα να συντομεύσει τη θεία λειτουργία, για να κοινωνήσω τα Άχραντα Μυστήρια, το Σώμα και Αίμα του Κυρίου και Θεού και Σωτηρος ημών Ιησού Χριστού, διότι διάζομαι, πρέπει να φύγω από τον κόσμο τούτο, τηλεγραφήστε και στον αδελφό μου ναρθει».

Έμενα, λόγω της ασθένειας του αδελφού μου —φυματίωση— κατόπιν συμφωνίας γιατρού και πνευματικού, με είχαν στείλει στους - πνευματικούς μας συγγενείς Στις Καρυές.

Ειδοποιήθηκε ο εφημέριος ιερέας κι όταν ήρθε να τον κοινωνήσει, μαζί του ακολούθησαν και πολλοί φίλοι Ασκητές και αγαπητοί αδελφοί, να συμπαρασταθούν Στις τελευταίες στιγμές του αδελφού μου Παντελεήμονα, μεταξύ των οποίων ήταν, ο Γέρον Ζαχαρίας αγιογράφος και Γέρον Παντελεήμων από την Άγιάννα και άλλοι Πατέρες και αδελφοί από τα Καυσοκαλύβια, αλλά και πολλοί Πατέρες και γείτονες μας από τα Κελιά της Κερασιάς.

Μετά τη θεία Κοινωνία, ο αδελφός μου Παντελεήμων, από την εξάντληση της ασθένειας του, είχε γύρη το κεφάλι τόσο, πού ακουμπούσε στο στήθος και δεν ήταν δυνατόν να ιδεί Τι γίνεται μπροστά του, μόνον κάτω έβλεπε. Σε μια στιγμή ζήτησε τον Γέροντα, προς τον όποιον είπε ψιθυριστά: «Γέροντα δώσε μου την ευχή σου, γιατί απέρχομαι από τη ζωή αυτή». Ο Γέροντας στο άκουσμα των λόγων τούτων, από την πολύ λύπη και στενοχώρια, έπεσε λιπόθυμος. Οί άλλοι Πατέρες πού παρευρίσκονταν εκεί, έβγαλαν τον Γέροντα έξω από το δωμάτιο του ασθενούς και όταν τον συνέφεραν -πήγε πάλι κοντά στον ετοιμοθάνατο.

Ο αδελφός Παντελεήμων, κάπως εντονότερα τώρα, μόλις που ακούγονταν, για δεύτερη φορά είπε: «Γέροντα, δώσε μου την ευχή σου και μη λυπάσαι, μη με καθυστερείς, γιατί ήρθε ο Τίμιος Πρόδρομος να με πάρει». Ο Γέροντας με δάκρυα στα μάτια και πόνο στην καρδιά είπε: «Έχε

την ευχή μου και την ευχή και ευλογία όλων των αγίων Πατέρων» και με το λόγο αυτόν, ο αδελφός Παντελεήμων, παρέδωκε το πνεύμα στα χέρια του προστάτη, του Κελιού μας εκείνου, πού τιμόταν εν ονόματι του «Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου». Κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο, σε ηλικία 23 ετών, ημέρα Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως το 1935, είχε ακριβώς πέντε χρόνια στην Καλογερική, όσα έκαμε και το ίνδαλμα του, ο Αββάς Δοσίθεος, του Αββά Δωροθέου, τον όποιον, όπως είπαμε, κατά πάντα μιμήθηκε.

θέλομε δε να πιστεύομε, πώς ο Πανάγαθος θεός, τον εργάτη αυτόν της υπακοής, τον κατέταξε στη χορεία των Όσιων Πατέρων ημών, των αγιορειτών, των οποίων τον βίον κατά πάντα αντέγραψε, γενόμενος και ο ίδιος υπόδειγμα σιωπής, βαθιάς ταπεινώσεως και πάσης αρετής. Προς τούτο μας πείθει και το γεγονός, πού ακολούθησε μετά το θάνατο του αδελφού Παντελεήμονα, δηλαδή, κατά την επικρατούσα ταξί και ιερή Παράδοση, όταν ο Μοναχός ξεψυχήσει, αφού τον αλλάξουν και του φορέσουν όλα τα ενδύματα, το σχήμα, το κομβοσχοίνι στα χέρια, τα σανδάλια στα πόδια και το επανοκαλύμμαυχο στο κεφάλι, τότε τον περιτυλίγουν με το ράσο, το οποίο ράβουν και εξωτερικά κάνουν σταυρούς από λευκές ή κόκκινες λουρίδες υφάσματος. Τότε τον μεταφέρουν στην εκκλησία και βάζουν επάνω στο στήθος μια εικόνα του Χριστού ή της Παναγίας.

ένας σεβάσμιος Γέροντας, από γειτονικό Κελί των «Αγίων Πάντων», ο αγαπητός μας Γέρο - Γρηγόρης, ανέλαβε να βοηθήσει τον Γέροντα στο ράψιμο του ράσου του νεκρού. Όταν τελείωσε το ράψιμο είδε ότι ή σκούφια στο κεφάλι, με το ράψιμο, είχε λίγο στραβάσει, τότε είπε στο Γέροντα μας: «Πάτερ Ιωακείμ, να ξηλώσουμε το ράψιμο και να διορθώσουμε τη σκούφια, γιατί φαίνεται άσχημα».

Ο Γέροντας είπε: «Σεβαστέ μου Γέρο - Γρηγόρη, κάμε όπως θέλεις και νομίζεις καλύτερα», ο Γέρο - Γρηγόρης μόλις ξήλωσε και άνοιξε το ράσο, φάνηκε το πρόσωπο του αδελφού Παντελεήμονα, από ισχνό και αδυνατισμένο πού ήταν πριν, είχε γίνει στρογγυλό και έφεγγε όπως το φεγγάρι πού είναι γεμάτο «πανσέληνο». Ο Γέροντας μας κάλυψε τότε το πρόσωπο και δόξασε το Θεό, πού έδειξε το σημείο αυτό για πληροφορία της άκρας ταπεινώσεως και υπακοής του μεταστάντος αδελφού.

Αυτοί είναι οί καρποί πού τρυγάει, ο αληθινός υποτακτικός, από τον αγωνοθέτη και πλουσιοπάροχο μισθαποδότη Δεσπότη Χριστό, προς δόξαν

Θεού Πατρός και Πνεύματος Αγίου. Αμήν.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΙΕΡΟΘΕΟΥ

Ο Γέρων Ιερόθεος, είχε προχωρήσει πολύ στην πνευματική ζωή, τόσο, πού αξιώθηκε και προφητικού χαρίσματος.

Λίγο πριν να πεθάνει, με την χάρι του Θεού, προείπε απόπειρα δολοφονίας του τότε Τσάρου της Ρωσίας, στους Ρώσους αδελφούς πού βρίσκονταν στο Άγιο Όρος, οι οποίοι έγκαιρα ειδοποίησαν την Τσαρική οικογένεια και έλαβαν τα κατάλληλα προφυλακτικά μέτρα, κι έτσι απέτυχε ή απόπειρα, ή οποία πράγματι, μετά το θάνατο του Γέροντα Ιερόθεου, έλαβε χώραν.

Μετά το θάνατο του Γέρο - Ιερόθεου, προσλήφθηκε νέος από τη Σμύρνη, ό οποίος μετά την υποχρεωτική δοκιμασία, έγινε Μοναχός κι έλαβε το όνομα Ιερόθεος ό νέος, ό οποίος έγινε ιερέας και πνευματικός εξομολόγος. Επί των ημερών, του νέου τούτου Ιεροθέου, κτίστηκε από τα θεμέλια ή καινούργια εκκλησία, έπ' ονόματι των «Εισοδίων της Θεοτόκου», την οποίαν και εγκαινίασαν το έτος 1934.

ΕΥΛΑΒΗΣ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΣ

Ο Παπα - Χρυσόστομος είχε στη συνοδεία του, δυο αδέρφια ανίψια του, πού έγιναν Μοναχοί στο Κελί του «Αγίου Δημητρίου» και έλαβαν τα ονόματα, ό πρώτος Μιχαήλ πού έγινε και ιερέας και ό δεύτερος Γαβριήλ, ό οποίος στον κόσμο είχε κάνει γραμματέας του Κομμουνιστικού Κόμματος, όταν όμως έγινε Μοναχός, ήταν ευλαβέστατος, ταπεινός, λιγόλογος και είχε μνήμη θανάτου παντοτινή.

Ο Παπα - Χρυσόστομος για να έχει ζωντανή τη μνήμη του θανάτου, έφτιαξε μόνος του τον τάφο του, τον όποιον όμως αντί να επισκέπτεται αυτός, πήγαινε ό νεαρός ανιψιός του Μοναχός Γαβριήλ συχνά, έμπαινε μέσα, έβαζε ξερά χόρτα και αφού έκανε την προσευχή του — τον Κανόνα — μετάνοιες και κομβοσχοίνια, μετά ξάπλωνε κι έκανε τον πεθαμένο. Επειδή όμως το μέρος είναι πολύ υγρό και ή διαίτα τους πολύ πενιχρή και λιτή, δεν άργησε, ό νεαρός Μοναχός, αλλά καλός υποτακτικός να προσβληθεί από πλευρίτιδα, ή οποία σε συνέχεια εξελίχθηκε σε φυματίωση και έτσι δεν άργησε τελικά να εγκαινιάσει στην

πραγματικότητα αυτός τον τάφο, σε πολλή νεαρή ηλικία μόλις 25 ετών, αντί για το θείο και γέροντα του Παπα - Χρυσόστομο, πού προορίζονται ο τάφος και ο οποίος διακρίνονταν για την σκληρότητα και αδιακρισία του, γι' αυτό και τον βίον κατέλυσε στον κόσμο και όχι στο Άγιο Όρος. Άλλ' ο νέος και καλός υποτακτικός κέρδισε μέσα σε λίγα χρόνια τον Παράδεισο και την αιώνια μακαριότητα, γιατί αξιώθηκε να καταταγεί με τους οσίους Αγιορείτες Πατέρες, προς δόξαν Θεού.

ΤΡΕΙΣ ΕΝΑΡΕΤΟΙ ΧΙΩΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΕΡΑΣΙΑ

Στην ίδια περιφέρεια της Κερασιάς, ήρθαν από Μοναστήρι των Ψαρών, τρεις ενάρετοι Μοναχοί Χιώτες την καταγωγή, ο Γέρων Ιερόθεος, ο Παπα - Θανάσης κι ο Διάκο - Συμεών και οι τρεις ήταν κατά πάντα εγκρατείς και ασκητικότεροι.

Αγόρασαν το μικρό Κελί, πού είχαν οι Ιωασαφαίοι, έκτισαν καινούργιο σπίτι, για νάχουν σχετική ευρυχωρία, γιατί μετά προσετέθη στη συνοδεία τους κι άλλος αδελφός, ο πάτερ Κοσμάς επίσης Χιώτης. Οι Πατέρες αυτοί, απλοί και φιλήσυχoi, σ' όλη τους τη ζωή δε γεύτηκαν ποτέ λάδι και διατήρησαν την ενάρετη καλογερική ζωή τους, πού από παλιά παράδοση είχαν στο πρώτο Μοναστήρι, πού ήταν στα Ψαρά, κι έτσι ζούσαν με ταπεινωση, άκρα υπακοή και συνέπεια στη πνευματική ζωή, με καθημερινή εξομολόγηση και τακτικά κοινωνούσαν τα Άχραντα Μυστήρια.

Δεν παραμελούσαν τη ζωή τους αυτή και εκ παραλλήλου εργάζονταν σκληρά στην καλλιέργεια και ανάπτυξη του Κελιού, πού σε λίγο χρονικό διάστημα το ανέδειξαν μεγάλο και αξιόλογο με πολλά καρποφόρα δέντρα, ελιές και αμπέλια.

Μετά από λίγα χρόνια, οι Γέροντες αυτοί, είχαν πάει στην αγρυπνία γειτονικού Κελιού, και από τον καπνοδόχο πήρε φωτιά το σπίτι τους και ως το πρωί πού γύρισαν είχε τελείως αποτεφρωθεί και τα πάντα είχαν Ισοπεδωθεί.

Τότε και πάλι από την αρχή κτίσανε πολύ μεγαλύτερο και ευρυχωρότερο σπίτι. Μετά από αρκετά χρόνια προστέθηκαν στη συνοδεία τους κι άλλοι Πατέρες Χιώτες κι αυτοί, ο Πάτερ Ιάκωβος, ο Γέρο - Κοσμάς και ο Πάτερ Ιωακείμ, οι οποίοι συνέχισαν και αφομοιώθηκαν με την παράδοση των Γεροντάδων τους.

ΘΕΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΚΑΚΙΟΥ

Ο άγιος Ακάκιος, όπως αναφέρει ο διάδοχος αυτού Παπα-Ίωνάς, είδε τον όσιο Μάξιμο τον Καυσοκαλυβίτη κατά την ώρα της Ιεράς Ακολουθίας στο Κυριάκο, να θυμιάζει φορώντας ιερατική στολή, περιφέρονταν θυμιάζοντας το Ναό και τους Πατέρες και τον ακολουθούσαν κι άλλοι σαράντα ιεροπρεπείς και όσιοι με τα επανοκαλύμμαυχο τους.

Όταν είδε αυτούς ο άγιος Ακάκιος, ρώτησε τον όσιο Μάξιμο: «Ποιοι είναι αυτοί, πού ακολουθούν θυμιάζοντας;» Και του ήλθε απάντηση, πώς είναι οί σεσωσμένοι δια του αγίου Μαξίμου όσιοι από την περιφέρεια των Καυσοκαλυβίων.

Ο ιστοριογράφος του Κυριάκου της Σκήτης αυτής, στο Νάρθηκα της εκκλησίας έχει ανιστορήσει, προς επιβεβαίωση της αποκαλύψεως του Αγίου Ακάκιου, με τη σειρά τους Αγίους: Αθανάσιο τον κτήτορα της Μεγίστης Λαύρας, Πέτρον τον Αθωνίτη, Νείλο τον όσιο, Μάξιμο τον υπόπτερο, Νήφωνα τον όσιο και άλλους να είναι γονατιστοί με τον όσιο Ακάκιο τον νέο, προ του θρόνου της Παναγίας Τριάδος και πρεσβεύουν για όλους τους Πατέρες και αδελφούς πού θα τελειώσουν το βίο θεάρεστα στον ιερό αυτόν και ευλογημένο τόπο, το «Περιβόλι της Παναγίας».

ΟΣΙΟΣ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ Ο ΣΑΛΟΣ

Στο ασκητήριο του Αγίου Νήφωνος, πολλά χρόνια έμεινε αγωνιζόμενος ο Πάτερ Θεοφύλακτος, πού είχε γίνει Μοναχός στην Καλύβα «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου», καθώς μας διηγήθηκε ο Γέρο - Μιχαήλ από την ίδια Καλύβα «Ευαγγελισμός», δυο μέρες προ του θανάτου του, ό οποίος συνέβη ότι απροσδόκητα στις αρχές του μηνός Ιουνίου του 1979, κατά το χρονικό διάστημα πού γράφαμε το ανά χείρας βιβλίο, στο Νοσοκομείο «ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ» των Αθηνών.

Ο Γέρων αυτός Θεοφύλακτος, προσποιούνταν το σάλο και τον κουφό, για να μη τον ενοχλούν οί άλλοι Μοναχοί, το 1924 ήμερα Σάββατο κοινώνησε τα Άχραντα Μυστήρια και μετά τη θεία λειτουργία πού έφυγαν οί άλλοι Πατέρες, από τους οποίους είχε ζητήσει χωριστά από τον καθένα συγχώρεση, σταύρωσε τα χέρια και παρέδωκε την ψυχή του στα χέρια του Δεσπότη Χριστού, χαρούμενος, διότι μετά τρεις μέρες πού τον επισκέφθηκαν οί Πατέρες τον βρήκαν στη στάση αυτή σχηματισμένο μέσα

στο σπήλαιο του Αγίου Νήφωνος με το χαμόγελο στα χείλη.

ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΣΚΗΤΗΣ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τη Σκήτη αυτή, όπως θα δούμε στη συνέχεια του βιβλίου τούτου, συνέστησαν αναχωρητές της πολύ -παλιάς Σκήτης του Αγίου Βασιλείου, πού την καταγωγή είχαν από την πατρίδα του την Καισαρεία. Τελευταία, όταν μέναμε στα Κελλιά της Κερασιάς, γνωρίσαμε στα ησυχαστήρια αυτά, των Καρουλιών, Κατουνακίων και Αγίου Βασιλείου, Πατέρες με αγωνιστικό πνεύμα, εγκρατείς, ταπεινούς, ασκητικότετους με τέλεια αυταπάρηση και προσήλωση στη μελέτη της Αγίας Γραφής, των Πατερικών συγγραμμάτων και κύριο μέλημα της ζωής τους ήταν, πώς να καθαρίσουν το περιβόλι της καρδιάς τους, από τους πονηρούς και ακάθαρτους λογισμούς, και όταν με τη βοήθεια του Θεού κατόρθωναν να απαλλαγούν από τις ανθρώπινες αδυναμίες και κουτοπονηριές, τότε πολλοί εξ αυτών προχωρούσαν στην πνευματική προκοπή και πρόοδο, στη νοερή προσευχή, από την οποία έφθαναν σε ανώτερα μέτρα αρετής και θείου φωτισμού.

ΕΦΡΑΙΜ Ο ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΣ - ΕΦΡΑΙΜ Ο ΣΥΡΟΣ

Και τώρα στη πνευματική μας πορεία, στο επάνω μέρος των Κατουνακίων γνωρίσαμε ενάρετους ησυχαστές και ερημίτες, όπως τον ταπεινό Μοναχό Εφραίμ τον ταλαίπωρο. Αυτός ό ευλογημένος κατάγοντονταν από τα χωριά της Θεσσαλίας και ήρθε μεγάλος στην Καλογερική, αλλά είχε καλλιεργημένη χριστιανική συνείδηση και πολύ καλή προαίρεση, διότι έτρεχε στα Μοναστήρια, κι ότι ελεημοσύνες και βοηθήματα του δίνανε, παξιμάδι, ρύζι, ζάχαρη και κηπουρικά είδη, πήγαινε και τροφοδοτούσε όλους τους άλλους ερημίτες, πού ήταν άρρωστοι ή γεροντάκια και ανάπηροι, βοηθούσε πάντας αδιάκριτα, με πραγματική χριστιανική αδελφική αγάπη.

Ό Μοναχός αυτός συνήθιζε να ελεεινολογεί τον εαυτό του κι όταν τον ρωτούσαν, τι κάνεις πάτερ Εφραίμ, πώς πάει ή πνευματική προκοπή, σημειώνουμε πρόοδο ή μένουμε στάσιμοι στις εξετάσεις της Καλογερικής; Αυτός στερεότυπα απαντούσε, τι να κάνω ό ταλαίπωρος εγώ, μόνο αμαρτίες Πατέρες κάνω. Και επειδή έδινε πάντα την ίδια απάντηση, ό Γέροντας μου, ό οποίος τον αγαπούσε, όπως και κάθε αδελφό αγωνιζόμενο, για να σωθεί, μια μέρα για να τον δοκιμάσει, αν από

πραγματική ταπείνωση το λέγει αυτό ή από απλή συνήθεια, όταν σε μια εορταστική εκδήλωση, μετά από τη θεία λειτουργία, ήταν όλοι οί Πατέρες, 30 περίπου Μοναχοί και παπάδες στο Αρχονταρίκι, για το τυπικό κέρασμα, στην είσοδο της αίθουσας αυτής, καθόταν ο Πάτερ Εφραίμ διστακτικός. Τότε ο Γέροντας μου του φώναξε εις επήκοον πάντων και είπε: «Έλα ταλαίπωρε και συ μέσα, τι κάθεσαι έξω από την πόρτα; Αυτός ο ευλογημένος μπήκε μέσα, αλλά είχε γίνει κατακόκκινος από ντροπή.

Την άλλη μέρα, ο Πάτερ Εφραίμ, ήρθε στο Κελί μας στην Κερασιά, όπου τακτικά μας επισκέπτονταν, διότι μας ήταν αγαπητός αδελφός, κι αυτός μας αγαπούσε και πολλές φορές συμβουλευόνταν το Γέροντα σε δύσκολα πνευματικά ζητήματα. Τότε ο Γέροντας μου ρώτησε τον πατέρα Εφραίμ: — Αδελφέ, πώς σου φάνηκε χθες, πού σε φώναξα μπροστά σε όλους «ταλαίπωρε»; Εκείνος τότε απάντησε: «τι να σου ειπώ, σεβαστέ μου Γέροντα Ιωακείμ, αισθάνθηκα τόση ντροπή και προσβολή σαν με φώναξες έτσι και δάγκασα τη γλωσσά μου για να μη παραφερθώ και εκφραστώ άσχημα. Αν Γέροντα δε σε αγαπούσα και σεβόμουν, ασφαλώς θα σ' έβριζα. Και ο Γέροντας Ιωακείμ πρόσθεσε: — Βλέπεις αδελφέ, πόσο εύκολα είναι κανείς να βρίζει και να εξευτελίζει τον εαυτό του μόνος του, αλλά πόσο δύσκολο και απαράδεκτο είναι να σε βρίζει και εξευτελίζει άλλος, γι' αυτό αγαπητέ μου, πάτερ Έφραίμ, πρέπει να είμαστε έτοιμοι και να χαιρόμαστε όταν μας ταπεινώνουν οι άλλοι και μας βρίζουν, γιατί τότε έχομε μισθό όταν υπομείνουμε των άλλων τα εξευτελιστικά λόγια, αρκεί να μην ανταποκρίνονται αυτά στην πραγματικότητα και να μην είναι αλήθεια, τότε, αν τα υπομείνομε, για την αγάπη του Χριστού, θα έχομε μισθό αιώνιον, από τον μισθαποδότη Δεσπότη Χριστό, όπως μας λέγει ο ίδιος στους Μακαρισμούς «Μακάριοι έστε όταν ονειδίσωσιν υμάς και διώξωσι και ειπωσι παν πονηρον ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού» (Ματθ. Ε' 11).

Ο Πάτερ Εφραίμ, έφυγε από το Κελί, πολύ ευχαριστημένος για το μάθημα πού οδηγεί τον Μοναχό στη ταπείνωση, πού είναι ή βάση όλων των αρετών και από τότε έμεινε να αποκαλούν τον αδελφό αυτόν «Ταλαίπωρο», ο οποίος του λοιπού ευχαριστιόταν να το ακούει από όλους τους Μοναχούς.

Έτσι διακρίναμε τον πατέρα Εφραίμ «ταλαίπωρο», από τον άλλο επίσης αγαπητό μας, εν Χριστώ αδελφόν, Μοναχό Εφραίμ, του Γέροντα Ιωσήφ Φραγκίσκου από τον Άγιο Βασίλη, τον όποιο επειδή ήταν από την πολλή εγκράτεια αποξηραμένος και Ισχνός στη σάρκα, αλλά δυνατός και

πνευματώδης στη ψυχή, τον αποκαλούσαμε Εφραίμ τον «Σύρο». Ήταν και οι δυο εξ ίσου καλοί και ενάρετοι και ερχόντουσαν τακτικά στο Κελί μας και τους προμηθεύαμε διάφορα κηπευτικά και φρούτα.

Καλοί Μοναχοί και ενάρετοι, στα ησυχαστήρια του Αγίου Βασιλείου, ήταν και ο Γέρο - Χερουβείμ, ο Γέρο - Ιωσήφ, ο Γέρο -παπα - Βαρθολομαίος με την ευλαβέστατη συνοδεία τους, όλοι αυτοί αγωνίζονταν για την ψυχική σωτηρία και με τη χάρι του Θεού έγιναν ζωντανά παραδείγματα αρετής και πνευματικής προκοπής, με σημαντικές προσόδους στη νοερά προσευχή, και αφήκαν οι περισσότεροι διαδόχους πού ακόμη επιδίδονται στην καλλιέργεια της νοεράς καρδιακής προσευχής με το να λέγουν ακατάπαυστα την ιερά προσευχή, να ασκούνται στην θεοδώρητη ταπείνωση, υπακοή και κάθε είδους αρετή.

ΤΑ ΚΕΛΙΑ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΑΣΙΑΣ

Μετά από τον Άγιο Βασίλη βαδίζοντας την πορεία μας, φθάνουμε στα Κελιά και ησυχαστήρια της Κερασιάς. Εδώ βρίσκονται σε απόσταση το ένα από το άλλο εννέα (9) Κελιά, πού τα χωρίζουν οι περιοχές τους και τρεις ησυχαστικές Καλύβες.

Σ' ολόκληρο το Άγιο Όρος υπήρχαν και υπάρχουν Μοναχοί βιαστές και ενάρετοι με τέλεια αυταπάρηση.

Ο ΧΑΤΖΗΓΙΩΡΓΗΣ ΣΤΗΝ ΚΕΡΑΣΙΑ

Πριν από εκατό και πλέον χρόνια, στο Κελί «Άγιος Δημήτριος» στην Κερασιά έζησε ασκητικά ένας ονομαστός, για την αρετή του, Γέροντας με το όνομα «Χατζηγιώργης», του οποίου το κατά κόσμον όνομα ήταν Γαβριήλ.

Ο «Χατζηγιώργης» από νέος, αρχάριος ακόμη Γαβριήλ, έδειξε σημεία πώς θα γίνονταν μέγας στην αρετή, διότι όταν κάποτε, ο Γέροντας του Παπα - Νεόφυτος, τον χειμώνα με μεγάλη κακοκαιρία γύριζε από ταξίδι κι ανέβαινε από την Αγιάννα στην Κερασιά, για να πάει στα Καυσοκαλύβια όπου τότε μένανε.

Πριν να φτάσει στο ζυγό πού είναι ο σταυρός, ο Γέροντας του Χατζηγιώργη, από τα πολλά χιόνια, κουράστηκε κι απόκαμε, δεν μπορούσε να προχωρήσει ούτε βήμα ποδός.

Ο δόκιμος Γαβριήλ - Χατζηγιώργης, στην Καλύβα του «αγίου Γεωργίου»

στα Καυσοκαλύβια, έκανε την κατά μονάς προσευχή του, τον λεγόμενον «Κανόνα» και κατά την Παράδοση, όταν ο Γέροντας βρίσκεται σε ταξίδι, όλοι οι υποτακτικοί του, προσεύχονται και γι' αυτόν.

Πάνω λοιπόν στη προσευχή του αυτή, άκουσε τη φωνή του Γέροντα του να του λέγει. «Καλογέρια μου σωστέ με πεθαίνω». Το χιόνι έξω είχε περάσει το μέτρο σε ύψος. Ο δόκιμος Γαβριήλ έτρεξε αμέσως στον παραδελφό του και του είπε για τη φωνή πού άκουσε. Αυτός δε, τον μάλωσε λέγοντας του: — Πήγαινε πλανεμένη να κάνεις τον Κανόνα σου, πού άκουσες τη φωνή του Γέροντα! Ο Γαβριήλ έκανε υπακοή στον μεγαλύτερο του και γύρισε στο δωμάτιο του να συνεχίσει την προσευχή του, αλλά ή φωνή του Γέροντα του ακούστηκε πάλι εντονότερα τώρα και κάπως επιτακτικά να λέγει: «— Παιδιά μου βρίσκομαι κοντά στο Σταυρό πού είναι στο ζυγό πριν από την Κερασιά και κινδυνεύω, βοηθήστε με».

Τότε και πάλι πήγε, ο Γαβριήλ, στο μεγαλύτερο του παραδελφό και του είπε, πώς και πάλι άκουσε το Γέροντα να του λέγει που βρίσκεται και πώς κινδυνεύει. Ο παραδελφός του και πάλι επέπληξε τον Γαβριήλ και του είπε: «Μα επί τέλους είσαι τόσο πλανεμένος, είναι δυνατόν να ακουστεί ή φωνή του Γέροντα από τόσο μακριά;» Τότε ο Γαβριήλ εξαναγκάστηκε να ειπεί στον παραδελφό του: «Πάτερ μου, κάμε το σταυρό σου, δώσε προσοχή και θα ακούσεις και συ τη φωνή».

Πράγματι, όταν έδωκε βάση και πίστη στα λόγια του αρχάριου Γαβριήλ, άκουσε κι αυτός τη φωνή του Γέροντα τους, πού ζητούσε βοήθεια. Αμέσως κατασκεύασαν πλεκτά πέδιλα από κλαδιά, είδους κύκλα, για να μη βουλιάζουν στο χιόνι, πού είχε περάσει στο ύψος το ένα μέτρο.

Αναχώρησαν, πέρασαν στην Κερασιά, πήραν κι από κει ανθρώπους και κατευθύνθηκαν στο μέρος πού τους προσδιόριζε ή φωνή του Γέροντα τους, και απεγνωσμένα τους καλούσε να τον βοηθήσουν.

Όταν φτάσανε στο Σταυρό μετά από την Κερασιά, εκεί πού αρχίζει να κατηφορίζει για τη Σκήτη της Αγίας Αννης, λίγο μετά το Σταυρό, βρήκαν τον Γέροντα τους πεσμένο στο χιόνι, να είναι λιπόθυμος, από την πολλή κούραση, πού προσπαθούσε να βγει στον ανήφορο μέσα στο χιόνι.

Όλοι μαζί τον παρέλαβαν, τον μετέφεραν στην Κερασιά, όπου του παρασχέθηκαν οί πρώτες βοήθειες και έτσι με την προσευχή του Γαβριήλ, πού ήταν ακόμη αρχάριος, σώθηκε ο Γέροντας του Παπα - Νεόφυτος από βέβαιο θάνατο.

Ο Γαβριήλ, έγινε Μοναχός στην Καλύβα του «Αγιου Γεωργίου» στα Καυσοκαλύβια, όχι των Ίωσαφαιων, αλλά σ' άλλη Καλύβα, πού είναι

ψηλότερα στα δεξιά όπως ανεβαίνουμε από τη θάλασσα. Εκεί πήρε το όνομα Γεώργιος, κι όταν μετά από χρόνια πήγε στα Ιεροσόλυμα κι έγινε προσκυνητής των Αγίων Τόπων, πήρε και το όνομα Χατζής - Γεώργιος κι έτσι έγινε «Χατζηγιώργης».

Ο Γέροντας του Χατζηγιώργη Παπα - Νεόφυτος, άφησε τον Χατζηγιώργη διάδοχο του στην Καλύβα αυτή, διότι αυτός έφυγε κι εγκαταστάθηκε στις Καρυές στο Σιμωνοπετρίτικο Κελί «"Άγιος Νικόλαος»'. Ο Χατζηγιώργης έμεινε κι αυτός μερικά χρόνια σ' αυτή την Καλύβα, άλλ' επειδή μαζεύτηκε πολλή συνοδεία κοντά, για τη φήμη της αρετής του, και δεν τους χωρούσε ή Καλύβα, έφυγε με τη συνοδεία του κι αγόρασε από τη Λαύρα το Κελί «Άγιος Δημήτριος» και «"Άγιος Μήνας» στην Κερασιά.

Στο Κελί αυτό, μαζεύτηκαν περισσότεροι από 20 μοναχοί. "Έτσι στο μικρό αυτό χώρο του Κελιού αυτού, με στενότητα και πολλές στέρησεις ζούσαν με ,αυταπάρνηση και τυφλή υπακοή, για την αγάπη του Κυρίου, οί μοναχοί αυτοί. Λάδι ή αρτυμένη τροφή δεν τρώγανε ούτε το Πάσχα. Μερικές ξεροελιές τρώγανε κι αυτές μόνο σε Δεσποτικές, Θεομητορικές ή εορταζόμενου Αγίου μνήμη, πού ή εκκλησία όριζε κατάλυση. Το Πάσχα για το έθιμο βάφανε πατάτες κόκκινες, αντί για αυγά.

όταν κανείς από τους αδελφούς κρουολογούσε ή παρουσίαζε ό,τιδήποτε ανωμαλία στην υγεία του, τον βάνανε στο φούρνο, πού ήταν ζεστός, μετά από το ψήσιμο του ψωμιού και γίνονταν καλά. Αν κανείς από την αδελφότητα παρουσίαζε βαρείας μορφής ασθένεια, τον τοποθετούσε στην εκκλησία, μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, του Αγίου Δημητρίου ή του Αγίου Μηνά νηστικό. Όλη ή αδελφότητα έκανε γι' αυτόν προσευχή και αγρυπνία, και σε 24 ώρες ή θα γινόταν καλά ό ασθενής και θα σηκωνόταν μόνος του, ή θα του έπαιρνε την ψυχή ό Κύριος στα ουράνια Αυτού σκηνώματα και θα τον σήκωναν τέσσερις...

Όλοι οι αδελφοί είχαν τέλεια πίστη και αφοσίωση στο Γέροντα, στην Πρόνοια του Θεού και την πρεσβεία της Κυρίας Θεοτόκου και άειπαρθένου Μαρίας.

Κάποτε λένε, πώς μεταξύ της συνοδείας, βρέθηκε ένας αδελφός αδύνατος στο λογισμό και επειδή δεν υπέφερε την παντελή στέρηση του ελαιόλαδου, πήγαινε κρυφά στην εκκλησία και με μια καλαμιά ρουφούσε το λάδι από τα κανδήλια και έτσι τα καντήλια σβήνανε πριν την ώρα τους.

Και επειδή ο καντηλανάφτης πήγαινε κάθε λίγο στο Γέροντα και ζητούσε λάδι για τα καντήλια, ο Χατζηγιώργης, ρώτησε πώς τόσο σύντομα σώνεται το λάδι από τα καντήλια; Και γιατί αυτά τις περισσότερες φορές τα βρίσκω σβηστά, τι συμβαίνει; Ο καντηλανάφτης είπε: «Ίσως Γέροντα να το πίνουν τα ποντίκια». Αυτό έδωσε αφορμή να παρακολουθήσει ο Γέροντας και να πιάσει το δράστη, τον όποιον και αυστηρά τιμώρησε. Ο δράστης φαίνεται να είχε και συνενόχους, γιατί όταν έγινε γνωστό πώς τιμωρήθηκε ο τάδε αδελφός, τότε όλοι οι άλλοι έκαμαν γραπτή αναφορά στο Γέροντα «Χατζηγιώργη» για να επιτρέψει τουλάχιστον μια φορά τη βδομάδα να βάζουν στο φαγητό λάδι.

Μεταξύ της αδελφότητας γεννήθηκε θέμα, ποιος θα υπογράψει την αναφορά. Επειδή υπήρχε φόβος, για κείνων πού θα υπέγραφε, να αποβληθεί και να διωχθεί ακόμη από την αδελφότητα.

Τότε, ένας από τους Μοναχούς του Χατζηγιώργη, πού ήταν πρώτα γραμματέας του ηγεμόνα της Ούγγροβλαχίας Κούζα, σοφιστικέ κι έφτιαξε την αναφορά σε σχήμα κύκλου, την οποία υπέγραψαν Όλοι γύρω - γύρω κι έτσι δεν υπήρχε πρώτος ούτε τελευταίος.

Ο Χατζηγιώργης, όταν πήρε στα χέρια του την αναφορά αυτή, για πολλή ώρα την περιεργάστηκε και επειδή δεν βρήκε άκρη ποιόν να τιμωρήσει, εξαναγκάστηκε να υποχωρήσει και καθιέρωσε του λοιπού κάθε Σάββατο - Κυριακό να χρησιμοποιούν λίγο λάδι στο φαγητό και τίποτε άλλο πέραν αυτού.

Ο Χατζηγιώργης ήταν Καραμαλλής την καταγωγή από την Καισαρεία της Καππαδοκίας, άλλ' επειδή στη συνοδεία του είχε ξένους μοναχούς, Ρώσους κ.λπ., και συνεργάζονταν μαζί τους, τον κατηγόρησαν για ξένη προπαγάνδα και εξαναγκάστηκε να φύγει από την Κερασιά και πήγε στην περιοχή της Ιεράς Μονής του Αγίου Γρηγορίου, οπού άνωθεν της Μονής έκτισε περικαλέστατη εκκλησία, έπ' ονόματι του αγίου Πρωτομάρτυρας και αρχιδιάκονου Στεφάνου, με αρκετά ευρύχωρο ησυχαστήριο για τη συνοδεία του, πού από τη μεγάλη φήμη της ενάρετης ζωής και πολιτείας, του Χατζηγιώργη, είχαν μαζευτεί πολλοί Ρώσοι κυρίως, οί όποιοι έκαμαν και παραθαλάσσιο σπίτι — άρσανά— για να μεταφέρουν εύκολα τα τρόφιμα τους αγαθά στο βουνό που είχαν κτίσει το ησυχαστήριο του αγίου Στεφάνου.

Οί Πατέρες της Μονής Γρηγορίου, όταν είδαν την τόσο μεγάλη αυτή

κίνηση του Χατζηγιώργη, φοβηθέντες μήπως μαζευτεί πολύ ξένο στοιχείο (ήταν ή περίοδος πού γίνονταν αθρόα προσέλευσης στο Άγιον Όρος πολλών Ρώσων κυρίως, άλλα και άλλων λαών ορθοδόξων και μη) στη συνοδεία του, εξεδίωξαν, τον Χατζηγιώργη με τη συνοδεία του από τα όρια της Μονής, και κατάστρεψαν όλα τα κτίρια πού είχε φτιάξει αυτός με ρωσικά χρήματα, εκ θεμελίων, ώστε σήμερα να μην υπάρχει ίχνος αυτών.

Έτσι έφυγε κι άπ' Εκεί ο Χατζηγιώργης. Ή συνοδεία του σκορπίστηκε σε πέντε διάφορα Κελλιά των Καρυών, στον Άγιο Νικόλαο, στον όποιον για λόγους ασφαλείας, μετέφεραν την αρχαία και θαυματουργή εικόνα του Άγιου Μηνά, την οποία φυλάσσει μέχρι σήμερα ή Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας στο αντιπροσωπεία της στις Καρυές. Άλλοι μαθητές του Χατζηγιώργη πήραν το Κελί «Λιαστή», άλλοι το λεγόμενο του «Χατζούδα», άλλοι πήγαν στην Κουτλουμουσιανή Σκήτη του Αγίου Παντελεήμονος και τελικά ο ίδιος πήγε στην Κωνσταντινούπολη στον "Άγιο Στέφανο, οπού με τη βοήθεια Ρώσων, έκτισε μεγάλο Μοναστήρι, στο όποιο και τον τον κατέλυσε.

Στην Πόλη επισκέφθηκε τον Χατζηγιώργη ένας από τους διαδόχους του, πού είχε μείνει στην Κερασιά, ο Γέρο - Συμεών, στον όποιον έδωκε για οικονομική ενίσχυση 500 λίρες χρυσές, για να διορθώσουν και διατηρήσουν το ερειπωμένο Κελί του Αγίου Δημητρίου και Αγίου Μήνα.

Αυτά όλα πού αναφέραμε για τον Χατζηγιώργη, έχομε από Παράδοση των διαδόχων του Χατζηγιώργη, το Γέρο - Βικέντιο και τους εκείνου διαδόχους Γέρο - Νέστορα, Μάξιμο και Βικέντιο τον β', τους οποίους προφθάσαμε και επί πολλά έτη ζήσαμε σαν γείτονες στην Κερασιά.

Τον Γέρο - Νέστορα και Μάξιμο, οι όποιοι μετά το θάνατο του Γέρο - Συμεών και Γέροντα Βικέντιου, μετοίκησαν στην Σκήτη της Αγίας Αννης, διεδέχθη στο Χατζηγιωργίτικο Κελί, «Άγιος Δημήτριος και Άγιος Μήνας», ο εξ Αρτης καταγόμενος ιερομόναχος και πνευματικός έξομολόγος Χρυσόστομος, επίσης αυστηρός, προερχόμενος από το Κάθισμα των «Αρχαγγέλων» της Λαύρας

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΟΥΛΙΩΝ

Ο Ληστής αυτός Σταμάτης είχε μεγάλη δράση στα περίχωρα της Χαλκιδικής και κατά καιρούς φαίνεται πώς έκανε ληστείες και μέσα στο Άγιο Όρος.

Μια μέρα αποφάσισε, με δυο παλικάρια του, να ληστέψει ένα από τα Κελλιά, πού βρίσκεται σε κάπως μακρινή απόσταση από τις Καρυές και είναι μεμονωμένο από τα άλλα γύρω Κελλιά. Το Κελί αυτό ανήκει σαν εξάρτημα στην Ιερά Μονή του Παντοκράτορα κι έχει εκκλησία έπ' ονόματι του Αγίου Γεωργίου του «Φανερωμένου», είναι πολύ παλιό και όπως μου διηγήθηκαν: Ο σεβαστός Γέροντας μου Ιωακείμ Μοναχός, και τελευταία με βεβαίωσαν και ή συνοδεία των αδελφών Δανιηλαίων, πού κι αυτοί είχαν ακούσει την υπόθεση αυτή από τους Γεροντάδες τους, κι εκείνοι από τον πάππου τους, Γέροντα Δανιήλ τον πρώτον, ότι πριν από 200 χρόνια πήγε ο Ληστής αυτός να ληστέψει το Κελί αυτό πού είχε φήμη πώς ήταν ένα από τα πιο πλούσια Κελλιά των Καρυών.

Όπως είναι γνωστό, στα χρόνια της Τουρκικής σκλαβιάς, όλα τα βουνά της Πατρίδας μας ήταν γεμάτα από Ληστές και ληστοσυμμορίες.

Οι ληστές αυτοί κατασκόπευσαν και έμαθαν πώς στο Κελί αυτό μένουν δυο Γεροντάκια αδύνατα και έχουν χρήμα πολύ. Τούτο παρακίνησε τους ληστές να κάνουν την επιχείρηση της ληστείας τους.

Τα μεσάνυχτα πήγαν στο Κελί αυτό, χτύπησαν την πόρτα. Μια φωνή ακούστηκε από μέσα να ρωτάει ποιος είναι πού κτυπά την πόρτα; και τι θέλει τέτοια ώρα; Οι ληστές δε μίλησαν –παρά επέμεναν να χτυπούν την πόρτα και προστακτικά ο αρχηγός τους Σταμάτης είπε: Ανοιχτέ μας είμαστε ξένοι και θέλουμε να φιλοξενηθούμε.

Ένα παλικάρι τους άνοιξε την πόρτα και τους ρώτησε τι θέλετε τέτοια ώρα; Γιατί ήρθατε εδώ; Αυτοί όπως ήταν αρματωμένοι είπανε θέλουμε το Γέροντα, είναι ανάγκη, παραξενεύτηκαν όμως πού είδαν πώς στο Κελί αυτό υπάρχει και νέος, διότι αυτοί γνώριζαν πώς μόνο δύο γέροι άρρωστοι μένουν εκεί, ο νέος που βρέθηκε; Το παλικάρι τους οδήγησε στον Ξενώνα, το λεγόμενο «Αρχονταρίκι» και τους είπε: «Καθίστε κει ώσπου να φωνάξω το Γέροντα».

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Οι ληστές κάθισαν και περίμεναν για ναρθει ο Γέροντας. Πέρασε μια ώρα, πέρασαν δυο, μα ο Γέροντας δε φαινόταν ναρθει, ούτε άλλος κανείς, αλλά βασίλευε απόλυτη σιγή και ησυχία σ' όλο το σπίτι. Τότε οι ληστές έχασαν την υπομονή τους και δοκίμασαν να σηκωθούν, για να ληστέψουν όπως αρχικά είχαν αποφασίσει και να πάρουν ότι πολύτιμο υπήρχε από χρήμα μέχρι κανδήλια ασημικά κι ότι άλλο θα έβρισκαν, αλλά δεν μπορούσαν να κουνηθούν ούτε δεξιά, ούτε αριστερά, ούτε χέρια ούτε πόδια μπορούσαν

να κουνήσουν και σαν να ήταν δεμένοι χεροπόδαρα, δεν μπορούσαν καθόλου να σαλέψουν από τη θέση τους.

Άρχισαν τότε να φωνάζουν και να ζητούν βοήθεια, οι πάνοπλοι ληστές από τους αδύνατους και άρρωστους Γεροντάδες. Από τις φωνές τους ξύπνησαν τα Γεροντάκια, πετάχτηκαν τρομαγμένα από τον ύπνο, έτρεξαν και πού ακούγονταν οι φωνές —στο Αρχονταρίκι— και τι να ιδούν! Οί ληστές φαίνονταν μεν ελεύθεροι, αλλά δεν μπορούσαν να κουνηθούν από τις θέσεις τους. Οί Γέροντες τους ρώτησαν: Ποιοι είσθε σεις; τι θέλετε δω; Πώς ήρθατε, πώς μπήκατε μέσα στο σπίτι μας; Ποιος σας άνοιξε την πόρτα και σας έβαλε μέσα;

Οί ληστές στην αρχή φώναζαν, απειλούσαν Κι έλεγαν: «θα σας σφάξουμε σαν τα κατσίκια, μας κάματε μαγεία για να μη μπορούμε να κουνηθούμε, λύστε μας αν θέλετε το καλό σας, γιατί μας δέσατε; Εμείς είμαστε καλοί άνθρωποι, δεν ήρθαμε να σας κάνουμε κακό.

Τέλος, αφού κατάλαβαν πώς ήταν πιο αδύνατοι από τα Γεροντάκια και δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς, άρχισαν με κλάματα να παρακαλούν για να τους λύσουν.

Οί Γέροντες πάλι, με ήρεμο και ταπεινό τρόπο, τους ρώτησαν: «Πώς βρεθήκατε αδελφοί μέσα στο σπίτι μας; Ποιος σας άνοιξε, και τι θέλετε από μας;»

Οι ληστές απάντησαν κλαίγοντας, για το κακό πού τους βρήκε, και είπαν, με παρακλητικό τώρα τρόπο: «Γεροντάδες Ένα παλικάρι μας άνοιξε την πόρτα, μας έβαλε δω να καθίσουμε και μας είπε να περιμένουμε ώσπου νά έρθετε και σεις».

Οί Γέροντες κατάλαβαν πώς κάποιο θαύμα πρέπει νά έγινε, τρέξαν στην εκκλησία, πήραν την εικόνα του αγίου μεγαλομάρτυρας Γεωργίου και την έδειξαν στους ληστές. Έντρομοι τότε εκείνοι, άμα είδαν την εικόνα, με ένα στόμα είπαν: «Ναι, αυτός είναι πού μας άνοιξε» κι αμέσως μετανοιωμένοι αναπήδησαν από τις θέσεις τους, έπεσαν και προσκύνησαν την εικόνα του αγίου Γεωργίου και με χαρά αναφώνησαν ότι αυτός είναι, πού μας φανερώθηκε και τώρα μας λευτέρωσε από τα αόρατα δεσμά μας. Μετανόησαν για τις πράξεις τους, έκαμαν πολλά δώρα και εικόνα στο Κελί αυτό, του Αγίου Γεωργίου, και από τότε πήρε το όνομα «Άγιος Γεώργιος ό Φανερωμένος».

Ο ληστής αυτός, μετά από το μεγάλο αυτό θαύμα πού του συνέβη, και όπως με βεβαίωσε ή Συνοδεία των Δανιηλαίων, μετανοιωμένος άφησε το επάγγελμα του ληστή και πήγε στα Καρούλια. Εκεί έκτισε μικρή ασκητική Καλύβα και εκκλησάκι έπ' ονόματι του Αγίου Γεωργίου. έγινε Μοναχός με το όνομα Σταμάτης. Λέγουν ότι αυτός είναι ο πρώτος πού κατοίκησε στα Καρούλια. Βρήκε τη γαλήνη στην έρημο αυτή, βρήκε την ειρήνη της ψυχής του και πέρασε το υπόλοιπο της ζωής του με ειλικρινή μετάνοια και συντριβή, εξομολογούμενος καθ' ήμερα τα αμαρτήματα του, προχώρησε στην πνευματική ζωή τόσο, πού καθώς έγραφε στο Γέροντα Δανιήλ τον Κατουνακιώτη, ο Λαυριώτης Μοναχός και μετέπειτα Μητροπολίτης Κορυτσάς και καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών, Εύλόγιος Κουρίλας, ότι βρήκε στα πρακτικά της Μεγίστης Λαύρας, να γράφουν πως «ο Γέρων Σταμάτης, πρώην ληστής στα Καρούλια, είχε τέλος όσιακό και ήταν άγιος Μοναχός».

ΣΤΑ ΚΑΡΟΥΛΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΡΩΣΟΙ

Α. Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

Ο Γέρων Παρθένιος, κατάγονταν από πριγκηπική οικογένεια των Τσάρων της Ρωσίας, 18 χρόνων έγινε Μοναχός στο Κελί «Άγιος Νικόλαος Βουραζέρη», ασκήθηκε στην υπακοή, στην ταπείνωση και εξουθένωση της κοινοβιακής Καλογερικής, αλλά ο πόθος της τέλει ησυχίας τον εξανάγκασε να φύγει από το Κελί και να πάει στα Καρούλια, όπου έδειξε τέλεια αυταπάρηση και μεγάλη αγάπη προς όλους τους ερημίτες Πατέρες, τους οποίους έβλεπε σαν αγίους και επίγειους αγγέλους του Θεού.

Βοηθούσε όλους γενικά και δεν άφηνε κανένα να μπει στο δωμάτιο του, για να μην δει πού κοιμόταν κάτω στο σπήλαιο και ποτέ σε κρεβάτι. Είχε βιβλική μορφή, ήταν σεβάσμιος και μόνη ή όψη του φανέρωνε την ευγενική του καταγωγή.

Το κομβοσχοίνι από Το χέρι και ή ευχή από Το στόμα δεν έλειπαν -ποτέ και μόνο πού τον έβλεπες προκαλούσε Το δέος και Το σεβασμό και ήταν πολύ αγαπητός. Από την πολλή άσκηση δεν άντεξε για πολλά χρόνια και τον κάλεσε ο Κύριος στους ουράνιους θαλάμους να χαίρεται αιώνια με τον αιώνιο Θεό, τον Πατέρα, τον Υιό και Το Άγιο Πνεύμα.

B. Ο ΓΕΡΩΝ ΖΩΣΙΜΑΣ Ο ΚΑΛΑΘΟΠΟΙΟΣ

Άλλος σπουδαίος και πολύ ενάρετος Ρώσος ήταν ο Γέρων Ζωσιμάς, μεγάλος αξιωματικός του Τσαρικού Στρατού και μετά την κατάρρευση του Τσαρικού καθεστώτος, ήρθε στην Ιερά Μονή του Αγίου Παντελεήμονος, επισκέφθηκε και προσκύνησε στη Σκήτη του Αγίου Ανδρέα στο «Σαράι» τη Σκήτη του Προφήτη Ηλίου, πού και οί δυο αυτές Σκήτες ήταν κατασκευασμένες και επανδρωμένες από αδελφούς Μοναχούς Ρωσικής καταγωγής. Δεν έμεινε σε καμιά άπ' Αυτές πού επισκέφθηκε αλλά Το πνεύμα του αναπαύθηκε στα απότομα και Βραχώδη Καρούλια.

Στα Καρούλια ήταν από όλους αγαπητός, άλλα για να μη δίνει σε κανένα βάρος και γίνεται ενοχλητικός, έμαθε και Έφτιαχνε καλάθια. Αυτό είχε για εργόχειρο και μαζί με Το κομβοσχοίνι έκανε και Το εργόχειρο για να έχει του Θεού την ευλογία με Το κομβοσχοίνι και να εξοικονομεί τα προς Το ζείν με το εργόχειρο.

Είχε πάντα την ευχή στο στόμα, όπως και όλοι οί Μοναχοί, άλλα και την μνήμη του θανάτου πάντα μπροστά στα μάτια του, κατόπιν και των όσων είχαν δει τα μάτια του κατά τα χρόνια της επαναστάσεως και του πολέμου στην Πατρίδα του τη Ρωσία.

Τέλος, ήταν από όλους αγαπητός και σε μεγάλη ηλικία τον πήρε ο Πανάγαθος Θεός στη βασιλεία των ουρανών.

Ο ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Ο αγαπητός μου εν Χριστώ αδελφός, Μοναχός Δανιήλ, εκ της Αδελφότητας των Δανιηλαίων στα Κατουνάκια, μου διηγήθηκε, πώς πριν από 15 χρόνια, είχε πάει στην Κορυφή του Άθωνα, να βρει και να μαζέψει «αμάραντα» τα οποία αφθονούν μεν, αλλά φυτρώνουν σε απόκρημνα και επικίνδυνα βράχια. Ξαφνικά όπως προσπαθούσε να ανέβει σε ένα βράχο, βλέπει μπροστά του να βγαίνει μέσα από μια σπηλιά ένας σεβάσμιος Ασκητής, ο όποιος με τη δεξιά του τον ευλόγησε και σταύρωσε τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος και τον Πατέρα Δανιήλ και του είπε, σε τόνο κάπως αυστηρό :

«— Αδελφέ Δανιήλ, αυτό πού κάνεις είναι επικίνδυνο, διότι τα βράχια πού βγαίνουν τα αμάραντα, έχουν σχισμές και εύκολα ξεκόβονται και κατά καιρούς έχουν γίνει πολλά δυστυχήματα, αλλά υπάρχει αδελφέ και άλλος κίνδυνος εξ ίσου μεγάλος, διότι με τον ήλιο ζεσταίνονται και βγαίνουν φαρμακερά φίδια από τις πέτρες και ο Σατανάς ζητεί να βρει τέτοιες ευκαιρίες, να πάθει δυστύχημα ό Μοναχός και να κολασθεί, Γι' αυτό και οι άγιοι Πατέρες, με επιτίμια απαγορεύουν να μαζεύομαι αμάραντα και σαλιγκάρια. Μην ξεφεύγετε από την υπακοή των αγίων Πατέρων, που θα σας χαρίσει ταπεινώση, κι εκείνη με τη σειρά της θα σας εξασφαλίσει τη σωτηρία και την αιώνια ζωή».

Ο αδελφός Δανιήλ, ζήτησε να μάθει το όνομα, του σεβάσμιου εκείνου Γέροντα και Ασκητή, και πόσα χρόνια έχει που ασκητεύει στα μέρη εκείνα, αλλά ό Ασκητής έφυγε ανατολικά και χάθηκε στα βράχια, χωρίς να δώσει καμιά απόκριση, στα ερωτήματα του πατρός Δανιήλ, το μόνο πού άκουσε ότι είπε, είναι: «Συγχώρεσέ με αδελφέ Δανιήλ, και παρακαλεί τον Κύριο να με ελεήσει» και μόλις είπε αυτά έγινε άφαντος.

Το δε θαυμαστό και περίεργο είναι ότι χωρίς να ξέρει ποιος είναι, κάλεσε τον αδελφό Δανιήλ με το όνομά του, χωρίς να τον ξέρει ή να τον είχε ιδεί άλλη φορά.

Αυτό και μόνον πείθει ημάς πώς ό Γέροντας αυτός ήταν θεοφόρος με διορατικό και προορατικό χάρισμα, αλλά αποφεύγοντας τη δόξα των ανθρώπων, δια της ταπεινώσεως, ομολόγησε τον εαυτό του αμαρτωλό, για να δώσει υπόδειγμα και δίδαγμα στον αδελφό, πώς και τι πρέπει να φρονούμε για τον εαυτό μας, για να τύχομε και εμείς του ελέους του Θεού και να βρούμε ψυχική σωτηρία, όπως και αυτός ασφαλώς θα ήταν Ελεημένος παρά Κυρίου και άγιος Μοναχός ή και Ιερομόναχος, εφόσον ευλόγησε τον αδελφό Δανιήλ και σταυροειδώς την οικουμένη όλη στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

Πολλές φορές, ό Π. Δανιήλ, πήγε στα μέρη εκείνα, αλλά δεν συνάντησε άλλη φορά το Γέροντα εκείνον!

ΤΑ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΟΥΛΙΩΝ ΣΑΝ ΑΗΤΟΦΩΛΙΕΣ Ο ΓΕΡΟ - ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Καθώς μου διηγήθηκε, ό Πατήρ Δανιήλ των Δανιηλαίων από τα Κατουνάκια, ό Γέρο Φιλάρετος ήταν προϊστάμενος στην Ιερά Μονή του

Σταυρονικήτα. Έφυγε δε απ' αυτήν, διότι τότε ήταν Ιδιόρρυθμη και ή ζωή των Πατέρων σ' αυτήν δεν ήτανε κείνη πού είχε ό Πατήρ Φιλάρετος στη φαντασία του, γι' αυτό έφυγε απ' αυτήν για να βρει περισσότερη ησυχία και ψυχική γαλήνη. Για να βρει ολοκληρωμένη ηρεμία του νου και να επιδοθεί σ' αυτό πού επιθυμούσε ή ψυχή του, στη νοερά προσευχή. Έφυγε λοιπόν στην έρημο, πήγε στα Καρούλια κι έμεινε σε μια απομονωμένη Καλύβα.

Είχε κατά κόσμον μόρφωση, γιατί στην Καλογερική ήρθε σε μεγάλη ηλικία και με επίγνωση προτίμησε το Μοναχικό βίο, από τον έγγαμο, πού έχει πολλές φροντίδες και μέριμνες, και πολλές φορές απομακρύνεται από το Θεό.

Ήταν εγκρατής, λιγόλογος και σοβαρός, είχε την αδιάλειπτη προσευχή και συνεχή μελέτη της Αγίας Γραφής, των Πατερικών συγγραμμάτων και αδιάκοπη μελέτη στα θεια θεωρήματα της ζωής του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Νύχτα - μέρα, αναλογίζονταν το μέγεθος της αγάπης του Θεού και Πατρός, προς τον αποστάτη και αχάριστο άνθρωπο, ώστε για χάρι του να θυσιάσει τον Μονογενή Υιόν Του, ό οποίος πρόθυμα δέχθηκε να κάνει τη θυσία αυτή, με την ενσαρκη θεία οικονομία Αυτού, για να λυτρώσει το ανθρώπινο γένος από τη σκλαβιά της αμαρτίας. Έφερνε μπροστά του σε ζωντανή εικόνα, την άκρα συγκατάβαση, την άκρα ταπείνωση, τα φρικτά πάθη, τους ονειδισμούς και τα ανείπωτα τρομερά μαρτύρια, πού, ως άνθρωπος τέλειος, έπαθε ό Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού, και την αγάπη πού έδειξε, δείχνει και θα δείχνει προς τον αχάριστο, κακούργο και εγκληματία άνθρωπο, θαύμαζε μεσάτου τη μεγαλοπρέπεια, τη δόξα, τη χαρά και την ειρήνη του νου, πού κατεσκεύασεν, ό Κύριος ημών 'Ιησούς Χριστός, μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, μετά την ένδοξη τριήμερη Ανάστασή Του, όταν εμφανίστηκε στους μαθητές και αγίους αποστόλους Του και είπε «Ειρήνη υμίν, ειρήνη την εμήν δίδομι υμίν» (Ιωάν. ΙΔ' 27) και «λάβετε πνεύμα Αγιον αν τίνων αφήτε τάς αμαρτίας άφίενται αυτοίς, αν τίνων κρατήτε, κεκράτηνται». (Ιωάν. Κ' 23). Έτσι ετοίμασε με το εμφύσημα την κατοικία του τελεταρχικού, καθαρκτικού και αγιαστικού Παρακλήτου του Παναγίου Πνεύματος και Θεού των όλων, όπως ό ίδιος είπε: «Ο δε Παράκλητος το Πνεύμα το Αγιον ο πέμψει ό Πατήρ εν τω ονόματι μου, εκείνος υμάς διδάξει πάντα και υπομνήσει υμάς πάντα α είπον υμίν (Ιωάν. ΙΔ' 28).

Με τη μελέτη και αδολεσχία αυτή, πού όλο το 24ωρο ειχεν ό - Φιλάρετος, θεωρούσε τον άνθρωπο σαν ιδανική κατοικία του Πανάγαθου, τρισηλίου

και τριουπόστατου Θεού, του Πατρός, του Υιού και του αγίου Πνεύματος, όπως αναφέρει ο ίδιος ο Θεός στην αγία Γραφή: «Εάν τις αγαπά με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν έλευσόμεθα και μονήν παρ' ούτω ποιήσομεν» (Αυτόθι ΙΔ' 23).

Απ' αυτά και αλλά πνευματικά θεωρήματα θερμαινότανε ή καρδιά του, άναβε ή φλόγα του θείου ερωτά και δινότανε ολόψυχα στη νοερά προσευχή και σαν αποτέλεσμα πλημμύριζε ή καρδιά του από αγάπη προς όλους τους αδελφούς, προς όλους τους ανθρώπους, προς όλον τον κόσμο, ορατό και άορατο.

Από τα αισθήματα αυτά κινούμενος, για να ικανοποιήσει και αισθητά, με την πράξη και να βοηθήσει τους συνασκητές του, φύτευε σε κάτι ξεροπέζουλα πατάτες, οι οποίες, από την έλλειψη του νερού, γίνονταν μικρές και καχεκτικές μεν, αλλά πολύ νόστιμες και γευστικές. Τις πρόσφερε όλες στους γύρω του Ασκητές και ερημίτες, λέγοντας τους, ότι Πατέρες και αδελφοί, φέτος ο Θεός τις ευλόγησε και έγιναν πολλές και ότι δεν μπορεί να τις φάει μόνος του, ενώ για τον εαυτό του δεν κρατούσε ούτε μία, γιατί ήθελε από τους κόπους του να τρώνε οι άλλοι, για νάχει κι αυτός μισθό μιμούμενος τον Απόστολο Παύλο, πού έλεγε: «Αυτοί γινώσκετε ότι ταίς χρείαις μου και τοις ούσι μετ' εμού υπηρέτη σαν αι χείρες αύται... ότι ούτω κοπιώντες δει αντιλαμβάνεστε των άσθενούντων... μακαριόν εστί μάλλον δίδοναι ή λαμβάνειν» (Πραξ. Κ' 34, 35). Το ίδιο έκανε και με τα λάχανα, τα ραδίκια και τα μαρούλια πού φύτευε και όσα άπ' αυτά γίνονταν, τα μοίραζε όλα στους Πατέρες, αυτός δε, έτρωγε τα πιο τραχεία χόρτα, τα οποία έβραζε, τα ανακάτευε με πίτουρα κι αυτό αποτελούσε την πιο ιδανική γι' αυτόν τροφή.

Για να τιμωρεί τον εαυτό του δε φορούσε ποτέ παπούτσια ή αλλά υποδήματα, αλλά στα ανώμαλα και κακοτράχαλα εκείνα μέρη του Αγίου Όρους, περπατούσε με γυμνά πόδια, τελείως ανυπόδητος. Τα δε πόδια του, από τα πολλά κτυπήματα στις πέτρες και την αφόρητη ζέστη, πού κάνει στα μέρη αυτά το καλοκαίρι, είχαν σκληρυνθεί κι είχαν γίνει σαν το όστρακο της χελώνας.

Έτσι γύριζε σ' όλους τους ερημίτες, μοίραζε τα λάχανα, τις πατάτες και το παξιμάδι πού του στέλνανε από τα πλησιέστερα Μοναστήρια κι έλεγε: «Πάρτε Πατέρες και αδελφοί, φάτε από την ευλογία και τα δώρα πού μας έδωκε φέτος ο Θεός».

Πολλές φορές, για να τον περάσουν για τρελό, έλεγε πολλά και

ασυνάρτητα πράγματα, κι αυτό το έκανε με τόση φυσικότητα, πού πολλοί τον νόμιζαν για τρελό ή χαζό! Αυτός δε χαίρονταν και αισθάνονταν ικανοποιήσει, πού πολλοί αδελφοί είχαν πιστέψει πώς πράγματι είναι τρελός.

Εκ του λόγου τούτου, πολλοί τον κοροΐδευαν, τον περιφρονούσαν ή και τον βρίζουνε ακόμη. Άλλοι πάλι τον δοκίμαζαν να δουν με ποιο σκοπό κάνει όλα αυτά τα πράγματα. Έτσι μια μέρα, ό Γέροντας των Δανιηλαίων Γερόντιος Μοναχός, ένας από τους πιο πρακτικούς και πεπειραμένους Μοναχούς, καλός αγιογράφος και άριστος μουσικός και ψάλτης, με πολλή σοβαρότητα, είπε στο Γέρο - Φιλάρετο: «— Αδελφέ Φιλάρετε, συγχώρεσε με άλλα είσαι υποκριτής και ψεύστης, γυρίζεις ξυπόλυτος και μας κάνεις τον άγιο, θέλεις με τον τρόπο αυτό να εντυπωσιάζεις τους ανθρώπους, για να πιστεύουν και να σε εγκωμιάζουν πώς είσαι άγιος άνθρωπος. Και συ πιστεύεις στα εγκώμια τους, φουσκώνεις και γεμίζεις από υπερηφάνεια και κενοδοξία. Ταλαίπωρε, δεν ξέρεις πώς θα κολασθείς πού κάνεις αυτά τα πράγματα και σκανδαλίζεις τους αδελφούς;»

Τούτο έκαμε ό Γέρο - Γερόντιος, μπροστά στο Μοναχό Δανιήλ τον νεώτερο, ό όποιος μου είπε και με βεβαίωσε πώς είδε το Γέρο -Φιλάρετο αμέσως μετά, από τα λόγια αυτά πού του είπε ό Γέρο -Γερόντιος, να βάνει μετάνοια, ζήτησε συγχώρεση και αφού σκανταλίστηκε ό Γέρο - Γερόντιος, του λοιπού όταν πήγαινε στο ησυχαστήριο των Δανιηλαίων φορούσε κάτι παλιά και πολύ μεγάλα παπούτσια, τα οποία είχε πάντα στο ντορβά του κι όταν πλησίαζε στο σπίτι τα έβαζε στα πόδια του, για να μη σκανδαλίζει τους αδελφούς.

Το τακτικό φαγητό του ήταν φραγκόσουκα, πού στην περιοχή των Καρουλιών βρίσκονται πολλά σαν φυσικά, διότι φαίνεται από πολύ παλιά χρόνια τα έχουν φυτέψει κι έχουν πολλαπλασιαστεί τόσο πού έχουν γεμίσει τα βράχια. Τα φραγκόσουκα λοιπόν φρέσκα ή ξερά τα 'τριβε όπως είναι με τ' αγκάθια, τα ανακάτεψε με πίτουρα και τα έτρωγε άλλοτε ωμά κι άλλοτε ψημένα.

Είχε πολλή ευλάβεια στην Παναγία Θεοτόκο, κι όταν πρόφερε το όνομά της, τα μάτια του τρέχανε σα βρύσες τα δάκρυα. Όταν άκουγε ψαλμωδίες και μάλιστα να ψάλετε το «Άξιον εστί» έκλαιγε και γέμιζε χαρά και ευφροσύνη ή καρδιά του.

Μια μέρα, ό πάτερ Δανιήλ, ρώτησε το Γέρο - Φιλάρετο: — Γέροντα Φιλάρετε, πολύν καιρό έχω πού σε παρακολουθώ, και βλέπω πώς όταν

ψάλλουμε, αντί να χαίρεσαι όπως όλοι μας, εσύ κλαις, γιατί; Τι είναι εκείνο που σε κάνει και κλαις; Αυτός τότε με δισταγμό είπε: «Πάτερ Δανιήλ, όταν ακούω να ψάλλουν οι αδελφοί, μεταφέρεται ό λογισμός μου, από τα γήινα στα ουράνια και μου φαίνεται πώς ακούω τους Αγγέλους του Θεού να ψάλλουν, τότε ευφραίνεται ή ψυχή μου και από τη χαρά μου τα μάτια μου γεμίζουν δάκρυα. Άλλοτε πάλι, αισθάνομαι την αμαρτωλότητά μου και κλαίω που δεν μπορώ κι εγώ να ψάλλω με τους επίγειους αυτούς Αγγέλους του Θεού, τότε και πάλι τρέχουν τα δάκρυα μου, γιατί λογίζομαι, πώς αν, με τους αδελφούς αυτούς εδώ στη γη, δεν μπορώ να συμπάλλω, τότε πώς θα αξιωθώ κι εγώ να δοξολογώ και να ψάλλω το όνομα Κυρίου του Θεού μας, με τα ουράνια Τάγματα των Αγγέλων να δοξολογώ και υμνώ τον Κύριο; Εγώ ό ανάξιος και αμαρτωλός; Και άπ' αυτές όλες τις σκέψεις μου αδελφέ, τρέχουν τα μάτια μου δάκρυα χαράς και λύπης μαζί κι αρχίζω μέσα μου να δοξολογώ το πάντιμο, πανάγιο και μεγαλοπρεπές όνομα Κυρίου του Θεού μας».

ΤΟ ΜΑΚΑΡΙΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ

Όταν είχε περάσει σχεδόν τα 80 χρόνια της ηλικίας του, υστέρα από τη σκληρή άσκηση που έκανε, ό Γέρο - Φιλάρετος, ήρθε σε φυσιολογική αδυναμία και το μεν σώμα του αδυνάτισε, ή δε ψυχή του, το φρόνημα και ή προθυμία για την πνευματική ζωή δυνάμωνε- και θέριευε πιο πολύ αντί να αδυνατίζει, και όπως λέγει ό απόστολος Παύλος: «Άλλ' ει και ό έξω ημών άνθρωπος διαφθείρεται, άλλ' ό έσωθεν ανακαινούται ημέρα και ημέρα» και «Οίδαμεν γαρ οτι εάν ή επίγειος ημών οικία του σκήνους καταλυθή οικοδομήν εκ Θεού έχομεν, οικίαν αχειροποίητον εν τοις ουρανοίς» (Β' Κορ. Δ' 16 και Ε' 1) και «Το μεν πνεύμα πρόθυμον, ή δε σαρξ ασθενής» (Ματθ. ΚΣΤ' 41).

Διαισθανόμενος και ό αββας Φιλάρετος ότι ό καιρός της εκδημίας του πλησίαζε, παρεκάλεσε τον Γέροντα των αδελφών Δανιηλαίων, Γερόντιο Μοναχό, να δώσει άδεια και ευλογία στα Καλογέρια Δανιήλ και Ακάκιο, να πάνε στην ερημική Καλύβα του, για να ψάλλουν προς δόξαν Θεού, διάφορους εκκλησιαστικούς ύμνους.

Ό Γέρων Γερόντιος, επειδή γνώριζε την πνευματική κατάσταση του Γέροντα Φιλάρετου, έδωκε ευλογία και στους δυο αυτούς καλλίφωνους ψάλτες, οι όποιοι, επειδή αγαπούσαν και ευλαβούτο το Γέροντα Φιλάρετο και για να πάρουν την ευχή του, με προθυμία πολλή και ευλάβεια, πήγαν στην Καλύβα του Γέροντα Φιλάρετου στα Καρούλια και με κατάνυξη

έψαλλαν το «Παναγία Δέσποινα...», το «Μη καταπιστεύσης με...», «Τους του Αθω Πατέρας...» και άλλους ωραίους Αθωνικούς ύμνους.

Ο Γέρον Φιλάρετος, από τη χαρά του, τα δάκρυα, σαν δυο βρύσες τρέχανε, από τα μάτια του. Δόξασε μεγαλόφωνα το Θεό, ευχαριστούσε την Παναγία μητέρα του Χριστού και Θεοτόκο Μαρία και αφού γονάτισε, έκαμε θερμή προσευχή στο Δεσπότη Χριστό, προς τον όποιον είπε: «Να φυλάξεις Θεέ μου, αυτά τα αγγελούδια της ερήμου, τη συνοδεία των αδελφών Δανηλαίων και να σκεπάζεις σε παρακαλώ, Χριστέ μου, όλα τα Καλογέρια, πού για την αγάπη σου από θείο ερωτά, αφήκαν τον κόσμο και τα εγκόσμια, μίσησαν τα ψεύτικα αγαθά της γης και ζητούν να απολαύσουν εκείνα τα επηγγελμένα αγαθά της μελλούσης ζωής τα αιώνια, τα οποία, με το στόμα του αποστόλου Σου Παύλου, μας είπες πώς: «Α οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβει, ό ητοιμάσεν ό Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν» (Α' Κορ. Β' 9). Αυτά τα Καλογέρια, πού με τη δύναμη και χάρι σου, ήρθαν εδώ στον ιερό αυτόν τόπο, το Αγιον Όρος, σκέπασε τα από τις πλάνες και παγίδες του Σατανά, αλλά και όλους εκείνους πού ζήτησαν καταφύγιο στο λιμάνι αυτό, πού λέγεται «Περιβόλι της Παναγίας» και χάρισε τους νύψη στο νου, καθαρότητα και αγνότητα στην καρδιά και ψυχική σωτηρία σ' όλο τον κόσμο. Σε ευχαριστώ Θεέ μου».

ΦΟΒΕΡΗ ΠΛΑΝΗ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΘΕΛΗΜΑΤΟΣ

Στα ησυχαστήρια των Κατουνακίων, προς τη θάλασσα έμενε ενάρετος Γέροντας, με έναν επίσης ευλαβέστατο υποτακτικό, ό όποιος στην αρχή έκανε υπακοή, αλλά με μια μικρή δώσει υποκρισίας. Η υποκρισία του έφερε ψευτοταπεινώσι, και ενώ στην αρχή, όπως είπαμε, πράγματι υποτάζονταν στο θέλημα του Γέροντα του και του Πνευματικού του και ήταν πρᾶος και ήσυχος, με τον καιρό όμως, επειδή δεν είχε ειλικρίνεια, άρχισε να κάνει κρυφά το θέλημα του.

Όπως μου διηγήθηκαν Πατέρες της ερήμου αυτής, το όνομα του Γέροντα του δεν ενθυμούνται, αλλά πολύ καλά ενθυμούνται, πώς ό Μοναχός αυτός, πνευματικό είχε τον ξακουστό και ενάρετο Παπα - Γρηγόρη, ό όποιος ησύχαζε στη Μικρή Αγιάνα, στην Καλύβα «Κοίμησης της Θεοτόκου», πού είναι στο ψηλότερο μέρος.

Στους δοκίμους και αρχαρίους Μοναχούς, από τον Πνευματικό έξομολόγο,

σύμφωνα με τη δύναμη του καθενός, δίδεται ανάλογος Κανόνας προσευχής και νηστείας. Συνήθως στην αρχή ορίζονται 50 γονυκλισίες — Μετάνοιες — και έξι κομβοσχοίνια. Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή μονοφαγία, δηλαδή μια φορά την ημέρα φαγητό χωρίς λάδι ή τίποτε το λιπαρό. Αν ο οργανισμός αντέχει, με την πάροδο του χρόνου, αυξάνει ο Κανόνας της προσευχής και της νηστείας. Οι Μετάνοιες γίνονται 100 και 10 κομβοσχοίνια την ημέρα και δυο φορές την εβδομάδα απόλυτη ξηροφαγία ή τέλεια νηστεία.

Όταν γίνει Μοναχός μεγαλόσχημος, οι μετάνοιες γίνονται 300 και τα κομβοσχοίνια 15 την ημέρα, ανάλογα γίνεται και με την νηστεία. Αυτή ή προσευχή που κάνει ο κάθε αδελφός μόνος του είναι ο καθορισμένος Κανόνας, ο οποίος θα πρέπει να γίνεται, εκτός από τις καθιερωμένες κοινές προσευχές με όλους τους αδελφούς, δηλαδή την προσευχή του Εσπερινού, του Μεσονυκτικού, του Όρθρου, των Ωρών, της θείας Λειτουργίας, των Τυπικών και του Απόδειπνου, ή οποία είναι κοινή για όλους τους αδελφούς και υποχρεωτική, εκτός ασθενείας ή αναγκαιας υπηρεσίας — διακονήματος — το οποίο θα διακρίνει και θα καθορίζει ο Γέροντας ή ο ηγούμενος και ο Πνευματικός.

Έκτος, λοιπόν, άπ' αυτά, που είναι καθορισμένα και συνεχίζονται από την ιερή Παράδοση, ότι άλλο κάνει ιδιαίτερο ο Μοναχός, χωρίς την άδεια ή ευλογία από το Γέροντα του ή τον Πνευματικό του, αυτό λογίζεται θέλημα κι όταν μάλιστα γίνεται κρυφά είναι αμαρτία μεγάλη. Ο υποτακτικός αυτός, που το όνομά του, καθώς με βεβαίωσαν ήταν «Σπυρίδων» είχε πολλά χρόνια στην Καλογερική και στην υπακοή, που στην αρχή ακολουθούσε τη σειρά των Πατέρων, αλλά σιγά, σιγά τον πλάνεψε ο διάβολος κι άρχισε να κάνει κρυφά νηστείες και προσευχές περισσότερες άπ' εκείνες που του είχαν ορίσει.

Από το θέλημα αυτό, αισθάνονταν μέσα του ικανοποίηση και άρχισε να πιστεύει, πώς αυτός έβαλε κάποια καλύτερη σειρά, άπ' εκείνη που είχανε οι άλλοι Πατέρες. Νήστευε πιο πολύ και έτσι λίγο - λίγο χωρίς να το καταλάβει έπεσε σε υπερηφάνεια κι είχε τον εαυτό του σε υπόληψη και τους άλλους θεωρούσε κατώτερους του, στην αρετή και σ' όλα τ' άλλα, πώς δεν τον έφτανε στην αρετή, ούτε αυτός ο Γέροντας του. Τον δε Πνευματικό του θεωρούσε στενοκέφαλο, όπως και ο ίδιος διηγόταν αργότερα, στους Πατέρες, μετά το πάθημα του.

Πνευματικός του ήταν ο Παπα - Γρηγόρης, που με τα καλογέρια του,

Κοσμά και Δαμιανό τους Μοναχούς, έμενε στην «Κοίμηση της Θεοτόκου», όπως είπαμε, στη Μικρή Αγιάνα.

ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Μια νύχτα του Γενάρη, τα μεσάνυχτα χτύπησαν την πόρτα του δωματίου του, αφού είπαν δυο λέξεις μόνον από το «Δι' ευχών».

Ο Μοναχός Σπυρίδων άνοιξε την πόρτα και βλέπει μπροστά του έναν Άγγελο. Μόλις τον είδε ταράχτηκε τόσο πού δεν ήξερε τι να ειπεί, μόνον έτριβε τα μάτια του και του φάνηκε ο Άγγελος πολύ κόκκινος.

Ο φαινόμενος Άγγελος, δεν του έδωσε καιρό να σκεφθεί, άρχισε να του λέει επαίνους και κολακείες: «— Αδελφέ, ό Θεός δέχτηκε τις προσευχές σου και τις νηστείες σου, σα θυμίαμα και επειδή ευχαριστήθηκε πολύ από αυτά πού κάνεις, από τον εαυτό σου και την προαίρεση σου, με έστειλε να σε πάρω νάρθεις ν' ανέβουμε μαζί στην κορυφή του Άθωνα, και κείνος θα κατέβει με όλους τους αγίους, για να τον προσκυνήσεις, να πάρεις θάρρος και δύναμη, για να κάνεις μεγαλύτερες και περισσότερες αρετές. Εμπρός να φύγουμε, έχω εντολή να σε πάρω αμέσως, γιατί δεν έχουμε πολύ χρόνο στη διάθεση μας, ό Δεσπότης Χριστός θα είναι στο θρόνο να τον προσκυνήσεις και θα σου δώσει πολλά χαρίσματα». Ο Μοναχός Σπυρίδων, από τη φαντασία και την υπερηφάνεια σκοτισμένος, δε σκέφτηκε ούτε μια φορά να ειπεί την προσευχή, το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησόν με» ή καν να κάνει έστω και μια φορά το σταυρό του, χωρίς να σκεφθεί τίποτε το πονηρό, ακολούθησε τον φαινόμενο Άγγελο και πήραν τον ανήφορο να πάνε στην κορυφή του Άθωνα από τα Κατουνάκια, μες την καρδιά του χειμώνα. Ο δρόμος ήταν καλυμμένος με πολλά χιόνια, πολλές φορές ό Μοναχός βούλιαζε μέχρι τη μέση στα χιόνια, παραπονιόταν πώς κουράστηκε, κι έλεγε να καθίσουν λίγο, αλλά ό φαινόμενος Άγγελος του απαντούσε: «Κάνε κουράγιο, αδελφέ, δεν είδες ότι τα καλά έργα «κόποις κτώνται και μόχθοις κατωρθούνται λίγο ακόμη φθάνουμε».

Ο Μοναχός άλλου έπεφτε κι άλλου σηκωνότανε, με πολλή ταλαιπωρία και κόπο, σε τρεις ώρες φτάσανε επί τέλους στην κορυφή!

Ο φαινόμενος Άγγελος όλος χαρά, λέγει στο Μοναχό Σπυρίδωνα: Κοίταξε άββά προς τα εκεί. Ο Μοναχός σαστισμένος από την πολλή κούραση, γύρισε προς τα δυτικά της Κορυφής και είδε μέσα σε ένα μεγάλο στρογγυλό δίσκο πού είχε πολύ φως κόκκινο σα φωτιά, στη μέση φαινότανε σαν το Δεσπότη Χριστό φορεμένο αρχιερατικά άμφια, να κάθεται σε θρόνο, γύρω - γύρω να είναι Άγγελοι. Μετά βλέπει να έρχονται

κύματα - κύματα οι άγιοι σε Τάγματα. Τότε άρχισε να διακρίνει, πώς ερχόντουσαν τα διάφορα Τάγματα των Αγγέλων, των Αποστόλων, των Οσίων, των Ιεραρχών και των Δικαιων ανδρών και γυναικών, ακριβώς όπως παριστάνονται στην εικόνα των Αγίων Πάντων.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Από τους ιεράρχες, μπροστά - μπροστά φαινόταν να έρχεται ο Άγιος Σπυρίδων, τότε ο φαινόμενος Άγγελος προστακτικά είπε στο μοναχό Σπυρίδωνα: «τι κάθεσαι και βλέπεις σα χαζός και κοιτάς έτσι περίεργα; Δε βλέπεις το Δεσπότη Χριστό πού σε περιμένει; Πήγαινε σύντομα να τον προσκυνήσεις».

Ο Μοναχός Σπυρίδων, επηρεασμένος από τη φαντασία της υπερηφάνειας, φούσκωνε πιο πολύ σαν το Παγώνι και προχώρησε λίγο, αλλά σιγά - σιγά πήγαινε με δισταγμό κάπως, σαν να του έλεγε κάτι από μέσα του, μην προχωρείς άλλο! τι να ήταν άραγε ; Να ήταν ή φωνή της συνειδήσεως ή ο φύλακας Άγγελος του; Σε μια στιγμή, ο πάτερ Σπυρίδων, πρόσεξε τον Άγιο Σπυρίδωνα, πού ερχότανε μπροστά, πώς στο κεφάλι του φορούσε ένα μεγάλο σκούφο, πού, το ύψος του έφτανε το ένα μέτρο. Τον άγιο Σπυρίδωνα, επειδή έφερε το όνομά του, σαν προστάτη του, τον είχε περισσότερη ευλάβεια και σεβασμό και επειδή συνήθως οι αγιογράφοι στις εικόνες, τον Άγιο Σπυρίδωνα, τον παριστάνουν αντίθετα από εκείνο πού αυτός έβλεπε, με πολύ μικρή σκούφια, ο πάτερ Σπυρίδων, παραξενεύτηκε βλέποντας τόσο μεγάλη και ψηλή σκούφια να φορεί ο άγιος του και κάνοντας το σταυρό του είπε φωναχτά: «Κύριε ελέησον, ο άγιος μου Σπυρίδωνας να έχει τόσο μεγάλη σκούφια, πολύ περίεργο πράγμα! !»

Μόλις έκαμε το σημείο του σταυρού, χάθηκαν όλα τα φαινόμενα και οι απάτες του Σατανά έγιναν άφαντες, αλλά ο ίδιος, είδε πώς βρισκότανε στο χείλος του γκρεμού, ευτυχώς το ένα πόδι ήταν βουλιαγμένο στο χιόνι και το άλλο πού είχε σηκωμένο, γιο: να προχωρήσει, βρισκονταν στο κενό, δηλαδή δεν είχε μέρος να το πατήσει, γιατί αν έκανε μισό βήμα ακόμη, θα έπεφτε στο κενό πού είναι περισσότερο από χίλια μέτρα βάθος. Τον λυπήθηκε όμως ο Θεός, γιατί αντί να πέσει μπροστά, έγριε προς τα πίσω και έμεινε εκεί από το φόβο και τη φρίκη πού δοκίμασε περισσότερο από τρεις ώρες λιπόθυμος και συνήλθε σαν πήρε για καλά ή ήμερα και, τον ζέστανε ο ήλιος.

Ο ΘΕΟΣ ΑΓΑΠΑΕΙ ΤΟ ΠΛΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΖΕΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Πήρε το δρόμο του γυρισμού, άλλα τα πόδια κι όλο το σώμα πονούσαν

φρικτά και έτρεμαν από το φόβο και την υπερβολική νηστεία.

Ταλαιπωρημένος όπως ήταν, έκαμε 12 ολόκληρες ώρες να κατέβει από τον Άθωνα και με πολύ κόπο πήγε στο ησυχαστήριο, κτύπησε την πόρτα του Γέροντα του, άνοιξε και τον βρήκε να προσεύχεται με δάκρυα στα μάτια και να παρακαλεί το Θεό.

στην ερώτηση τι του συνέβη, ο Πάτερ Σπυρίδων, αντί απαντήσεως έπεσε στα πόδια του Γέροντα του, και διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το φρικτό πάθημα του και την απάτη πού του έκαναν οι Δαίμονες.

Ο Γέροντας του, απλός και ενάρετος άνθρωπος, ζήτησε να μάθει την αίτια και αφού έμαθε τα κρυφά θελήματα, τις επί πλέον προσευχές, νηστείες και γονυκλισίες, του έδωκε επιτίμιο και αυστηρό κανόνα και εν συνεχεία τον έστειλε στον Πνευματικό του Παπα - Γρηγόρη, ό οποίος με τη σειρά του, επειδή ό πάτερ Σπυρίδων, πίστεψε στις φαντασίες του Σατανά και τον ακολούθησε, χωρίς να ρωτήσει το Γέροντα του ή καν να κάνει το σταυρό του, κίνησε και πήγε στο άγνωστο, τον έπετίμησε και τον τιμώρησε επί τρία χρόνια να μη κοινωνήσει τα Άχραντα Μυστήρια, το Σώμα και Αίμα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Του επέβαλε αποκλεισμό από την κοινή προσευχή και υποχρεωτικά, για τις κρυφές νηστείες πού έκανε με το θέλημα του, θα κατέλυε κάθε μέρα αρτύσιμοι τροφή και για να του ταπεινώσει το φρόνημα, τον έστειλε στο ιερό Κοινόβιο της Μονής του αγίου Διονυσίου, πού ήταν ένα από τα αυστηρότερα Μοναστήρια, να πλένει υποχρεωτικά τα πιάτα στο μαγειρείο του Κοινοβίου και να λέγει αυτή την προσευχή συνέχεια: «ελέησον με ό Θεός το βδέλυγμα».

Τρία χρόνια έμεινε στον κανόνα αυτό στο Μοναστήρι του Διονυσίου και μετά γύρισε και πάλι στο Γέροντα του, ό οποίος με χαρά τον δέχτηκε μετανοημένο και διορθωμένο.

Ο αδελφός Σπυρίδων, έλεγε το πάθημα του αυτό, σ' όλους τους Πατέρες, τους οποίους παρακαλούσε να προσεύχονται και γι' αυτόν. Σ' όλη δε τη ζωή του, δεν έλειψαν ποτέ τα δάκρυα από τα μάτια του. Για την υπακοή του δε αυτή, πού ακολούθησε κατά γράμμα τον κανόνα του Γέροντα και του Πνευματικού -του, τον αξίωσε ό Θεός να αποκτήσει ταπείνωση πλέον αληθινή και όχι ψεύτικη και να τελειωθεί με μετάνοια και καθαρή εξομολόγηση, γενόμενος υπόδειγμα κάλου υποτακτικού και τέλειου Μονάχου.

Ο ΘΕΟΣ ΔΕ ΔΕΧΕΤΑΙ ΓΙΑ ΑΡΕΤΕΣ ΤΑ ΚΡΥΦΑ ΘΕΛΗΜΑΤΑ

Λίγα χρόνια μετά από το συμβάν αυτό, σε μια από τις ησυχαστικές Καλύβες στα Κατουνάκια, ασκήτευε ένας Ιερομόναχος σαν υποτακτικός

σε έναν ευλαβέστατο και διακριτικό Γέροντα Σεραφείμ.

Ο υποτακτικός νέος Ιερέυς τότε, με πολλή προθυμία και ευλάβεια στα πνευματικά καθήκοντα, από τον μισόκαλο διάβολο παρακινούμενος, έκανε κρυφά προσευχές και νηστείες, χωρίς να έχει τη γνώμη και συγκατάθεση του Γέροντα του.

Πέρασαν αρκετά χρόνια, με τη νοθευμένη, από το θέλημα του, αυτή ευλάβεια, πού του έδωσε και μια ψευδοταπείνωσι στα μάτια των άλλων αδελφών να φαίνεται αγαθός και άκακος.

Μια βραδιά τα μεσάνυχτα, όπως έκανε την κρυφή προσευχή του αυτή, βλέπει στη γωνιά της οροφής του Κελιού του, να κατεβαίνει από το ταβάνι ένας κατακόκκινος άγγελος πού έμοιαζε σαν φωτιά (παίρνει ό Σατανάς το σχήμα του αγγέλου, αλλά το διακριτικό πού τον ξεχωρίζει από τον πραγματικό άγγελο είναι πώς φαίνεται κατακόκκινος σα φωτιά και φέρνει ταραχή και φρίκη στην ψυχή εκείνου πού τον βλέπει), ό όποιος αφού κατέβηκε δήθεν από τον ουρανό χωρίς να πιάνεται από πουθενά, για να κατέβει στο δωμάτιο του αδελφού, πιανότανε από τα ξυλοπάταρα του ταβανιού, όπως έχουν εκεί τα παλιά σπίτια και Καλύβια, πιανότανε λοιπόν ό φαινόμενος άγγελος για να μην πέσει στο κενό.

Ο Ιερομόναχος όταν τον είδε τρόμαξε και άρχισε με το δεξί του χέρι να σταυρώνει τον αέρα και να φωνάζει: «Κύριος επιτίμησε σε διάβολε, φύγε από το δωμάτιο μου καταραμένη» και συνέχιζε να σταυρώνει.

Ο φαινόμενος άγγελος όμως δεν έφευγε, αλλά με κολακευτικό τρόπο, του έλεγε: «Αδελφέ, μην ενοχλείσαι από την παρουσία μου, γιατί μ' έστειλε ό Θεός να σου ειπώ, πώς δέχτηκε τις προσευχές σου και τις νηστείες σου, ευχαριστήθηκε πολύ άπ' αυτές και θα σου δώσει πολλά χαρίσματα».

Ο Ιερομόναχος υστέρα άπ' αυτά άρχισε να υποχωρεί και να παίρνει θάρρος, άλλ' ό φανείς άγγελος έγινε άφαντος, αφού συνέχιζε να σταυρώνει τον αέρα και επειδή έδωκε βάση κάπως σ' αυτά πού άκουσε, φαίνεται πίστεψε στα κολακευτικά λόγια του Σατανά, διότι άρχισε από μέσα του να φουσκώνει από εγωισμό και δεν είπε σε κανέναν τίποτε.

Δεν πέρασαν όμως ούτε 15 ήμερες και επειδή δεν φανέρωσε σε κανέναν τη σατανική παγίδα, ό δαίμονας πείραξε τον Ιερομόναχο με πολύ σκληρό σαρκικό πόλεμο, τόσο πού δεν έβρισκε ησυχία μέρα - νύχτα επί σαράντα ή μερόνυχτα. Τότε εξαναγκάστηκε να το εξομολογηθεί στο Γέροντα του και στο πνευματικό του, Παπα - Συμεών, ό όποιος ήταν καλός και διακριτικός, τον κανόνισε περισσότερο για την απόκρυψη των κρυφών αυτών ενεργειών του και του επέβαλε αυστηρή τιμωρία.

Στην αρχή του επέβαλε, να εξευτελίζει τον εαυτό του ενώπιον όλων των Πατέρων και να λογαριάζει πώς είναι ο αμαρτωλότερος άνθρωπος της γης. Σε συνέχεια του λοιπού δε θα κάνει τίποτε χωρίς τη γνώμη και γνώση του Γέροντα και του Πνευματικού, δε θα κάνει ούτε προσευχή πέραν της κεκανονισμένης ούτε θα λειτουργήσει επί αρκετό χρονικό διάστημα. Έτσι αφού εξομολογηθεί και ταπεινώθηκε ζητώντας συγχώρεση από το Θεό και τους ανθρώπους, άρχισε να υποχωρεί ο σαρκικός πόλεμος, ο οποίος κυρίως τρέφεται με τον εγωισμό, την πολυφαγία και τη φαντασία των αισχρών λογισμών και πραγμάτων, και ανάλογα ο άνθρωπος γίνεται θύμα του πολέμου ή νικητής και στεφανώνεται από τον αγνοθέτη Δεσπότη Χριστό, πού βραβεύει τις καλές μας πράξεις και τιμωρεί τις κακές και κρυφές ενέργειες μας.

Εις δε τους ανθρώπους που επιμένουν να κάνουν το θέλημα τους αυτά και χειρότερα παραχωρεί ο Πανάγαθος θεός, πού θέλει με κάθε τρόπο να μας σώσει και να μας παραλάβει καθαρούς και αγνούς στη βασιλεία των ουρανών, όπως έγινε με τον εν λόγω ιερομόναχο, πού για παραδειγματισμό όλων ημών παραχώρησε να πάθει αυτά για να προσέχομε εμείς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ

Αφού τέλειωσε τη θερμή προσευχή του αυτή, τότε, όπως μου αφηγήθηκε ο αδελφός Δανιήλ, άρχισε να κάνει διδαχή με θείες θεωρίες, με υποθήκες αρετής και με θεια επιτεύγματα.

Δηλαδή μας είπε, πώς, και με ποιο τρόπο μπορούμε να αρχίσουμε τη νοερά προσευχή, με ποιο τρόπο να αποφεύγουμε τις πλάνες του διαβόλου, ο οποίος με τέχνη σπέρνει τα ζιζάνια του εγωισμού και της υπερηφάνειας στο μυαλό και στην καρδιά εκείνων, πού θέλουν να αγωνιστούν και να προκόψουν στη θεία αυτή αρετή και να μπουν στον πνευματικό αγώνα, και ότι αυτοί, θα πρέπει να παλέψουν στήθος με στήθος με το διάβολο, θα συναντήσουν, μας είπε, πολλές δυσκολίες, αλλά δεν πρέπει να δειλιάσουν, παρά με ταπείνωση να επιμείνουν και να λένε όσες περισσότερες ώρες το 24ωρο μπορούνε τη θεία προσευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησόν με», άλλα παιδιά μου, προσέξτε αυτό πού θα σας ειπώ: «Την προσευχή αυτή, να τη λέτε ολόκληρη και όχι όπως συνηθίζουν μερικοί και

την κόβουν, δήθεν για συντομία, και λένε τη μισή, αυτό είναι πλάνη και απαράδεκτο από τους αγίους Πατέρες, διότι με το να παραλείπομε το «Υιέ του Θεού» αφαιρούμε τη θεολογική έννοια της προσευχής αυτής, ή οποία είναι μεν απλή, αλλά είναι θεολογική και συμπεριλαμβάνει ολόκληρο το Μυστήριο της ενσάρκου οικονομίας του Υιού και Λόγου του Θεού, όπως λέγει κι ο άγιος Νικόδημος ο αγιορείτης, και πρέπει να ξέρετε πώς ή πλάνη του διαβόλου από το σημείο αυτό αρχίζει, στους αγωνιζόμενους να αποκτήσουν τη θεία και ουράνια αύτη προσευχή, ή οποία πρέπει να γίνει ένα με την αναπνοή μας, κι όταν συνηθίσουμε να την λέμε σωστά από την αρχή, τότε ο νους μας θα καθαρίσει από κάθε γήινη έννοια, εύκολα τότε θα μπαίνει ο νους μας στην καρδιά, ή οποία στην αρχή θα αρχίζει να πιέζεται, να πονεί, θα μας φέρνει δύσπνοια, στενοχώρια, αν επιμείνομε να λέμε έντονα την ευχή, επιμένω ολόκληρη και όχι τη μισή, τότε θα αρχίζουν να υποχωρούν τα πάθη και οι ανθρωπινες αδυναμίες, πού μόνιμα φωλιάζουν στην καρδιά μας, ή οποία άμα καθαρίσει τότε θα ανάψει το λυχνάρι του θείου φωτός, δηλαδή θα αρχίσουν οι ουράνιες ελλάμψεις, θα στηθεί ο θρόνος του Θεού και Αφού γίνουν όλα αυτά κι άλλα πολλά τα όποια με την πράξη θα τα βρείτε μόνοι σας, τότε θα αρχίσουν οι αποκαλύψεις και τα μυστικά επιτεύγματα της πνευματικής ζωής, πού άμα σας αξιώσει ο Πανάγαθος Θεός θα δείτε, τότε μόνοι σας πλέον, με καθοδηγητή τη θεία χάρι του Παναγίου Πνεύματος, θα προχωρήσετε άφοβα στην προκοπή και πρόοδο της πραγματικής πνευματικής ζωής και θα σας αποκαλυφθούν μυστήρια Θεού, τα οποία δεν λέγονται, παρά μόνον νοούνται και αποκαλύπτονται».

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ ΜΕ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ

Όταν τελείωσε αυτά και πολλά άλλα πού μας είπε και τα οποία δεν μπορέσαμε να συγκρατήσομε, γιατί ήταν θεωρήματα με πολύ ψηλές έννοιες πού καλά - καλά δεν καταλαβαίναμε, άλλα θαυμάζαμε και είπαμε μέσα μας: Τι πνευματικός θησαυρός κρύβεται μέσα στο οστράκινο τούτο σκεύος! Όπως λέγει κι ο απόστολος Παύλος: Εχομεν δε τον θησαυρόν τούτον — του αγίου Πνεύματος — εν οστρακίνοις σκεύεσιν...» (Β' Κορ. Δ' 7). Μετά άπ' αυτά μας είπε: «Και τώρα, παιδιά μου, σας παρακαλώ να μου ψάλλετε τον «Εθνικό ύμνο του Άθωνα», τον ύμνο της Παναγίας μας, πού είναι το «Άξιον εστί». Όταν το ψάλλαμε κι αυτό, τότε μας αγκάλιασε, μας έδωκε τον «εν Χριστώ» ασπασμό και προφητικά μας είπε: «Αδέλφια μου και αγγελούδια της Παναγίας, δεν πρόκειται να σας ξαναειδώ με τα μάτια του σώματος μου, γιατί με κάλεσε ο Κύριος, με την πρεσβεία της Παναγίας και των αγιορειτών Πατέρων, να με πάρει στα ουράνια θεία Σκηνώματα».

Κι άμα είπε αυτά μας έβγαλε έξω μέχρι την εξώπορτα της ασηκητικής του Καλύβας, και την άλλη μέρα, που πήγαμε να τον δούμε και να πάρουμε την ευχή του, είχε οριστικά αναχωρήσει, όπως μας είπε, από τα γήινα, ήταν σχηματισμένος πάνω στο ξύλινο κρεβάτι, είχε σταυρωμένα τα χέρια και τα μάτια κλειστά, σαν να κοιμόταν τον φυσικό ύπνο, αλλά ή μακαριά του ψυχή, είχε πετάξει στα ουράνια και έτσι με οσιακό τέλος κοιμήθηκε τον ύπνο των Μακάρων, Όπως «εδίψησε και επεπόθησεν ή ψυχή του εις τάς αυλάς του Κυρίου».

Μετά το θάνατό του ανακαλύψαμε, πώς, κάτω από το ξύλινο κρεβάτι, ό Γέρο - Φιλάρετος, είχε ένα μεγάλο ροζιάρικο κούτσουρο — ξύλο— επάνω στο όποιο κοιμότανε, εκείνο τον λίγο ύπνο που επέτρεπε στο σώμα του. Το κρεβάτι ήταν πάντα στρωμένο και ή μόνη φορά πού ξάπλωσε σ' αυτό ήταν όταν πέθανε.

Αυτό λέγεται «χαμαικοιτία» και τυραννία του σώματος. Το ξύλο αυτό κανείς δεν το είχε δει, γιατί την ήμερα το είχε κρυμμένο και σκεπασμένο κάτω από το κρεβάτι.

ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΣΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ

Λίγα χρόνια, πριν να φύγει από τον κόσμο τούτο, ένας κακοποιός άνθρωπος έκλεψε ότι πολύτιμο είχε ό Γέρο - Φιλάρετος στην Καλύβα του, δηλαδή όλα τα Πατερικα βιβλία πού είχε και μελετούσε, του τα έκλεψε. Η Αστυνομική Αρχή, συνέλαβε τον κλέφτη με τα βιβλία στη Θεσσαλονίκη.

Ό κλέφτης, για να δικαιολογηθεί στην Αστυνομία, είπε πώς αγόρασε τα βιβλία από το Γέρο - Φιλάρετο, που μένει στα Καρούλια. Η Αστυνομική Αρχή αυτεπάγγελτα κατήγγειλε το Γέρο -Φιλάρετο για αρχαιοκαπηλία, πώς πούλησε τα βιβλία πού είχαν αρχαιολογική αξία και θεωρούνται Κειμήλια. Ηρθαν οι κλήσεις κι έπρεπε να παρουσιαστεί σαν κατηγορούμενος στο δικαστήριο. Οι αδελφοί Δανηλαίοι έμαθαν το λυπηρό αυτό γεγονός και φρόντισαν αμέσως να ντύσουν με κάπως ευπρεπή ρούχα, να του βγάλουν τα κουρελιασμένα, μπαλωμένα άλλα πεντακάθαρα ρούχα, που φορούσε σ Γέρο - Φιλάρετος. Τέλος τον συνόδευσε ένας από την αδελφότητα μέχρι το δικαστήριο στη Θεσσαλονίκη. Εκεί παρουσιάστηκε στο δικαστήριο χωρίς δικηγόρο.

Ό κακοποιός διέθετε κάποιον, Ιωάννη Λαδά, πολύ δυνατό δικηγόρο, ό

οποίος με φοβερό κατηγορητήριο έπεισε τους δικαστές να είναι με το μέρος του κακοποιού. Δυστυχώς πολλές φορές γίνεται ή ανθρωπινή δικαιοσύνη εύκολα να πείθεται στο κακό και πολύ δύσκολα να παραδέχεται το καλό και να απονείμει δικαιοσύνη στο σωστό, γι' αυτό έχουμε πολλές άδικες καταδίκες και δικαστικές πλάνες.

Ένας ευσεβής δικηγόρος, πού παρακολουθούσε την υπόθεση, και κατάλαβε την απάτη του κλέφτη και την ψεύτικη ρητορεία του κατηγορούμενου δικηγόρου, ο οποίος γνώριζε την αλήθεια, αλλά διέστρεψε αυτήν, ανέλαβε την υπεράσπιση του Γέροντα Φιλάρετου, άνευ αμοιβής, και αγόρευσε υπέρ του αγίου και ευλαβέστατου Γέροντα, ο οποίος ήταν τόσο απλός και αγαθός, πού όταν άκουσε το Δικηγόρο του αυτόν να αγορεύει και να υπερασπίζεται το δίκιο του, θαύμαζε και έλεγε: «Που τα ξέρει όλα αυτά πού λέει, ο ευλογημένος αυτός άνθρωπος; Φαίνεται θα έχει χάρι του Αγίου Πνεύματος, για να τα λέει τόσο ωραία και μάλιστα τα λέει όπως ακριβώς Έγιναν!»

Όταν ο πρόεδρος του δικαστηρίου, κάλεσε το Γέρο - Φιλάρετο να ορκιστεί, τότε αυτός σηκώθηκε από το εδώλιο του κατηγορούμενου, πλησίασε το ιερό ευαγγέλιο, έκαμε το σταυρό του τρεις φορές και ασπάσθηκε με ευλάβεια το ευαγγέλιο.

Ο πρόεδρος τότε, με αυστηρό ύφος είπε στον Γέροντα, ότι πρέπει να βάλει το χέρι του επάνω στο Ευαγγέλιο και να ορκιστεί. Ο Γέρον Φιλάρετος ρώτησε τον πρόεδρο, Τι είναι αυτό το βιβλίο κι ο πρόεδρος του είπε: «Αυτό είναι το ευαγγέλιο, στο οποίο βάνουν, οί πιστοί χριστιανοί το χέρι και ορκίζονται για να μας βεβαιώσουν πώς λένε την αλήθεια».

Ο Γέρο - Φιλάρετος είπε στον κ. πρόεδρο: «Αν αυτό όπως λέτε είναι το ιερό Ευαγγέλιο, τότε σας παρακαλώ να ανοίξετε το Ε' κεφάλαιο παράγραφος 34 στο κατά Ματθαίον ευαγγέλιο και θα ιδείτε ότι λέγει επί λέξει: «Εγώ δε — δηλαδή ο Χριστός — λέγω υμίν μη ομόσαι όλως, μήτε εν τω ούρανω, ότι θρόνος εστί του Θεού μήτε εν τη γη, ότι υποπόδιο εστί των ποδών αυτού μήτε εις Ιεροσόλυμα, ότι πόλις εστί του μεγάλου βασιλέως μήτε εν τη κεφαλή σου ομόσης, ότι ου δύνασαι μίαν τρίχα λευκή ή μέλαιναν ποιήσαι» (Ματθ. Ε' 34 - 37).

Ο πρόεδρος διέταξε τον Κλητήρα να ανοίξει το Ευαγγέλιο, αλλά όταν το άνοιξε διεπιστώθη ότι έλειπε όλο εκείνο το φύλλο πού είχε την περικοπή αυτή της διδασκαλίας του Κυρίου που αναφέρεται στον όρκο και τότε με θάρρος ο Γέρο-Φιλάρετος είπε στον κ. πρόεδρο: «Κύριε πρόεδρε, με τη χάρι

του Θεού, -προσπαθούμε να φυλάμε αυτά που ορίζει το Ιερό ευαγγέλιο του Δεσπότη Χριστού, σαν γνήσιοι χριστιανοί, και έφ' όσον ό ίδιος ό Χριστός μας λέγει να μην ορκιζόμαστε, πώς εμείς να παραβούμε του Θεού την εντολή, για να φυλάξομε «τα εντάλματα των ανθρώπων» (Ματθ. ιέ' 9), που είναι οι δικές σας εντολές, να ορκίζονται οϊ άνθρωποι -που λένε, πώς είναι πιστοί χριστιανοί, και οι οποίοι καταπατούν και αθετούν την εντολή Του αυτή, άλλα και. σεις ό ίδιος ορκίζεστε, λυπούμαι κ. πρόεδρε, που λέγεστε μόνον χριστιανοί, αλλά δεν φυλάττεται τις εντολές του Χριστού.

Ό πρόεδρος και οι δικαστές θίχθηκαν από τα καυτερά λόγια της αλήθειας που τους είπε ό Γέρο - Φιλάρετος, και για την άρνηση του όρκου τον δίκασαν σε 9 μήνες φυλάκιση.

Ό Γέρων με χαρά δέχθηκε την καταδικαστική απόφαση και ήταν έτοιμος να πάει στη φυλακή, αλλά οι παρευρισκόμενοι στο δικαστήριο ακροατές, αγανακτισμένοι για την άδικη αύτη κρίση του δικαστηρίου, που δε θέλησε να τιμωρήσει τον κλέφτη και άδικα καταδίκασε τον οσιότατο και άγιο Γέροντα, ενέργησαν αμέσως έρανο μεταξύ τους, πλήρωσαν το δικαστήριο και γύρισε ό Γέρων, άδικημένος μεν, από την ανθρώπινη δικαιοσύνη, νικητής δε και τροπαιούχος και υπέρμαχος της αλήθειας στην ασκητική του Καλύβα, στα Καρούλια.

Όταν ήρθε στα Καρούλια, λέγει ό πάτερ Δανιήλ, τον ρωτήσαμε: «Πώς τα πέρασες Γέροντα στη Θεσσαλονίκη; Πώς είδες τον κόσμο; Τι έγινε με το δικαστήριο;»

Ό Γέρο - Φιλάρετος, με χαρούμενο πρόσωπο και το χαμόγελο στα χείλη, όπως συνήθιζε να είναι πάντα, είπε : «Αδελφοί μου, όλος ό κόσμος τρέχει και προσπαθεί για τη σωτηρία του, εκτός από μένα τον αμαρτωλό», τίποτε άλλο δεν μας είπε και κλείστηκε στον εαυτό του.

ΡΩΣΟΣ ΑΣΚΗΤΗΣ ΣΤΟΝ ΑΘΩΝΑ

Κατά διήγηση, του αείμνηστου Γέροντα Καλλίνικου από τα Κατουνάκια, στους Γεροντάδες μας, το σωτήριο έτος 1912 - 13 μια νύχτα παρουσιάστηκε στο Γέροντα Καλλίνικο, ό Ρώσος Ιερομόναχος Σεραπίων, από το Μοναστήρι του Αγίου Παντελεήμονα, ο οποίος χρόνια συνέχιζε να συμβουλευεται το Γέροντα Καλλίνικο και να παρακολουθεί μαθήματα της

νοερας προσευχής, άλλα τη βραδιά εκείνη, παρακάλεσε το Γέροντα, να του δώσει την άδεια και ευλογία, να φύγει από το Μοναστήρι και να επιδοθεί κατά μονάς, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του, στη νοερά προσευχή.

Ο Γέροντας Καλλίνικος, στην αρχή είπε στο Ρώσο Ιερομόναχο, πώς αυτό πού θέλει να κάνει είναι επικίνδυνο, δηλαδή να απομονωθεί από κάθε ανθρώπινη επικοινωνία και συμπαράσταση, και πώς τα άκρα, είναι δίκοπο μαχαίρι, διότι ό εχθρός και πολέμιος του ανθρώπινου γένους Σατανάς, θα τον πολεμήσει πολύ σκληρά, γι' αυτό, καλά θα έκανε να μην απομακρυνθεί πολύ από τους ανθρώπους και «εν Χριστώ» αδελφούς και να παραμείνει στη μετάνοια του, στο Μοναστήρι.

Στην επιμονή και θερμή παράκληση του Ρώσου ιερομόναχου, υπεχώρησε ό Γέρο - Καλλίνικος και συγκατατέθηκε, να πάει μεν στην έρημο, αλλά να τον επισκέπτεται συχνά, για να τον παρακολουθεί μη τυχόν παραπλανηθεί ή μπλεχτεί σε καμιά πλεκτάνη του δόλιου Δαίμονα, πού με πολλή μανία πολεμεί τους εργάτες της νοερας προσευχής.

Ο παπα - Σεραπίων, από την φλόγα της προς Θεόν αγάπης και την επιθυμία της καρδιάς του από την επίμονη κλίση του Αγίου Πνεύματος, πού ακατάπαυστα του έλεγε: «Υιέ δός μου σήν καρδιαν», αλλά και από την πρώτη εντολή του δεκάλογου, πού λέγει: «Αγαπήσεις Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, εξ όλης της ισχύος σου και εξ όλης της διανοίας σου» (Λουκ. Γ 27), εφοδιασμένος με την ευχή και ευλογία του καθοδηγητού του, Γέροντα Καλλίνικου, τέλεσε τη θεία Λειτουργία στο εκκλησάκι του αγίου Γεράσιμου, κοινώνησε τα Άχραντα Μυστήρια και αναχώρησε προς την έρημο του Άθωνα. Ο Γέρων Καλλίνικος, δεν έπαυσε μέρα - νύχτα να προσεύχεται στον αρχηγό και τελειωτή κάθε κάλου και της αρετής, Κύριο ημών 'Ιησούν Χριστόν, για τη θεία βοήθεια και σκέπη του αδελφού και μαθητού του Παπα - Σεραπίωνα, πού βγήκε να παλέψει με το Σατανά, στήθος με στήθος στη μοναξιά και στην έρημο.

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Είχαν περάσει, από τη βραδιά εκείνη, δώδεκα ολόκληρα χρόνια, κι ό Πάτερ Σεραπίων δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Μια βραδιά, όπως είπε ό Γέρο - Καλλίνικος, μετά το μεσονύκτιο, άκουσε να κτυπούν την πόρτα του ησυχαστηρίου του. Στην ερώτηση ποιος είναι; "Άκουσε γνωστή φωνή, αλλά πολύ αδύνατη, να του λέγει: «Δι' ευχών των αγίων Πατέρων ημών, Κύριε 'Ιησοϋ Χριστέ ό Θεός ελέησον ημάς», ό Γέρων είπε το «Αμήν» άλλ'

επανέλαβε την ερώτηση, ποιος είσαι και τι θέλεις τέτοια ώρα; Τότε άκουσε τη φωνή να του λέγει: «Γέροντα, είμαι ό δούλος του Θεού και μαθητής σας Παπα - Σεραπίων».

Ό Γέρο - Καλλίνικος φοβούμενος την πλάνη του Σατανά, του είπε να αποστηθίσει το Σύμβολο της Πίστεως «Το Πιστεύω» και κείνος με δάκρυα είπε το «Πιστεύω», το «Πάτερ ημών» και το «Εις Άγιος, Εις Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού Πατρός και Πνεύματος Αγίου Αμήν».

Τότε ό Γέρο - Καλλίνικος άνοιξε την πόρτα, αγκάλιασε τον αδελφό Παπα - Σεραπίωνα, ό όποιος, από την άκρα ασιτία και εξαντλητική άσκηση, ήταν σκελετωμένος, ισχνόφωνος και με φωνή παλλόμενη από τη συγκίνηση, ρώτησε:

— Που ήσουν αδελφέ τόσα χρόνια, και γιατί δε φάνηκες να σε ιδώ; Πίστεψε με σε είχα για χαμένο. Που έμενες μέχρι τώρα; Τι έτρωγες τόσον καιρό;

Ό Πάτερ Σεραπίων, στο Γέρο - Καλλίνικο είπε: «— Πάτερ άγιε από τότε πού μου έδωσες την ευχή σου, πήγα πάνω στην κορυφή του Άθωνα και κει έμεινα τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Άλλά μη μπορώντας να βαστήξω το πολύ κρύο της νύχτας, κατέβηκα στην «Παναγία» εκεί έμεινα λίγο και πιο κάτω βρήκα μια σπηλιά στην οποία μέχρι σήμερα εμένα

Ό Γέρο - Καλλίνικος και πάλι ρώτησε τον Παπα - Σεραπίωνα: «— Καλά αδελφέ, εγώ ξέρω πώς σ' αυτά τα μέρη βόσκουν πάνω από 500 τραγιά της Λαύρας και γυρίζουν πάντα δύο και περισσότεροι βοσκοί, αυτοί, πώς δε σε είδαν; Δε σε ενοχλούσαν; Δεν περνούσαν άπ' εκεί;»

ΠΡΟΕΙΔΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ό Ρώσος ασκητής σ' αυτά απάντησε:

«— Γέροντα, όταν πήγα, δοκίμασα να μείνω στην «Παναγία» άλλ' επειδή περνούσαν άπ' εκεί πολλοί προσκυνητές και μ' ενοχλούσαν, ανακάλυψα μια σπηλιά πιο κάτω, μπροστά από την οποία κάθε μέρα περνούσαν τα τραγιά και οί βοσκοί της Λαύρας, αλλά στο στόμιο της σπηλιάς που εμένα, κρέμασα το ράσο μου κι έτσι με τη σκέπη του Θεού, σ' όλο αυτό το διάστημα δεν με είδε κανείς ποτέ.

Έβγαινα από τη σπηλιά, μάζευα κάστανα, διάφορα χόρτα, βλασταράκια, βαλάνια και καμιά φορά έβγανα ρίζες και βολβούς. Αυτά όλα αποτελούσαν την τροφή μου. Νερό έπινα από το σπιτάκι πού είναι το πηγάδι στην «Παναγία». Εκείνο πού με ευχαριστούσε και με γέμιζε χαρά μέρα - νύχτα ήταν ή αδιάκοπη προσευχή, αυτό μου έδινε πολλή και ανείπωτη ευφροσύνη, κάθε επιθυμία ξένη προς την προσευχή δεν μπορούσε να σταθεί, γιατί δεν άφηνα ούτε στιγμή το μυαλό μου να

σκεφθεί τίποτε άλλο εκτός από την προσευχή, πού με ανέβαζε σε θειες θεωρίες και βλέποντας τα μυστήρια του Θεού δεν ήθελα τίποτε άλλο. Όταν μπαίνει, Γέροντα, εκείνο το Θείο φως μέσα στην καρδιά, τη θερμαίνει και τη φωτίζει και τόση γλύκα και χαρά αισθάνεσαι, πού δεν έρχεται ούτε χωράει άλλη επιθυμία, αλλά τι λέγω, ξεχάστηκα, συγχώρεσε με, Γέροντα μου, πού σου λέω τέτοια πράγματα, συ είσαι ο Δάσκαλος μου, κι αυτά τα πράγματα τα γνώρισες πολύ πριν από μένα. Ο Γερο - Καλλίνικος, σαν άκουσε αυτά, θαύμασε και συγκινημένος είπε στον Ρώσο: «— Πέσε μου Πάτερ κι άλλα τέτοια, διότι σε αξίωσε ο Θεός να δεις και να γνωρίσεις κείνα, πού πολλοί πεθύμησαν και δεν είδαν!» Κα! τότε είπε ο Π. Σεραπίων: «— Ένα μόνον πεθύμησα, Πάτερ άγιε, τη θεία Κοινωνία, θέλω να μεταλάβω το Σώμα και Αίμα του Δεσπότη Χριστού και γι' αυτό ήρθα να πάρω τη θεία Κοινωνία κα! την άγια ευχή και ευλογία Σας, γιατί ο καιρός της εμή αναλύσεως πλησίασε και δε θέλω να φύγω από τον κόσμο τούτο χωρίς τα θεία αυτά κα! ψυχοσωτήρια εφόδια».

Όταν είπε αυτά, ο Ρώσος ασκητής, την ίδια ήμερα τελέσαμε τη θεία λειτουργία και κοινώνησε τα Άχραντα και πανάγια μυστήρια, φάγαμε λίγο παξιμάδι με λάχανα και αναχώρησε πάλι, για την αγαπημένη του έρημο. Αυτή ήταν και ή τελευταία φορά πού τον είδαμε, διότι φαίνεται τον πήρε ο Κύριος και αγαπημένος Νυμφίος Δεσπότης Χριστός, στη βασιλεία των ουρανών, να χαίρεται αιώνια με το Θεό και όλους τους Αγίους Του.

ΟΣΙΑΚΟ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Δεν πέρασε πολός καιρός, ίσως δύο ή τρία χρόνια, μετά την εμφάνιση του Ρώσου Ασκητή και ο Γέρο - Καλλίνικος έπεσε βαριά άρρωστος στο κρεβάτι. Ήταν μήνας Ιούλιος πού κυκλοφόρησε ή είδηση αυτή και οι Πατέρες γνωστοί και άγνωστοι, έτρεξαν να επισκεφθούν τον ασθενή και να πάρουν την ευχή του.

Από την ίδια ασθένεια είχε προσβληθεί και ο μακαρίτης Γέροντας του Παπα - Δανιήλ, με τη διαφορά πώς εκείνου ή ασθένεια βάστηξε δέκα πέντε ήμερες, ενώ του Γέροντα Καλλίνικου, επειδή ή κράσης του ήταν πολύ γερή, βάστηξε περίπου σαράντα ήμερες και έτσι μια ήμερα μετά την εορτή της του Χριστού «Μεταμορφώσεως», ο Γέρο - Καλλίνικος έκλεισε για πάντα τα μάτια του σώματος και με ολάνοιχτα μάτια της ψυχής, αφού είδε επί της γης το «άκτιστο θαβώριο Φως» του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, κατηξιώθη να βλέπει εις αιώνας αιώνων και το Τρισήλιον Σέλας της Υπερούσιου και Τρισυπόστατου Θεότητας, του Πατρός και του Υιού και του Παναγίου Πνεύματος, του Ενός και μόνου Θεού και Ποιητού των Όλων, στις επτά (7) Αυγούστου του 1930.

Λίγες ώρες πριν να κοιμηθεί για πάντα, για πληροφορία της αιωνίας ζωής και μακαριότητας και των αιωνίων αγαθών «α ητοίμασεν ό Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν», ό Μακάριος Γέρον, Καλλίνικος είδε σε θεία οπτασία τους Αγιορείτες Όσιους να τον περιμένουν λαμπαδοφορούντες και έλαμψε το πρόσωπο του από χαρά και φώναξε τον υποτακτικό του, προς τον όποιον είπε:

— «Αδελφέ Δανιήλ, πήγαινε με τον παραδελφό σου Χριστόδουλο, να ετοιμάσετε την εκκλησία, γιατί ήρθαν οι Όσιοι αγιορείτες Πατέρες, να με παραλάβουν, επειδή σ' όλη μου τη ζωή τους παρακαλούσα να συμπαρασταθούν τούτη την ώρα και ας είναι δοξασμένο το όνομα του Κυρίου, που συγκατέβη να ακούσει τη φωνή της δεήσεώς μου και να στείλει τους αγίους Πατέρες. Κα! έτσι παρέδωκε την τελευταία του πνοή, με τα λόγια τούτα στο στόμα: «Σε ευχαριστώ Θεέ μου, διότι αν και δεν έκανα τίποτε το αξιόλογο σ' όλη μου τη ζωή, για να σε ευχαριστήσω, άλλα πεθαίνω Θεέ μου χριστιανός ορθόδοξος».

Το θάνατο του Όσίου τούτου πατρός πένθησαν όλοι οι αγιορείτες Πατέρες, διότι όσοι τουλάχιστον ευτύχησαν να τον γνωρίσουν είχαν και μετά θάνατο, τα αθάνατα λόγια του και τις συμβουλές παντοτινή παρηγοριά, και πνευματικό στήριγμα.

ΟΣΙΑΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΗΜΙΤΗ

«Τίμιος εναντίον Κυρίου ό θάνατος των οσίων αυτού» (Ψαλμ. ΡΙΕ' δ).

Ό Αββάς Δανιήλ, ό νεώτερος των Δανιηλαίων, από τα ησυχαστήρια των Κατουνακίων, μου διηγήθηκε κατά τις τελευταίες αυτές ήμερες μας, πώς κοιμήθηκε, τον αιώνιο ύπνο, ό αββάς Γαβριήλ ό Καρουλιώτης. Με τον αββά αυτόν μας συνέδεε απλή γνωριμία, ήταν τύπος καλού Μονάχου και τέλειου υποτακτικού. Έμεινε περισσότερα από 20 χρόνια στο Γέροντα του Σεραφείμ Μοναχό, στην ησυχαστική Καλύβα «των Αρχαγγέλων» στο επάνω μέρος των Καρουλιών.

Εκεί έμαθε, από την υπακοή στο γέροντά του, να είναι λιγόλογος, ταπεινός, να λέγει ακατάπαυστα την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ υιέ του

θεού ελέησόν με», να είναι εγκρατής και άκρως ασκητικός, τόσον ώστε δεν έτρωγε λάδι ούτε και την ήμερα του Πάσχα, καθ' όλη την ασκητική του ζωή. Κοινωνούσε δε πολύ συχνά και μετείχε, με πλήρη επίγνωση της αναξιότητας του, στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, όπου τακτικότετα μεταλάμβανε των Άχραντων Μυστηρίων — το Σώμα και Αίμα του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Ή πολλή άσκηση και στέρηση του οργανισμού του, από τις απαραίτητες τροφές, επειδή ήταν φύσεως καχεκτικής και αδύνατης κράσεως, βοήθησε να πάθει αβιταμίνωση και καθίζηση των οστών από την έλλειψη ασβεστίου, είτε κατά παραχώρηση Θεού για δοκιμασία, πολύ αδυνάτισε και οι αδελφοί Δανιηλαίοι, παρέλαβαν αυτόν στο ησυχαστήριο τους, όπου τον φρόντιζαν να έχει όλα τα απαραίτητα. Αυτός ό ευλογημένος, πάτερ Γαβριήλ, αφού πρόθυμα δέχθηκε να συμμορφωθεί με όλη την πνευματική σειρά πού έχει καθιερώσει ή Αδελφότητα των Δανιηλαίων στην κοινοβιακή ζωή τους, ζήτησε επίμονα να του επιτρέψουν να μη καταλύσει ελαιον, επειδή σ' όλο το διάστημα, όπως είπαμε, με το γέροντα του Σεραφείμ, δεν είχε χαλάσει τη σειρά τους αυτή, δηλαδή να μη τρώνε ούτε το Πάσχα λάδι, και προ της επιμονής του, οι Πατέρες Δανιηλαίοι υπεχώρησαν στο θέμα αυτό της υπερβολικής εγκράτειας.

Στην κατάσταση αυτή έμεινε κλινήρης 22 ήμερες. 3 Νοεμβρίου ήταν ή εορτή ανακομιδής των λειψάνων του Αγίου Γεωργίου, μετ τα από τη θεία λειτουργία, πού τέλεσε, ό ιερομόναχος της συνοδείας των Δανιηλαίων Γρηγόριος και κοινώνησαν όλοι, ό νεώτερος πατήρ Δανιήλ είπε στον Άββα Γαβριήλ Καρουλιώτη, πού ήταν ασθενής:

«— Πάτερ Γαβριήλ, μετά πέντε ήμερες έχομε την εορτή των Αρχαγγέλων, πού είναι και ή ονομαστική σου εορτή, τότε θα κάνουμε λουκουμάδες και προς τιμή των Αρχαγγέλων θα πρέπει και συ πάτερ Γαβριήλ να κάμεις εξαίρεση και να καταλύσεις, δηλ. να φας έστω και δυο λουκουμάδες. Ο Πάτερ Γαβριήλ, στον πατέρα Δανιήλ, με χαμόγελο στα χείλη είπε: «Πάτερ Δανιήλ, εσείς να φτιάξετε λουκουμάδες και προς δόξαν θεού και τιμή των Αρχαγγέλων να φάτε, άλλα εγώ δεν θα φάω μαζί σας, γιατί μέχρι τότε θα έχω φύγει άπ' εδώ!»

Ο Πατήρ Δανιήλ, δεν έδωκε τότε σημασία στα λόγια αυτά, διότι νόμιζε πως αστειεύεται ή ότι θέλει να επιστρέψει στο ησυχαστήριο του.

Μετά δυο μέρες βάρυνε πολύ ή κατάσταση της υγείας του Πατέρα Γαβριήλ και οι επισκέψεις μας στο κελλάκι του ήταν συχνότερες. Την τρίτη μέρα 6 Νοεμβρίου, ό νυν Γέροντας των Δανιηλαίων, Π. Μόδεστος, όταν σηκώθηκε

από τον ύπνο, πριν από την Ακολουθία του Όρθρου να κάμει την ατομική του προσευχή — τον κανόνα —, έκανε τη σκέψη να δει πρώτα τον ασθενή αδελφό και μετά να κάμει την προσευχή του.

Όταν πήγε στο δωμάτιο του Π. Γαβριήλ, τον βρήκε να προσεύχεται, αλλά να είναι πολύ καταβεβλημένος, αμέσως έτρεξε στο δωμάτιο, του τότε Γέροντα Γερόντιου Μοναχού, προς τον όποιον είπε ότι ο Πάτερ Γαβριήλ δεν αισθάνεται καλά.

Ο Γέρον Γερόντιος με το Μοναχό Νήφωνα, πήγαν στο δωμάτιο του ασθενή. _ Αυτός με καλοσύνη τους δέχθηκε χαμογελαστός όπως συνήθιζε πάντα, αλλά έδειχνε όψη μελλοθάνατου. Τον ρώτησαν αν θέλει τίποτα, αν θέλει να κοινωνήσει, κι αυτός τους απήντησε ότι θέλει να κοινωνήσει, αν άρχισε ή θεία λειτουργία, εάν όμως δεν άρχισε ακόμη, τότε είπε, να μου φέρεται Άγιον Άρτο να κοινωνήσω. Αμέσως του φέρανε τα Άχραντα Μυστήρια και κοινωνήσε με πολλή ευλάβεια όπως συνήθιζε πάντα να κοινωνεί με δάκρυα στα μάτια.

Ο Γέρον Γερόντιος είπε στον πατέρα Νήφωνα, κάθισε συ δω και πρόσεχε μήπως θελήσει τίποτα ο αδελφός, κι εμείς θ' αρχίσω με την Ακολουθία.

Ο Πάτερ Νήφων άμα είδε την κατάσταση του Π. Γαβριήλ πού βάραινε, για το ενδεχόμενο του θανάτου, άφησε για λίγο τον ασθενή και πήγε στην κουζίνα, κατέβασε το προζύμι και το έβαλε στο νερό, για να ζυμώσουν ψωμί την επαύριον πού θα χρειαζόταν να μοιράσουν στην κηδεία. αφού έβαλε το προζύμι στο νερό, γύρισε στον ασθενή, και κείνη την ώρα, πήγαινε στο δωμάτιο του ασθενή κι ο Πάτερ Δανιήλ, ο όποιος περισσότερο αϊτό τους άλλους φρόντιζε για τη διαίτα του αδελφού, διότι σαν πιο επιτήδειος, έχει το διακόνημα του νοσοκόμου, στο μικρό κοινόβιο τους, γι' αυτό περιποιούνταν και τον ασθενή.

Τότε και οι δυο μαζί είδαν τον Άββα Γαβριήλ να βρίσκεται σε έκσταση — να είναι εκτός εαυτού— να έχει τα βλέμματα στραμμένα προς τα επάνω, στην οροφή του δωματίου και να λέγει: «Λουλούδια, πολλά λουλούδια, α! Τι ωραία πού είναι στον Παράδεισο! ο Παράδεισος αχ! είναι άξια ή ψυχή να απολαύσει αυτά τα ωραία αγαθά;!

Ο Γέρο - Νήφων κι ο Πάτερ Δανιήλ έμειναν κι αυτοί με την ανάσα κομμένη, άκουγαν αυτά και περίμεναν να συνέλθει, ο Π. Γαβριήλ, υστέρρα από λίγο συνήλθε και έλαμπε από χαρά. Όταν τον ρώτησαν οι Πατέρες, Τι

ήταν αυτά που έλεγες Π. Γαβριήλ; Τι έβλεπες; Αυτός τους είπε: «— "Α! Δεν ήταν τίποτα πατέρες μου και αδελφοί μου, έκαμα αχ και έλεγα για τις πολλές μου αμαρτίες. Είμαι καλά και δε θέλω τίποτα. Έτσι τους είπε, γιατί δεν ήθελε να είναι κανείς εκεί την ώρα που θα πέθαινε. Το θάνατο τον περίμενε με πολλή χαρά και λαχτάρα, όπως μου είπαν οι Πατέρες.

Τότε ο Πάτερ Νήφων πήγε για λίγο στην κουζίνα, επειδή ήταν μάγειρας και να φροντίσει για το προζύμι, κι ο Πατήρ Δανιήλ πήγε στην Ακολουθία του Όρθρου.

Δεν πέρασαν ούτε 10' λεπτά της ώρας κι αφού τακτοποίησε τα πράγματα εκεί, ο Π. Νήφων γύρισε και πάλι κοντά στον ασθενή, αλλά τη φορά αυτή βρήκε τον αββά Γαβριήλ να έχει τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος το δεξι πάνω στο αριστερό, τα μάτια κλειστά, σαν να κοιμάται, και να έχει παραδώσει το πνεύμα —τη μακαρία του ψυχή— στα χέρια του Πανάγαθου Θεού, με την ειρήνη και γαλήνη απλωμένη στο πρόσωπο του. Ξεψύχησε και πέταξε σαν πουλάκι στους ουρανούς, την παραμονή των Αρχαγγέλων το σωτήριο έτος 1963.

Τον υπεδέχθηκαν στα ουράνια Σκηνώματα οι άγιοι Άγγελοι και οι Όσιοι αγιορείτες Πατέρες, προς δόξαν Θεού.

Ο ΧΗΜΙΚΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΓΙΑΣ

Όταν με το Γέροντα μου είμαστε στα Κελιά της Κερασιάς, ως το 1942, γνωριστήκαμε με τον μακαρίτη Γέροντα Γεράσιμο Μοναχό τον Μενάγια, Κεφαλληνία την καταγωγή, ό οποίος μας διηγήθηκε το αξιοπερίεργο και σπουδαίο γεγονός.

Όταν οι γονείς του, πλούσιοι και ευκατάστατοι Κεφαλλήνες, τον στείλανε να σπουδάσει στη Γερμανία χημικός, από νέος ήταν πολύ ευλαβής και διακρίνονταν για την ευσέβεια του, αλλά δεν έπαυε κι αυτός να έχει τις διάφορες νεανικές επιθυμίες και αδυναμίες της εποχής του.

Σαν φοιτητής, στο δωμάτιο που έμενε, κάθε βράδυ έκανε την προσευχή του, διάβαζε Απόδειπνο, πως είχε διδαχθεί από τους ευσεβείς γονείς του. Μετά άρχιζε τη μελέτη των διαφόρων μαθημάτων της επιστήμης του. Με την πάροδο του χρόνου, καταλάβαινε, πριν να ανάψουν τα ηλεκτρικά φώτα, να φωτίζεται το δωμάτιο του με ένα παράξενο φως. Στην αρχή λίγο

και με τον καιρό γίνονταν τόσο πολύ, πού δε χρειάζονταν να ανάψει άλλο φως.

Στην αρχή δεν έδωσε σημασία στο φαινόμενο αυτό, αλλά, όπως ο ίδιος μας έλεγε, άρχισε να πιστεύει, πώς αυτός διαφέρει από τους άλλους νέους της εποχής του, τόσο πού λίγο, λίγο αραιώνει τις συναναστροφές τους και έτσι σίγα - σιγά, απομακρύνθηκε από κάθε φίλο και γνωστό.

Σημείωσε μεγάλη πρόοδο στην επιστήμη του, αρίστευε σε όλα τα μαθήματα και έγινε ένας από τους καλύτερους χημικούς της εποχής του. Άμα πήρε το πτυχίο του, προσλήφθηκε αμέσως σε χημικός και διορίστηκε διευθυντής στα εργοστάσια του Μπενάκη, στο Κάιρο της Αιγύπτου.

Το περίεργο εκείνο φως τον ακολούθησε και στο Κάιρο. Εκεί τον κυριεύσε ή ιδέα του εγωισμού και της υπερηφάνειας κι πίστευε ότι αυτός είναι και κανένας άλλος ανώτερος του δεν υπάρχει. Έγινα, μας είπε, δύστροπος, τόσο πού δε δεχόμουν από κανένα κουβέντα και άρχισα να συναναστρέφομαι τους Πνευματιστές. Τελικά δαιμονίστηκε και υπέφερε πολύ από το δαιμόνιο πού τον τυραννούσε.

Από το εργοστάσιο δεν τον άφηναν να παραιτηθεί, γιατί ήταν αγαπητός και απαραίτητος. Ο πνευματικός του όμως, του σύστησε ότι πρέπει να φύγει αμέσως και να πάει στο Άγιο Όρος.

Πήγε στη Μονή του Αγίου Παύλου, πού είχε συμπολίτες, οι όποιοι τον δέχθηκαν με χαρά και προθυμοποιήθηκαν να τον βοηθήσουν. Αφού προχώρησε πολύ ή ασθένειά του, τον έστειλαν, με ένα αδελφό της Μονής, στο Γέροντα Καλλίνικο στα Κατουνάκια, ό οποίος όπως είπαμε είχε φήμη, πώς έχει το χάρισμα από το θεό να βγάζει δαιμόνια και γενικά φημίζονταν για τις αρετές του.

Ο Γέρο - Καλλίνικος, πρακτικός Μοναχός, ταπεινός, απλός, στο ήθος άπλαστος και στους τρόπους άκακος, στην αρχή απέφευγε να τον δεχθεί, προφασιζόμενος και λέγοντας πώς είναι πολύ αμαρτωλός και ανάξιος για ένα τέτοιο επιχείρημα, αλλά για την υπακοή, στους Πατέρες της Μονής του Αγίου Παύλου, τον δέχθηκε και τον έβαλε σε ένα δωμάτιο επί έξι μήνες να ακολουθεί τη σειρά, τις προσευχές και ιερές Ακολουθίες, στα κομβοσχοίνια και τις μετάνοιες, με τους άλλους πατέρες της συνοδείας του, από τους αδελφούς της οποίας, βρίσκεται ακόμη εν τη ζωή ό Γέρον Χριστόδουλος ηλικίας περίπου 80 ετών.

Μετά τους έξι μήνες, ό Γέρο - Καλλίνικος, τον έντυσε τα ράσα, όπως

επιθυμούσε, τον έκειρε Μοναχό και του έδωκε το όνομα Γεράσιμο, αντί του πρώτου ονόματος που ήταν Σπυρίδων και τότε του είπε: «Αδελφέ, τώρα θα κάνομε μαζί έναν αγώνα, σαράντα ήμερες και σαράντα νύχτες, θα κάνομε αδιάκοπη προσευχή, θα παρακαλέσομε τον Κύριο ημών Ιησούν Χριστόν, την Παναγία Αυτού Μητέρα να μεσιτεύσει στον Υιόν της και Θεόν, τον Τίμιο Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη, τον άγιο Γεράσιμο και όλους τους Αγίους, να πρεσβεύσουν και αυτοί στο Δεσπότη Χριστό, να κάμει το έλεος Του και να σε απαλλάξει από την τυραννία του Σατανά.

Θα εξομολογηθείς καθαρά και ειλικρινά στον πνευματικό και θα εξευτελίζεις τον εαυτό σου ενώπιον Θεού και ανθρώπων, θα θεωρείς τον εαυτό σου σαν το χειρότερο άνθρωπο, θα έχεις όλους τους άλλους ανθρώπους καλύτερους σου και να το πιστεύεις αυτό μετά πεποιθήσεως μεγάλης.

Επί σαράντα ήμερες δε βάλαμε, μας είπε, ό Π. Γεράσιμος μπουκιά στο στόμα μας, παρά μόνον κάθε δυο μέρες πού κάναμε λειτουργίες, τρώγαμε μόνον αντίδωρο και πίναμε αγιασμό.

Στο διάστημα αυτό, μας είπε, με πείραξε τόσο πολύ ό Σατανάς, πού πέντε φορές δοκίμασα να φύγω από το ησυχαστήριο, άλλα με προλάβαινε ή συνοδεία του Γέροντα Καλλίνικου και με γύριζε πίσω.

Την Τεσσαρακοστή ήμερα αισθάνθηκα ένα μεγάλο φούσκωμα και βάρος ασήκωτο στην κοιλιά μου, μου έρχονταν να κάνω εμετό, αλλά δεν μπορούσα. Μετά τον Εσπερινό, όταν ό Γέρο - Καλλίνικος είπε τον ύμνον «Φως ίλαρόν, αγίας δόξης, αθανάτου Πατρός ουρανού αγίου Μάκαρος, Ιησού Χριστέ, ελθόντες επί την ηλίου δύσιν, ιδόντες φως εσπερινών, υμνούμεν Πατέρα, Υιόν και άγιον Πνεύμα Θεόν. Άξιον σε εν πάσι καιροίς υμνείσθαι φωναίς οσίαις, Υιέ Θεού, ζωήν ό διδούς, διό, ό κόσμος σε δοξάζει», τον ύμνον αυτόν ό Γέρο - Καλλίνικος έψαλλε με πολλή κατάνυξη και δάκρυα, κι όταν έφτασε στο μέσον του ύμνου, πού λέγει «υμνούμεν Πατέρα, Υιόν και αγιον Πνεύμα Θεόν...», μου ήρθε και πάλι να κάμω εμετό, και τότε είδα να βγαίνει από το στόμα μου ένα πράγμα σαν Αλεπού, βγήκε και άφησε πολλή βρώμα και δυσωδία, αμέσως επέσα κάτω, ήρθαν οι αδελφοί με σήκωσαν και αλάφρωσα λίγο, όταν τελείωσε σχεδόν ό Εσπερινός και είπε ό Γέρο - Καλλίνικος τον ύμνον «Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα...» τότε λευτερώθηκα τελείως και αισθανόμουνα τον εαυτό μου σαν πουλάκι έλαφρόν. Καθάρισε ό νους μου, έφυγαν οι ζάλες, και οι διαρκείς πονοκέφαλοι πού είχα και από τότε οριστικά

ελευθερώθηκα από το φοβερό δαιμόνιο πού με τυραννούσε τόσο. Δεν φοβόμουν πλέον να μείνω μόνος μου.

Μετά άπ' αυτό, ό Γέρο - Καλλίνικος έδωκε ρητή εντολή στον. Γεράσιμο, όσο βρίσκεται στη ζωή να μην αναφέρει σε κανέναν το θαύμα πού ό Θεός έκαμε σ' αυτόν και τον ελευθέρωσε από το δαιμόνιο.

Με την ευλογία του Γέροντα Καλλίνικου, Αφού αποθεραπεύτηκε έφυγε και πήγε στη Σκήτη του Αγίου Βασιλείου. Εκεί έμεινε, ό Πάτερ Γεράσιμος, μέχρι τα χρόνια της Κατοχής, των Γερμανών, οπότε δημιουργήθηκαν πολλές και μεγάλες δυσκολίες στη ζωή, αλλά και ό κίνδυνος ακόμη στην ερημιά ήταν μεγάλος, οπότε το 1944, τον πήραν οί αδελφοί, στη Μονή του Αγίου Παύλου. Εκεί έζησε βίο ενάρετο και σε βαρύ γήρας, παρέδωκε την ψυχή του, στο Κύριο ημών Ιησούν Χριστόν.

Ό Γέρο - Καλλίνικος, για το Άγιον Όρος αποτελούσε μια ξεχωριστή μορφή, με τις αρετές και τα χαρίσματα πού ήταν πλουτισμένος από τον Πανάγαθο Θεό, σαν αντιμισθία της μεγάλης Πίστεως και αγάπης πού είχε στο Θεό, αλλά με την αυταπάρνηση και την υψοποιό ταπείνωση έλαμπε σαν πύρινος στύλος, ό όποιος καιτοι βρίσκονταν στη μεγάλη ερημική χαράδρα των κάτω Κατουνακίων, ή λάμψη του έφτανε στο ύψος του ουρανομήκη Άθωνα.

Την αρετή του ξετίμησαν εξέχοντα πρόσωπα, βασιλικά, στρατιωτικά και πολιτικά, τα οποία κατά καιρούς τον επισκέπτονταν και έφυγαν ενθουσιασμένα από τη σοφία και το άρωμα της αρετής πού αλύπητα σκορπούσε σ' όλους τους γύρω και πλησίον του. Ό Ρώσος ασκητής, από τα Καρούλια, παπα - Παρθένιος, πρώην στρατηγός του Τσαρικού στρατού και ό επίσης Καρουλιώτης Ιερομόναχος Θεοδόσιος, πρώην Πρύτανης του Ρωσικού Πανεπιστημίου της Μόσχας τον επισκέπτονταν και τακτικά τον συμβουλευόνταν για να τους καθοδηγεί στην πνευματική ζωή και στη νοερά προσευχή.

Ή επίδραση του στον επιφανή νεοέλληνα λογοτέχνη Αλέξανδρο Μωραϊτίδη ήταν τόση, πού όταν ό Βασιλιάς Κωνσταντίνος ό Α' καταγοητευμένος από τα θαυμάσια λογοτεχνικά του έργα ηθέλησε να τον παρασημοφορήσει, ό λογοτέχνης Μωραϊτίδης, μέσω του μαθητού και υποτακτικού του Γέροντα Καλλίνικου, πατρός Γερασίμου Μενάγια, ζήτησε τη γνώμη του Γέρο - Καλλίνικου για να δεχθεί ή όχι το προσφερόμενο παράσημο από τον Βασιλέα, και όταν έλαβε καταφατική απάντηση τότε και μόνον το δέχθηκε.

Ο Γέρο - Καλλίνικος, είχε μάθει πολύ καλά τη Ρωσική γλώσσα και τούτο βοηθούσε πολύ τους αδελφούς Ρώσους, οι όποιοι κατά χιλιάδες τον επισκέπτονταν, για αυτό και ο Ρώσος καθηγητής της θεολογίας, στην Ακαδημία του Αγίου Σεργίου, όταν το 1912 με 13 επισκέφθηκε το Άγιο Όρος και παρέμεινε σ' αυτό περίπου έξι μήνες, κι όταν επέστρεψε δημοσίευε στο Ρωσικό περιοδικό «ό χριστιανός» πολλά, μεταξύ των οποίων, έγραφε και για τον Γέροντα Καλλίνικο; «... Εγνώρισε και ένα θαυμάσιο Γέροντα τον λεγόμενο Καλλίνικο Μοναχό, πού κατά τρόπο θαυμαστό συνενώνει πνευματική εμπειρία και περίσκεψη με σπάνια αγάπη και προσήνεια προς τους Μοναχούς και όλους τους ανθρώπους. Τον πνευματικό του πλούτο, με πολλή δαψίλεια τον σκορπίζει και προς τους Ρώσους Μοναχούς, πού του ζητούν λόγους διδασκαλίας, συμβουλής και παρακλήσεως».

Όλοι ανεξαιρέτως όσοι τον επισκέπτονταν έφευγαν με την εντύπωση πώς είδαν ένα πνευματοφόρο Μοναχό, που ή χάρις του Θεού τον έχει επισκιάσει και επαναπαύεται σ' αυτόν. Όλοι ομολογούν πώς είναι μια μορφή οσιακή, επιβλητική και αγία, πραγματικός ασκητής, της έρημου πολίτης ουράνιος άνθρωπος και επίγειος Άγγελος.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ ΣΤΑ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΑ

Στο Άγιο Όρος, από το δέκατο τρίτο και δέκατο τέταρτο αιώνα, καλλιεργήθηκε και αναπτύχθηκε ή νηπτική προσευχή, σ' όλη την περιοχή, Ιδιαίτερα δε ξεκίνησε από τη Σκήτη της Γλωσσίας, εκεί πού σήμερα είναι ή περιφέρεια της Προβάτας, στη Βίγλα, στα Καυσοκαλύβια, στα Κατουνάκια, στη Μικρή και μεγάλη Αγιάνα, στη Σκήτη του Αγίου Βασιλείου και σε διαφορά άλλα μέρη.

Στη Σκήτη της Γλωσσίας και στη Βίγλα, τη νηπτική ή νοερά προσευχή, δίδαξαν ό άγιος Γρηγόριος ό Σιναΐτης, οι αδελφοί Ξανθόπουλοι Ιγνάτιος και Κάλλιστος και πολλοί άλλοι πατέρες αγιορείτες, οι εκείνων μαθητές και διάδοχοι.

Στη Βίγλα ό Γέρων Κορνήλιος, ό οποίος έγραψε και μέθοδο νηπτικής θεωρίας και πρακτικής εξασκήσεως, για τη νοερά και καρδιακή προσευχή.

Στα Κατουνάκια, πολλοί ήσαν πού είχαν το χάρισμα αυτής της προσευχής, αλλά μέχρι των ημερών μας, έφτασε ή φήμη της μεγάλης αρετής και πνευματικής διακρίσεως δύο από τους πλέον σπουδαίους εργάτες του είδους αυτού:

Α' Τον προαναφερθέντα θεωρητικό και σοφό Γέροντα των Δανιηλαίων Δανιήλ και

Β' Τον ησυχαστικώτατο Γέροντα Καλλίνικο, ό οποίος επί 55 και πλέον χρόνια αγωνίστηκε, στην ερημική Καλύβη του «Αγίου Γερασίμου του Νέου», στα λεγόμενα κάτω Κατουνάκια.

Ό Γέρων Καλλίνικος, καθώς μας διηγήθηκαν οι Γεροντάδες μας και οι εκείνου διάδοχοι: Ό ευλαβέστατος Γέρων Χριστόδουλος και ό υποτακτικός του πάτερ Καλλίνικος ό νέος, πού βρίσκονται ακόμη αγωνιζόμενοι στην ησυχαστική Καλύβα του «Αγίου Γερασίμου» και οι όποιοι έζησαν από πολύ κοντά τον άγιο αυτόν ησυχαστή και νηπτικό πατέρα. Αυτός, μας είπαν, ήταν μια μεγάλη ασκητική μορφή, πού αφοσιώθηκε κυριολεκτικά στη νηπτική προσευχή και έγινε για πολλά χρόνια έγκλειστος.

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1853, από γονείς ευσεβείς και ενάρετους. Από νέος είχε τάσι και διάθεση για μοναστική ζωή και ησυχασμό. Έτσι αφού έμαθε τα πρώτα γράμματα και για την εποχή εκείνη μορφώθηκε αρκετά, γεννήθηκε μέσα του ή επιθυμία να φύγει και να απομακρυνθεί από τον κόσμο και ξεδηλώθηκε έντονα, ό πόθος του να γίνει Μοναχός.

Χρόνια παιδεύονταν με την ιδέα αυτή, όπου μια μέρα, ό Κώστας Θειάσπρης, αυτό ήταν το κοσμικό του όνομα, πληροφορήθηκε και έμαθε, με ποιο τρόπο μπορεί να μεταβεί στο Άγιο Όρος.

Τελικά, σε ηλικία περίπου 22 ετών, με καϊκι πού μετέφερε ξυλεία, έφυγε από τον Πειραιά κι έφτασε στο Άγιο Όρος. Μόλις βγήκε στη Δάφνη, πληροφορήθηκε ότι στα μέρη της Αγιάνας και την έρημο των Κατουνακίων υπάρχουν μεγάλοι ασκητές και ερημίτες. Έφυγε αμέσως και πήγε στη Σκήτη της Αγίας Αννης. Εκεί έμαθε πώς στα Κατουνάκια υπάρχουν πολλοί ενάρετοι, ησυχαστές. Πήγε στα Κατουνάκια, ζήτησε και βρήκε τον Γέροντα Παπα-Δανιήλ, ό οποίος πράγματι ήταν ένα ευλαβέστατο γεροντάκι, πού είχε κτίσει την Καλύβα και το εκκλησάκι του «Αγίου Γερασίμου του Νέου», στα Κάτω Κατουνάκια.

Ό Γέροντας του ησυχαστηρίου αυτού Παπα - Δανιήλ, στην αρχή δεν ήθελε να τον κρατήσει και πρόβαλλε αντιρρήσεις στον ενθουσιώδη αυτόν νέο, προς τον όποιον είπε: «— Παιδί μου, εδώ ή ζωή είναι πολύ σκληρή και

απαράκλητη. Εδώ τρώμε μια φορά την ημέρα και κείνο ξεροφαγία. Κάθε Σαββατοκύριακο και τις μεγάλες εορτές βάζουμε λίγο λαδάκι. Νερό δεν υπάρχει τρεχούμενο, με μεγάλη οικονομία περνάμε με βρόχινο νερό πού το μαζεύουμε στις στέρνες. Φρούτα και κηπουρικά είδη δεν υπάρχουν. Εσύ είσαι νέος και καλομαθημένος από την Αθήνα, πού βρίσκονται όλα τα αγαθά, γι' αυτό εμείς δεν μπορούμε εδώ να σε βαστήξομε. Αν θέλεις να γίνεις Μοναχός, πήγαινε σε κανένα από τα Κοινόβια Μοναστήρια, πού έχουν άφθονα νερά τρεχούμενα, έχουν ωραίους κήπους μ' όλα τα αγαθά, εδώ είσαι πολύ νέος και δε θα αντέξεις.

Ο Κώστας, σ' όλες αυτές τις αντιρρήσεις του Γέροντος Παπα - Δανιήλ, με παρακλητικό τρόπο απάντησε και είπε: «Σεβαστέ Γέροντα, εδώ δεν ήρθα να βρω αγαθά και αναπαύσεις, μελέτησα καλά τη ζωή πού κάνετε και με τη βοήθεια του Θεού και τις ευχές σας, απεφάσισα να μείνω εδώ κοντά σας και παρακαλώ να με δεχθείτε και να με δοκιμάσετε κι αν δεν κάνω υπομονή σ' ό,τι μου αναθέσετε, τότε με διώχνετε».

Ο Γέροντας Παπα - Δανιήλ, στην επιμονή και τις παρακλήσεις,, του Κώστα, κάμφθηκε και υπό δοκιμήν τον κράτησε κοντά στην άλλη συνοδεία πού είχε. Ύστερα από σκληρή δοκιμασία τον έκλεισε Μοναχό και τον ονόμασε Καλλίνικο.

Ο Μοναχός Καλλίνικος, έδειξε τόση προθυμία στην υπακοή, στην τέλεια αυταπάρηση και γενικά σ' όλα τα διακονήματα πού τον ανέθεταν, πού προβληματίσε τον Γέροντα του κι όλη τη συνοδεία, διότι ήταν περισσότερο εγκρατής από όλους τους άλλους και σε λίγο χρονικό διάστημα πολλά και μεγάλα χαρίσματα έλαβε. Ήταν ταπεινός, λιγόλογος και από πολύ νέος δόθηκε, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του στην καρδιακή νοερά προσευχή.

Το 1884 κοιμήθηκε, ο Γέροντας του Παπα - Δανιήλ και τότε επιδόθηκε περισσότερο στην πνευματική θεωρία και τη νοερά προσευχή. Έμεινε όμως πιστός στις αρχές που παραδόθηκε από τον Γέροντα του.

Πέντε χρόνια μετά το θάνατο του γέροντα του, πήγαν και κάθισαν κοντά του δυο υποτακτικοί ο Νεόφυτος και ο Δανιήλ, ο νεώτερος, ο οποίος έγινε Ιερομόναχος και τότε πλέον ο Γέρο - Καλλίνικος έλαβε τη μεγάλη απόφαση να γίνει έγκλειστος. Τούτο τον βοήθησε να απαλλαγεί από τις πολλές φροντίδες και ενοχλήσεις πού είχε από τους διάφορους Μοναχούς και ευλαβείς προσκυνητές, και επιδόθηκε πιο πολύ στην εργασία της νοεράς προσευχής. Μετά προσετέθη στη συνοδεία του και ο νυν ευλαβέστατος Γέροντας Χριστόδουλος Μοναχός.

Ο Γέρων Καλλίνικος, τόσο πολύ προχώρησε στην αρετή, έγινε περίφημος, και από την υπερβολική ταπείνωση πού τον διέκρινε, απέκτησε το χάρισμα της διακρίσεως των λογισμών και μ' αυτό ειρήνευε τους πάντας, όσοι τον επισκέφτηκαν και τον γνώρισαν, έφευγαν ενθουσιασμένοι και πληροφορημένοι από τις σοφές συμβουλές του. Επί πλέον φημίζονταν πώς είχε λάβει από το Θεό το χάρισμα να βγάζει και τα δαιμόνια ακόμη.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ - ΜΙΚΡΗ ΑΓΙΑ ANNA

Εκεί στη Σκήτη της Μικρής Αγίας Αννης, περί τα τέλη του 15ου αιώνα, ζήσανε δυο μεγάλοι φωστήρες και πνευματικοί Πατέρες, Ο άγιος Διονύσιος «ό Ρήτωρ» και ό υποτακτικός του άγιος Μητροφάνης ο πνευματικός.

α) Ο άγιος Διονύσιος ήταν ιερομόναχος, ρήτωρ, διδάσκαλος και πνευματικός από την ιερά Μονή του Στουδίου προερχόμενος, δεν έχουμε πολλά στοιχεία για την καταγωγή του, ούτε γνωρίζομε πότε ήρθε στο Άγιο Όρος, μόνο ξέραμε πώς ήταν νηπτικός Πατήρ, πλήρης χάριτος Θεού, ποδηγέτης του ασκητισμού, διότι είναι σχεδόν οι πρώτοι με τον υποτακτικό του πού κατοίκησαν στην περιοχή αυτή της Μικρής Αγιάνας και ότι εκοιμήθη το έτος 1606, που όμως εκοιμήθη, μας είναι άγνωστο.

β) Ο άγιος Μητροφάνης ήταν, όπως είπαμε, ενάρετος απλός και σοφός πνευματικός και επειδή στα ζοφερά χρόνια της Τουρκοκρατίας, οί χριστιανοί σ' όλη την Ελλάδα υπέφεραν πολλά δεινά, από την περιφέρεια της Χαλκιδικής, κατά καιρούς οί προύχοντες, ζητούσαν από τον «Πρώτο» του Αγίου Όρους να τους στείλουν ένα δυνατό, ενάρετο και διακριτικό πνευματικό εξομολόγο, για να βοηθήσει τους δοκιμαζόμενους χριστιανούς.

Ο «Πρώτος» του Αγίου Όρους, πιεζόμενος συχνά από όλα σχεδόν τα χωριά της Χαλκιδικής, και μη γνωρίζων τι να κάμει, ζήτησε τη γνώμη και συμβουλή για την προκειμένη περίπτωση του αγίου Διονυσίου του Ρήτορα, ό όποιος ασκήτευε στο σπήλαιο του, στην έρημο του Άθωνα και του οποίου ή ασκητική μορφή και φήμη αγίου ήταν διάχυτη σ' όλο το Άγιο Όρος.

Ο άγιος Διονύσιος, επειδή γνώριζε την πνευματική δύναμη, κατάρτιση και διακριτικότητα του μαθητού και συνασκητού του, αγίου Μητροφάνη, υπέδειξε στον «Πρώτο» του Όρους, σαν πιο κατάλληλο, για τη διακονία

αυτή, να στείλει τον άγιο Μητροφάνη, ό όποιος με προθυμία δέχτηκε και με τη χάρη και θεία δύναμη πού ήταν προικισμένος, από τον Πανάγαθο Θεό, πρόσφερε πολύτιμες υπηρεσίες και βοήθησε πολύ τους χριστιανούς σ' ολόκληρη τη Χαλκιδική.

Κέντρο της παραμονής του, είχε τον Ισβορο, πού σήμερα λέγεται Στρατώνι, και το ονομάζει ο άγιος Μητροφάνης «Χωράν μεγάλην».

Κατά το διάστημα της ιεράς αυτής αποστολής και ευαγγελικής περιοδείας του, «ενήργησε ό Θεός» πολλά σημεία και θαύματα.

Ένα άπ' αυτά είναι και ή φοβερή οπτασία, ενός ευλαβούς χωρικού Εκεί Δημητρίου, την οποία ό ίδιος έγγραψε στην καθαρεύουσα, κατόπιν εντολής και προτροπής, του Γέροντος του αγίου Διονυσίου. Εδώ όμως, για να γίνει περισσότερο καταληπτή, αποδίδεται σε ελεύθερο νόημα, περιληπτικά στην καθομιλούμενη γλώσσα:

«Στην κωμόπολη Ισβορο, κοντά στα σημερινά Μεταλλεία του Μποδοσάκη, το έτος 1520 ζούσε ευσεβής χριστιανός, με το όνομα Δημήτριος, ό όποιος εργάζονταν στα Μεταλλεία, για να συντηρεί την οικογένειά του.

Από τα μέλη της οικογένειας του, είχε απομείνει, ή γυναίκα του και ένα αγοράκι, πού στα δώδεκα του χρόνια πέθανε κι αυτό, όπως κι άλλα τρία πού του είχαν πεθάνει πρωτύτερα.

Το αγοράκι αυτό, σαν μονάκριβο πού τους είχε μείνει, επειδή ήταν πολύ φρόνιμο, συνετό και υπάκουο, το αγαπούσαν πολύ, ό πατέρας και ή μητέρα του. Άλλα ό Πανάγαθος Θεός, που έχει την εξουσία της ζωής και του θανάτου, τα κρίματα του Όποιου είναι ανεξιχνίαστη άβυσσος, θέλησε να πάρει πρόωρα την ψυχή του, έπεσε βαρεία άρρωστο και σε δεκαπέντε μέρες πέθανε.

Τούτο λύπησε πολύ τους γονείς του παιδιού, πού έκλαιγαν απαρηγόρητα, περισσότερο δε ό πατέρας του Δημήτριος, ό όποιος από την πολλή θλίψη έπεσε στο κρεβάτι άρρωστος και δεν ήθελε ούτε να φάει ούτε να πιει τίποτε επί δεκαπέντε μέρες.

Στην κατάσταση αυτή βρισκόμενος, ό Δημήτριος, τη δέκατη πέμπτη μέρα λιποθύμησε και φαινόταν σαν να πέθανε. Τότε ή γυναίκα του και ή πεθερά του, πού βρίσκονταν κι αυτή στο σπίτι τους άρχισαν τους θρήνους, οδυρμούς και αναστεναγμούς τόσο, πού μαζεύτηκαν όλοι οι γείτονες και συγγενείς τους κι έκλαιγαν κι αυτοί απαρηγόρητα το θάνατο του Δημήτρη, και κατά τη συνήθεια του κόσμου, άρχισαν να ετοιμάζουν τα κόλλυβα, σαβανώματα, θυμιάματα, κεριά και ό τι άλλο θεωρείται απαραίτητο για την κηδεία και την ταφή. Εκεί όμως, πού κατά την τάξη τον άλλαζαν, παρατήρησαν, πώς τα μεν άκρα — χέρια και πόδια — και όλο το κορμί ήταν νεκρωμένα και κρύα, κοντά δε στο στέρνο και την καρδιά

ήταν ακόμη ζεστός και ό σφυγμός διετηρείτο πολύ αραιός κι αδύνατος, πλην όμως δεν είχε σταματήσει τελείως και γι' αυτό αποφάσισαν να μην τον θάψουν, αν δεν νεκρωθεί όλο το σώμα.

Πέρασαν πολλές ώρες, ήρθαν τα μεσάνυχτα και ή κατάσταση του Δημήτρη εξακολουθούσε να παραμένει ή ίδια. Τότε όλοι νύσταξαν κι αποσύρθηκαν λίγο ν' αναπαυθούν.

Το πρωί της επόμενης ημέρας, ό Δημήτρης, αναστέναξε βαθιά κι ανασηκώθηκε στο κρεβάτι. Εκείνοι πού τον παράστεκαν, βεβαρημένοι από τη νύστα, σαν άκουσαν τον αναστεναγμό ξύπνησαν και είδαν το Δημήτρη να ζωντανεύει, θαύμασαν κι χάρηκαν όλοι τους και πιο πολύ ή γυναίκα και ή πεθερά του, οι όποιες τον ρώταγαν να τους ειπεί τι του συνέβη.

Ό Δημήτρης καθιστός στο κρεβάτι, έβαλε το χέρι στο μέτωπο του κι έβλεπε κάτω, ήταν πολύ σκεφτικός, φαινόταν αφηρημένος και τρεις μέρες δεν έτρωγε, δεν έπινε και δε μίλαγε σε κανέναν.

Ή γυναίκα του, είδε από το σπίτι έξω στο δρόμο παιδιά, συνομήλικα με το δικό της, να παίζουν, θυμήθηκε το παιδί της κι άρχισε να κλαίει απαρηγόρητα και να χύνει πικρά δάκρυα. Τότε ό Δημήτρης, σαν είδε τη γυναίκα του να κλαίει, έλυσε τη σιωπή του και της είπε: «Γιατί κλαις και κόπτεσαι γυναίκα μου χωρίς να ξέρεις τι κάνεις και τι λες; Το παιδί μας δεν πέθανε όπως νομίζαμε πριν, ούτε αφανίστηκε ούτε σάπισε στον τάφο, αλλά ζει και είναι σε τόπο λαμπρό, φωτεινό, ψηλό και ωραίο, σε φως πού δε λέγεται, δε μοιάζει ούτε παριστάνεται με τα φώτα του κόσμου τούτου. Μακάρι ν' αξιωθούμε να πάμε κι εμείς στο μέρος εκείνο πού είναι τα παιδιά μας, να ζούμε κι εμείς τη μακαριά εκείνη ζωή, στην οποία δεν υπάρχει θλίψη, πόνος και αναστεναγμός, αλλά είναι φως το αιώνιο και ζωή χωρίς αρχή και τέλος – ατελεύτητη.

Ή γυναίκα του, από τη πολλή θλίψη, δεν έδωσε προσοχή στα λόγια αυτά του συζύγου της, αλλά ή γριά μάνα της, σαν άκουσε τα λόγια αυτά, ρώτησε το γαμπρό της λέγουσα: «Παιδί μου, Δημήτρη, πώς γνωρίζεις ότι ζει το παιδί σου και βρίσκεται στη μακαρία, όπως λες, ζωή;» Κι ό Δημήτρης, στην πεθερά του, είπε: «Είδα εγώ με τα μάτια μου σε ποιο χαρούμενο και φωτεινό τόπο βρίσκονται τα παιδιά μας!» «Πες μου, Δημήτρη, σε παρακαλώ, εξακολούθησε να λέγει με αγωνία ή γριά, εκείνα που είδες και άκουσες και μη μας κρύψεις τίποτα».

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΗΝ ΟΠΤΑΣΙΑ

«Όταν κοιμόμουν στο κρεβάτι άρρωστος, σε μια στιγμή, βλέπω μπροστά μου ένα λαμπροφωρεμένο άντρα, πού έμοιαζε με αστραπή, το κάλλος και ή ομορφιά του είναι απερίγραπτη. Τα φορέματα του χρυσοϋφαντα και

ποικιλόχρωμα, ακτινοβολούσαν από λαμπρότητα, θείο φωτισμό και χάρη πού σου φέρνει ουράνια γαλήνη και χαρά.

»από τη στιγμή πού τον είδα, κάθε σκέψη και νόημα, για τα πράγματα της ζωής αυτής, χάθηκαν από το μυαλό μου και τη θύμηση μου, και προσηλώθηκα εξ ολοκλήρου σ' αυτόν.

»Εκεί πού ήμουν αφοσιωμένος στη θεωρία του, μου φάνηκε πώς χωρίστηκα από τα ανθρώπινα και βρέθηκα στην αγκαλιά του, με πήρε και πετάξαμε μαζί στους ουρανούς. Όταν ανεβαίναμε μου φάνηκε πώς περάσαμε επτά κύκλους ουρανών. Οι κύκλοι αυτοί φαίνονταν από κάτω προς τα άνω έως ότου τους περάσαμε όλους.

»Ανεβαίνοντας συναντούσαμε φως με ομίχλη, όταν φτάσαμε ψηλότερα είδα φως λαμπρότερο και γη ωραία και θαυμαστή, ομαλή και καθαρή με φώτα και παντός είδους ανθισμένα δέντρα, των οποίων την ευωδιά και το κάλλος δεν μπορεί ανθρώπινη γλώσσα να διηγηθεί.

»Όταν περάσαμε την ωραία εκείνη γη, βρεθήκαμε μπροστά σε δυο σιδερένιες και καλά σφραγισμένες πόρτες. Στην δεξιά πόρτα φύλαγαν ωραίοι λευκοφόροι νέοι και την αριστερή τη φύλαγαν άνδρες μαύροι με φοβερή όψη. Σαν φτάσαμε μπροστά στις πόρτες εκείνες, ο συνοδός μου Άγγελος, μου είπε σκύψε σύντομα και προσκύνησε, κι εγώ αμέσως έσκυψα και προσκύνησα. Σκυφτός όπως ήμουνα στη γη, άκουσα νάρχεται από μακριά φωνή και να λέγει: «τι έφερες αυτόν εδώ; Δεν σοι ειπόν να φέρεις τούτον, αλλά τον γείτονα του Νικόλαο, αυτός δε, έχει να ζησει ακόμη επί της γης».

»Μετά από τη φωνή αυτή, ο οδηγός μου με σήκωσε κι αμέσως με πήρε και πήγαμε κατά ανατολάς, προχωρήσαμε και βρεθήκαμε σε ανθισμένη και απέραντη πεδιάδα, με πολύ ωραία δέντρα διαφόρων κατηγοριών.

»Στον ίσκιο κάθε δέντρου, κάθονταν κι από ένας άνθρωπος, οί δε άνθρωποι εκείνοι ήταν όλοι μιας ηλικίας, αλλά τα πρόσωπα τους, άλλων ήσαν λαμπρά και ωραία κι ακτινοβολούσαν από χαρά, άλλων τα πρόσωπα ήσαν στυγνά και λίγο μαύρα, και άλλων κατάμαυρα και σκοτεινά, κι ό καθένας άπ' αυτούς είχε φανερά τα σημεία των πράξεων τους, είτε καλά είτε κακά, κι άπ' αυτά φαίνονταν καθαρά σε όλους τα έργα πού κάνανε στη ζωή αυτή, κι γνώριζε ό ένας τον άλλον.

»Όταν διαβαίναμε την ωραία εκείνη πεδιάδα, κοίταζα δεξιά κι αριστερά, είδα πολλούς, πού τους γνώριζα στη ζωή αυτή και οί όποιοι έχουν πεθάνει από πολύν καιρό. Επίσης γνώρισα πολλές γυναίκες. Είδα και μια γνωστή γυναίκα πόρνη, πού από την εξωτερική εμφάνιση διακρινόταν ή ζωή της πού έκανε δω στη γη. Είδα κι άλλους πολλούς κακοποιούς, πού στη ζωή αυτή είχαν καταδικασθεί σε κρεμάλα, κι άλλους πού έκαναν διάφορες αμαρτίες, να έχουν φανερά τα σημεία των κακών πράξεων τους,

όπως διακρίνονταν και τα καλά έργα. Είδα επίσης και πολλούς φίλους και συγγενείς μας να βρίσκονται στον τόπο εκείνον.

»Κει πού βαδίζαμε, με το συνοδό μου Άγγελο, στην ωραία κι ανθοστολισμένη εκείνη πεδιάδα, καθώς παρατηρούσα τα ωραία τοπία, τα δροσερά λιβάδια, τα πανύψηλα δέντρα, κι άλλα ωραία και απερίγραπτα πράγματα, είδα να κάθονται τέσσερα λαμπροφορεμένα παιδάκια πολύ όμορφα πού έλαμπαν σαν τον ήλιο. Στάθηκα και θαύμαζα τα ωραία εκείνα μέρη και κοίταζα αχόρταγα τα όμορφα εκείνα παιδάκια. Ο συνοδός μου Άγγελος τότε μου είπε: «Αδελφέ, γνωρίζεις αυτά τα ωραία παιδάκια; Μήπως ξέρεις τίνος είναι;» Τότε πήγα πιο κοντά, κοίταξα με προσοχή και είδα ότι τα παιδιά εκείνα ήταν τα δικά μας. Είδα τα τρία πού μας είχαν από χρόνια πεθάνει και το τελευταίο δωδεκάχρονο να το έχουν στη μέση. Στον Άγγελο είπα: «Ναι, κύριε μου, πολύ καλά τα γνωρίζω, είναι τα παιδιά τα δικά μου». Η χαρά μου ήταν απερίγραπτη πού γνώρισα και είδα τα παιδιά μας να είναι σε τόση χαρά, δόξα και λαμπρότητα. Παρακάλεσα τον οδηγό μου Άγγελο, να μου επιτρέψει να μείνω κι εγώ Εκεί κοντά στα παιδιά μου για πάντα, να αισθάνομαι τη χαρά τους και να μην τα αποχωριστώ ποτέ! Κι ο Άγγελος μου αποκρίθηκε πώς δεν ήρθε ακόμη ο καιρός για να μείνεις κι εσύ εδώ και με πήρε αμέσως από τον τόπο εκείνον.

»Όταν φεύγαμε, από την ωραία εκείνη πεδιάδα με τα ευώδη άνθη, τον ουράνιο φωτισμό και την αιώνια λαμπρότητα, ρώτησα το συνοδό μου: «Κύριε μου, τούτος ό ωραίος τόπος, είναι ό λεγόμενος Παράδεισος του Θεού ή, ή βασιλεία των ουρανών;» Εκείνος είπε: «Αυτός ό τόπος, ούτε ό Παράδεισος, ούτε ή βασιλεία των ουρανών είναι, αλλά είναι αυτό πού λέγει ή αγία Γραφή, ή γη των «Πραέων» και ό τόπος της αναπαύσεως των ψυχών των δικαίων και ορθοδόξων χριστιανών, τον όποιον ώρισε ό Πανάγαθος Θεός, να αναπαύονται οι ψυχές ως την ήμερα της «Δευτέρας του Χριστού παρουσίας», του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, του Δίκαιου Κριτή, πού θα 'ρθει να κρίνει τον κόσμο και να αποδώσει στον καθένα κατά τις πράξεις και τα έργα πού έχει κάνει. Η δε βασιλεία των ουρανών και τα αιώνια αγαθά, πού θα απολαύσουν οι Δίκαιοι, όπως και τα αιώνια κολαστήρια και οι τιμωρίες πού είναι γι' αυτούς, πού δεν πίστεψαν στο Χριστό και τους αμετανόητους αμαρτωλούς, είναι εκεί πού είδες τις δυο κλεισμένες και σφραγισμένες πόρτες, τη χρυσή και λαμπρή πόρτα, πού οδηγεί στη βασιλεία του Θεού και τη σιδερένια και φλογερή, πού οδηγεί στην Κόλαση, πού είναι φτιαγμένη για τους δαίμονες και τα όργανα τους, πού είναι- όλοι οί κακοί και αμετανόητοι άνθρωποι».

»Τότε ρώτησα τον Άγγελο: «Τώρα, Κύριε μου, ποιοι είναι στη βασιλεία των ουρανών, και ποιοι είναι στην Κόλαση;» Κι εκείνος μου απεκρίθη : «Τώρα κανένας δεν έχει πάει στη Βασιλεία των ουρανών, ούτε στην Κόλαση,

αλλά οί μιν Δίκαιοι απολαμβάνουν μέρος από τα αιώνια αγαθά, στο διορισμένο από το Θεό τόπο και οί αμαρτωλοί πάλι, μέρος από τις τιμωρίες υφίστανται, και όπως είπαμε, οί Δίκαιοι και οί Αμαρτωλοί την τέλεια απολαβή των αιωνίων αγαθών ή των αιωνίων τιμωριών θα πάρουν μετά την Δεύτερη ένδοξη του Κυρίου Παρουσία, πού θα γίνει τότε, ή αιώνια πληρωμή ή, ή αιώνια καταδίκη.

»Οί ψυχές όμως των μεγάλων Αγίων, εξακολούθησε να μου λέγει ό οδηγός μου, από τώρα βρίσκονται σε πολύ ψηλότερο, ωραιότερο και φωτεινότερο τόπο από τούτον εδώ, εκεί πού είναι μεγάλο και πολύ λαμπρότερο φως, από το όποιο φως, έρχονται εδώ οί ακτίνες και λαμπηδόνες, πού φωτίζουν τον τόπο τούτον».

»Όταν είπε αυτά, ό οδηγός μου Άγγελος, ξεκινήσαμε να πάμε κατά το Νοτιά, βγήκαμε από το φωτεινό και λαμπρό εκείνο μέρος και φτάσαμε σε σκοτεινό και καλυμμένο από μούχλα και σαπίλα τόπο, από τον όποιον έβγαινε πολύ βρώμα και δυσωδία. Εκεί είδαμε πολύ πλήθος ανθρώπων, πού είχανε ηλιοκαμένοι και πολύ λυπημένη όψη. Ρώτησα, τι άνθρωποι είναι αυτοί πού βρίσκονται εδώ μέσα; Κι αυτός μου είπε: «Αυτοί πού βλέπεις εδώ, είναι οί Εβραίοι πού δεν πίστεψαν στο Δεσπότη Χριστό».

»Προχωρήσαμε πιο πέρα. Εκεί βρήκαμε πιο σκοτεινό και βρωμερότερο μέρος, είχε μέσα κι αυτό πλήθος πολύ λάου, πού φαίνονταν σαν μικροί ανθρωπίσκοι, σαν μικρά παιδιά και σκουλήκια, πού κυλιόντουσαν μέσα σε λάσπη από κοπριά. Ρώτησα τον οδηγό μου γι' αυτούς και μου είπε, πώς αυτοί είναι οί Τούρκοι και άπιστοι Αγαρηνοί, και όλοι οί αιρετικοί και κακόδοξοι άνθρωποι. Εκεί γνώρισα και πολλούς από τους Αθίγγανους — Γύφτους — πού τους ήξερα από τη ζωή αυτή κι είχανε τα πρόσωπα τους πολύ μελανά.

»Όταν βγήκαμε άπ' εκεί, γυρίσαμε κι άλλους τέτοιους σκοτεινούς και βρωμερούς τόπους, γεμάτους από ανθρώπους κάθε θρησκείας, κάθε αιρέσεως, άθεους, ειδωλολάτρες και λαούς από διάφορα έθνη. Σε ερώτηση μου αν αυτή είναι ή Κόλαση, ό οδηγός μου είπε: Όπως και πρωτύτερα σου είπα αυτά πού είδες, δεν είναι ούτε ή Κόλαση, ούτε ό Παράδεισος, άλλα όλα αυτά είναι προσωρινά μέχρι τη δεύτερη του Χριστού Παρουσία. Πρέπει να ξέρεις και τούτο πως η Κόλαση είναι μια άλλα τα βάσανα και οι τιμωρίες είναι πολλές και διάφορες όπως και η Βασιλεία των ουρανών είναι μια άλλα έχει κι αυτή διαφορά στις κατοικίες και τις απολαύσεις για τους Δικαιους, ανάλογα με τις αρετές και την προσφορά της θυσίας του καθενός στη ζωή τούτη, όπως λέγει κι ό Δεσπότης Χριστός στο ιερό ευαγγέλιο Του: «Εν τη οικία του πατρός μου μοναί πολλαί είσιν» (Ιωάν. ΙΔ' 2).

Εκεί που ο οδηγός μου έλεγε αυτά άκουσα να έρχεται από κάτω βαθιά

τρομακτική και βροντερή, φωνή βρυχωμένου δράκοντα και αγρίου θεριού, και να βγαίνει βρώμα και δυσωδία ανυπόφορη. Από τη φωνή αυτή τραβήχτηκα και τρόμαξα τόσο, πού προσπάθησα να κρυφτώ στην αγκαλιά του φύλακα συνόδου μου και τρέμων από το φόβο μου, τον ρώτησα: «τι φωνή είναι αυτή, Κύριε μου και ή πολλή αυτή βρώμα πούθε έρχεται;» Κα! κείνος μου είπε: «Αυτός πού φωνάζει και βρυχιέται είναι ό παμφάγος Άδης, ό όποιος δέχεται όλους τους άπιστους και περιφρονητές αμαρτωλούς κατ' εξακολούθηση, πού δεν πίστεψαν στο Χριστό και δε μετανοήσαν ποτέ για ό τι κακό έκαναν στη ζωή τους. Όποιος άπ' αυτούς πεθάνει, περνάει από τον Άδη, ό όποιος τους ξερνάει, στους τόπους της καταδίκης πού είδες και δε χορταίνει ποτέ».

»Αμέσως άκουσα άλλη φωνή πούρχονταν από ψηλά και έλεγε : «τι φωνάζεις, τι κλαις και στενοχωριέσαι; Περίμενε λίγο και θα χορτάσεις από ανάξιους ιερείς, αρχιερείς, επίσκοπους και μοναχούς, δόκιμους κα! χριστιανούς αμελείς και περιφρονητές στην καλοσύνη και πρόθυμους για το κακό».

»Και Κει πού ή φοβερή αυτή φωνή σφύριζε ακόμη στα αυτιά μου, βρέθηκα αμέσως στο σπίτι μου, είδα το σώμα μου νεκρό, άσχημο και παγωμένο, δεν ήθελα να μπω μέσα σ' αυτό, αλλά ό οδηγός μου μ' έβαλε με το ζόρι χωρίς να θέλω να μπω μέσα, κι αισθάνθηκα δριμύ πόνο και να σαλεύουν όλα τα νεύρα, οι αρθρώσεις και τα κόκκαλα».

Ή γυναίκα του Δημήτρη και ή πεθερά του, άμα άκουσαν αυτά, έμειναν κατάπληκτες και διηγούμενες αυτά, από στόμα σε στόμα διαδόθηκαν όχι μόνο στον Ισβορο, άλλα και σ' όλη τη Χαλκιδική.

Τούτο έφτασε κα! στα αυτιά του αγίου Μητροφάνη, ό όποιος πήγε στο σπίτι του Δημήτρη, από τον όποιον βεβαιώθηκε για την αλήθεια της θείας αυτής οπτασίας, την οποία ό Δημήτρης επανέλαβε και διηγήθηκε στον Άγιο δυο και τρεις φορές, ακριβώς όπως μας την περιέγραψε ό ίδιος, ό άγιος Μητροφάνης.

Ή οπτασία αύτη του Δημήτρη, βεβαιώθηκε κι από το γεγονός, που ακολούθησε, γιατί όταν άκουσε τη θεία εκείνη φωνή, πού έλεγε στον οδηγό του Άγγελο: «Δεν σοί ειπόν να φέρεις αυτόν, άλλα το γείτονα του Νικόλαο», τούτο πραγματοποιήθηκε, γιατί δυο μέρες μετά την οπτασία, πού είδε ό Δημήτρης, ό γείτονας του Νικόλαος καίτοι ήταν πολύ καλά στην υγεία του, ξάφνου χωρίς νάχει καμιά αρρώστια πέθανε και τις ετοιμασίες πού είχαν για την κηδεία του Δημήτρη, τις χρησιμοποίησαν για την ταφή του Νικόλαου.

Μερικοί αρχιερείς και ιερείς, από φθόνο του διαβόλου, κινήθηκαν να διασύρουν την οπτασία αύτη σαν ψεύτικη, προσπάθησαν να σπείρουν

απιστία και αμφιβολία, με τη δικαιολογία, ότι, ή φωνή πού άκουσε, ό Δημήτρης, άνωθεν να λέγει στον Άδη, ότι θα χορτάσει από αρχιερείς, ιερείς και μοναχούς αμελείς και ράθυμους, προς τις υποχρεώσεις και τα καθήκοντα τους και ότι δεν θα έπρεπε να λέγει γι' αυτούς, αλλά να έλεγε, πώς θα γεμίσει από άπιστους, ασεβείς και αμαρτωλούς, αν ήταν αληθινή!

Ταλαίπωροι άνθρωποι, σ' όποια τάξη κι αν ανήκετε, όποιο βαθμό και αξίωμα φέρετε, γιατί «προφασίζεσθε προφάσεις εν άμαρτίαις»; «Σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι τη καρδία, ίνα τι αγαπάτε ματαιότητα και ζητείτε ψευδός;» «Πώς θέλετε ό καθένας σας να δικαιολογείστε και να κρύβεστε πίσω από το δάκτυλο σας;» Αυτά είπε προς αυτούς,, ό άγιος Μητροφάνης, και επιπροσθέτως έλεγε: «Αδελφοί, εμείς οί κληρικοί, πού ταχθήκαμε να υπηρετούμε τον Κύριο, να γνωρίζουμε καλά, πώς πρέπει να είμαστε τύπος και υπόδειγμα ενάρετης ζωής, να είμαστε φως και οδηγόί στους ανθρώπους, όπως λέγει και ό Κύριος μας: «Υμείς έστε το φως του κόσμου, υμείς έστε το άλας της γης» (Ματθ. Ε' 13, 14) και ως τοιούτοι θα πρέπει σε τέτοιες περιπτώσεις να χύνομαι περισσότερο φως και όχι να συσκοτίζαμε πιο πολύ τα απλά και θεια αυτά πράγματα, πού ό Θεός αποκαλύπτει στους πιστούς, για να διορθωθούμε και να διορθώσουμε και τον κόσμο, πού έχει σκοτάδι και άγνοια μεγάλη, του θείου νόμου και των εντολών του Θεού. Αντί, με τα καλά μας λόγια, με τα καλά μας έργα και την καθαρή πολιτεία της ζωής μας να γινόμαστε το καλό παράδειγμα, να φάνουμε άξιοι εργάτες της κλήσεως μας και καλοί οικονόμοι να μεταδίδομαι τη χάρη, πού από το Θεό μας δόθηκε, εμείς γινόμαστε προσκόμματα του καλού, αιτία σκανδάλου και κακό παράδειγμα, στους πιστούς με την απιστία και την αμφιβολία πού μεταδίδουμε στον πιστό και απλό λαό και με τον τρόπο αυτόν βλάπτουμε τις ψυχές τους, για τις όποιες, ό Χριστός, επάνω στο Σταυρό, θυσιάστηκε και παρέδωκε την ψυχή του «λύτρον αντί πολλών». Αντί να προσπαθούμε με κάθε τρόπο να ωφελήσουμε τον πλησίον μας, εμείς με κάθε τρόπο τον βλάπτουμε, με το να λέμε και να διαδίδουμε πώς οί σπτασίες αυτές και αποκαλύψεις, οί όποιες μας φέρνουν σε αίσθηση, σε φόβο Θεού, σε μετάνοια και επίγνωση του εαυτού μας, να λέμε δεν είναι αληθινές; Δεν είναι πραγματικές; Μήπως γιατί αποκαλύπτουν τα κακά έργα του καθενός; Και φανερώνουν τις τιμωρίες πού μας περιμένουν; Η την δίκαιη αντιμισθία και ανταμοιβή που θα λάβουν από τον Δίκαιο Κριτή εκείνοι πού εργάστηκαν το καλό και την αρετή; Πρέπει να ξέρουμε πώς οποίοι κι αν είναι αυτοί, απλοί άνθρωποι, ή ιερείς, αρχιερείς, Πατριάρχες, Βασιλείς, Στρατηγοί ή Στρατιώτες, όλοι όμοια και δίκαια θα κριθούν, από τον-απροσωπόληπτο Κριτή, το Θεό. Και συνέχισε ό άγιος Μητροφάνης, να διδάσκει και να λέγει στο λαό: «Ας

Ξυπνήσομε, αδελφοί, ας έλθομε στον εαυτό μας όσον είναι ακόμη καιρός, γιατί το κουδούνι του κινδύνου, για τον καθένα μας, κάθε λίγο κτυπάει, δεν ξέρουμε πότε το τέλος και σε μας θα έλθει. Ας προσπαθήσαμε να μιμηθούμε τους καλούς ιερείς, αρχιερείς, μοναχούς και όλους εκείνους τους καλούς χριστιανούς, οί όποιοι εργάζονται το καλό, την αρετή και τη δικαιοσύνη, για να γίνωμεν κι εμείς φώτα σωστικά, παραδείγματα αρετής και καλοσύνης στους πιστούς αδελφούς μας, όπως μας παραγγέλλει ό Κύριος λέγων: «Ούτω λαμψάτω το φως υμών έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως είδωσιν υμών τα καλά έργα και δοξάσωσι τον πατέρα υμών τον εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. Ε' 16) για να λάβουμε κι εμείς τη δίκαιη ανταμοιβή και να ζήσομαι αιώνια με το Θεό στη βασιλεία των ουρανών. Αμήν».

Άγνωστο επίσης σε μας είναι, που κοιμήθηκαν οί άγιοι Πατέρες αυτοί, Διονύσιος ό ρήτωρ και Μητροφάνης και μέχρι σήμερα δε βρέθηκαν τα αγία Λείψανα τους.

Επί των ημερών μας ήτοι το 1956 έτος, ό ευλαβέστατος υμνογράφος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας Γέρον Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, με την επίσης ευλαβέστατη συνοδεία του, με πολλούς κόπους και πόνους, κατόπιν εμφανίσεως και αποκαλύψεως των αγίων αυτών, κατόρθωσε να καθαρίσει το σπήλαιο εντός του οποίου έφτιαξε ωραία εκκλησία στο όνομα τους Εκεί πού πέρασαν οί άγιοι Διονύσιος και Μητροφάνης την ασκητική ζωή τους, Ή εκκλησία αυτή, αντί για σκέπη της έχει την - προέκταση του βράχου, πού σκεπάζει το σπήλαιο, και από ένα σημείο στάζει συνέχεια άγιασμα, το όποιο μαζεύουν οι Πατέρες και δίδεται στους ευλαβείς προσκυνητές προς αγιασμό. Στη μνήμη των αγίων αυτών την 9ην Ιουλίου εκάστου έτους, γίνεται ολονύκτια αγρυπνία, στην οποία προσέρχονται πολλοί Μοναχοί και ευσεβείς χριστιανοί προσκυνητές.

Στην τοποθεσία πού βρίσκεται το σπήλαιο, πολλοί μοναχοί και ευλαβείς προσκυνητές, καθώς και ό γράφων τις γραμμές αυτές, κατά καιρούς έχουν αισθανθεί να βγαίνει θεία ευωδιά και αυτό μας πείθει, πώς κάπου κει κοντά στο σπήλαιο θα πρέπει να βρίσκονται τα άγια λείψανα των ευλογημένων αυτών Αγίων Πατέρων

Ο ΣΟΦΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΔΑΝΙΗΛ ΣΤΑ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΑ

Ο Γέροντας αυτός Δανιήλ, κατά κόσμο λέγονταν

Δημήτριος Ισιδώρου και κατάγονταν από τη Σμύρνη της Μ. Ασίας, αφού τελείωσε τη λεγόμενη «Ευαγγελική Σχολή» της Σμύρνης, από υπερβολικό ζήλο στην αρετή και τον Μοναχισμό, νέος ακόμη σε ηλικία 19 ετών εγκατέλειψε τα εγκόσμια, έφυγε κρυφά από τους γονείς και συγγενείς του και πήγε στην Πάρο. Στο νησί 'κείνο βρήκε τον άγιο Αρσένιο, ό οποίος είχε κάνει χρόνια στο Άγιο Όρος, από το όποιον εξαναγκάσθηκε να φύγει λόγω των πολλών τότε σκανδάλων και κατά τις θείες βουλές του Υψίστου ήταν ηγούμενος στην Ιερά Μονή του Αγίου Γεωργίου, ή οποία ήταν μετόχι της εν Νάξο Ιεράς Μονής «Φανερωμένης». Στην Πάρο κοντά στον άγιο Αρσένιο δεν έμεινε πολύ, διότι αυτός προέτρεψε τον Δημήτριο να μεταβεί το συντομότερο στο Άγιο Όρος, εφόσον θέλει να γίνει και να είναι πραγματικός Καλόγερος.

Έτσι ό Δημήτριος Ισιδώρου, με την ευχή και ευλογία του αγίου Αρσενίου ήλθε στο Άγιο Όρος κατά το σωτήριο έτος 1864! Στην αρχή κοινοβίασε στην ιερά Μονή του Αγίου Παντελεήμονος, ή οποία είχε στους κόλπους της πολλούς σοφούς και ενάρετους Μοναχούς, από διάφορα μέρη της Ελλάδος και της Μικράς Ασίας, φλογερούς Μοναχούς με μεγάλη πίστη και αυταπάρνηση.

Ό Δημήτριος, ακολούθησε όλους τους Κανόνες και την τυπική διάταξη του Ιερού αυτού Κοινοβίου και υστέρα από σκληρή δοκιμή, έγινε Μοναχός και πήρε το όνομα Δανιήλ. Πολύ σύντομα όμως ξέσπασε ό πόλεμος και τα σκάνδαλα στο Κοινόβιο αυτό, όταν από το 1850 άρχισαν να κοινοβιάζουν σ' αυτό Ρώσοι ορθόδοξοι χριστιανοί και να γίνονται Μοναχοί, τόσοι δε πολλοί εισέρευσαν στο Μοναστήρι αυτό Ρώσοι, ώστε σε λίγο χρονικό διάστημα πέρασαν σε αριθμό τους Έλληνες Μοναχούς και ακολούθησαν μετά τα γνωστά γεγονότα, κατά τα οποία με την επέμβαση του Πατριαρχείου ξεδιώχθηκαν σχεδόν όλοι οι Έλληνες Μοναχοί και ή Μονή έγινε Έλληνορωσική.

Ένας από τους εκδιωχθέντες, από την Μονή αυτή Έλληνας Μοναχός, ήταν και ό Γέρων Δανιήλ, διότι σαν μορφωμένος είχε γίνει Γραμματέας του Κοινοβίου και ήταν δυναμικό στέλεχος των Ελλήνων Μοναχών. Έτσι στη Μονή του Αγίου Παντελεήμονος έμεινε οκτώ περίπου χρόνια και άπ' αυτήν βρήκε καταφύγιο στην Ιερά Μονή του Βατοπαιδίου, οι αδελφοί της οποίας με πολλή χαρά δέχθηκαν να κοινοβιάζουν το Μοναχό Δανιήλ και στην αρχή τον διόρισαν Γέροντα και διευθυντή στον Ξενώνα της Μονής, πού λέγεται «Αρχονταρίκι.

Στο διακόνημα αυτό, πού τον τοποθέτησαν οί Βατοπαιδινοί Γέροντες,

λόγω της ενάρετης ζωής και του σοβαρού χαρακτήρα, επιβλήθηκε τόσο πού το μετέβαλε σε Κοινόβιο, να διαβάζουν όλοι κοινή Ακολουθία, να παρακολουθούν τη θεία λειτουργία και το Απόδειπνο να προσεύχονται όλοι μαζί και έκανε το Αρχονταρίκι σαν ένα. μικρό Κοινόβιο. Στο Μοναστήρι αυτό παρέμεινε περίπου άλλα οκτώ χρόνια και ήταν πολύ αγαπητός σε όλους και από όλους.

Ό πόθος όμως, για ησυχία και ό ζήλος για την απόκτηση της νοερας - καρδιακής προσευχής δεν τον άφηνε ήσυχο να παραμείνει στη Μονή αυτή, οπού ό κόσμος ήταν πολύς και ό θόρυβος μεγάλος. Γι' αυτό απεφάσισε να φύγει και να πάει στην έρημο του Αθω, όπου θα ησύχαζε και θα ηρεμούσε το πνεύμα του. Οί Βατοπαιδινοί του πρότειναν να τον κάνουν προϊστάμενο της Μονής, αλλά αυτός δε δέχθηκε και αναχώρησε πράγματι για την έρημο.

Έτσι έφθασε στην έρημο των Κατουνακίων και εκεί πού -μέχρι σήμερα βρίσκεται το θαυμάσιο οικοδόμημα των Δανηλαίων, έκτισε στην αρχή μικρό Καλυβάκι με ωραιότατη εκκλησία έπ' ονόματι των «Αγιορειτών Πατέρων», τους οποίους είχε σε πολύ μεγάλη ευλάβεια και ήθελε να μιμηθεί τη ζωή τους.

Από την πολλή δε πίστη, αφοσίωση και αγάπη πού είχε στο Θεό, τη μελέτη της Αγίας Γραφής και την εμπειρία πού είχε στην Καλογερική ζωή, έλαβε τη χάρι και τη δύναμη να ανέβει στα ψηλότερα σκαλοπάτια της αρετής και της θεογνωσίας.

Στην έρημο αυτή, σκληρά δοκιμάστηκε από ορατούς και άορατους δαίμονες, από συκοφαντίες και καταλαλιές αδύνατων και φθονερών ανθρώπων, από τους οποίους δέχονταν και διάφορες ύβρεις. Επειδή όμως ήταν φύσει πράος, ταπεινός, άκακος κι αγαθός, αγαπούσε και πάντοτε κέρδιζε την αγάπη όλων των αδελφών, συνασκητών του και ησυχαστών Πατέρων και σιγά σιγά, σα φιλόπονη μέλισσα με τη συνεχή μελέτη, την εγκράτεια και την αδιάλειπτη προσευχή, έγινε φωτεινός φάρος διακρίσεως και αρετής.

Ό σφοδρός ερωτάς της ησυχίας και ή ευλάβεια με το σεβασμό, προς το θεόδοτο χάρισμα της ιεροσύνης, δεν του επέτρεψαν να ιερωθεί, αλλά ή νοερά προσευχή με τη διάκριση της πνευματικής καταστάσεως, τον έκαμαν να γίνει όχι μόνον στους Μοναχούς οδηγός και ποδηγέτης της πνευματικής ζωής, αλλά και πολύτιμος σύμβουλος, σε πολλούς πνευματικούς ξομολόγους, πού ζητούσαν πάντα τη γνώμη του, για σοβαρά πνευματικά ζητήματα, τα οποία, σαν τα μανιτάρια φύτρωναν μεταξύ των Μοναχών και των ιερών Μονών ακόμη, την εποχή εκείνη.

Έτσι το μέλι της ησυχαστικής ζωής δεν το έτρωγε μόνος του, ο Γέρο - Δανιήλ, αλλά πρόσφερε τις σοφές συμβουλές του σε όσους περνούσαν από το Ιερό ησυχαστήριο του. Όσοι είχαν την ευκαιρία και την τιμή να τον γνωρίσουν, δεν μπορούσαν να ξεχάσουν, όπως οι ίδιοι μου διηγήθηκαν, το μειλίχιο και χαρούμενο πρόσωπο του, πού ενέπνεε σεβασμό και εμπιστοσύνη.

Με την ενάρετη ζωή του, σα μαγνήτης τράβηξε κοντά του και κατάρτισε πνευματική κυψέλη με το όνομα «Αδελφότης Δανιηλαίων», διότι στη συνοδεία του ήταν ο καλλίφωνος ψάλτης και μελοποιός Παπα - Δανιήλ ο πνευματικός, ο οποίος τον διεδέχθη στην αρετή και την ηγουμενία της αδελφότητας.

Ο Παπα - Δανιήλ με τον παραδελφό του Μοναχό Γερόντιο, αποτελούσαν το καλύτερο πνευματικό «ντουέτο», ήταν οι καλύτεροι ψάλτες του Αγίου Όρους, τόσο πού όταν νέοι ακόμη στην ηλικία, σαν έψαλαν, νόμιζες πώς ήταν άγγελοι Θεού και όχι άνθρωποι. Και οι δυο αυτοί, έκτος από μουσικοί ψάλτες, ήσαν και άριστοι καλλιτέχνες αγιογράφοι.

Ο Γέρο - Δανιήλ, κληροδότησε στη συνοδεία του, το πνεύμα της προσευχής και της φιλοξενίας ου μην αλλά και της αγάπης προς όλους τους Πατέρες και χριστιανούς κοσμικούς ακόμη.

Η φήμη της αρετής, τόσο του Γέρο - Δανιήλ όσο και της συνοδείας του, κίνησε το ενδιαφέρον και την επιθυμία να τον γνωρίσουν και να λάβουν τη συμβουλή του πολλοί χριστιανοί, αλλά και οι Πατέρες του Όρους τον είχαν σε μεγάλη υπόληψη.

Μεταξύ του πλήθους των προσερχόμενων, στο ασκητικό ησυχαστήριο του, ήταν και ο τότε Μητροπολίτης Πενταπόλεως, που τον επισκέφθηκε σα Διευθυντής της Ριζαρείου θεολογικής Σχολής και σήμερα τιμώμενος, από τη Μητέρα Εκκλησία και από όλο το χριστιανικό κόσμο σα θαυματουργός άγιος Νεκτάριος.

Ο άγιος Νεκτάριος τόσο ενθουσιάστηκε από τη γνωριμία του με το Γέροντα Δανιήλ, πού δώρισε πολλά βιβλία, μεταξύ των οποίων, ολόκληρη τη σειρά των συγγραμμάτων του θείου Χρυσοστόμου, αποσκοπών να ενταχθεί κι ο ίδιος στη συνοδεία του.

Ο Γέρο - Δανιήλ, έγραψε ωραία βιβλία:

α) με τον τίτλο «Οί πλάνες του Αποστόλου Μακράκη», στο οποίο με κάθε

λεπτομέρεια φανερώνει και ελέγχει την έκταση της κακοδοξίας του «Μακρακισμού» και διαφωτίζει τους πιστούς να φυλάγονται από τα γεμάτα ματαιοδοξία, κακόδοξα και αιρετικά φρονήματα και την ελεεινή διδασκαλία του αιρεσιάρχου Αποστόλου Μακράκη.

β) Με τίτλο «Ο εκρωσισμός της Ιεράς Μονής του Άγιου Παντελεήμονος» στο οποίο εκθέτει με λεπτομέρεια τον εκρωσισμό της Ελληνικής ταύτης Μονής,

γ) Σα φωτισμένος και μορφωμένος Μοναχός πού ήταν έγραψε κι αλλά βιβλία, με σπουδαίο πνευματικό περιεχόμενο, τα οποία δεν είδαν ακόμη το φως της δημοσιότητας, αλλά παραμένουν χειρόγραφο:

Σήμερα ή συνοδεία του αείμνηστου αυτού Γέροντα Δανιήλ, με Γέροντα τον πνευματικό Παπα - Μόδεστο και εκλεκτή άλλη εξαμελή ομήγυρη ευλαβών νέων ιερομόναχων και Μοναχών, συνεχίζει την Ιερά Παράδοση τόσο της Βυζαντινής Μουσικής σαν καλλίφωνοι Ιεροψάλτες, όσο και την ανάπτυξη και καλλιέργεια της αγιογραφίας σε Βυζαντινή τεχνοτροπία, αλλά και σε άριστη καλλιτεχνία της Αναγεννήσεως.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΦΟΡΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΔΑΝΙΗΛ

Έλεγε ο Γέρο - Δανιήλ ότι, στην Ιερά Σκήτη του Ξενοφώντος, ο Γέροντας της Καλύβας «Εισοδια της Θεοτόκου» Γρηγόριος Ιερομόναχος, είχε υποτακτικό πολύ απλό, αγαθό και άκακο, θεοφύλακτο ονομαζόμενο.

Ο Μοναχός θεοφύλακτος, κατά την εορτή των Θεοφανίων, πού γίνεται ο μεγάλος Αγιασμός, όταν άκουσε τα τροπάρια και τίς ευχές πού ψάλλει ή Εκκλησία μας και τα όποια λένε: «Σήμερον αγιάζεται ή φύσις των υδάτων...», του φάνηκε κάπως περίεργο και όταν τελείωσε ή τελετή, ρώτησε το Γέροντα του Παπα - Γρηγόρη : «Γέροντα, άκουσα στα τροπάρια και στις ευχές να λέτε πώς «Σήμερον αγιάζεται ή φύσις των υδάτων...», πώς γίνεται αυτό το πράγμα και όλα τα νερά αγιάζονται; Αγιάζονται και τα νερά της θαλάσσης;»

Ο Γέροντας του Παπα - Γρηγόρης σ' αυτά απάντησε: — Αδελφέ Θεοφύλακτε, ο Πανάγαθος θεός, με τίς προσευχές των ανθρώπων, πού γίνονται με ταπεινώση, από αδιάκριτη και ακλόνητη πίστη, με την επιφοίτηση της χάριτος του Παναγίου Πνεύματος, επενεργεί επί των εμψύχων και αψύχων ακόμη μεταβάλλει αυτά και τα αγιάζει, για να καθαρίσει και αγιάσει μ' αυτά τους πιστούς δούλους Του.

Όπως, επί παραδείγματι, αγιάζει το νερό και το λάδι στο Βάπτισμα, και απαλλάσσει τον άνθρωπο, και καθαρίζει αυτόν από το προπατορικό αμάρτημα και από κάθε είδους άλλης αμαρτίας και έτσι βγαίνει από την

άγια Κολυμβήθρα αγνός, καθαρός και τέλειος χριστιανός.

Όπως μεταβάλλει το ψωμί και το κρασί, πού προσφέρει θυσία των χριστιανών ό Ιερέυς και με την επιφοίτηση του Παναγίου Πνεύματος, τα κάνει από ψωμί - Σώμα κι από κρασί - Αίμα του Κυρίου και Θεού και Σωτηρος ημών Ιησού Χριστού και γίνονται τα Τίμια Δώρα, που μεταλαμβάνουν οι πιστοί, και μ' αυτά όταν άξιοι και καθαροί, με τη μετάνοια και εξομολόγηση τα παίρνουν, αγιάζονται και θεοποιούνται. Όπως μεταβάλλει το λάδι του ευχελαίου και γίνεται θεραπευτικό μέσο στους μετά πίστεως χρωμένους. Έτσι, αγαπητέ Θεοφύλακτε, μεταβάλλεται με τη χάρι του Αγίου Πνεύματος και ή φύση των υδάτων. Ο Μοναχός Θεοφύλακτος για δεύτερη φορά ρώτησε το Γέροντα του και είπε:

Πάτερ και το νερό της θαλάσσης αγιάζεται κι αυτό;

Ναι αδελφέ, άκουσε και γι' αυτό: Όταν ό πρωτάγγελος Εωσφόρος, από την υπερηφάνεια του, ξέπεσε από τους ουρανούς και σαν αστραπή βρέθηκε στα κατώτερα μέρη, στα κατάβαθα της γης, εκεί πού είναι τα τάρταρα του Αδη, τότε πέφτοντας αυτός, παρέσυρε με την πτώση του το ένα τρίτο (1/3) από τους Αγγέλους, πού κι αυτοί έγιναν όπως κι ό αρχηγός τους Δαίμονες. Πέφτοντας αυτοί, οι πρώην άγγελοι, από τους ουρανούς προς τη γη και επειδή εξακολουθούσαν να πέφτουν συνέχεια κι άλλοι άγγελοι, τότε στάθηκε στην πύλη του ουρανού ό μέγας Αρχάγγελος Μιχαήλ με την πύρινη ρομφαία, φώναξε προς όλους τους Αγγέλους και είπε: «Στώμεν καλώς, Στώμεν μετά φόβου Θεού» και με τη φωνή αύτη συνήλθαν οι Άγγελοι και σταμάτησαν να πέφτουν.

Εκείνοι όμως πού είχαν πέσει, με το πρόσταγμα αυτό του Αρχιστρατήγου Μιχαήλ, σταμάτησαν εκεί πού βρέθηκαν, άλλοι στον αέρα κι έγιναν τα εναέρια Τελώνια, άλλοι στη γη, κι έγιναν οι πειρασμοί και εξουσιαστές της γης, κι άλλοι στα ύδατα των ποταμών τής Γης και • της θαλάσσης, οπού πειράζουν, δοκιμάζουν και πνίγουν τους διερχόμενους επειδή, κατά το λόγο του Κυρίου «Άπ' αρχής, ό διάβολος ανθρωποκτόνος εστί» (Ιωάν. Η' 44).

Όταν όμως ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, όπως λέγουν οι άγιοι Απόστολοι και το ιερό Ευαγγέλιο, και ό Υιός και Λόγος του Θεού έγινε άνθρωπος, με το μέγα και ανερμήνευτο μυστήριο της θείας ενσάρκου αυτού οικονομίας, με την κάθοδο Του από τους ουρανούς αγίασε τον αέρα, τη γη, τη θάλασσα, τα ύδατα και πάντα «τα εν αυτοίς», και με τον αγιασμό και τη χάρι του Αγίου Πνεύματος κατήργησε την δύναμη και την εξουσία του Σατανά πού είχε, πριν να σαρκωθή ό Δεσπότης Χριστός επάνω στους ανθρώπους, στα ζώα και στα στοιχεία της φύσεως, και έτσι ό αέρας, ή γη και το νερό αγιάστηκαν, από την παρουσία του Δεσπότη Χριστού του Θεού

ημών.

Ἡ ἡμερα αὐτῆ των Θεοφανίων, πάτερ Θεοφύλακτε, όπου γίνεται ὁ Μεγάλος Ἀγιασμός, γίνεται ἡ ἀνάμνησης της του Χριστοῦ παρουσίας και της Θεοφανείας του τρισυπόστατου και τρισηλίου Θεοῦ των χριστιανῶν, του Ποιητοῦ και Δημιουργοῦ των ὄλων, πού σαν σήμερα στη βάπτιση του Χριστοῦ στον Ἰορδάνη ποταμό, παρουσιάστηκε ὁ ουράνιος Πατέρας με τη φωνή και ὁ ὁποῖος με την ἐπιφοίτηση του Ἁγίου Πνεύματος, πού το ἔστειλε σαν ἓνα περιστέρι ἐπάνω στο κεφάλι του Χριστοῦ, μ' αὐτό δείχνοντας μας το Χριστό, εἶπε: «Οὗτος ἐστίν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐνώ ἠυδόκησα...» δηλαδή αὐτό εἶναι το ἀγαπημένο μου παιδί, ὁ μονογενής, με τον ὅποιον, ὅπως δημιουργήσαμε μαζί μ' αὐτόν και το Ἁγιον Πνεῦμα τον κόσμο ὅλον, ἔτσι και τώρα εὐδόκησα, μέσον Αὐτοῦ να σωθεῖ ὁ κόσμος και να ἀναγεννηθεῖ ἀνακαινιζόμενος με το ἅγιο Βάπτισμα.

ΓΛΥΚΥΤΕΡΟ ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Εάν λοιπόν θέλεις να δοκιμάσεις την ἀλήθεια ὄλων αὐτῶν πού σου εἶπα, πῆγαινε πάτερ Θεοφύλακτε, κάτω στη θάλασσα σήμερα, να ιδεῖς πῶς το νερό εἶναι γλυκό και πίνεται.

Ὁ ἀπλός κι ἀγαθός Μοναχός Θεοφύλακτος, παρ ὅλο τον κόπο της ἀγρυπνίας, μόλις ἀκουσε αὐτά τα πράγματα για να βεβαιωθεῖ, πήρε ἓνα μικρό δοχεῖο και πήγε ἀμέσως στη θάλασσα, ἡ ὁποία ἀπό τη Σκήτη αὐτή ἀπέχει περισσότερο ἀπό μια ὥρα πεζοπορία, ἔσκυψε με ταπείνωση και τυφλή ὑπακοή, πήρε νερό ἀπό τη θάλασσα, ἤπια και μετά θαυμασμοῦ εἶδε πῶς το νερό ἦταν γλυκό και πίνονταν με ευχαριστήση. Γέμισε το δοχεῖο του και γύρισε στο Γέροντα του, τον ὅποιον ἀφού ευχαρίστησε του ἔδωκε να πει κι αὐτός ἀπό το νερό της θάλασσας, ἤπια κι ἐκεῖνος και δόξασαν «τον θαυμαστόν Θεόν ἐν τοῖς ἔργοις και τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. ΕΖ' 36). Πέρασαν περισσότερα ἀπό τριάντα χρόνια, ὁ Γέροντας Παπα-Γρηγόρης, πλήρης ἡμερῶν, ἀρρώστησε λίγο και κοιμήθηκε τον αἰώνιο ὕπνο. Ὁ ὑποτακτικός του Θεοφύλακτος συνέχιζε να παίρνει κάθε χρόνο την ἡμερα των Θεοφανίων, νερό ἀπό τη θάλασσα και συνεχίζονταν το ἴδιο θαῦμα, το νερό να εἶναι γλυκό και πόσιμο.

Τρία χρόνια μετά το θάνατο του γέροντα του, ὁ Πάτερ θεοφύλακτος, μετά την ἀγρυπνία των Θεοφανίων, ὅταν βγήκαν οι Πατέρες ἀπό το «Κυριάκο» βλέπουν τον ἀδελφό θεοφύλακτο να πηγαίνει περισσότερο κάτω ἀπό την Καλύβα πού ἔμενε. Οι ἄλλοι Πατέρες της Σκήτης τότε τον ρώτησαν: — Για που πηγαίνεις πάτερ Θεοφύλακτε; Δε θα πας να ξεκουραστεῖς στο σπίτι σου;

Ὁ πάτερ Θεοφύλακτος για ἀπάντηση, τους φανέρωσε το μέχρι τότε

άγνωστο στους άλλους Πατέρες της Σκήτης θαύμα, πώς δηλαδή την ημέρα του μεγάλου Αγιασμού το νερό της θαλάσσης γίνεται γλυκό και πίνεται.

Οι Πατέρες, επειδή γνώριζαν πώς ο αδελφός αυτός ήταν απλός και άκακος, δεν πίστεψαν στα λόγια του και τον ειρωνεύτηκαν. — Αιντε καημένε να ξεκουραστείς και πας μετά να μας φέρεις κι εμάς να πιούμε... θάλασσα! Ο πάτερ Θεοφύλακτος δεν έδωκε καμιά σημασία στα λόγια τους, πήγε στη θάλασσα ήπια, όπως έκανε μέχρι τότε, νερό πού ήταν γλυκό, γέμισε και το δοχείο του και το πήγε να πιουν και οι άλλοι Πατέρες. Εκείνοι με ειρωνεία και δυσπιστία πήραν το νερό αυτό να πιουν, αλλά το μέχρι κείνη τη στιγμή γλυκό νερό, για την απιστία τους έγινε αλμυρότερο και πολύ πικρότερο από το νερό της θάλασσας.

Τότε ο αδελφός Θεοφύλακτος τους φανέρωσε πώς επί τριάντα και πλέον χρόνια πίνανε με το Γέροντα του το γλυκύτερο και νοστιμότερο, για την ημέρα εκείνη νερό της θάλασσας. Και έτσι από την ημέρα εκείνη για την απιστία των Πατέρων σταμάτησε να γίνεται το θαύμα αυτό!

Ο ΓΕΡΟ - ΔΑΝΙΗΛ ΕΙΧΕ ΧΑΡΙΣΜΑ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ

Πολλά Μοναστήρια του Αγίου Όρους, για πνευματικό τους σύμβολο, είχανε τον πεπειραμένο σε πράξη και θεωρία της αρετής, το διακριτικότατο Γέροντα Δανιήλ των Δανιηλαίων από τα Κατουνάκια. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ένα από τα πολλά γεγονότα και τις μεσολαβήσεις πού είχε κάνει ο αείμνηστος εκείνος Γέροντας, για να καταλάβουμε την πείρα πού διέθετε και τη χάρι πού από τον Πανάγαθο Θεό είχε να διακρίνει τον πνευματικό πόλεμο του Σατανά και κυρίως από τα δεξιά, πού είναι και ο πιο επικίνδυνος, γιατί μας φαίνεται πώς κάνουμε αρετές.

Στην Ιερά Μονή του Κωνσταμονίτου, ή κοινοβιακή ταξί ήταν κατά πάντα ακριβής και όλοι οι Πατέρες και αδελφοί αυτής πορευόντουσαν σύμφωνα με το τυπικό και τις παραδόσεις των αγίων Πατέρων.

Ένας από τους αδελφούς, Δαμασκηνός το όνομα, μέσα σε λίγα χρόνια υπακοής, νόμισε πώς έγινε δυνατότερος από τους άλλους αδελφούς και ότι μπορεί να ανέβει σε ύψη αρετής, υπομονής και καρτερικότητας περισσότερο από τους άλλους αδελφούς της Μετανοίας του.

Ο ενθουσιασμός στους νέους Μοναχούς κι ο αυθορμητισμός για την απόκτηση υψηλής ζωής και αρετής και αγιότητας, είναι σύνηθες φαινόμενο, γι' αυτό, οί αγιορείτες Πατέρες, έχουν κληροδοτήσει ένα ρητό πού ισχύει για όλους τους Μοναχούς, λέγουν λοιπόν, πώς «ο αρχάριος, Δόκιμος και νέος Μοναχός, όταν προσέρχεται να καταταγεί στις τάξεις

των Μοναχών, θα πρέπει να έχει πίστη και ευλάβεια όσο είναι το βουνό του Άθωνα, για να του μείνει μέχρι το τέλος της ζωής του, όσο είναι ένα ρεβίθι ή μια φακή».

Ο δε κοινός εχθρός και πολέμιος των ανθρώπων Σατανάς, και κυρίως πολέμιος των Μοναχών, οί οποίοι, κατά τους Πατέρες, διεκδικούν να του πάρουν τη θέση, που είχε αυτός πρώτα και να γίνουν άγιοι Άγγελοι του Θεού, επειδή γνωρίζει ότι το εκπεσόν Εωσφορικό Τάγμα των Αγγέλων θα συμπληρωθεί και αναπληρωθεί, από αγνούς αρχιερείς, ιερείς, Μοναχούς και Μοναχάς και κατά πάντα αγνούς και καθαρούς χριστιανούς, βάνει σ' ενέργεια εναντίον τους όλα τα σατανικά του σχέδια και τεχνεύεται μηχανές ό παμμήχανος, περισσότερο με τις φαινομενικές αρετές, τις δήθεν καλοσύνες, ψεύτικες ελεημοσύνες, επαίνους και κολακείες και πολύ λιγότερα σχέδια με τις φανερές κακίες, εγκλήματα κ.λπ. αμαρτήματα, από τα όποια, μπορεί ευκολότερα π χριστιανός ή ό μοναχός κ.λπ. να ανανήψει, να μετανοήσει και να διορθωθεί. Ενώ με τις φαινομενικές ψευτοαρετές και διάφορες πλάνες από τα δεξιά, πολύ δύσκολα ό άνθρωπος μπορεί να λυτρωθεί και να σωθεί.

Γι' αυτό το Πνεύμα το Άγιο, εις τους Ψαλμούς του Προφ. Δαβίδ μας λέγει: «Πεσεΐται εκ του κλίτους σου χιλιάς και μυριάς εκ δεξιών σου» (Ψαλμ. 90, 7), δηλαδή από τις φανερές αμαρτίες και κακίες θα μας πολεμήσουν χίλιοι δαίμονες, από τα αριστερά πού λέγεται «κλίτος» και από τα δεξιά, πού είναι, οί υποκριτικές και ψεύτικες αρετές, τις όποιες τις κάνει κρυφά ό άνθρωπος, δήθεν από προαίρεση δική του, άπ' εκεί, λέγει ό Προφήτης, θα μας πολεμήσουν δέκα χιλιάδες (10.000) Δαίμονες.

Έτσι και στο μυαλό του υποτακτικού Δαμασκηνού, της Ιεράς Μονής του Κωνσταμονίτου, έβαλαν οί δαίμονες να γίνει έγκλειστος, δηλαδή να μη βγαίνει έξω από την πόρτα του Μοναστηρίου και επειδή άκουγε πώς άλλοι Μοναχοί έκαναν 20, 30, 50 και περισσότερα ακόμη χρόνια να βγουν έξω από το Μοναστήρι τους, όπως ό άγιος Λεόντιος της Ιεράς Μονής Διονυσίου, ό οποίος επί 75 χρόνια πού έζησε στο Μοναστήρι αυτό δεν ήξερε που είναι ή πόρτα της εξόδου έως ότου τον έβγαλαν από το Μοναστήρι όταν κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο.

Ναι, αυτό είναι αληθές, άλλα αυτός ό ευλογημένος όπως και άλλοι πολλοί Μοναχοί έκαναν την αρετή αυτή με γνώμη και ευλογία του Καθηγουμένου και του πνευματικού τους και όχι από μόνοι τους.

Ο καημένος όμως ό Δαμασκηνός ήθελε από μόνος του, κατόπιν συμβουλής του Σατανά, να κάνει αυτή την αρετή. Και το αποτέλεσμα ήταν υστέρα από λίγα χρόνια να φουσκώνει από κρυφή υπερηφάνεια, γιατί αυτή είναι ή τέχνη του Σατανά, να ρίξει τον Μοναχό σε πλάνη. Έτσι τον κατέλαβε εγωισμός, πίστεψε πώς κάνει μεγάλη αρετή και σιγά σιγά,

άρχισε να περιφρονεί τους άλλους Πατέρες πού έβγαιναν έξω στο προαύλιο της Μονής, έβγαιναν έξω από την πόρτα του Μοναστηρίου, πήγαιναν στις Καρυές και όπου άλλου τους έστελναν, ό ηγούμενος και οι Γέροντες και Προεστοί της Μονής.

Ενώ αυτός, από την εκκλησία πήγαινε στην τράπεζα και άπ' εκεί στο δωμάτιο του ή στο διακόνημα πού έκανε με το θέλημα του μόνον μέσα στη Μονή, διότι έξω δεν δέχονταν να βγει.

Άρχισε λοιπόν μετά καιρόν να καυχιέται και να φιλονικεί με τους άλλους Πατέρες, πού βγαίνανε έξω από το Μοναστήρι, άρχισε να γίνεται νευρικός, να βρίζει τους άλλους και κατήντησε να είναι σε όλους ενοχλητικός και να μην υπακούει ούτε και στον ηγούμενο ακόμη. αφού το κακό έγινε ανυπόφορο, ό ηγούμενος και οι Γέροντες της Μονής, κάλεσαν τον πνευματικό τους σύμβουλο, πού ήταν, ό φωτισμένος Γέροντας Δανιήλ από τα Κατουνάκια.

Ό Γέρο - Δανιήλ έτοιμος πάντα να βοηθήσει κάθε αδύνατο και παραστρατημένο Μοναχό, άμα έλαβε την πρόσκληση της Μονής, έτρεξε και αφού έμαθε τα διατρέξαντα, κάλεσε τον αδελφό Δαμασκηνό και με μειλίχιο τρόπο τον ρώτησε πώς περνάει. — Έμαθα, του είπε, αδελφέ, πώς έφτασες σε μεγάλα μέτρα αρετής και μάλιστα έλαβες τη χάρι να είσαι έγκλειστος και ότι δε βγαίνεις έξω από την πόρτα του Μοναστηρίου και επιδίδεσαι πολύ στη νοερά προσευχή!!

Ό Μοναχός Δαμασκηνός, με υποκριτική ταπεινοφροσύνη απαντώντας στο Γέρο - Δανιήλ, είπε:

— Ναι, Γέροντα, με την ευχή σας αξιώθηκα να έχω αυτή τη χάρι και επί δέκα χρόνια τώρα δεν έχω βγει από την πόρτα του Μοναστηρίου, και πάντα προσεύχομαι μόνος μου.

Ό Γέρο - Δανιήλ, σαν πολύπειρος από τις πλάνες του Σατανά και τα πονηρά σχέδια του, στην κρυφοεγωιστική αύτη απάντηση του Μονάχου Δαμάσκηνου, τον ρώτησε και πάλι:

— Δε μου λες, αδελφέ Δαμασκηνέ, αυτό πού κάνεις, είναι με την ευχή, και ευλογία του ηγούμενου και των Γερόντων της Μονής; Ό Δαμασκηνός στην ερώτηση αυτή, σκυθρώπιασε, κατέβασε το κεφάλι και πειραγμένος κάπως απήντησε στο Γέροντα Δανιήλ:

«Αυτοί όλοι Γέροντα, κι ό ηγούμενος και οί Προϊστάμενοι δε θέλουν την προκοπή και πρόοδο μου και με πολεμούν διαρκώς, για όλα τα πνευματικά μου κατορθώματα και με εμποδίζουν από κάθε καλό έργο πού θέλω να κάνω».

Ό Γέρο - Δανιήλ, βρήκε τότε την ευκαιρία και είπε στον πλανηθέντα αυτόν αδελφό τα έξης:

— Αδελφέ Δαμασκηνέ, από την Αγία Γραφή μαθαίνουμε ότι, όταν ο λαός των Εβραίων αμάρτησε στο Θεό, τότε στάθηκε μεσίτης ο Μωυσής και συγχώρεσε, ο Θεός, το λαό Του Ισραήλ. Όταν όμως ο λαός αμάρτησε στο Μωϋσή και τον στενοχώρησε με τις παρανομίες του, τότε επειδή δεν είχανε ποιος να μεσιτεύσει γι' αυ τούς, τιμωρήθηκαν και αιχμαλωτίστηκαν από τους γειτονικούς ασεβείς και αλλοεθνικούς λαούς. «Ο Κύριος μας στο ιερό Ευαγγέλιο μας λέγει ότι: «Ο άκούων υμών εμού ακούει, και ο αθετών υμάς έμέ αθετεί" ο δε έμέ αθετών αθετεί τον άποστείλαντά με» (Λουκ. Γ' 16).

»Για τον λόγο αυτόν, μετά την εις ουρανούς θεία Ανάληψί Του, άφησε τους μαθητές και αγίους Αποστόλους του, για να τον εκπροσωπούν, να τον αντιπροσωπεύουν επί της γης, να μας δίνουν τις εντολές του Θεού και τα ιερά παραγγέλματα.

»Οί άγιοι Απόστολοι, άφησαν τους Επισκόπους, οί Επίσκοποι διαδόχους των, άφησαν τους ιερείς και καθηγούμενους του λαού, προς τους οποίους οφείλαμε, μετά δοκιμή βέβαια, να κάνουμε αδιάκριτη υπακοή, όπως ακριβώς θα κάναμε στον αρχηγό της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους, Κύριο και θεό και Σωτήρα ημών Ίησουν Χριστόν.

Όποιος λοιπόν, σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού, δεν κάνει υπακοή στους κατά Θεόν αρχηγούς του, πού, στην προκειμένη περίπτωση τη δική μας, είναι ο ηγούμενος και οί Γέροντες του Μοναστηρίου, αυτός, είναι σαν να μη κάνει υπακοή σ' Αυτόν τον Κύριο μας Ίησουν Χριστόν, και επομένως ότι και να κάνει οποιαδήποτε φαινομενική αρετή κατορθώσει, ο Μοναχός αυτός, και γενικά κάθε άνθρωπος, χωρίς γνώση και γνώμη του αρχηγού, του Γέροντα του, σε αυτόν ή παντός είδους αρετή και πνευματική προκοπή, μπροστά στα μάτια του Θεού, γίνεται και είναι διαβολική κακία, όπως λέγει και ή Αγία Γραφή «Και ή προσευχή αυτού γενέσθω εις άμαρτίαν» (Ψαλμ. ΡΗ', 7), γιατί προέρχεται από το θέλημα του, και όχι μόνον δεν τη δέχεται ο Θεός, άλλα παραχωρεί να πέσει, ο άνθρωπος αυτός, είτε Μοναχός είναι ή ότι αξίωμα και ιδιότητα κι αν έχει, σε αδόκιμο νου, σε πλάνη του διαβόλου και τότε ο άνθρωπος αυτός, βλέπει το μαύρο άσπρο, το πικρό γλυκύ και τ' αντίθετο. Τα βλέπει όλα από την ανάποδη μεριά κι όχι από την πραγματική τους όψη.

Άλλα μπορεί ο τοιούτος υποτακτικός αν εξακολουθήσει να κάνει το θέλημα του, να θρηνήσει και χειρότερη πνευματική κατάπτωση και καταστροφή, σύμφωνα με τα λόγια του Αποστόλου των Εθνών πρωτοκορουφαίου Παύλου, που λέγουν: «Δι' α έρχεται ή οργή του θεού επί τους υιούς της απείθειας» (Κολασ. Γ' 6).

Για αυτό, αδελφέ Δαμασκηνέ, είπεν ο φωτισμένος Γέρο - Δανιήλ, θα πρέπει για να είναι ευπρόσδεκτη ή αρετή σου αυτή, μπροστά στα μάτια

του Θεού, να πάς αμέσως να την εξομολογηθείς στο Πνευματικό, να σταματήσεις αυτή την αρετή που κάνεις με το θέλημα σου και να υπακούσεις σε όλα και χωρίς διάκριση στη θέληση του ηγούμενου και των Γερόντων της Μετανοίας σου.

Έτσι ή προκοπή σου αυτή, θα είναι αληθινή και πραγματική αρετή και ευπρόσδεκτη στο Θεό, και να είσαι βέβαιος πώς θα γλιτώσεις από το φούσκωμα που σου φέρνει ο διάβολος και τη φαντασία, πώς δήθεν κάνεις αρετή.

Τότε ο καλοπροαίρετος αυτός υποτακτικός, πάτερ Δαμασκηνός, έτρεξε στον ηγούμενο από τον οποίο ζήτησε συγχώρεση και είπε ότι του λοιπού θα συμμορφώνεται με το θέλημα των Πατέρων και θα κάνει υπακοή. Αυτή είναι ή πρόοδος και πραγματική προκοπή

ΜΕ ΜΑΝΙΑ ΠΟΛΕΜΑΕΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟ

Ο ηγούμενος, κατά συμβουλή του Γέροντα Δανιήλ, για να δοκιμάσει τον αδελφό Δαμασκηνό αν όντως μετανόησε αληθινά και θέλει να διορθωθεί και να κάνει υπακοή, του είπε: «Αδελφέ Δαμασκηνέ, αν θέλεις να κόψεις το θέλημα σου και κατά Θεόν να προκόψεις από σήμερα σου δίνω εντολή, σύμφωνα με την οποία, δε θα βγαίνεις έξω στο προαύλιο του Μοναστηρίου και δε θα διαβείς την εξώπορτα του Μοναστηρίου για κανένα λόγο.

Ο αδελφός Δαμασκηνός, με χαρά δέχθηκε την εντολή αυτή, εφόσον μάλιστα, ήταν σύμφωνη και με το θέλημα του, που έκανε και πρώτα. Απ' εκείνη την ημέρα δεν έβγαινε έξω από το Μοναστήρι για αρκετό χρονικό διάστημα.

Αλλα τι συνέβη όμως, ενώ με το θέλημα του, ο Πάτερ Δαμασκηνός, έκανε 10 χρόνια να βγει έξω από το Μοναστήρι, και τώρα που έλαβε εντολή να μη βγαίνει έξω, δεν πέρασε ούτε ένας μήνας από την ημέρα που έλαβε την εντολή αυτή, κι ο εχθρός της υπακοής διάβολος κίνησε τέτοιο πόλεμο, εναντίον του αδελφού αυτού, που δεν μπορούσε πουθενά να σταθεί ήσυχος, ούτε στην εκκλησία, ούτε στην προσευχή, ούτε στο φαγητό, ούτε στον ύπνο ακόμη, του βαλε σφοδρή επιθυμία να βγει οπωσδήποτε έξω από το Μοναστήρι.

Πήγε στον ηγούμενο, έπεσε στα πόδια του, τον παρεκάλεσε θερμά να του λύσει το επιτίμιο και την εντολή αυτή, για να μπορεί να βγαίνει κι αυτός έξω στο προαύλιο και στον περίβολο της Μονής.

Ο ηγούμενος, αρχιμανδρίτης Στέφανος, κάλεσε πάλι τον Γέροντα Δανιήλ, να πάει στο Μοναστήρι του το συντομότερο γιατί το κακό έγινε

ανυπόφορο.

Ο Μοναχός Δαμασκηνός, μόλις είδε το Γέροντα Δανιήλ στο Μοναστήρι, έπεσε στα πόδια του και με κλάματα τον παρεκάλεσε να μεσιτεύσει στον ηγούμενο να λύσει το επιτίμιο, διότι του είπε, «θα πέσω από το παράθυρο έξω και θα σκοτωθώ, δεν μπορώ να υποφέρω τον πόλεμο αυτόν, νομίζω πώς μ' έχουν φυλακισμένο, θα σκάσω, δεν αντέχω άλλο».

Ο Γέρο - Δανιήλ, παρεκάλεσε τον ηγούμενο, ό οποίος έλυσε το επιτίμιο και έδωσε την άδεια στον Μοναχό Δαμασκηνό, να κάνει και να πορεύεται κι αυτός όπως και οι άλλοι Πατέρες.

Τότε, ό Γέρο - Δανιήλ, με την γαλήνη της ψυχής του ζωγραφισμένη στο πρόσωπο του, είπε στον αδελφό Δαμασκηνό: «Τώρα βλέπεις αδελφέ, ποια είναι ή πραγματική και ποια ή ψεύτικη αρετή, μπροστά στα μάτια του Θεού; Γι' αυτό μην έχεις ποτέ εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Να κόβεις το θέλημα σου και να λες και συ με 'κείνους τους ευλογημένους Πατέρες, τον Άββα Δωρόθεο και τους άλλους, πού όταν τους έλεγε ό λογισμός να κάνουν κανένα κρυφό πράγμα, καμιά κρυφή αρετή και προκοπή, τότε λέγανε στον εαυτό τους: «Ανάθεμα σε λογισμέ εσύ κι ή γνώσις σου». Να κόβεις πάντα το θέλημα σου και να κάνεις υπακοή, για να αποκτήσεις τη χάρι του Θεού, ή οποία θα σου χαρίσει ειρήνη λογισμών, γαλήνη ψυχής, καθρό νου, αδιάλειπτη προσευχή και άκρα ταπείνωση και τότε κάθε κίνηση, κάθε διάδημα σου, θα είναι έργο υπακοής, πού θα σε παραστήσει ενώπιον του θρόνου της μεγαλοσύνης του Θεού, για να λάβεις το πολύτιμο στεφάνι της υπακοής και να ζεις αιώνια με τον αιώνιο και πλουσιοπάροχο μισθαποδότη θεό, τον Δεσπότη Χριστό και πρωτεργάτη της υπακοής Ιησούν Χριστόν τον Κύριον και Θεόν ημών».

Με τα λόγια αυτά του θεοφώτιστου Γέρο - Δανιήλ και την εργασία της υπακοής, ό αδελφός Δαμασκηνός, απέκτησε την μακάρια ησυχία των λογισμών και επιδόθηκε στην κατά Θεόν προκοπή, προς δόξαν Θεού, Πατρός, Υιού και Πνεύματος Αγίου. Αμήν.

ΕΝΑ ΑΚΟΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΑΚΙ

Στα λεγόμενα σκαλοπάτια, μικρό δρομάκι πού είναι όλο σκαλοπάτια — σχεδόν από τη θάλασσα της Αγίας Άννης ως τη Μικρή Αγιάννα — εκεί λίγο κάτω από την Καλύβη, του περίφημου Πνευματικού Παπα - Σάββα, «Η Ανάστασης του Κυρίου», σε ένα δέντρο βρίσκεται μικρή εικόνα, προ της οποίας παλαιότερα έκαιγε κλειστό φαναράκι. εκεί ό Μοναχός Μελέτιος των Δανιηλαίων από τα Κατουνάκια, περνούσε φορτωμένος με διάφορα τρόφιμα και ενώ έλεγε την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ υιέ του Θεού ελέησον με», ευχή πού παντοτινά συνοδεύει κάθε μοναχό όπως και ή

αναπνοή του, παραπάτησε και ξέφυγε από το στενό και δύσβατο δρομάκι και έπεσε με το φορτίο του γύρω στα τέσσερα μέτρα, όπου βρήκε στήριγμα το δέντρο αυτό, χωρίς να πάθει το παραμικρό, και χωρίς το στόμα του να σταματήσει προς στιγμή τη θεία εκείνη προσευχή. Και επειδή διαφυλάχθηκε αβλαβής, από την ενέργεια αυτή του ανθρωποκτόνου Σατανά, πού όπως του φάνηκε, σαν να τον έσπρωξαν, έφτιαξε και τοποθέτησε εκεί την εικόνα της Παναγίας με το φαναράκι, προς δόξαν Θεού και φύλαξη των διερχομένων από εκείνο το δύσκολο μονοπάτι, ήταν δε μαζί του και ο Παπα - Θεοδόσιος από τη Μικρή Αγιάννα

ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΣΤΗ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΑΣ

Κατά καιρούς πολλοί Πατέρες και αδελφοί χριστιανοί, σε διάφορα μέρη του Αγίου Όρους έχουν δει θαυμαστά και υπερφυσικά πράγματα. Πριν από τριάντα πέντε χρόνια, κοιμήθηκε και προς τις αιώνιες Μονές του Κυρίου αναπαύθηκε, ο Γέρο - Κυπριανός, από τη Μικρή Αγιάννα, στο σημερινό ησυχαστήριο των χρυσοχόων Θωμάδων, ο οποίος μας διηγήθηκε το ακόλουθο περιστατικό :

«Θα έχουν περάσει πολλά χρόνια, δε θυμάμαι καλά πότε, κίνησε ένας ευλαβής χριστιανός από την Κρήτη νάρθει στο Άγιο Όρος, για να προσκυνήσει τον ιερό αυτόν τόπο με τους Αγίους του, και να δει τον πρώτο του ξάδερφο, το Γέροντα Ευθύμιο, που έμενε στη τελευταία ησυχαστική Καλύβα πού είναι χωρίς εκκλησία στο κατώτερο μέρος της Μικρής Αγιάννας.

Ο χριστιανός αυτός, στη Δάφνη πού είναι το κεντρικό λιμάνι του Αγίου Όρους, είχε έρθει από την Κρήτη με πλοίο, πού περνούσε τότε μια φορά την βδομάδα, κι από κει με μια μικρή βάρκα έφτασε το απογευματάκι, ο καλός αυτός χριστιανός, στο μικρό φυσικό ορμίσκο της Αγιάννας. Δε γνώριζε πώς να πάει στη μικρή Αγιάννα, πού ασκήτευε Όρος συγγενής του Γέρο - Ευθύμιος.

Ρώτησε ένα Μοναχό, ο οποίος πρόθυμα του έδειξε το δρόμο, φυσικά το μέρος εκεί όλο κατσαβραχα με πολλά κατσικοδρομάκια. Ο άνθρωπος πήρε ένα από τα δρομάκια αυτά, πού τον έβγαλε στη τοποθεσία πού τη λένε «Πείνα», εκεί όμως συναντά κανείς βράχια πού τον οδηγούν σ' αδιέξοδο.

Πήρε τον ανήφορο χωρίς να ξέρει που πηγαίνει. Η ώρα περνούσε, ο ήλιος

έγερνε προς τη δύση, τελικά με πολύ κόπο και κίνδυνο να γκρεμιστεί, αφού περιπλανήθηκε πολλή ώρα γύρω στα βράχια, έφτασε στο ησυχαστήριο των Αρχαγγέλων, εκεί πού, ό Κρητικός Αγάπιος Λάνδος, έγραψε το βιβλίό «Αμαρτωλών Σωτηρία» και πού ανήκει στην περιφέρεια της Μικρής Αγιάνας. Εκεί από τον Γέροντα Γρηγόριο οδηγήθηκε και πήγε στον ξάδελφο του Γέρο - Ευθύμιο.

Ό Γέρο - Ευθύμιος, γέροντας του Γέρο - Χριστόδουλου του επίσης Κρητικού, περιποιήθηκε όσο μπορούσε τον ξάδελφο του και τον έβαλε να ξεκουραστεί. Καθώς ξάπλωσε να συνέλθει από τον πολύ κόπο, άρχισε να διηγείται στον Γέρο - Ευθύμιο την περιπέτεια του πού είχε στα βράχια και κει πού του 'λεγε αυτά, ρώτησε το Γέρο - Ευθύμιο:

— Δε μου λες ξάδερφε, αυτόν τον πεθαμένο πού είδα πέρα κει δα στα βράχια, μέσα σε μια σπηλιά, πότε θα τον θάψετε; Θέλω κι εγώ να ιδώ πώς θάβετε τους πεθαμένους μοναχούς.

Ό Γέρο - Ευθύμιος σαν άκουσε για σπηλιά και πεθαμένο, την άλλη μέρα πρωί - πρωί, πήρε τον ξάδελφο του και πήγε στο Γέρο Κυπριανό το χρυσοχόο πού γνώριζε τα μέρη εκείνα σπιθαμή προς σπιθαμή, γιατί ό Γέρο Κυπριανός ασκήτευε εκεί από μικρό παιδάκι και συχνά στα μέρη εκείνα μάζευε όπως και άλλοι Πατέρες και ασκητές σαλιγκάρια. Όταν του είπαν αυτά τα πράγματα, ό Γέρο-Κυπριανός έμεινε κατάπληκτος, σαν άκουσε για σπηλιά, έπεσε σε μεγάλη συλλογή, πολλές σκέψεις πέρασαν από το μυαλό του, μήπως από την πείνα κι από την κούραση, ό Κρητικός, φαντάστηκε τα πράγματα αυτά και παρεκάλεσαν τον Κρητικό προσκυνητή να τους ειπεί, τι ακριβώς είδε. Πώς και που είδε τον πεθαμένο;

Ό ευλαβής χριστιανός μ' όλη την απλότητα πού τον διέκρινε, είπε στο Γέρο - Κυπριανό:

«Γέροντα, από την Αγιάνα βγήκα σ' αυτά τα βράχια, δεν ήξερα που να πάω και τι δρόμο να πάρω για να 'ρθώ εδώ. Με κόπο και πολύ κίνδυνο ανέβηκα ψηλά και βρέθηκε μπροστά μου μια σπηλιά, μπήκα μέσα και είδα πάνω σε πέτρινο κρεβάτι ξαπλωμένο ένα σεβάσμιο Γέροντα να κοιμάται. Είπα ένα χαιρετισμό και περίμενα απάντηση, Όρος κοιμώμενος γέροντας δε σάλεψε από τη θέση του και τότε αφού διαπίστωσα ότι είχε κοιμηθεί τον αιώνιο ύπνο, πλησίασα περισσότερο και είδα πάνω από το κεφάλι του ένα σταυρό, την εικόνα της Παναγίας και ένα καντηλάκι να καίει. Έκαμα το σταυρό μου, προσκύνησα τρεις φορές και σκέφτηκα πώς, ό γέροντας αυτός, θα είχε πεθάνει τώρα και επειδή δεν προλάβετε να τον θάψετε ασφαλώς θα τον θάβατε αύριο. Αισθάνθηκα ευωδιά μοσχολίβανου και νόμισα πώς κείνη την ώρα είχατε θυμιάσει και φύγατε».

Ο γέρο - Κυπριανός δε γνώριζε καμιά σπηλιά εκεί πού τους έλεγε ο προσκυνητής και όλοι μαζί ξεκίνησαν και πήγαν να τους δείξει που είδε αυτό το άγιο λείψανο. Γύρισαν όλη την περιοχή εκείνη όλη την ήμερα, αλλά σπηλιά και λείψανο δε βρέθηκε πουθενά. Μόνο μετά το ηλιοβασίλεμα αισθάνθηκαν να βγαίνει από τα μέρη εκείνα μια έντονη ευωδιά μοσχολίβανου. Την ευωδιά αυτή είχε πολλές φορές ο Γέρο - Κυπριανός αισθανθεί, όπως μας βεβαιώνει ο ίδιος, τίποτε όμως άλλο δεν είδε πέραν αυτού. Ο ευλαβής προσκυνητής έλεγε επί λέξει: «Να εδώ, σε τούτο το δέντρο δίπλα μπήκα στη σπηλιά, πού είναι τώρα; τι γίνηκε; Αχ μωρέ δεν ήξερα πώς είναι άγιο λείψανο να το πάρω στον ώμο μου και να φύγω!» Τότε είπαμε το προφητικό λόγιο της Αγίας Γραφής: «Θαυμαστός ό Θεός εν τοις Αγίοις αυτού και τοις αγίοις τοις εν τη γη αυτού εθαυμάσωσεν Όρος Κύριος» (Ψαλμ. ΞΖ' 36) και αμέσως γυρίσαμε πίσω γεμάτοι πνευματική χαρά και αγαλλίαση, με πλήρη τη βεβαιότητα, πώς όλα τα βράχια και όλες οι πέτρες του Αγίου Όρους κρύβουν κι από έναν άγιο, τον οποίον, όταν θέλει και σ' όποιον θέλει, ο Πανάγαθος Θεός, αποκαλύπτει και δοξάσαμε μ' ένα στόμα τον Τρισυπόστατο Ένα Θεόν, τον Πατέρα, τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα

ΥΠΕΡ ΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ANNAΣ

Στην τελευταία προσκυνηματική επίσκεψη μας στη Σκήτη της Αγιάνας, είδαμε και πήραμε την ευχή του σεβάσμιου γέροντα Χρυσόστομου μοναχού από την Καλύβα «Άγιος Ιωάννης ό θεολόγος», τον οποίον, με το Δίκαιο της Αγιάνας Ιερομόναχο Μακάριο του Αγαθαγγέλου, φωτογραφήσαμε και βάλαμε τη φωτογραφία του εδώ, για να δείτε την ασκητική του μορφή και να πληροφορηθείτε ότι και σήμερα υπάρχουν ενάρετοι και άγιοι ασκητές, εφάμιλλοι των παλαιών εκείνων πατέρων μας της ερήμου, γεγονός πού μας βεβαιώνει ότι «Ιησούς Χριστός είναι ό αυτός, χθες, σήμερα και εις τους αιώνας» (Έβρ. ΙΓ' 8).

Ο Γέρο - Χρυσόστομος έχει περισσότερα από 80 χρόνια στην ασκητική ζωή και σήμερα είναι 101 χρόνων με διαύγεια του νου και πνευματική ζωή.

ΤΡΟΜΕΡΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΟΗΣ

Στη Σκήτη της Αγίας Άννης, σε μια από τις παραλιακές Καλύβες πριν από 90 περίπου χρόνια, ασκήτευαν πέντε Μοναχοί, ο Γέροντας Ιερομόναχος και Πνευματικός, ο διάδοχος ιερομόναχος, δύο Μοναχοί και ένας Δόκιμος μοναχός.

Η ζωή τους, άκρα καλογερική, με όλους τους τύπους της Μέρας Παραδόσεως του ασκητικού Μοναχισμού. Προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να υποτάσσονται στο θέλημα του Κυρίου και να ζούνε όπως όλοι οι Πατέρες της Σκήτης, σύμφωνα με τα τυπικά και τις Παραδόσεις των αγίων Πατέρων.

Ο Δόκιμος έγινε Μοναχός κι έλαβε το όνομα Σάββας, πέρασαν πολλά χρόνια στην υπακοή, πέθανε ο πνευματικός και κατά την ταξί έγινε ο διάδοχος Γέροντας στη Συνοδεία, και με την βοήθεια του Θεού συνέχισαν την πορεία της πνευματικής ζωής.

Μια μέρα, ο νεώτερος Μοναχός της συνοδείας αυτής Σάββας, σαν αγαθός και απλός πού ήταν, είχε πολύ προκόψει στην υπακοή και στην πνευματική ζωή, αλλά ο μισόκαλος Διάβολος, φθόνησε την προκοπή αυτή του Μονάχου κι άρχισε να σπέρνει ζιζάνια στο μυαλό του αδελφού. Στην αρχή έβαλε επιθυμία στην καρδιά του, να πάει στην κορυφή του Άθωνα, για να προσκυνήσει, επειδή άκουγε άλλους μοναχούς να λένε, πήγα στην κορυφή του βουνού κι ήταν ωραία, θα πρέπει να πας και συ, άλλο είναι να σου λέμε εμείς κι άλλο πού θα ιδείς εσύ. Άπ' αυτά πείστηκε ο αδελφός Σάββας ότι πρέπει να πάει κι αυτός να δει, πώς φαίνεται το Όρος από την κορυφή του! Νόμιζε δε όπως του παρέστησε ο Σατανάς, ότι 'κει πάνω μένει κάποιος σεβάσμιος Γέροντας, πού είναι άγιος και τον προσκυνάνε, γι' αυτό άκουγε πού λέγανε θα πάω κι εγώ να προσκυνήσω το γέρο - Άθωνα.

Τους λογισμούς του αυτούς, είπε στο Γέροντα του και τον παρακαλούσε να του δώσει την άδεια, για να εκπληρώσει την αγαθή, όπως νόμιζε, επιθυμία του αυτή.

Ο Γέροντας του όμως είχε αντίθετη γνώμη και του έλεγε, πώς δεν είναι

καιρός ακόμη να πάει στην κορυφή του βουνού, αλλά και δεν πρόκειται απ' αυτό το πράγμα να προκύψει καμιά ψυχική ωφέλεια και γι' αυτό αρνήθηκε να του δώσει την άδεια.

Ο Μοναχός Σάββας, από την επήρεια των πονηρών λογισμών του Σατανά πιεζόμενος, δεν μπόρεσε να ησυχάσει κι αποφάσισε να κάνει παρακοή και να πάει με το δικό του θέλημα στην κορυφή του Γέρο - Άθωνα. Αφού λοιπόν πήρε μόνος του την απόφαση αυτή, έφυγε κρυφά από την ασκητική καλύβα τους και πήγε στην Κερασιά, κοινοβίασε στο κελί των «Αγίων Πάντων» εκεί έμεινε μερικά χρόνια και όπως μας διηγήθηκε ό μετέπειτα Γέροντας του κελιού αυτού — Γέρο - Γρηγόρης, όταν αυτός ήταν πολύ νέος ακόμη, πώς ένα πρωί του Μάη, χωρίς την άδεια και ευλογία του Γέροντα του Γρηγορίου Ιερομόναχου, ξεκίνησε για τον Γέρο - Άθωνα. Κανείς από τη συνοδεία δε γνώριζε, που θα πήγαινε ό Πάτερ Σάββας, ό οποίος βάδιζε αρκετή ώρα, κι όταν έφτασε στη θέση πού λέγεται «Χαΐρι» συνάντησε το Σατανά σε σχήμα πνευματικού, όπως μας το διηγήθηκε, ό Γέρο - Γρηγόριος, ένας σεβάσμιος Γέροντας από το Κελί «των Αγίων Πάντων» στην Κερασιά, υπό τις ακόλουθες συνθήκες:

Σε μια στροφή του δρόμου, παρουσιάζεται ένας ασπρογένης και πολύ σεβάσμιος την όψη γέροντας, ό οποίος έδειχνε πολύ κουρασμένος και με πολλή συμπόνια, τάχα, είπε στο Μοναχό Σάββα:

«Που πας παιδάκι μου και φαίνεσαι κατάκοπος και πολύ στενοχωρημένος, τι έχεις;» Ο Μοναχός Σάββας, μόλις είδε αυτόν τον άγνωστο γέροντα μπροστά του και τον είχε τόσο πλησιάσει, τα έχασε από το φόβο του και δεν ήξερε τι να απαντήσει, το μόνο πού κατάφερε να ειπεί ήταν: «θέλω να προσκυνήσω τον Γέρο - Άθωνα». Τότε ό φαινόμενος γέροντας άρχισε με γλυκόλογα να του λέει:

«Εγώ είμαι, παιδί μου, ό Γέρο - Άθωνας, εσύ που μένεις; Από που έρχεσαι;» Ο Μοναχός Σάββας συνήλθε λίγο από το φόβο και του είπε: «Εγώ, Γέροντα, είμαι από τη Σκήτη της Αγίας Άννης, μένω στην Κερασιά και πηγαίνω για πρώτη φορά στον Άθωνα να προσκυνήσω». Ο φαινόμενος ασπρογένης, ρώτησε το Μοναχό Σάββα: «Από την Αγιάννα είπες πώς είσαι, πώς δε σε ξέρω εγώ; Σε ποια Καλύβα μένεις; Γιατί δε σε ξέρω; Εγώ τους γνωρίζω όλους, αλλά σένα πρώτη φορά σε βλέπω και μου φαίνεται παράξενο, πώς εγώ να μη σε ξέρω; Φαίνεται θα έφυγες από την υπακοή». Ο Μοναχός Σάββας σ' αυτά του απάντησε: «Εγώ έμεινα στην Αγιάννα πρώτα, τώρα και μερικά χρόνια έφυγα, πήγα στην Κερασιά στο Κελί «των Αγίων Πάντων» έχω πολλά χρόνια στην Καλογερική, διαφώνησα με τους παραδελφούς μου κι έμεινα στην Κερασιά, αλλά τώρα και δυο χρόνια

Ξαναγύρισα στην πρώτη μου Μετάνοια, πού ήταν ή Καλύβα του «Αγίου Δημητρίου». Εσένα ούτε 'γώ σε γνωρίζω και μου φαίνεται περίεργο πού λες πώς όλους τους ξέρεις! Εσύ ποιος είσαι και πώς δε με ξέρεις έμενα;»

Ο φαινόμενος Γέρος είπε στο Μοναχό Σάββα: «Εγώ παιδί μου, όπως σου είπα, είμαι πνευματικός και όλοι οι υποτακτικοί, πού ξεθαρρεύουν και θέλουν να κάμουν το θέλημα τους, έρχονται και μου κάνουν μετάνοια. Σένα μέχρι τώρα φαίνεται σε σκέπαζε ή υπακοή πού έκανες στο Γέροντα σου γι' αυτό δε σε ξέρω, αλλά δεν πειράζει, τώρα δεν είναι ανάγκη να κουραστείς άλλο, εγώ οίδα την προαίρεση σου και ήρθα μόνος μου, έλα να με προσκυνήσεις και να μην κάνεις τον κόπο να ανέβεις επάνω στην κορυφή, βάλε μετάνοια και γύρισε πίσω στο σπίτι σου και στο θέλημα σου κι εγώ θα φροντίσω για σένα».

Ο Μοναχός Σάββας, από την επιθυμία πού είχε να κάνει το θέλημα του και από την παρακοή σκοτισμένος, ξέχασε τη «νοερά προσευχή», πού κάθε Μοναχός έχει πάντα στην καρδιά και στα χείλη, χωρίς να σκεφθεί τι κάνει, έσκυψε έβαλε μετάνοια, κι εκεί πού φιλούσε το χέρι, του φαινόμενου Γέρο - ασπρογένη, είδε τα νύχια του να φτάνουν τον αγκώνα και το χέρι σαν να είχε μεγάλα λέπια. Τότε κατάλαβε πώς ό φαινόμενος γέρος δεν ήταν άλλος από τον πανούργο Γέρο - Διάβολο και Σατανά. Ήταν αργά όμως τότε πού κατάλαβε την απάτη, το κακό είχε γίνει από το Διάβολο, ό οποίος του είπε: «Τώρα πλέον είσαι δικός μου και θάρθω μια μέρα να σε πάρω». Αυτά είπε και έγινε άφαντος.

Ο δυστυχής και ταλαίπωρος Σάββας, μόλις φίλησε το χέρι του Σατανά, ζαλίστηκε έπεσε κάτω λιπόθυμος κι υστέρα από πολλές ώρες, περαστικοί Μοναχοί, τον βρήκαν σε πολύ κακά χάλια. Στην αρχή δεν μπορούσε να ειπεί λέξη, τον πήραν και τον πήγαν στη Καλύβα πού έμενε στην Αγία Άννα, πού ήταν και ή πραγματική μετάνοια του.

Μετά από τρεις μέρες ήρθε στον εαυτό του και με δάκρυα στα μάτια διηγήθηκε αυτό πού του συνέβηκε. Ζήτησε πολλές φορές συγχώρεση, από το Γέροντα του και τους παραδελφούς του. Εκείνη, με πόνο στην ψυχή και δάκρυα στα μάτια, τον συγχώρεσαν με την καρδιά τους και παρακαλούσαν μέρα - νύχτα το Θεό να τον συγχωρέσει και να παραβλέψει το σφάλμα του αδελφού Σάββα, πού στο μεταξύ ώρες, ώρες δεν ήταν στα λογικά του, άλλα κλεινόταν στον εαυτό του και έκλαιγε απαρηγόρητα.

Στη Σκήτη της Αγίας Άννης έμεινε περίπου οκτώ χρόνια, αλλά δεν μπορούσε να ησυχάσει και με την άδεια του Γέροντα του, έφυγε και πήγε στο Μοναστήρι των Ιβήρων, πού είναι ή εικόνα της Παναγίας πού λέγεται «Πορταΐτισσα». εκεί έμεινε δέκα πέντε (15) χρόνια, αλλά και πάλι έφυγε από τη Μονή των Ιβήρων και πήγε στο Γέροντα του στην Αγία Άννα, πού όπως είπαμε δεν ήταν καλά στα λογικά του.

Ή θεία Πρόνοια, για παραδειγματισμό και ωφέλεια των άλλων, τιμωρεί τον άνθρωπο, τιμωρεί το σώμα για να σωθεί ή ψυχή, όπως λέγει κι ό απόστολος Παύλος: «Παραδούνε τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρο της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθεί εν τη ήμερα του Κυρίου Ιησού» (Α' Κορινθ. Ε' 5), αλλά στον αδελφό αυτό συνέβη κάτι το τρομερό! Οι Μοναχοί της ασκητικής Καλύβης αυτής, όπως και άλλες παραλιακές Καλύβες, διατηρούσαν βάρκα και πήγαιναν συχνά για ψάρεμα.

Τρία χρόνια μετά πού ξαναγύρισε ό Μοναχός Σάββας, με δυο άλλους μοναχούς βρίσκονταν στην ψαρόβαρκα και την ίδια ακριβώς ώρα πού είχε βάλει μετάνοια στο Σατανά, έγινε πάνω στη βάρκα ένας στριφτός αέρας, ό οποίος μπροστά στα μάτια των αδελφών άρπαξε το Σάββα όπως ήταν με το σώμα και δε φάνηκε πλέον πουθενά, δηλαδή όπως είπαν και οι άλλοι Πατέρες, τον πήρε ό Σατανάς με το σώμα μπροστά από τα μάτια τους.

Αυτοί δυστυχώς είναι οι καρποί της παρακοής με τα ολέθρια αποτελέσματα, επειδή όπως λέγει και - πάλιν ό θείος Παύλος: «Δι α έρχεται ή οργή του Θεού επί τους υιούς της απείθειας» (Κολ. Γ' 6). Το τρομερό αυτό πάθημα ας μας γίνει μάθημα και ας προσέξομε την επιβουλή του Σατανά ό οποίος δεν τρώει, δεν πίνει, δεν κοιμάται «άλλ' ως λέων ωρνούμενος» ζήτα ποιόν θα μπορέσει να κατασπαράξει και να καταπιεί.

Ο ΚΟΠΟΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΣΚΟΠΟ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ

Στην ιερά αυτή Σκήτη, της Αγίας Άννης με πίστη και αφοσίωση, όπως και σ' όλη την περιφέρεια του Αγίου Όρους, έχουν αφιερώσει τη ζωή τους πολλοί ευλαβείς χριστιανοί, από όλα τα μέρη της Ελλάδος, καθώς και από άλλα ακόμη Ορθόδοξα χριστιανικά Κράτη, όπως είναι Ρώσοι, Ρουμάνοι, Σέρβοι και Βούλγαροι και κατά καιρούς έχουν ασκητέψει. Ειδικά στη Σκήτη αυτή της Αγίας Άννης έχουν συνασκητέψει πολλά κατά σάρκα

αδέλφια, με αρετή και πνευματική προκοπή, όπως ήταν οι αδελφοί «Καρτσωναίοι» τέσσερα κατά σάρκα αδέλφια και οι τέσσερις πνευματικοί, οι «Λεονταίοι», ο Παπά -Χαράλαμπος με τον Παπα - Θεοδόσιο, ο Γαβριήλ με τον Ιωάννη οί Μυτιληνιοί, πέντε άλλα αδέλφια στην Καλύβα «Αγία Τριάς» και πολλοί άλλοι για τους οποίους ακούσαμε, αλλά δεν αξιωθήκαμε να τους γνωρίσουμε, γι' αυτό και δεν αναφέρονται εδώ με τα ονόματα τους.

Για να στερεωθεί περισσότερο ή πίστη των Πατέρων και αδελφών αυτών και να μένουν μέχρι τέλους της ζωής τους στα βράχια αυτά, με διάφορα σημεία και θαύματα, ο Πανάγαθος Θεός δυνάμωνε και στερέωνε την πίστη και αγάπη τους για τα ιερά και αγιασμένα μέρη αυτά του Αγίου Όρους.

Σε διάφορα σημεία του Αγίου Όρους, συναντάμε στο δρόμο μικρά προσκυνηταράκια, μικρές εικόνες ή σταυρούς, πού το καθένα απ' αυτά έχει την ιστορία του. Γι' αυτά σας παραθέταμε όσα οι Πατέρες προφορικά μας παρέδωκαν:

α) Στη Σκήτη της Αγίας Άννης, από τη θάλασσα ο δρόμος είναι πολύ ανηφορικός και κοπιαστικός.

Οι Πατέρες, κατά την περίοδο του Αυγούστου, ανέβαζαν με την πλάτη το σιτάρι τους και ότι άλλο ήταν απαραίτητο για τροφή και συντήρηση και ανέβαιναν μετά κόπου πολλοί βαρεία φορτωμένοι, γιατί πριν από 50 - 60 χρόνια δεν επιτρέπεται να έχει κανείς υποζύγια.

Μετά από λίγα χρόνια και μέχρι σήμερα, ή πίστη μας λιγόστεψε, ή φύση μας αδυνάτισε ή στις ανέσεις σιγά - σιγά γυρίσαμε και στις ευκολίες της ζωής; Δεν γνωρίζω ποιο απ' όλα συντέλεσε να μη συνεχίζεται μέχρι σήμερα εκείνη ή ωραία, αυστηρή, αλλά και πολύ βαριά και δυσβάστακτη Παράδοση, κατά την οποία δεν επιτρέπετο ή μεταφορά των αγαθών με υποζύγια, άλλ' ας ίδωμεν την συνέχεια, που με διάφορες θαυματουργικές επεμβάσεις της Κυρίας Θεοτόκου και της θείας Προνοίας δυνάμωνε και ανεζωπυρώνετο ή πίστη και αυταπάρηση των Πατέρων μας.

Μια μέρα, ένας υποτακτικός νέος. ενώ ανέβαζε το φορτίο με τα τρόφιμα στην πλάτη, από τη θάλασσα, να το πάει στην Καλύβα πού ήταν στη Σκήτη, κουρασμένος κάθισε να ξεκουραστεί λίγο. Τότε ο Σατανάς δεν έχασε καιρό κι άρχισε να τον πειράζει με διάφορους λογισμούς, και να του βάζει στο μυαλό, πώς άδικα κοπιάζει κι ότι οι κόποι αυτοί θα πάνε χαμένοι, γιατί γίνονται για το σώμα κι όχι για την ψυχή και με άλλα

παρόμοια του βασάνιζε το νου. Αυτά του φέρανε κάποια απροθυμία και στενοχώρια με ψυχική θλίψη. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή άκουσε μια φωνή, πού πληροφορήθηκε πώς ήταν φωνή της Παναγίας, να του λέγει: «Γιατί στενοχωριέσαι και θλίβεσαι παιδί μου; Οί κόποι σου δε θα πάνε χαμένοι, ό ιδρώτας πού χύνεις με τόση προθυμία να ανεβαίνεις αυτόν τον δύσκολο ανήφορο και να πηγαίνεις με τη πλάτη το φορτίο σου πάνω στη Σκήτη και συ και όλοι οι αδελφοί πού κάνουν αυτό τον κόπο, ό Υιός και Θεός μας, ό Δεσπότης Χριστός, θα το δεχθεί σαν αίμα μαρτυρικό και αυτά πού άκουσες να τα ειπείς σ' όλους τους αδελφούς να ανεβάζουν αγόγγυστα το φορτίο τους και θα έχουν μισθό αιώνιο».

Ό Μοναχός ενθουσιασμένος από την πληροφορία αυτή της Παναγίας, γεμάτος χαρά πήγε στο Κυριάκο και όλα αυτά είπε στους Πατέρες, οι όποιοι με χαρά και προθυμία ανέβαζαν τα φορτία τους στην πλάτη από τη θάλασσα.

Εις ανάμνηση του θαύματος αυτού, οι πατέρες, στο σημείο εκείνο πού ακούστηκε ή φωνή, έστησαν το προσκυνητάρι στο οποίο έβαλαν την εικόνα της Κυρίας Θεοτόκου και την ευχαρίστησαν πού τους έδειξε με τον τρόπο αυτόν ότι αναγνωρίζονται και πληρώνονται οι κόποι των Μοναχών και κάθε ανθρώπου, πού για την αγάπη του Υιού και Θεού Της υπομένουν.

Τελευταίως, ό Υμνογράφος της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, Γέρων Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, κατέγραψε το ιστορικό αυτό γεγονός επί του ιερού Προσκυνηταρίου της Αγίας Άννης.

ΠΑΡΟΜΟΙΟ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΘΑΥΜΑ ΑΝΤΙΜΙΣΘΙΑΣ

Λίγο αργότερα μετά το γεγονός αυτό, άλλος υποτακτικός, από πλούσια οικογένεια καταγόμενος, νέος στην ηλικία, ανέβαζε από τη θάλασσα το φορτίο του στην πλάτη και από τον πολύ κόπο, σαν να δυσανασχέτησε και παρακάλεσε το Γέροντα του, να του επιτρέψει να χρησιμοποιεί υποζύγιο για να ανεβοκατεβαίνει αυτός από τη θάλασσα και να μεταφέρει τα απαραίτητα τρόφιμα στην Καλύβα και στον Γέροντα του. Ό Γέροντάς του, γνωρίζοντας την αδυναμία του υποτακτικού του, επέτρεψε να πάρει ένα γάιδαρο για το σκοπό αυτόν.

Μια μέρα πού ανέβαζε με το γαϊδουράκι το φορτίο του, σε μια στροφή πού είναι το δυσκολότερο σημείο του δρόμου, εκεί ακριβώς βλέπει ένα λαμπροφορεμένο νέο να βαστάει στα χέρια ένα σφουγγάρι με το οποίο σκούπιζε τον ιδρώτα από το μέτωπο των διερχομένων Πατέρων και τους

θύμιαζε. Τότε πλησίασε κι αυτός πρότεινε το μέτωπο του και περίμενε να τον σκουπίσει, αλλά ό νέος αντί να σκουπίσει αυτόν, σκούπισε του γαιδάρου το μέτωπο. Κι όταν ό Μοναχός παραπονέθηκε, ό φαινόμενος νέος του είπε: **«Εγώ αδελφέ, σκουπίζω, αρωματίζω και πληρώνω μόνον αυτούς που κοπιάζουν και ιδρώνουν κι όχι εκείνους πού ζητούν εδώ ανέσεις»**. Κι όταν είπε αυτά έγινε άφαντος.

Από το μάθημα αυτό, ό νέος Μοναχός, δε μεταχειρίστηκε άλλη φορά το υποζύγιο, αλλά μετά χαράς μεγάλης μετέφερε κι αυτός το φορτίο του στην πλάτη όπως και οι άλλοι Πατέρες.

ΚΙ ΑΛΛΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΑΚΙ

Από την παραλία της Αγίας Άννης, ανεβαίνοντας δεξιά προς τα επάνω, για να πάμε συντομότερα στη Μικρή Αγία Άννα, παίρνουμε ένα πολύ δύσκολο και ανηφορικό δρόμο, πού ό περισσότερος είναι όλο σκαλοπάτια. Στο δυσκολότερο σημείο της αναβάσεως, ένας μεσήλικας Μοναχός, ό όποιος πριν να γίνει Μοναχός ήταν αξιωματικός του Στρατού, ακούμπησε στον κορμό ενός δέντρου για λίγο να ξεκουραστεί, από τον πολύ κόπο του ανήφορου και το φορτίο του με τα τρόφιμα στην πλάτη.

Στενοχωρημένος από την κούραση είπε μέσα του: «Άραγε θα έχουμε κανένα ιδιαίτερο μισθό πού μεταφέρουμε τα τρόφιμα μας και δεν καθόμαστε κάτω στην παραλία να τα τρώμε, αλλά τα ανεβάζουμε τόσο ψηλά, δεν είναι άραγε αυτό που κάνουμε ανόητο;»

Σαν απάντηση στη σκέψη του, άκουσε φωνή που του λέγε: «Όλοι οι κόποι αναγνωρίζονται και τα βήματα πού κάνετε για την αγάπη του Χριστού μετρώνται και πληρώνονται». Ο αδελφός μετά από την πληροφορία αυτή αναπτρωμένος στο ηθικό, περνούσε συχνότερα από το μέρος εκείνο χωρίς να κουράζεται. Και στο σημείο αυτό, οί Πατέρες, για να θυμούνται το θαύμα, έβαλαν εικόνα και παλαιότερα άναβαν και καντηλάκι προς δόξαν Θεού.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΡΙ ΠΟΥ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΣΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Στο δρόμο μεταξύ της Σκήτης της Μεγάλης και της Μικρής Αγίας Άννης, κάτω από βράχο πού σχηματίζει σπηλιά, υπάρχει ένα άλλο Προσκυνητάρι με ιερές εικόνες και καντήλι, πού οί Πατέρες περνώντας συχνά από το δρόμο αυτό το διατηρούν αναμμένο και ό λόγος είναι ότι στο σημείο αυτό, κατά καιρούς έχουν γίνει πολλές σατανικές ενέργειες, τις όποιες και παραθέταμε όπως μας τις αφηγήθηκαν σεβάσμιοι Πατέρες και αδελφοί:

α) Μία άπ' αυτές, πιο γνωστή και σε μας είναι, ότι ο Μοναχός Αρσένιος,

υποτακτικός του Γέροντα Αυξεντίου από την Καλύβα του Αγίου Γεωργίου, ή οποία τώρα είναι ερειπωμένη, έφυγε από την Καλύβα τους χωρίς την άδεια του Γέροντα του, τον οποίον άφησε πολύ στενοχωρημένο, άλλα κι ό ίδιος συγχυσμένος έφτασε στο δρόμο, πού πηγαίνει για τη Μικρή Αγιάνα. Ακούμπησε στον κορμό ενός δέντρου, εκεί πού μέχρι σήμερα βρίσκεται καρφωμένος ένας ξύλινος σταυρός, τον όποιο με ευλάβεια προσκυνούν οι Μοναχοί και οί διερχόμενοι προσκυνητές.

Στο σημείο αυτό, κάθισε λίγο και συλλογίστηκε ό Πάτερ Αρσένιος, πώς αυτό πού κάνει δεν είναι καλό και προς στιγμήν είπε να γυρίσει πίσω στο Γέροντά του, αλλά νίκησε ό εγωισμός και απερίσκεπτα προχώρησε. Όταν όμως έφτασε μπροστά στη σπηλιά, πού είναι σήμερα το Προσκυνητάρι, άκουσε μεγάλη οχλοβοή και τόση αναταραχή, πού νόμισε πώς τον κυνηγούσαν Δαίμονες να τον πιάσουν, από το φόβο του γύρισε αμέσως πίσω και τότε άκουσε φωνές στον αέρα να του λένε: «Τι να σου κάνουμε, έχε χάρι στο Γέροντά σου». Από τον τρόμο πού πήρε, ό Μοναχός Αρσένιος, δεν κατάλαβε πώς και πότε έφτασε πίσω στην Καλύβα τους και βρήκε το Γέροντά του να προσεύχεται με δάκρυα στα μάτια και να παρακαλεί το Θεό. Του έβαλε μετάνοια και έλαβε συγχώρεση. Όπως μας βεβαίωνα δε ό ίδιος, μέχρι πού πέθανε με πολύ φόβο και τρόμο περνούσε από το μέρος εκείνο. Αυτός δε έβαλε και στον κορμό του δέντρου το Σταυρό.

β) Άλλοτε πάλιν, ο Γέρο - Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης μας διηγήθηκε πώς όταν ήταν νέος περνούσε με τον νυν πνευματικό Παπα - Διονύσιο, δόκιμο οντά τότε Θεοδόσιο, πήγαιναν για την 'Αγιάνα, πολύ πρωί μπροστά από τη Σπηλιά είδε να κάθονται τρεις τράγοι, Όλοι ένας μεγάλος και δυο μικρότεροι, οί δυο αυτοί Μοναχοί, ξεκινώντας από την Καλύβα τους, είχαν το κομποσχοίνι στο χέρι και λέγανε τους χαιρετισμούς της Παναγίας. Οί τράγοι τους κοίταξαν με άγριο βλέμμα και δεν κινήθηκαν από τη θέση τους. Οί Μοναχοί έκαμαν το σταυρό τους μπροστά στο Προσκυνητάρι κι όταν έκαμαν λίγα βήματα πιο πέρα, οί τράγοι έγιναν άφαντοι, φανερό είναι πώς ήταν Δαίμονες σε σχήμα τράγων, οί όποιοι ασφαλώς θα είχαν πρόθεση να βλάψουν τους Μοναχούς, άλλ' επειδή εκείνοι έλεγαν τους Χαιρετισμούς της Παναγίας, δεν τόλμησαν να τους κάνουν κακό.

γ) Άλλοτε, ο Μοναχός Μελέτιος των Δανηλαίων, διηγήθηκε στο Γέροντα Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη, ότι μια μέρα μετέφερε από την Αγιάνα λεμόνια στον τορβά του, κι όταν περνούσε από τη Σπηλιά έγινε τέτοια σύγχυσι και ταραχή από τους Δαίμονες, πού από το φόβο του παραπάτησε έπεσε και χύθηκαν όλα τα λεμόνια, άλλα αυτός επειδή είχε στο χέρι το

κομποσχοίνοι κι έλεγε ακατάπαυστα την ευχή «Κύριε Ιησού Χριστέ Υιέ του Θεού ελέησαν με» δεν τον πείραξαν άλλο οί Δαίμονες, οί όποιοι, καθώς ομολογούν εκεί οί Πατέρες δημιουργούσαν συνέχεια επεισόδια από την ακόλουθη αιτία:

δ) Στην αρχή της Σκήτης της λεγόμενης Μικρής Αγιάνας, επάνω στο λοφίσκο, υπάρχει μια ασκητική Καλύβα με εκκλησάκι, «Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» σ' αυτήν, πριν από πολλά χρόνια, ασκητικά διέπρεψε ό ξακουστός και περίφημος πνευμονικός Παπα - Σάββας, για τον όποιον λέγουν πώς ήταν σπουδαίος εργάτης της αρετής και διακριτικός Πνευματικός έξομολόγος. Σ' αυτόν ξεμολογήθηκε ένας μάγος από τα χωριά της Χαλκιδικής, ο όποιος αφού ειλικρινά μετανόησε και αποφάσισε ν' αλλάξει ζωή και να γίνει καλός και πιστός χριστιανός, παρέδινε στον Πνευματικό Παπα-Σάββα ένα μαγικό βιβλίο πού το λένε «Σολομωνική» με το οποίο έκανε τις διάφορες μαγείες και γοητείες. Ο Πνευματικός Παπα - Σάββας δε δέχθηκε να πάρει το βιβλίο αυτό, αλλά είπε στον μετανοήσαντα μάγο Ιλαρίωνα ό τι το βιβλίο αυτό είναι δαιμονικό και θα πρέπει να το κάψει εκεί το βιβλίο αυτό. Μάζεψε φρύγανα και ξύλα, έβαλε φωτιά και πέταξε το βιβλίο μέσα και όπως ομολόγησε ό ίδιος στον Πνευματικό και στους Πατέρες, από τις πολύχρωμες φλόγες πού καιγόταν το βιβλίο βγαίνανε άναρθρες φωνές και φαινόταν σαν να κλαίγανε χιλιάδες παιδιά μικρά και μεγάλα.

Από τότε άρχισαν στο σημείο αυτό οι δαιμονικές ενέργειες και εξ αφορμής του γεγονότος αυτού, οι Πατέρες έκαμαν Αγιασμό με άγια Λείψανα και έφτιαξαν το Προσκυνητάρι με το ακοίμητο σχεδόν καντήλι και έτσι έπαψαν οι Σατανικές ενέργειες και εξουδετερώθηκε ή δύναμη του εχθρού.

ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ

Άλλος υποτακτικός Μ. Κ. Μοναχός (το όνομα του οποίου δεν αναφέρουμε, διότι βρίσκεται ακόμα στην παρούσα ζωή), μου διηγήθηκε το ακόλουθο φρικτό θαύμα, πού έγινε στις ημέρες μας:

Ο αδελφός Ν. Κ. βρέθηκε στο πανηγύρι ενός μεγάλου Μοναστηρίου, στις εορτές των οποίων συνήθως συρρέει πλήθος προσκυνητών Μοναχών και κοσμικών. Κατά το μέσον της αγρυπνίας του Πανηγυριού, βρέθηκε στην ανάγκη ό Μοναχός αυτός, να πάει στο μέρος για σωματική του χρεία. Μόλις μπήκε στο αποχωρητήριο, ένας κοσμικός κρυμμένος ή

παρακολουθών τον ευειδή αυτόν νέον Μοναχό, με σπλισμένο χέρι, όρμισε εναντίον του Μοναχού, με πρόθεση να κορέση κτηνώδη επιθυμία του.

Ο Μοναχός Ν. Κ. έκπληκτος και κατατρομαγμένος, με πόνο ψυχής και ακλόνητη πίστη στο Θεό και στην υπακοή, μ' όλη του τη δύναμη, φώναξε: «Παναγία μου, με τις ευχές του Γέροντα μου σώσε με» κι αμέσως, ό υποτακτικός αυτός, χωρίς να καταλάβει πως και πότε βρέθηκε μπροστά στο Κελί του Γέροντά του, που άπεχε από το Μοναστήρι εκείνο μιάμιση (1, 1/2) ώρα. Τότε Γέροντας και υποτακτικός δώσανε δόξα και ευχαριστία στο Θεό και την Κυρία Θεοτόκο, πού προστάτευσε και γλίτωσε, ό Μοναχός αυτός, από την απροσδόκητη επίθεση του κακοποιού ανθρώπου!

Το θαύμα αυτό, μας φανερώνει ότι και επί των ημερών μας γίνονται παρόμοια θαύματα που γίνονταν τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, κατά τους πρώτους αιώνες ακμής του ερημικού και ασκητικού Μοναχισμού, στη μέση Ανατολή και αλλαχού, όπως μελετάμε στα Γεροντικά βιβλία του Ευεργεντινού και του Γεροντικού, διότι καθώς λέγει κι ό θείος Απόστολος των Εθνών μακάριος Παύλος «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερα ό αυτός και εις τους αιώνες» (Εβρ. ΙΓ' 8), αρκεί να έχουμε πίστη και αγάπη προς Αυτόν και το ευαγγέλιό Του.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΑΓΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΥ

Ο Γέροντας της Καλύβης «των Αρχαγγέλων» στη Σκήτη της Αγίας Αννης, Άνανίας Ιερομόναχος, έστειλε τον υποτακτικό του Μιχαήλ Μοναχό στη Δάφνη για επείγουσα εργασία, με τη ρητή εντολή, όπως επιστρέψει απαραίτητα το βράδυ στην Καλύβα τους.

Η συγκοινωνία της Δάφνης - Αγίας Αννης γίνονταν τότε με τις βάρκες και τα κουπιά επειδή δεν είχαν βγει ακόμη οί μηχανές. Και για το λόγο αυτόν, όλες οί ασκητικές Καλύβες πού βρίσκονταν στην παραλία κοντά, διατηρούσαν ψαρόβαρκες, με τις όποιες πήγαιναν και στη Δάφνη.

Ο Μοναχός Μιχαήλ, πού ήταν ένας από τους πιο καλούς και συνεπείς υποτακτικούς, ξεκίνησε το πρωί, με τη βάρκα του Γέρο -Γιωργάκη, ό οποίος, επειδή δεν είχε άλλο εργόχειρο, έκανε με τη βάρκα του τη συγκοινωνία Δάφνη - Αγιάνα. Έφτασε στη Δάφνη, τελείωσε εκεί την εργασία, για την οποία: πήγε, άλλ' εν τω μεταξύ ο καιρός χάλασε, έπεσε στη θάλασσα δυνατός αέρας και ξεσηκώθηκε απότομα μεγάλη θαλασσοταραχή με θεόρατα κύματα.

Όλοι οί Πατέρες πού είχανε πάει στη Δάφνη, επειδή ήταν αδύνατο να γυρίσουν στις Καλύβες τους, άλλοι πήγαν στα γειτονικά εκεί Μοναστήρια, Σίμωνος Πέτρας και Ξηροποτάμου, κι άλλοι ξεκίνησαν με τα πόδια για τις Καρυές.

Αυτό το φαινόμενο γίνονταν τακτικά και οί Πατέρες ήταν μαθημένοι να φέρουν κι αυτό τον Σταυρό της πρόσθετης ταλαιπωρίας, κι έτσι φορτωμένοι τους τορβάδες με τα ψώνια, πήγαιναν αγόγγυστα με τα πόδια. Με το κομποσχοίνι στο χέρι, την ευχή στο στόμα και την καρδιά, τέλειωναν τις εργασίες τους, μέχρι πού βγήκαν, μετά από το 1933 οί μηχανές και τα μοτεράκια και γλίτωσαν από το πρόσθετο αυτό μαρτύριο.

Ο αδελφός Μιχαήλ, ένας Μοναχός απλός, αγαθός και άκακος, έμεινε κοντά στην παραλιακή ακτή, στο λιμάνι της Δάφνης και περίμενε τη θάλασσα να γαληνέψει, πού είχε κυριολεκτικά εκμανεί και αφριζομανούσε με τα θεόρατα κύματα της, άλλ' αυτός δεν εννοούσε ν' απομακρυνθεί και ήταν στενοχωρημένος για την εντολή πού είχε από το γέροντα του, να γυρίσει το βράδυ στο σπίτι.

Εκεί πού έκανε αυτές τις σκέψεις, πώς να γυρίσει πίσω στην Αγιάνα, βλέπει μπροστά του δυο λαμπροφορεμένους νέους, οί οποίοι τον ρώτησαν γιατί είναι στενοχωρημένος; Κι αυτός τους είπε:

— Έχω εντολή από το Γέροντά μου να γυρίσω οπωσδήποτε το βράδυ και να μη μείνω ούτε μια βραδιά έξω από την ασκητική μας Καλύβα.

Οι φαινόμενοι νέοι του είπαν:

— Θέλεις να μπεις στη βάρκα μας να σε πάμε εμείς στο Γέροντα σου; Ο αδελφός Μιχαήλ μετά χαράς δέχθηκε την πρόταση των νέων, μπήκε στη βάρκα τους και ό ένας από τους νέους πήρε τα κουπιά της βάρκας, τα κούνησε δυο - τρεις φορές και ξαφνικά βρέθηκαν στο λιμανάκι της Αγίας Άννης (ας σημειωθεί ότι σήμερα τα πετρελαιοκίνητα μοτεράκια από τη Δάφνη στην Αγιάνα κάνουν δύο περίπου ώρες να φθάσουν, και τότε με τα κουπιά ήθελαν περισσότερο από 5 ώρες).

Ο Μοναχός Μιχαήλ, υπό τη σκέπη της υπακοής βρισκόμενος, δεν κατάλαβε τίποτε από τα υπερφυσικά φαινόμενα και από τη χαρά του πού φθάσανε νωρίς, αφού βγήκε στην παραλία της Αγίας Άννης, ευχαρίστησε τους δύο λαμπρούς εκείνους νέους, για την καλοσύνη πού του κάνανε, κι ανέβηκε σχεδόν τρέχοντας τον ανήφορο, να φτάσει σύντομα στο Γέροντα του.

Στο δρόμο τον συνάντησε, ό Πάτερ Γαβριήλ, όπως του φάνηκε, από την Καλύβα «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» και αφού χαιρετήθηκαν καλογερικά, «ευλογείτε, ό Κύριος, ό Πάτερ Γαβριήλ ρώτησε τον υποτακτικό Μιχαήλ: «Από που έρχεσαι Πάτερ και γιατί είσαι τόσο βιαστικός;» Ο Πατήρ Μιχαήλ απάντησε στο φαινόμενο Μοναχό και είπε ότι ό Γέροντας με έστειλε σήμερα στη Δάφνη να πάρω τρόφιμα και να γυρίσω το βράδυ στο σπίτι, αλλά επειδή ό καιρός χάλασε και ή θάλασσα είχε μεγάλη φουρτούνα, ή βάρκα του Γέρο - Γιωργάκη, πού κάνει τη συγκοινωνία, δεν μπορούσε ναρθει, με πήραν μένα δυο νέοι και μ' έφεραν από τη Δάφνη με τη δική τους βάρκα, και τώρα τρέχω να φτάσω νωρίς, στο Γέροντα μου, για να μη με μαλώσει και μου βάλει κανόνα — αυστηρή προσευχή και νηστεία.

Τότε ό φαινόμενος Μοναχός Γαβριήλ, ρώτησε τον υποτακτικό Μιχαήλ: — Που είναι τώρα αυτοί οι νέοι με τη βάρκα τους; Κι αυτός απάντησε πώς μείνανε κάτω στην παραλία, εγώ βιαστικά έφυγα και δεν τους ρώτησα που θα μείνουν. Ο Μοναχός Γαβριήλ, λέγει στον καλό υποτακτικό: «Αδελφέ, για ρίξε μια ματιά προς τη θάλασσα, και τότε γύρισαν και βλέπουν πώς ή θάλασσα είχε ασπρίσει από τους αφρούς, και τα κύματα της σκέπαζαν, όχι μόνον το λιμανάκι, αλλά όλη ή παραλία μέχρι τα βράχια ούτε βάρκα, ούτε ψυχή φαίνονταν πουθενά.

Ο φαινόμενος Μοναχός Γαβριήλ έγινε άφαντος από τα μάτια του υποτακτικού Μιχαήλ, ό οποίος συνήλθε από την έκσταση, πού ή τυφλή υπακοή προς το Γέροντα του, τον είχε μέχρι τη στιγμή εκείνη σκεπάσει, και κατάλαβε πώς οι δυο εκείνοι νέοι, ήταν, ό μεν ένας πού πήρε τα κουπιά της βάρκας, από τη Δάφνη και τα κούνησε τρεις φορές, ό Αρχάγγελος Μιχαήλ, ό δε άλλος που παρουσιάστηκε μπροστά του με το σχήμα του Μοναχού Γαβριήλ από την Καλύβα «Ευαγγελισμός» ήταν ό Αρχάγγελος Γαβριήλ.

Τα μάτια του καλού υποτακτικού Μιχαήλ μονάχου πλημμύρισαν από δάκρυα χαράς και ευγνωμοσύνης προς τους Αρχαγγέλους και μ' όλη τη δύναμη της ψυχής και του σώματος, έτρεξε να αναγγείλει το θαύμα των Αρχαγγέλων στο Γέροντα του.

Όταν έφτασε στην Καλύβα τους, βρήκε το Γέροντα του, Ανανία Ιερομόναχο, γονατιστό μπροστά στην εικόνα των Αρχαγγέλων να προσεύχεται και να παρακαλεί το Θεό και τους Αρχαγγέλους, πού στο

μέσον της εικόνας έχουν τον Δεσπότη Χριστόν, με δάκρυα στα μάτια ζητούσε να βοηθήσουν τον υποτακτικό του Γαβριήλ να επιστρέψει. Και ιδού ο Πανάγαθος θεός εισακούει την προσευχή του Γέροντα και με τη πρεσβεία των Αγίων και των δούλων του «αμ' έπος, αμ' έργον» γοργά εισακούει και κάνει το θέλημα των φοβούμενων Αυτόν!

(Σ. Σ. Βλέπετε όμως, αδελφοί, ότι δεν ήταν μόνον ο υποτακτικός θεοφοβούμενος και συνεπής στις υποχρεώσεις του, αλλά κι ο Γέροντας του ήταν άγρυπνων και προσευχόμενος και παρακαλών το Θεό να βοηθήσει και να σκεπάσει τον υποτακτικό του από κάθε κακό, έτσι έρχεται ή χάρις και ευλογία του Θεού στο Γέροντα και ο φωτισμός, άλλα και ή πληροφορία στον υποτακτικό τυφλά να υπακούει και να έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στο Γέροντα και πνευματικό οδηγητή.

Δεν πρέπει λοιπόν να ζητούμε τα πάντα τέλεια από τον υποτακτικό, άλλα θα πρέπει να συμβάλει προς τούτο και ή πνευματική αγωγή του Γέροντα, Ηγούμενου και υπόλογου Προεστώτος, όπως λέγει κι ο Απόστολος Παύλος: «Αδελφοί, πείθεσθε τοις ηγουμένοις υμών και υπείκετε' αυτοί γαρ αγρυπνούσιν υπέρ των ψυχών υμών ως λόγον αποδώσοντες...» (Έβρ. ΙΓ' 17). Ο νοών νοείτω !)

ΑΓΙΟΙ ΣΤΗ ΣΚΗΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΑΣ

Η ιερά Σκήτη της Αγίας Άννης έχει δώσει στη Μητέρα Εκκλησία δέκα τέσσερις Αγίους, Όσιους και Νεομάρτυρες γνωστούς με τα ονόματα:

- 1) Όσιος Γερόντιος ο Κτίτωρ,
- 2) Όσιος Σωφρόνιος Ιερομόναχος, του οποίου ο βίος μοιάζει απόλυτα με το βίο του αγίου Αλεξίου «του ανθρώπου του Θεού».
- 3) Οσιομάρτυς Νικόδημος μαρτύρησε στο Έλβασάν της Βορ. Ηπείρου.
- 4) Οσιομάρτυς Μακάριος ο εκ Κίου της Βιθυνίας και μαρτυρήσας εν Προύση.
- 5) Οσιομάρτυς Κοσμάς μαρτύρησε στην Κωνσταντινούπολη.
- 6) Οσιομάρτυς Λουκάς εξ Αδριανουπόλεως, μαρτύρησε στη Μυτιλήνη.
- 7) Οσιομάρτυς Ιλαρίων από την Κρήτη, μαρτύρησε στην Κωνσταντινούπολη.
- 8) Οσιομάρτυς Νικήτας ο Τραπεζούντιος, μαρτύρησε στις Σέρρες.
- 9) Οσιομάρτυς Δαβίδ εκ Κυδωνιών Μ. Ασίας, μαρτύρησε στη Θεσσαλονίκη.
- 10) Οσιομάρτυς Παύλος εκ Σοπωτού Πελοποννήσου, μαρτύρησε στην Τρίπολη.
- 11) Οσιομάρτυς Νεκτάριος, μαρτύρησε στα Βούρλα της Μ. Ασίας.
- 12) Ο Όσιος Γεράσιμος.

13) Ο Όσιος Νήφων

14) Ο Όσιος Σάββας ιερομόναχος μαθητής του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως επισκόπου χρηματίσας, ο οποίος κοιμήθηκε όσιακό και αιώνιο ύπνο το σωτήριο έτος 1948 στη νήσο Κάλυμνο, όπου μέχρι σήμερα βρίσκεται το ιερό σκήνος του, σώο και αδιάφθορο και εκπέμπει άρρητη ευωδία, προς δόξαν Θεού και της Εκκλησίας, άλλα και καταισχύνη των υπό του Σατανά πλανωμένων, οι οποίοι βλασφημούν αμφισβητούντες την αγιότητα του μεγάλου φωστήρος της Μητέρας Εκκλησίας Αγίου Νεκταρίου του θαυματουργού.

Εκτός των επωνύμων τούτων Όσιων και Οσιομαρτύρων, ή Ιερά Σκήτη της Αγίας Άννης έχει πλήθος αμέτρητο Αγίων και Όσίων, οι οποίοι από υπερβολική ταπείνωση δε θέλησαν να είναι γνωστοί στους ανθρώπους αλλά, ζηλώσαντες εζήλωσαν τη δόξα του Θεού και όχι των ανθρώπων, όπως θα ιδούμε, από την αρχή και μέχρι τέλος του βιβλίου τούτου, θα βρούμε σ' ολόκληρο το Άγιο Όρος, περισσότερους αγίους άγνωστους παρά γνωστούς.

ΣΠΗΛΙΑ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑ

Πριν από 43 χρόνια το 1936 συνέβη κάτι παρόμοιο στη Σκήτη της Αγίας Άννης. Πάνω από τη Σκήτη αυτή, βρίσκεται μικρό εκκλησάκι με σπηλιά, στο όνομα του Αγίου Παντελεήμονος.

Εκεί κοντά είναι κι άλλες σπηλιές, για τις οποίες είχαμε ακούσει θαυμαστά πράγματα, οπότε πριν από πολλά χρόνια αποφασίσαμε με το Γέροντά μου, Ιωακείμ Μοναχό, να πάμε και εμείς εκεί. Με κόπο φτάσαμε μπροστά στη σπηλιά, μπήκαμε μέσα και είδαμε ίχνη, πóa φανέρωναν πώς κάποιος ευλογημένος άνθρωπος θα πρέπει να μένει σ' αυτήν.

Προχωρήσαμε πιο μέσα, είδαμε ένα σταμνάκι με νερό και ψηλά ίσαμε ενάμισι μπόι άνθρωπου, ήτανε άλλη σπηλιά, μικρότερη από την πρώτη. Προσπαθήσαμε να βρούμε τρόπο ή μέρος για ν' ανέβουμε ως εκεί, αλλά τούτο ήταν αδύνατο, γιατί το μέρος ήταν απότομο.

Τότε στο βάθος της σπηλιάς αυτής διακρίναμε μια κακοφτιαγμένη σκάλα, φαίνεται πώς μ' αυτή, ο κάτοικος της σπηλιάς ερημίτης, ανέβαινε και κατέβαινε στο καταφύγιο του και για να μην τον ενοχλούν οι τυχόν επισκέπτες, με το προορατικό χάρισμα, πού ήταν πλουτισμένος από το Θεό, σαν αντιμισθία της αυταπαρνήσεως και των πολλών ασκητικών του

κόπων, προαισθάνονταν τον ερχομό του επισκέπτη κι αμέσως ανέβαινε στην κρυφή σπηλιά του.

Τραβούσε δε και τη σκάλα, για να μη μπορεί άλλος κανείς ν' ανέβει.

Είπαμε με το Γέροντα τρεις φορές το «Δι' ευχών...» αλλά καμιά απόκριση δε λάβαμε.

Τότε αρχίσαμε τους χαιρετισμούς της Παναγίας και πλησιάζοντας να τελειώσουμε, όταν λέγαμε το «Ύπεραγία Θεοτόκε σώσον ημάς», «Ω πανύμνητε Μήτερ, ή τεκούσα των πάντων αγίων αγιότατων Λόγον...» και κάναμε τρεις γονυκλισίες μεγάλες, ήρθε έντονη ευωδία μοσχολίβανου και γέμισε όλη ή σπηλιά από άρρητη ευωδία!

Περιμέναμε λίγο μήπως ευδοκήσει ό Πανάγαθος Θεός, για να βγει ό ευλογημένος εκείνος ερημίτης, πού ασφαλώς θα ήταν μέσα στη μικρή σπηλιά, αλά δεν είδαμε τίποτε κι επειδή άρχισε να σκοτεινιάζει, κάμαμε τρεις μετάνοιες, δοξάσαμε το Θεό και φύγαμε, θεωρήσαντες τους εαυτούς μας ανάξιους για να δούμε ένα τέτοιο άγιο άνθρωπο, ασκητή κι ερημίτη.

Τα κρίματα του Κυρίου είναι ανεξερεύνητα. «Ω! βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού» (Ρωμ. ΙΑ' 33), διότι όταν δοκιμάσαμε άλλη φορά να επισκεφθούμε τη σπηλιά αυτή δε βρίσκαμε τίποτε από εκείνα πού είχαμε ιδεί, ασφαλώς ό κάτοικος της σπηλιάς εκείνης είδε, πώς ανακάλυψαν οί άνθρωποι τα ίχνη του και απεφάσισε να αλλάξει κατοικία.

Έτσι οι ευλογημένοι αυτοί Πατέρες φεύγανε τη δόξα των ανθρώπων, για να βρουνε δόξα και παρησία κοντά στο Θεό, για τον όποιον «απαύστως ό θείος πόθος γινότανε».

Ο ΠΑΤΕΡ ΑΡΤΕΜΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΠΗΛΙΑ

Ο Γέροντας της Καλύβας «Αγία Τριάς», Ζαχαρίας Μοναχός, μας διηγήθηκε το ακόλουθο γεγονός:

Ήταν άνοιξη του 1920, ό Γέρο - Αρτέμιος από τη Σκήτη της «Αγίας Αννης», νέος μοναχός τότε, ξεκίνησε για να πάει με εντολή του Γέροντα του, στο Μοναστήρι της Μεγίστης Λαύρας, και πριν να φτάσει στο ησυχαστήριο του «Κυρ - Ησαΐα» έχασε το δρόμο, πήρε άγνωστο μονοπάτι και σε λίγο βρέθηκε μπροστά σε μια σπηλιά.

Ήταν ακόμη πρωί, από περιέργεια προχώρησε μέσα στη σπηλιά και κει διέκρινε αχνάρια ανθρώπου. Είπε τη γνωστή προσευχή «Δι' ευχών των αγίων πατέρων ημών, Κύριε Ιησού Χριστέ ό Θεός ημών ελέησον ημάς» και

περίμενε να ακούσει, όπως συνηθίζουν οι Πατέρες να λένε, το «Αμήν», αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση.

Προχώρησε περισσότερο μέσα και στο βάθος διέκρινε ένα μικρό σταμνί με λίγο νερό. Σκέφτηκε πώς κάπου εκεί κοντά θα πρέπει να βρίσκεται κάποιος ασκητής ερημίτης. Περίμενε λίγο, του φάνηκε πώς αισθάνθηκε ευωδιά σαν μοσχολίβανο, αλλά άνθρωπος δε φαινότανε πουθενά. Τότε φώναξε και πάλι το «Δί' ευχών...», αλλά απόκριση δεν πήρε. Για λίγο σκέφτηκε να περιμένει, βγήκε έξω από τη σπηλιά, παρατήρησε το μέρος δεξιά, αριστερά δεν μπόρεσε να διακρίνει τίποτε, μόνον άκουσε ένα μικρό θόρυβο, ξεκίνησε να φύγει κι όταν -αργά έφτασε στη Λαύρα διηγήθηκε πού παραπλανήθηκε, έχασε το δρόμο, βρέθηκε μπροστά σε σπηλιά και κείνα που είδε. Οι Πατέρες στο Μοναστήρι, πού γνώριζαν καλά τα μέρη εκείνα, είπαν στο μοναχό Αρτέμιο, ότι έκτος από τη σπηλιά του «Παχωμίου» δεν υπάρχει εκεί άλλη σπηλιά.

Την άλλη μέρα, μαζί με άλλους τρεις αδελφούς του Μοναστηριού, πήγαν στο μέρος εκείνο, πού την προηγούμενη μέρα είδε ο μοναχός Αρτέμιος τη σπηλιά, για να τους δείξει την τοποθεσία, αλλά δεν μπόρεσαν να βρουν τίποτε, μόνον σε ένα σημείο αισθάνθηκαν όλοι μια ουράνια ευωδία και άρωμα μοσχολίβανου, πού πληροφόρησε τους αδελφούς αυτούς, ότι κάτι το υπερφυσικό υπάρχει στο μέρος εκείνο του ευλογημένου Αγίου Όρους.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ Ο Ε' ΜΟΝΑΧΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΑΝΝΑ

Ο Κύριλλος ο Ε' Οικουμενικός Πατριάρχης, περιφρόνησε τίτλους και αξιώματα δόξης και τιμής και παντός είδους ματαιοδοξία, εγκατέλειψε τα εγκόσμια και κατετάγη σαν υποτακτικός και απλός Μοναχός, στη συνοδεία της Καλύβας των «Αγιων Αποστόλων», πού είναι κάτω από το Κυριάκο της Σκήτης αυτής.

Ή Καλύβα αυτή, έχει κτήμα με ελαιόδεντρα κάτω στην παραλία, το οποίο καλλιεργούσαν οι Πατέρες, για άσκηση και σκληραγωγία του σώματος άφ' ενός, και για παραμικρό εισόδημα προς συντήρηση των αδελφών άφ' έτερου.

Ο Πατριάρχης Κύριλλος, παρ' όλη την προχωρημένη ηλικία του, πρώτος πήγαινε στο κτήμα να βοηθήσει και να δίνει θάρρος στους αδελφούς με προθυμία να εργάζονται. Επειδή όμως τα μέρη εκείνα είναι απότομος κατήφορος και ανήφορος πολύ κουραστικός σε νέους, πολύ δε περισσότερο σε γέροντες, για το λόγο αυτό, με την αδεία του Γέροντα της

Καλύβας, δόθηκε στον Πατριάρχη ένα υποζύγιο — γαιδουράκι— για να τον κατεβάξει και ανεβάξει από το κτήμα στο σπίτι.

Μια μέρα, στη μεγάλη ζέστη του καλοκαιριού, το γαιδουράκι καταϊδρωμένο ανέβαζε τον Πατριάρχη από το κτήμα στο σπίτι, και στο δυσκολότερο μέρος του δρόμου, είδε ο Πατριάρχης δύο νέους, οι οποίοι σκούπιζαν τον ιδρώτα από το πρόσωπο των διερχομένων. Όταν πλησίασε ο γάιδαρος πού μετέφερε τον Πατριάρχη, οι νέοι σκούπισαν τον ιδρώτα από το ζώο.

Ο Πατριάρχης μόλις είδε τους λαμπρούς εκείνους νέους να σκουπίζουν μόνο τον ιδρώτα του ζώου, πειράχτηκε πού δε σκούπισαν κι αυτόν, και μέσα του παραπονέθηκε και είπε: «Περίεργο πράγμα, το ζώο σκούπισαν και όχι εμένα, άραγε είμαι χειρότερος από το γαιδούρι;» Τότε οι λαμπροφόροι νέοι εξαφανίστηκαν και άκουσε φωνή πού του έλεγε: «Εμείς σκουπίζαμε μόνον αυτούς πού ιδρώνουν από τον κάματο της εργασίας και όχι αυτούς πού ιδρώνουν από την ανάπαυση και τις καιρικές συνθήκες».

Ύστερα άπ' αυτό ο Πατριάρχης άλλη φορά δε μεταχειρίστηκε το ζώο, άλλ' όταν μπορούσε πήγαινε κι αυτός με τα πόδια, για να χει μισθό όπως και οι άλλοι Πατέρες.

Αφού παραιτήθηκε από όλα του τα αξιώματα όπως είπαμε, έζησε σαν καλός υποτακτικός, έκτισε την εκκλησία «των αγίων Αποστόλων» και ανακαίνισε την Καλύβα εκ θεμελίων, ή οποία μέχρι σήμερα λέγεται του Πατριάρχου.

Προείδε και προείπε το θάνατο του και κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο πλήρης ήμερων γενόμενος και έφυγε από τον κόσμο τούτον με οσιακό θάνατο, διότι ολόκληρο 24ωρο έλαμπε από χαρά το πρόσωπο του, από τις οπτασίες και επισκέψεις πού είχε των Αγίων Αγγέλων και των Όσίων αγιορειτών Πατέρων, ενώπιον των οποίων παρέδωκε στον Ποιητή και Πλάστη και Θεό ημών την αγία και μακαρία του ψυχή!

Αυτοί οι άξιοι ιεράρχαι ζουν αιώνια κοντά στο Θεό.

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟ ΑΠΕΦΕΥΓΑΝ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Πριν από δυο χρόνια το 1976 - 77, πού Δίκαιος - Πρόεδρος -στη Σκήτη, ήταν οι καλλιτέχνες αγιογράφοι και κατά σάρκα αδελφοί Ιερομόναχοι Σεραφεΐμ και Βασίλειος, οι λεγόμενοι Βολιώτες, απεφάσισαν οι Προεστοί της Σκήτης, να μεταφέρουν τα οστά των κεκοιμημένων Πατέρων από την υπόγεια Καμάρα στο νεόκτιστο οστεοφυλάκιο.

Στην μεταφορά πήραν μέρος πολλοί Πατέρες: Οι ιερομόναχοι και πνευματικοί Γέρο - Ανθιμος του Λάμπη, Γαβριήλ των καλλιτεχνών αγιογράφων αδελφών Καρτσοναίων, Συμεών από την Καλύβα «Υπαπαντή», Χαράλαμπος ιερομόναχος από τον επίσης καλλιτεχνικό αγιογραφικό Οίκο των αδελφών Ανανιαίων, Γέρων Γρηγόριος Μοναχός από τον καλλιτεχνικό αγιογραφικό Οίκο «Αγία Τριάς» και πολλοί άλλοι Πατέρες και αδελφοί, οι οποίοι μαρτυρούν, πώς όλα τα οστά εξέπεμπαν άρρητη και υπερκόσμια ευωδιά.

Για να θαυμάσει όμως κανείς και να απορήσει εν ταύτω, με την ταπεινοφροσύνη των μακαρίων αυτών Ασκητών και να γνωρίσωμεν όλοι, πόσο, οι Πατέρες μας αυτοί, μισούσαν και απέφευγαν τη δόξα των ανθρώπων και τη διάκριση άπ' αλλήλων, παραθέτομε το αξιοπεριεργό φαινόμενο πού μας διηγήθηκαν αυτοί που μετέφεραν τα οστά.

Όταν ένας από τους αδελφούς, πήρε από το σωρό των οστών, μια νεκροκεφαλή και την έβαλε στο σάκο του, 'κει πού περνούσε μπροστά από τους άλλους αδελφούς, όλοι αισθάνθηκαν ιδιαίτερο άρωμα και πολύ έντονη ευωδιά να βγαίνει από την κάρα εκείνη.

Τότε όλοι, οί αναφερθέντες Πατέρες, έτρεξαν να δουν, κατά το άδειασμα του σάκου και την τοποθέτηση των οστών, στη νέα θέση τους, ποια είναι αυτή ή κάρα πού τόσο πολύ ευωδιάζει, για να την ξεχωρίσουν και να την έχουν με τ' άλλα άγια λείψανα στην εκκλησία. Τότε ή ιδιαίτερη εκείνη ευωδιά και το άρωμα κρύφτηκε, χάθηκε και εξαφανίστηκε τελείως. Μάταια έψαξαν, οί Πατέρες, όλους τους σάκους και έβγαλαν τα οστά ένα ένα, αλλά δεν μπόρεσαν να βρουν καμιά διάκριση να υπάρχει μεταξύ τους.

Αυτό έγινε ένα μεγάλο μάθημα σ' όλους μας, για να γνωρίσομε πόσο οί πραγματικοί εκείνοι Μοναχοί απέφευγαν και δε δέχονταν τη δόξα των ανθρώπων και μετά θάνατο ακόμη, επειδή τους είναι υπέρ αρκετή ή δόξα πού έχουν από τον αθάνατο Βασιλέα και Θεό ημών, τον Πατέρα, τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα, εις τον όποιον Μοναδικό εν Τριάδι Θεό, πρέπει πασά δόξα, τιμή και προσκύνησις νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

ΦΟΒΕΡΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στην Καλύβα «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» της Αγίας Άννης, κατά το

1885 ασκητικά και με άκρα υπακοή και ταπείνωση έζησε ο Μοναχός Ευλόγιος, ό οποίος σε ηλικία 95 περίπου χρόνων έφυγε οριστικά από τον κόσμο τούτο για την άλλη την αιώνια ζωή.

Προείδε και προείπε το θάνατο του και πολλοί από τους Πατέρες της Σκήτης, όπως συνηθίζουν να κάνουν, πήγαιναν να πάρουν ευχή από τον μελλοθάνατο γέροντα.

Κατά κοινή ομολογία των Πατέρων αυτών, από το μελλοθάνατο γέροντα, πήρανε ένα μάθημα ιερής εξετάσεως και φοβερής απολογίας της ψυχής πού, στην προκειμένη περίπτωση, ή απολογία της ψυχής γίνονταν με το σώμα, διότι, ό Γέρο - Ευλόγιος, επί 24 ώρες πριν να παραδώσει το πνεύμα, κινούσε το κεφάλι του, πότε δεξιά και πότε αριστερά και τον ακούγανε οι Πατέρες να λέει:

«Που, πότε; Που, πότε;» Συνέχεια, χωρίς διακοπή.

Πολλοί από τους παρευρισκομένους δοκίμασαν να βαστήξουν το κεφάλι να μην το στρίβει δεξιά κι αριστερά, αλλά στάθηκε αδύνατο να το σταματήσουν.

Πολλές φορές έλεγε:

«Όχι, δεν έγινε αυτό, λέτε ψέματα. Για κείνο έκαμα μετάνοια»

και πάλι συνέχιζε:

«Που, πότε;»

Έτσι χωρίς να ειπεί τίποτε στους άλλους Μοναχούς παρέδωκε το πνεύμα κι έφυγε από τη ζωή αυτή, για τις αιώνιες Μονές, χωρίς καμιά άλλη πληροφορία!

ΟΙ ΥΠΟΜΕΝΟΝΤΕΣ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΛΟΓΙΖΟΝΤΑΙ

Στην Καλύβα «Αγία Τριάς» της ίδιας Σκήτης, ασκητικά ζούσανε πέντε αδέρφια κατά σάρκα, οι όποιοι γίνανε Μοναχοί, και πήρανε τα ονόματα: Αθανάσιος, Γρηγόριος, Αρτέμιος, Φιλάρετος και Μακάριος.

Στην αρχή ζούσανε ομόφωνα με ειρήνη και αγάπη, υπακοή και σεβασμό προς το σχήμα και την Καλογερική, σύμφωνα με τις υποσχέσεις του Μοναχισμού.

Με την πάροδο όμως του χρόνου, ξεθύμανε εκείνη ή πρώτη ευλάβεια και λίγο το αδελφικό θάρρος, λίγο το θέλημα πού με τέχνη και πολλή μαστοριά βάνει ό Διάβολος, άρχισαν να κάνει ό καθένας ότι ήθελε, χωρίς να ρωτάει τον άλλον.

Έτσι μπήκε ανάμεσα τους, χωρίς να το καταλάβουν, ή ψύχρα, ακολούθησε γκρίνια και φιλονικίες, οι όποιες καταλήγανε σε σοβαρά επεισόδια, μαλώματα, φωνές, χειροδικίες και έντονα κτυπήματα τόσο, πού ό ένας έσπαγε το κεφάλι, το χέρι, το πόδι ή ότι άλλο μπορούσε του άλλου αδελφού, ώσπου να, τον υποτάξει στη δική του θέληση. Δε σεβόταν ό μικρός το μεγάλο, ούτε ό μεγάλος υπολόγιζε το μικρό αδελφό.

Οι καυγάδες και τα άσχημα επεισόδια συνεχίζοντας σχεδόν κάθε μέρα, ήταν σπάνιο πράγμα να πέρναγε ήμερα και να μην ακούνε, οι γειτονικοί ασκητές, τους αδελφούς αυτούς να καυγαδίζουν και να κτυπιόνται, Όποιος από τους γείτονες ή τους άλλους Πατέρες τολμούσε να επέμβει για να τους χωρίσει ή να μεσολαβήσει να ειρηνεύσουν και να μη μαλώνουν, έφευγε ξυλοδαρμένος κι έτσι κανείς δε μπορούσε να βοηθήσει τα αδέρφια αυτά.

Πέρασαν σαράντα χρόνια μαρτυρικής ζωής, πού τα πέντε αυτά αδέρφια καθημερινά μάλωναν. Οι Πατέρες της Σκήτης είχαν συνηθίσει στις καθημερινές αυτές φωνές τους και λέγανε: «Οί ταραχοποιοί αδελφοί πάλι μαλώνουν και σκοτώνονται».

Μετά από το χρονικό αυτό διάστημα των 40 χρόνων, πέρασε μια μέρα, πέρασε δεύτερη και τρίτη μέρα και, από τ' αδέρφια αυτά δεν ακούστηκαν οι συνηθισμένες φωνές τους, αλλά στη Καλύβα τους επικρατούσε άκρα σιγή.

Στους Πατέρες φάνηκε περίεργο πού δεν άκουγαν να μαλώνουν, άλλα κανείς δεν τολμούσε να πάει για να ιδεί τι συμβαίνει.

Την τρίτη προς την τέταρτη ημέρα, στον ύπνο του Δικαίου της Σκήτης παρουσιάζεται ή Αγία Άννα και του είπε: «Πηγαίνετε με τους Πατέρες να θάψετε, με δόξες και τιμές, τους πέντε Μάρτυρες του Χριστού, τα πέντε αδέρφια, πού για την αγάπη του Κυρίου γίνανε Καλόγεροι και από φθόνο του Διαβόλου μαλώνανε χωρίς αιτία και παρά τη θέληση τους, το βράδυ όμως κάθε ήμερα μετά το Απόδειπνο, συγχωρούσε από την καρδιά του ό ένας τον άλλον και δε βάστηξε ποτέ ή κακία μέσα τους ούτε μια ολόκληρη ήμερα, διότι εφάρμοζαν με ακρίβεια το ρητό πού λέγει: «Μη επίδυνέτω ό ήλιος επί τω παροργισμό υμών, οργίζεστε, και μη αμαρτάνετε» (Έφεσ. Δ' 24).

Ο Δίκαιος - πρόεδρος της Σκήτης - άμα άκουσε αυτά από την Αγιάννα, αμέσως κάλεσε τους Πατέρες σε γεροντική Σύναξη και πήγαν όλοι στην Καλύβα, πού ζούσαν τα πέντε αδέρφια, βρήκαν την πόρτα ανοιχτή, μπήκαν μέσα και βρήκαν σε στάση πού βάνουμε μετάνοια μετά το Απόδειπνο μέσα στην εκκλησία και τους πέντε πεθαμένους να εκπέμπουν άρρητη ευωδιά και έπληρώθη σ' αυτούς το ρητό της Αγίας Γραφής πού λέγει «Μη κρίνετε, ίνα μη κριθήτε. Εν ω γαρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε... και όπου εύρώ σε εκεί και κρίνω σε» (Ματθ. Ζ' 1,2).

Τότε όλοι οί Πατέρες, αφού πήραν ένα μάθημα ανεξικακίας από τους Μοναχούς αυτούς, με τιμές και θυμιάματα συνόδευσαν τους Μάρτυρες του Χριστού και κήδευσαν τα σώματα τους στο Κοινό Κοιμητήρι με τους άλλους Πατέρες και δόξασαν το Θεό, πού με κάθε τρόπο οικονομεί τη σωτηρία των ανθρώπων.

Ο ΓΕΡΩΝ ΑΒΕΡΚΙΟΣ

Το έτος 1880 ήρθε από το Μοναστήρι της Νάξου ό Γέρων Αβέρκιος Μοναχός, ό όποιος έζησε με άσκηση και εγκράτεια, έδειξε μεγάλη υπομονή στους πειρασμούς και καρτερικότητα στον πόλεμο της σάρκας και του Διαβόλου. Έμενε στη σπηλιά της Νέας Σκήτης και επειδή είχε σύντροφο τη μακαριά απλότητα και θερμή πίστη στο Θεό, έφτασε σε μεγάλα μέτρα αρετής και ταπεινώσεως. Κατά καιρούς έδειξε σημεία, από τα όποια φαίνεται πώς είχε μεγάλη παρηρησία στο Θεό.

Σαν ανταμοιβή της θερμής πίστεως και των πολλών του κόπων, είχε λάβει από τον Πανάγαθο Θεό πολλά χαρίσματα όπως είναι το «διορατικό», το «προορατικό», αλλά και με το προφητικό ακόμη χάρισμα ήταν πλουτισμένος. Με τα χαρίσματα αυτά έβλεπε και πρόλεγε υπερφυσικά πράγματα:

α) Σε μια αγρυπνία πού είχαν οι Πατέρες στο Κυριάκο της Σκήτης, κατά την ώρα της θείας λειτουργίας μπήκε στο ιερό. Ο εφημέριος του έλεγε τι θέλεις εδώ, Γέρο - Αβέρκιε; Αυτός δεν είπε τίποτε στον εφημέριο, αλλά πλησίαζε στην αγία Τράπεζα οπού έβλεπε το Δεσπότη Χριστό να του κάνει νόημα με το χέρι να πλησιάσει. Κι όταν πήγε κοντά του έδειξε πώς είναι γραμμένο το όνομα του στη «Βίβλο της Ζωής» και του είπε ότι πρέπει περισσότερο να αγρυπνεί και να προσεύχεται.

β) Όταν για πρώτη φορά είδε, ό Γέρο - Αβέρκιος, το Νεόφυτο νέο Καλογέρι του είπε πώς, σύντομα θα γινόταν παπάς, και πράγματι υστέρα από λίγα

χρόνια χειροτονήθηκε Διάκονος και την άλλη μέρα πρεσβύτερος και σε νόμιμη ηλικία προχειρίστηκε Πνευματικός.

γ) Μέσα από το ασκητήριο του, πού συνέχεια και αδιάλειπτα προσεύχονταν, είδε στο Μοναστήρι του Αγίου Παύλου, να μπαίνουν πλήθος Δαίμονες από τον Πύργο του Μοναστηρίου και να φθάνουν μέχρι τον ξενώνα, το λεγόμενο «Αρχονταρίκι» και μετά από 20 μέρες, από το φαινόμενο αυτό, πήρε φωτιά το Μοναστήρι, από το μέρος εκείνο του Πύργου, και έφτασε ή φωτιά μέχρι κει πού πήγαν οί Δαίμονες, κάηκε όλο το μέρος εκείνο.

δ) Με το «διορατικό» χάρισμα πού είχε, όταν πήγαιναν οι Πατέρες να κοινωνήσουν τα Άχραντα Μυστήρια, το Σώμα και Αίμα του Σωτήρος Χριστού, διέκρινε τον καθένα άπ' αυτούς σε ποια πνευματική κατάσταση βρίσκονταν και ανάλογα με τα φαινόμενα, άλλοτε λυπόταν και άλλοτε χαίρονταν.

ε) Πολλές φορές, στο Κυριάκο της Αγίας Αννης και στο Κυριάκο της Νέας Σκήτης, έβλεπε νοερός τους Πατέρες να είναι μαζεμένοι, λαμπροφορεμένοι και οι Ιερωμένοι να λάμπουν με τις στολές τους και όλους εκείνους να τους σκεπάζει φωτεινή νεφέλη και δόξα Κυρίου ανεκδιήγητη. έβλεπε δε και άλλους Καλογήρους πού δεν πήγαιναν και δεν ακολουθούσαν το Κυριάκο της Σκήτης, αλλά κάνανε παρασυναγωγές και χώριζαν από τους άλλους Πατέρες. Αυτούς τους έβλεπε να σκαρφαλώνουν πάνω στα βράχια σαν τα κατσίκια χωρίς ποιμένα, να πηγαίνουν από το Κυριάκο και κάτω μέχρι τη θάλασσα και τελικά να φεύγουν για τον κόσμο και σε διάφορες άλλες κατευθύνσεις.

στ) Όταν για πρώτη φορά είδε ανηρτημένη, στο Κυριάκο, τη φωτογραφία της Ελληνικής βασιλικής οικογένειας και ενώ Βασιλιάς ήταν ό Κωνσταντίνος, ό Γέρο - Αβέρκιος, έδειχνε στους Πατέρες της Σκήτης και έλεγε ότι Βασιλιάς θα γίνει ό Αλέξανδρος. Προείπε πώς ό Κωνσταντίνος θα εξοριστεί και ενώ θα έπρεπε αντί να βασιλεύσουν τα μεγαλύτερα παιδιά του : Ό Γεώργιος ή ό Παύλος, αυτός έδειχνε τον ' Αλέξανδρο. Πράγμα πού έγινε μετά από λίγα χρόνια, διότι ό Ελευθέριος Βενιζέλος έκαμε βασιλιά του Ελληνικού Κράτους τον Αλέξανδρο.

Τέλος όταν το 1934 κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο, φανερώθηκε σε δράμα, στον επίσης πνευματικά καλλιεργημένο αρχιμανδριτή Ιωακείμ Σπετσέρη, πού έμενε κι αυτός στη Νέα Σκήτη, πώς ήταν μέσα σε περιβόλι με πολλά δέντρα, άπειρα φρούτα και διάφορα λουλούδια.

Ό πατήρ Ιωακείμ, ρώτησε το Γέρο - Αβέρκιο, τίνος είναι πάτερ αυτός ό

κήπος; Και ο Γέρο - Αβέρκιος του απήντησε: «Όπως βλέπεις είναι δικός μου, μου τον χάρισε ο Δεσπότης Χριστός, ο ουράνιος πατέρας και Θεός».

ΔΕΚΑ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΚΑΙ ΑΝΩΝΥΜΟΙ ΑΓΙΟΙ

Ο Κύριλλος Μοναχός, Γέροντας της Καλύβης «Τίμιος Σταυρός» των καλλιτεχνών αγιογράφων Ανανιαιών και Δίκαιος της Ιεράς Σκήτης της Αγίας Αννης, κατά το σωτήριο έτος 1977-78, μας διηγήθηκε ότι στις 20 του μηνός Σεπτεμβρίου 1977, ήρθε στο Κυριάκο - κεντρικός Ναός της Σκήτης - ένας Λιβανέζος χριστιανός ορθόδοξος, ο οποίος είπε ότι, λόγω της εμπόλεμης καταστάσεως στην πατρίδα του, ήταν πρόσφυγας κι έμενε στην πόλη Κανά της Γαλιλαίας.

Ο Λιβανέζος ζήτησε από το Δίκαιο Πατέρα Κύριλλο, να του δείξει το δρόμο που οδηγεί στην κορυφή του Άθωνα. Ο Π. Κύριλλος πρόθυμα έδειξε το δρόμο που ζητούσε και ευλαβές αυτός προσκυνητής ξεκίνησε για την κορυφή, ή οποία φτάνει τα 2.030 μ. ύψος και επειδή χρειάζονται περισσότερο από 4 ώρες οδοιπορία, από την Αγιάννα μέχρι να φθάσει στην κορυφή, όπου υπάρχει και μικρό εκκλησάκι έπ' ονόματι της «Μεταμορφώσεως του Κυρίου», έπρεπε να φύγει πρωί.

Για το λόγο αυτό, ο Λιβανέζος έφυγε πολύ πρωί και το βραδάκι γύρισε πάλι στο «Κυριάκο» της Σκήτης, φιλοξενήθηκε και κοιμήθηκε. Την άλλη μέρα, μετά τη Θεία λειτουργία, ετοιμάστηκε για να φύγει, αλλά θυμήθηκε να ρωτήσει κάτι που δεν μπόρεσε να καταλάβει και που του έκανε ιδιαίτερη εντύπωση. Έτσι μπροστά και σε άλλους Πατέρες της Σκήτης, με τα λίγα σπασμένα Ελληνικά που μιλούσε είπε, πώς όταν κατέβαινε από την κορυφή του Άθωνα, στην τοποθεσία που λέγεται «Βαβύλα» εκεί που αρχίζει ο πολύς κατήφορος, αισθάνθηκε υπερβολική κούραση και θέλησε λίγο να καθίσει να ξεκουραστεί. εκεί που πήγε να βρει κατάλληλο μέρος, ξάφνου βλέπει μπροστά του ένα σπίτι από το οποίο βγήκαν δυο σεβάσμιοι μοναχοί οι οποίοι τον δέχθηκαν μέσα στο σπίτι και του πρόσφεραν σύκα νωπά φρέσκα και το κρύο νερό, έφαγε και ήπια το κρύο νερό και όπως είπε, τόση γλύκα και νοστιμιά αισθάνθηκε που δεν μπορούσε να την περιγράψει, αλλά και κατά περιεργο τρόπο όλη ή κούραση που είχε, μετά από το κέρασμα, εξαφανίστηκε.

Μέσα στο Καλύβι αυτό είδε δέκα σεβάσμιους Μοναχούς, τους οποίους είδε να στηρίζονται, ο καθένας τους, πάνω σε μια γυριστή στη μέση μονόξυλη μαγκούρα και με το κομποσχοίνι στο χέρι όλοι να προσεύχονται.

Τους ρώτησε, πόσον καιρό έχουν πού μένουν εκεί; Κι αυτοί του απάντησαν πώς έχουν πάρα πολλά χρόνια, και δεν κάνουν σχεδόν καμιά άλλη εργασία, παρά μόνον προσεύχονται για όλο τον κόσμο. Αυτό κίνησε την περιέργεια του Λιβανέζου, κι όταν έφυγε σ' όλο το δρόμο, όπως έλεγε, σκέφτονταν αυτό πού του είπαν ότι έχουν πολλά χρόνια εκεί προσευχόμενοι, ενώ ή ηλικία τους δεν έδειχνε να είναι και πολύ μεγάλη και για αυτό ρωτούσε το Δίκαιο και τους Πατέρες; Πώς του είπαν αυτοί οί Μοναχοί πού φαίνονταν να είναι της ίδιας ηλικίας, ασκητεύουν πάρα πολλά χρόνια εκεί;

Ο Δίκαιος Πατήρ Κύριλλος, και οί άλλοι Πατέρες της Σκήτης έμειναν έκθαμβοι και κατάπληκτοι, από την αποκάλυψη αυτή, πού προφανώς ό Πανάγαθος Θεός «κρίμασιν οis Αυτός οίδε» έδειξε στο Λιβανέζο, διότι όλοι γνωρίζουν, πώς στο μέρος εκείνο δεν υπάρχει ούτε σπίτι, ούτε Μοναχοί να μένουν εκεί κοντά στην περιοχή αυτή.

Τότε όλοι μ' ένα στόμα και μια καρδιά δόξασαν το Θεό και είπαν στον ξένο ευλαβή προσκυνητή : «Αδελφέ, δώσε δόξα και ευχαριστία στο μεγαλοδύναμο και παντοδύναμο Κύριο και Θεό μας, πού σε αξίωσε να ιδείς εκλεκτούς δούλους και Αγίους Του, διότι αυτούς πού είδες εσύ χθες δεν ήσαν Μοναχοί, άλλα ήσαν Άγιοι και Όσιοι Πατέρες του Όρους, τους οποίους κανείς από μας δεν αξιώθηκε να δει, αλλά κατά καιρούς έχουν φανερωθεί σε μερικούς ευλαβείς Μοναχούς και σε καλούς και ευλαβείς χριστιανούς προσκυνητές, ένας από τους οποίους φαίνεται πώς θα είσαι και συ !!

Ο Λιβανέζος αναχώρησε ευλογών και δοξάζων τον Θεόν, τον «θαυμαστόν εν τοis Αγίοis Αυτού».

Ο ΓΕΡΟ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΝΗΜΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

(ΙΖ' αιώνας)

Το Γέρο - Δαμασκηνό μοναχό, διαδέχθηκε στην ξεροκαλύβα αυτή και κατά πάντα μιμήθηκε τη ζωή του, ό Γέρο - Χαράλαμπος, κι αυτός πολύ παλαιός ασκητής και ερημίτης. Έγινε Μοναχός και μαζί με τ' άλλα χαρίσματα πού κληρονόμησε από το Γέρο - Δαμασκηνό, είχε και το χάρισμα της μελέτης του θανάτου.

Μετά την προσευχή του Αποδείπνου, έμπαινε μέσα σε νεκρικό κρεβάτι και ξάπλωνε ακουμπώντας το κεφάλι του σε μια πέτρα αντί για μαξιλάρι. Και τότε άρχιζε να σκέπτεται και να ζωντανεύει την εικόνα του θανάτου.

Σχημάτιζε το σώμα του, όπως οι πεθαμένοι, και έλεγε στον εαυτό του: Ταλαίπωρε Χαράλαμπε, τώρα πεθαίνεις, άκου! Χτυπάνε για σένα οι καμπάνες του Κυριακού, οί Πατέρες τώρα λένε: Πάει ό Γέρο - Χαράλαμπος πέθανε, δε θα μας ενοχλεί πια με την παρουσία του και τη φλυαρία του, ό Θεός να συγχωρέσει και να αναπαύσει την ψυχή του. Ναι! Όλα αυτά είναι ωραία και καλά, αλλά συ ταλαίπωρε, Γέρο - Χαράλαμπε, τι θα κάνεις; Που θα πάς; Πώς θα παρουσιαστείς έτσι πού είσαι βρώμικος και ελεεινός στο Θεό, στο δίκαιο Κριτή, στο θρόνο του Θεού; τι έργα, τι καρπούς έχεις να του παρουσιάσεις; τι έκαμες σήμερα για το Θεό, για το συνάνθρωπο σου και για τον εαυτό σου; Άρα θα αξιωθείς να ιδείς τους αγίους Αγγέλους του Θεού; Τα θεία Αγγελικά Τάγματα, τις ουράνιες Ταξιαρχίες; τίς Ιεραρχίες των Αγίων, των Πατριαρχών, των Αποστόλων, των Προφητών, των Ιεραρχών, των Όσίων, των Οσιομαρτύρων ανδρών και γυναικών, τα διάφορα Τάγματα των Δικαίων, των Βασιλέων, των Ιερομαρτύρων, των Μαρτύρων και όλων των δοξασμένων δούλων του Θεού, των σεσωσμένων και αγιασμένων; Άρα θα αξιωθείς ταλαίπωρε και αμαρτωλέ να ιδείς την Παντοβασίλισσαν Μαριάμ, τη μητέρα του Θεού, Κυρία Θεοτόκο, την έφορο και Προστάτη του Αγίου τούτου Τόπου, την ιδιαίτερη και ακαταίσχυνη Προστασία των χριστιανών και μόνη παρηγοριά των αγιορειτών Μοναχών. Άρα θα μπορέσεις άθλιε, να περάσεις τα εναέρια Τελώνια των παμπόνηρων Δαιμόνων, τα όποια από τη λύσσα και τη μανία πού τα κατέχει, αλλά και την επιθυμία πού έχουν να γκρεμίζουν όλους τους ανθρώπους στην Κόλαση, θα θελήσουν και σένα να σ' εμποδίσουν και να σε γκρεμίσουν στην άβυσσο της γέεννας του πυρός. Άρα θα μπορέσεις να τους ξεφύγεις και να φθάσεις στο θρόνο της μεγαλοσύνης του Θεού και να αξιωθείς να προσκυνήσεις την Παναγία Τριάδα;

Άρα δε σε φοβίζει, Μοναχέ Χαράλαμπε, το ρητό της Αγίας Γραφής πού λέει: «Και ει ό δίκαιος μόλις σώζεται, ό ασεβής και αμαρτωλός που φανείτε;» (Α' Πέτρο. Δ' 18).

Μ' αυτές τις σκέψεις και τις θεωρίες πλημμύριζαν τα μάτια του δάκρυα κι έμενε ξάγρυπνος μέχρι το πρωί, πού αρχίναγε και πάλι ή προσευχή, ή εγκράτεια όλων των αισθήσεων και ή σκληρή άσκηση της καινούργιας ημέρας.

Με την καινούργια ήμερα έλεγε στον εαυτό του: «Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν τω Βασιλεί ημών Θεώ. Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν Χριστώ τω Βασιλεί ημών Θεώ. Δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν αύτω Χριστώ τω Βασιλεί και Θεώ ημών», δηλαδή έλεγε σ'

όλες τις αισθήσεις του: Στα χέρια, στα πόδια, στα μάτια, στα αυτιά, στη γλώσσα, στο νου, στην καρδιά και σ' όλες τις κινήσεις της ψυχής του, ελατέ όλα μαζί να προσκυνήσουμε το Θεό και να προσπέσομε σ' αυτόν, και πάλι από την αρχή έλεγε, ότι αυτό πρέπει να γίνεται σε κάθε στιγμή, αν θέλεις ταλαίπωρε να σε συγχωρέσει και να σε δεχτεί ό Θεός, να παραβλέψει τα πταίσματα, τα πλημμελήματα κι όλα τα εγκλήματα που έχουμε κάνει στη ζωή μας.

Κατ' αυτόν τον τρόπο έζησε περίπου εξήντα χρόνια, στερημένα σχεδόν από κάθε υλική ανάπαυση και παρηγοριά. Σε μεγάλη ηλικία επήρε αυτόν ο Πανάγαθος Θεός στη βασιλεία των ουρανών στην αιώνια μακαριότητα.

Οι Πατέρες της Σκήτης, πένθησαν τη στέρηση ενός ζωντανού παραδείγματος, πού και σ' αυτούς ανανέωνε τη συνεχή μνήμη του θανάτου, ή οποία είναι το καλύτερο χαλινάρι πού μπορεί να συγκρατήσει τον άνθρωπο από τις αδυναμίες του και τα διάφορα πάθη.

Τέτοιοι Πατέρες, στο ύψος της αρετής αυτής ή σε μεγαλύτερα μέτρα θείας επιδόσεως και πνευματικής προκοπής είναι αναρίθμητοι. Κάθε ασκητική Καλύβα, κάθε ερημητήριο και Ιερό ησυχαστήριο, άλλα και πολλές σπηλιές, έχουν αναδείξει πολλούς Πατέρες αγωνιστές και Όσιους ισότιμους και εφάμιλλους των παλαιών Πατέρων της Παλαιστίνης, της Λιβύης και της Θηβαΐδος.

Προς τούτο, μας πείθει και ή τελευταία γενομένη αποκάλυψη στο Δίκαιο της Ιεράς ταύτης Σκήτης, όπως μας την αφηγηθεί ό ίδιος.

ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ANNA

Αφήνοντας τη Νέα Σκήτη και προχωρούντες νοτιοανατολικά, φθάνουμε σε μια πέτρινη Καμάρα. Σ' αυτήν ή Παράδοση λέει, πώς είναι τα σύνορα της Ιεράς Μονής του Αγίου Παύλου, με τη μεγαλύτερη Σκήτη του Αγίου Όρους την «Αγία Άννα».

Επειδή στο σημείο αυτό συναντήθηκαν άφ' ενός μεν ό ηγούμενος της Μονής Αγίου Παύλου, Παύλος Μοναχός και άφ' ετέρου ό ηγούμενος της Μονής των Βουλευτηρίων Αθανάσιος Μοναχός και καθόρισαν τα όρια των δύο αυτών Ιερών Μονών, ξεκινήσαντες ταυτόχρονα ό καθένας από τη Μονή του.

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ANNHΣ

Όπως μας διηγήθηκαν σεβάσμιοι Πατέρες, ή Σκήτη της Αγίας Αννης είναι ή αρχαιότερη άλλα και μεγαλύτερη Σκήτη του Αγίου Όρους, έχει όμως δυο περιόδους ζωής, ή μία κατά την Παράδοση άρχισε τον 6ον με 7ον αιώνα, οπότεν συστήθηκε ή Κοινοβιακή Μονή των «Βουλευτηρίων». Από τις πολλές όμως επιδρομές των θαλασσοπειρατών διατηρήθηκε μέχρι τον 9ον με 10ον αιώνα και κατεστράφη, οπότεν έχομε την δεύτερη περίοδο ζωής αυτής, ή οποία φαίνεται να έχει αρχή από τον Όσιο Γερόντιο, ό όποιος φέρεται Ιδρυτής της Σκήτης Αυτής, χρηματίσας ηγούμενος της Μονής των Βουλευτηρίων, της οποίας, ίσως να ήταν ό τελευταίος. Ό Άγιος αυτός ήταν σύγχρονος με τον άγιο Μάξιμο τον Καυσοκαλυβίτη, στην αρχή έζησε κάτω στα παραθαλάσσια μέρη σε σπηλιές, άλλα από τις συνεχείς ενοχλήσεις των πειρατών, ανέβηκε ψηλά στα δύσβατα βράχια, εκεί που σήμερα είναι το εκκλησάκι του Αγίου Παντελεήμονος, το όποιον αυτός πρωτοέκτισε.

Στην τοποθεσία αυτή υπάρχουν πλήθος ξεροκάλυβα και σπηλιές, στα όποια κατά καιρούς παρέμειναν και ασκήτευαν πολλοί Μοναχοί ερημίτες και ερημοπολίτες.

Με πολλούς πειρασμούς και σκληρούς αγώνες, ό όσιος Γερόντιος πλήρης ήμερων παρέδωκε το πνεύμα στο Δεσπότη Χριστό, γενόμενος θυσία και πρότυπο παράδειγμα αρετής και καλοσύνης στους υποτακτικούς και συνασκητές του. Εκεί πού έμενε, προς παρηγοριά των αδελφών, με θερμή προσευχή, μέσα από τα βράχια, έβγαλε λίγο νεράκι σαν άγιασμα.

α) Αυτός όμως πού τον διαδέχθηκε, στη σπηλιά πού έμενε ό άγιος Γερόντιος, θέλησε να φτιάξει ένα μικρό κηπάκι και μάζευε το άγιασμα για να ποτίζει τον κήπο του. Επειδή όμως το νεράκι αυτό, δε δόθηκε για να ποτίζουν κήπους και για να μη περισπώνται οι Μοναχοί σε κηποκαλλιέργειες και αφήνουν τα πνευματικά τους καθήκοντα, στο Μοναχό αυτόν παρουσιάστηκε σε όραμα ή Παναγία και του έκαμε παρατήρηση και για να μη παραμελεί την πνευματική του ζωή, ή Κυρία Θεοτόκος, έδωκε εντολή να στερέψει άπ' Εκεί το άγιασμα, πού **δόθηκε μόνον να πίνουν, κι όχι να ποτίζουν κήπους** και βγήκε πιο κάτω και χαμηλότερα από την επιφάνεια της γης. Το άγιασμα αυτό μέχρι σήμερα χειμώνα - καλοκαίρι είναι το ίδιο, ούτε αυξάνει, ούτε λιγοστεύει

ΦΟΒΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΣΤΗΝ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Οι Πατέρες της Νέας Σκήτης μου διηγήθηκαν το ακόλουθο θαύμα, πού έγινε στην Ιερά Μονή του Αγίου Παύλου.

Επί ηγουμενίας του αρχιμανδρίτη Σεραφείμ, κατά το έτος 1935 με 36 όταν, το άγιο Πάσχα όλοι οι Πατέρες και αδελφοί της Μονής, 60 τον αριθμόν, κατά την Παράδοση βγήκαν έξω στο προαύλιο να κάνουν την Ανάσταση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, μετά το «Χριστός Ανέστη», ό Καθηγούμενος Σεραφείμ, σε ένα από τα πιο αγαθά, άπλα, αλλά και πιστά γεροντάκια, τον αδελφό της Μονής και πρόθυμο εργάτη της υπακοής Γέρο - Θωμά είπε: «Γέρο Θωμά, πήγαινε σε παρακαλώ κάτω στο οστεοφυλάκιο να ειπείς στα κόκαλα εκεί των Πατέρων το «Χριστός Ανέστη».

Ό Γέρο - Θωμάς πρόθυμος, χωρίς να σκεφτεί καθόλου που θα πάει, είπε «Να είναι ευλογημένο Γέροντα» αμέσως ξεκίνησε και πήγε στα οστά και είπε μεγαλοφώνος: «Ό ηγούμενος μ' έστειλε να σας ειπώ το «Χριστός Ανέστη» Πατέρες και Αδελφοί». Αμέσως όλα τα οστά έτριξαν, χόρεψαν κι αναπήδησαν, μια νεκροκεφαλή μάλιστα σηκώθηκε ως ένα μέτρο ψηλά κι απήντησε στο χαιρετισμό του Γέροντα και είπε: «Αληθώς ανέστη ό Κύριος» και αμέσως έγινε και πάλι νεκρική σιγή στα οστά.

Ό Γέρο - Θωμάς γύρισε και σε ερώτηση του ηγουμένου, του είπε όσα είδε και άκουσε. Έφριξαν όλοι οί Πατέρες πού το άκουσαν και όλοι μ' ένα στόμα δόξασαν το Θεό, πού ή Πίστη μας είναι ζωντανή, αληθινή και παναγία!

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΟΗΘΗΣΕ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Όταν ό Πνευματικός Παπα - Γαβριήλ είχε γυρίσει από τον κόσμο, στη Σκήτη αυτή, είχε βαρεία αρρωστήσει για θάνατο ό Μοναχός Κύριλλος Κουμιώτης από την Καλύβα «Ζωοδόχου Πηγής» και επειδή πλησίαζε ή ώρα της έκδημίας του, κάλεσε τον πνευματικό του να εξομολογηθεί το 1965 έτος.

Ό Πνευματικός του Παπα - Έφραίμ προσπάθησε να βοηθήσει τον πάσχοντα για να εξομολογηθεί, αλλά ό ασθενής έλεγε, πώς στον αριστερό ωμό του είναι κολλημένο ένα χαρτί πού γράφει, αλλά τι γράφει δεν μπορούσε να ειπεί.

Πήγε κι άλλος Πνευματικός ό Παπα Χαράλαμπος από τα γύρω ασκητικά

Καλύβα, άλλα κι αυτός στάθηκε αδύνατο να βοηθήσει τον ψυχορραγούντα αδελφό Κύριλλο.

Τότε ό κατά σάρκα αδελφός του Παπα - Νεόφυτος κι εκείνος Πνευματικός, κάλεσε και τον γέροντα Πνευματικό Παπα - Γαβριήλ Λευτεριώτη,, ό όποιος, μ' όλη την αδελφική αγάπη, πήγε κοντά στον ασθενή και σαν έμπειρος Πνευματικός όταν του είπε για το χαρτί, ρώτησε το Μοναχό Κύριλλο να του πει τι ακριβώς βλέπει. Ό ασθενής είπε, πώς στα δεξιά βλέπει δυο λευκοφόρους Αγγέλους και στα αριστερά ήταν έτοιμοι να αρπάξουν την ψυχή του πολλοί Δαίμονες, ό ένας από τους οποίους με την ουρά του γύριζε σύντομα και έπαιζε με το κομβοσχοίνι του ησυχαστή Γέροντα Ιωσήφ, πού βρίσκονταν κι αυτός εκεί.

Ό Πνευματικός Παπα - Γαβριήλ, παρεκάλεσε όλους τους αδελφούς να βγουν έξω από το δωμάτιο του ασθενή και ρώτησε για δεύτερη φορά το Μοναχό Κύριλλο να του πει τα κρυπτά της καρδιάς του.

Αφού ό ασθενής τα είπε όλα, τότε τον ρώτησε ό:ν το χαρτί είναι ακόμα κολλημένο στον ωμό του. Ό ασθενής απάντησε πώς και πάλι το χαρτί είναι κολλημένο εκεί που αρχικά το αισθανόταν.

Ό Πνευματικός τότε είπε στον Μοναχό Κύριλλο να ρωτήσει το φύλακα Άγγελο, να του ειπεί εκείνος τι γράφει το χαρτί. Ό Μοναχός Κύριλλος γύρισε προς τους Αγγέλους και τους μίλησε σε γλώσσα, πού ό Πνευματικός δεν καταλάβαινε ούτε μια λέξη άπ' αυτά πού έλεγε. Κι ό Άγγελος του απαντούσε στην ίδια γλώσσα. Τότε ό Παπα - Γαβριήλ, έβαλε το πετραχήλι επάνω στον ασθενή και τον ρώτησε τι του είπε ό Άγγελος ότι γράφει το χαρτί; Κι ό Μοναχός Κύριλλος του είπε δυο αμαρτίες πού αυτός πρώτα δε θυμότανε να τις πει.

Ό Πνευματικός αφού του είπε αυτά, διάβασε τη συγχωρητική ευχή, κι όταν τελείωσε πήρε το πετραχήλι κι ό ασθενής είπε στον Πνευματικό, πώς το χαρτί κόλλησε πάνω στο πετραχήλι και σβήσανε τα αμαρτήματα του, πού ήτανε γραμμένα σ' αυτό, και με το λόγο αυτόν, παρέδωκε το πνεύμα και κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο των μακαρίων.

Ή πείρα και διάκριση του Πνευματικού, βοήθησε τον αδελφό Κύριλλο να εξομολογηθεί και να καθαρισθεί από τις ανθρώπινες αδυναμίες του, με διερμηνέα και βοηθό τον Άγγελο φύλακα της ψυχής.

Ό Πνευματικός Παπα - Γαβριήλ, στην Κόρινθο έζησε 28 χρόνια πνευματική ζωή, με παντός είδους εγκράτεια και έκτισε εκεί μεγάλη και

ευρύχωρη πνευματική φωλιά - ωραιότατη περικαλλή εκκλησία του θαυματουργού Ιεράρχου αγίου Νικολάου.

Ο ΔΕΣΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ ΜΟΝΑΧΟΣ ΣΤΗ Ν. ΣΚΗΤΗ

Όπως μου διηγήθηκαν Πατέρες της Σκήτης αυτής, στην Εύβοια ήταν Επίσκοπος με το όνομα Θεοφάνης. Στην επαρχία του ήταν Μνας πτωχός, ό οποίος, είχε στην κατοχή του από κληρονομιά ένα μικρό καζανάκι, πού το λέγανε «μπαγκράτσι». Αυτό φαίνεται να είχε μεγάλη αρχαιολογική αξία. Το είδε ένας συμπατριώτης του πλούσιος, του άρεσε και θέλησε οπωσδήποτε να το αγοράσει και επειδή δε μπόρεσε με το καλό, με τις κολακείες να το αγοράσει, διότι ό πτωχός δεν ήξερε αν το δοχείο αυτό έχει αρχαιολογική αξία, άλλα επειδή ήταν κληρονομιά της οικογένειας του δεν το πωλούσε με κανένα τρόπο. Τότε ό πλούσιος χρησιμοποίησε βία και κατακράτησε του πτωχού το κληρονομικό κειμήλιο.

Μετά καιρόν ό πλούσιος πέθανε σε νεαρή ηλικία, οί συγγενείς του, κατά την Παράδοση της Εκκλησίας, μετά τριετία κάμανε την ανακομιδή, και το σώμα του πλούσιου, βρέθηκε αδιάλυτο. Έγινε δεύτερη και τρίτη ανακομιδή, κατά τα ορισμένα χρονικά διαστήματα, ανά τριετία, αλλά και πάλι το σώμα του νεκρού βρέθηκε τυμπανιαίο και αδιάλυτο. Τότε οί συγγενείς του κάλεσαν, το Δεσπότη να γονατίσει στον τάφο, και να διαβάσει συγχωρητική ευχή στο σώμα του νεκρού. Άλλα το αποτέλεσμα ήταν να μείνει και πάλι το σώμα αδιάλυτο.

Κατόπιν αυτού, ό Δεσπότης Θεοφάνης, συνεβούλευσε τους συγγενείς του πλούσιου, να στήσουν το τυμπανιαίο σώμα του νεκρού σε δημόσιο χώρο, όπου διερχόμενοι όλοι οί κάτοικοι του χωριού ένας, ένας, να συγχωρούν το νεκρό κι έτσι, ό Πανάγαθος Θεός, ίσως συγχωρέσει την ψυχή του πλούσιου και διαλυθεί το σώμα του.

Εκ παραλλήλου όμως, ό Αρχιερέας, τοποθέτησε εκεί κοντά άνθρωπο της εμπιστοσύνης του, να παρατηρεί τι θα λένε οι συμπολίτες στον πεθαμένο σαν θα περνάνε από μπροστά του.

Όλοι περνούσαν από μπροστά, του άλιωτου σώματος, έλεγαν από μια ευχή να τον συγχωρέσει ό Θεός, κι έφευγαν. Με τη σειρά του πήγε κι ό φτωχός του οποίου είχε κατακρατήσει, με τη βία, το πολύτιμο γι' αυτόν «καζανάκι», ό φτωχός σαν πλησίασε το σώμα του νεκρού, έφτυσε και ό άνθρωπος του Δεσπότη τον άκουσε να λέει: «Έτσι ντε, καλά να πάθεις να μείνεις εκεί άλιωτος μαζί με το μπαγκράτσι πού μου πήρες, για πάντα να

είσαι τούμπανο αφού σου άρεσε έτσι να είσαι και να μου πάρεις αυτό που βρήκα από τη μάνα που με γέννησε».

Ο άνθρωπος πού άκουσε αυτά, αμέσως τα μετέφερε στον Αρχιερέα Θεοφάνη. Εκείνος με τη σειρά του κάλεσε κοντά του το φτωχό, πού είπε τα λόγια εκείνα στο άλιωτο σώμα, και τον ρώτησε: «τι σήμαιναν αυτά πού είπε στον άλιωτο πλούσιο;» Και αφού έμαθε την αιτία, αμέσως κάλεσε τους συγγενείς του πλούσιου, τους ρώτησε αν, στο σπίτι του δεδομένου αφορισμένου, υπάρχει κανένα αρχαίο και πολύτιμο «καζανάκι», κι όταν άπ' αυτούς έμαθε πώς τούτο αποτελεί μέρος της παρουσίας του αποβιώσαντος συγγενή τους. Ο Επίσκοπος εξήγησε τότε, ότι αυτό ανήκει στο δείνα φτωχό και πρέπει να επιστραφεί το συντομότερο, το άδικα κρατούμενο ξένο πράγμα στον ιδιοκτήτη του και έτσι θα τον συγχωρέσει ο Θεός, αυτόν πού έκαμε την αδικία.

Οι συγγενείς συμμορφώθηκαν με την εντολή του Επίσκοπου, ο όποιος πήρε το «καζανάκι», με τρόπο το έβαλε στα χέρια του πλούσιου και είπε στο δικαιούχο πτωχό να πλησιάσει το σώμα του νεκρού, να παραλάβει το «μπαγκράτσι» του και να συγχωρέσει από την καρδιά του, το νεκρό σώμα, για την άδικη πράξη, πού εις βάρος του διέπραξε.

Όταν έγινε αυτό μπροστά στα μάτια όλων των συγχωριανών του, το αδιάλυτο μέχρι κείνη τη στιγμή σώμα, πού από πολλά χρόνια ήταν στην κατάσταση αυτή, διαλύθηκε και έγινε σκόνη. Όλοι έμειναν κατάπληκτοι και δόξασαν μ' ένα στόμα το όνομα του Πανάγαθου και δικαιοκρίτη Θεού.

Ο Επίσκοπος Θεοφάνης, μετά από το θαύμα αυτό απαρνήθηκε πάντα τα γήινα και εγκόσμια αγαθά, έφυγε από την Εύβοια και ήρθε στο Άγιον Όρος, αφού γύρισε πολλά Μοναστήρια και Ιερά προσκυνήματα, τελικά κοινοβίασε σαν ένας απλός ιδιώτης σε έναν αγράμματο και σκληρό Γέροντα Κύριλλο στην Καλύβα της «Ζωοδόχου Πηγής» στη Νέα Σκήτη.

Στην υπακοή του γέροντα αυτού έμεινε περίπου δυο χρόνια. στο δεύτερο χρόνο, τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ήρθε στην παραλία της Σκήτης αυτής ένα καϊκι από την Εύβοια, με τυρί, αυγά και διάφορα άλλα τρόφιμα. Οι Πατέρες της Σκήτης κατέβηκαν στη θάλασσα, για να πάρει ο καθένας τα είδη και τρόφιμα πού του χρειάζονταν-για το άγιο Πάσχα. Τότε κι ο Γέρο - Κύριλλος, έστειλε τον υποτακτικό του — Δεσπότη Θεοφάνη— πού ήταν δόκιμος, να πάρει κι αυτός τα τρόφιμα του Γέροντα του.

Όταν πλησίασε στο καϊκι, ο έμπορος και καπετάνιος του καϊκιού είπε μπροστά σε όλους τους παρευρισκόμενους εκεί Πατέρες:

— Δεν είσαι συ ό Δεσπότης μας ό Θεοφάνης πού μας έφυγε και τον έχουμε χάσει τώρα δυο χρόνια και μ' αυτά πού είπε έπεσε στο έδαφος και τον προσκύνησε.

Εκείνος αρνήθηκε και του είπε:

— τι λες άνθρωπε μου, παραγνώρισες, κάποιο λάθος κάνεις, δεν είμαι 'γώ αυτός πού νομίζεις και μόλις είπε αυτά έφυγε, ανέβηκε στη Σκήτη και τούτο στάθηκε αφορμή να φύγει από το Γέροντα του, διότι έμαθαν όλοι πώς αυτός είναι ό Επίσκοπος Ευβοίας Θεοφάνης. Ό δε Γέροντας του θαυμάζοντας την ταπείνωση του Δεσπότη, έπεσε στα πόδια του και ζηταγε συγχώρεση για το σκληρό τρόπο πού τον μεταχειρίζονταν.

Ό Δεσπότης Θεοφάνης, τότε πήγε σε ένα έρημο ησυχαστήριο της Νέας Σκήτης,- πού έζησε σαν απλός Καλόγερος και με πολλή ταπείνωση και αγάπη προς όλους τους Πατέρες σε βαθύ γήρας, παρέδωκε τη μακαριά του ψυχή στα χέρια του Δεσπότη Χριστού και Σωτήρος ημών Θεού, και ενετάχθει στη μακαριά χορεία των αγίων Πατέρων.

Έκτος του Επίσκοπου Θεοφάνη, πολλοί άλλοι Αρχιερείς, αφιέρωσαν το υπόλοιπο της ζωής τους και τελειώθηκαν εν Κυρίω, στη Σκήτη αυτή και με τους αγιορείτες Πατέρες κατατάχθηκαν στις αιώνιες του Παραδείσου Μονές.

Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ ΣΠΕΤΣΕΡΗΣ 1860-1934

Ό Αρχιμανδρίτης Ιωακείμ, κατά κόσμον Ιωάννης Σπετσέρης από την Κεφαλληνία, ήταν παιδί ιερέα, ήλθε να κοινοβιάσει στη Σκήτη αυτή, στην Καλύβα των «αγίων Αναργύρων» πού είχαν τότε οι Γέροντες, Χριστόφορος με τον υποτακτικό του Συνέσιο Μοναχό.

Ό Γέρων Χριστόφορος ήταν αυτός πού μετέβαλε το Μοναστήρι του Κουτλουμουσίου από ιδιόρρυθμο πού ήταν πρώτα, σε κοινόβιο. Σ' αυτούς τους ενάρετους γεροντάδες ήλθε και κοινοβίασε ό Ιωάννης, ό όποιος αφού υπέμεινε τη σκληρή δοκιμασία, με σπουδή και προθυμία, οί Γέροντες τον έκειραν Μοναχό, ονομάσαντας αυτόν Ιωακείμ.

Ό Μοναχός Ιωακείμ, μετά από αρκετά χρόνια υπακοής στους γεροντάδες του, επειδή είχε αφήσει ημιτελείς τις σπουδές του. κατόπιν αδείας και ευλογίας των πνευματικών του, επέστρεψε στον κόσμο όπου τέλειωσε τις θεολογικές και άλλες επιστήμες και επανήλθε στην υπακοή με μεγαλύτερη προθυμία και ταπείνωση.

Μετά το θάνατο των Γεροντάδων του, πήρε υποτακτικό τον πατέρα θεοφύλακτο, ένα απλό και αγαθό μοναχό, ό οποίος μας διηγήθηκε από τη ζωή του γέροντα του τα ακόλουθα:

α) Σε μια θεία λειτουργία, πού με τον εφησυχάζοντα τότε στο Άγιον Όρος, επίσκοπο Μιλητουπόλεως Ιερόθεο, έκαναν στην Ιερά Μονή του Αγίου Παύλου, κατά την ώρα του καθαγιασμού και της μετουσιώσεως των Τιμίων Δώρων είδεν ό πατήρ Ιωακείμ λάμψη σαν προβολέα, από τον κουμπέ της εκκλησίας να επισκιάζει τα Τίμια Δώρα — ή χάρις του παναγίου Πνεύματος — . Αυτό το υπερφυσικό φαινόμενο, ό Π. Ιωακείμ, είπε στον υποτακτικό του π. Θεοφύλακτο, με την εντολή και επιτίμιο, να μην ειπεί σε κανένα τίποτε, όσο αυτός θα βρίσκεται στη ζωή.

β) Μετά πάροδο καιρού, ό επίσκοπος Βόλου Γερμανός, κάλεσε τον Ιωακείμ Σπετσέρη, για πνευματικό έξομολόγο στην επαρχία του. Εκεί μια ευλαβής κυρία Ανδρομάχη, έβλεπε τον Π. Ιωακείμ, όταν έβγαινε στη μεγάλη είσοδο της θείας Λειτουργίας με τα Τίμια Δώρα, να σηκώνεται στον αέρα και να μη πατάει στη γη, παρά μόνο όταν έφτανε στον Σολέα του ιερού, τότε πατούσε κάτω.

γ) Ό υποτακτικός του, Πάτερ θεοφύλακτος, μας είπε, πώς κάθε φορά που λειτουργούσε ό Γέροντας του Π. Ιωακείμ, άλλαζε όψη ή μορφή του. Τούτο μας βεβαίωσαν και άλλοι σύγχρονοι του Μοναχοί, οι όποιοι μας ανέφεραν πώς όταν λειτουργούσε το πρόσωπο του γινόταν περισσότερο λαμπρό και φωτεινό.

Ό Αρχιμανδρίτης Ιωακείμ είχε μεγάλη ευλάβεια στην Κυρία Θεοτόκο, την οποία άκουγαν πώς αποκαλούσε «Παναγίτσα μου» και όσες φορές πρόφερε το όνομα αυτό τα μάτια του σαν δυο κρουνοί τρέχανε καυτά δάκρυα.

Όπως ομολογεί ό υποτακτικός του, πού βρίσκεται ακόμη εν τη ζωή, ό Π. Ιωακείμ, ήταν πολύ εγκρατής και λιτοδίαιτος, με ένα καφέ και λίγο μέλι μπορούσε να περάσει την ήμερα του.

Μετά από το Απόδειπνο δεν έπινε ούτε νερό Τούτο επέβαλε και στον υποτακτικό του Θεοφύλακτο στον όποιο έλεγε: «Για να έχεις μισθό αιώνιο πρέπει να κάνεις πολλούς και σκληρούς αγώνες, διότι, τα καλά έργα με κόπο και πόνο αποκτώνται και με μόχθο κατορθώνονται». Και ό ίδιος, για να δώσει το καλό παράδειγμα, πολλούς κόπους και σκληρή ζωή έκανε με στερήσεις και κακουχίες, δεν παραμελούσε ποτέ τον καθημερινό του Κανόνα — την προσευχή — ή οποία ακατάπαυστα έβγαινε από το στόμα

του. Ήταν πρόσχαρος και ομιλητικός. Στην εκκλησία και το δωμάτιο του ποτέ δεν έβγαινε θέρμανση όσο κρύο κι αν έκανε, και έλεγε: «Πάτερ θεοφύλακτε, οί Πατέρες, πώς άντεχαν πάνω στους στύλους; Δεν κρύωναν; Κι εμείς μέσα στα σπίτια και στα ρούχα τυλιγμένοι κρύνουμε!»

Μερικοί αδελφοί, από συνεργεία του Σατανά, φθονούντες τον Π. Ιωακείμ τον βρίζανε και κακολογούσαν, τον λέγανε Καρδινάλιο και νεωτεριστή, επειδή καθαρίζονταν κι έβγαινε «ευπρεπώς ενδεδυμένος». Άλλοι πάλι του λέγανε, πώς ό τάδε και ό τάδε σε κακολογούν, κι αυτός τους απαντούσε: «Σας παρακαλώ, φίλοι και αδελφοί μου, μη συκοφαντείτε και λέτε κακά λόγια για τους ευεργέτες μου». Κι έτσι με το γλυκό κι ευγενικό του τρόπο συμφιλίωνε κι έκανε τους πάντας ν' αγαπιούνται και να μην αλληλοβρίζονται.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Στη Χαλκίδα διετέλεσε πολλά χρόνια ιεροκήρυκας. Εκεί ό Θεός πολλά θαύματα και σημεία έπετελεσε με τις προσευχές του Π. Ιωακείμ. Στη Ριζάρειο Σχολή υπήρξε μαθητής του αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως. Όταν ό άγιος αυτός κοιμήθηκε το 1922, πήγαινε συχνά ό Π. Ιωακείμ κι έκανε προσευχή στον τάφο του κι αισθανότανε να βγαίνει από το σώμα του Αγίου ευωδιά άρρητη σαν εκλεκτό μοσχοθυμίαμα.

ε) Χρημάτισε και στην Αθήνα Ιεροκήρυκας και λειτουργούσε τακτικά στο μετόχι του Παναγίου Τάφου. Εκεί μια ευσεβής γυναίκα παρακάλεσε τον Π. Ιωακείμ να κάνει προσευχή γι' αυτήν να της χαρίσει ό Θεός παιδάκι. Μετά από 20ήμερη έντονη προσευχή, ό Π. Ιωακείμ της είπε, ότι, δε θα κάνει παιδί, γιατί δεν μπορεί να το διαπαιδαγωγήσει χριστιανικά και θα κολαστεί ή ψυχή και των δυο, της μάνας και του παιδιού.

στ) Στο ίδιο μετόχι βρισκόμενος, άλλη γυναίκα τον επεσκέφθη και του παραπονέθηκε πώς δεν μπορεί ν' αποκτήσει παιδιά. Ό Π. Ιωακείμ, αφού έκαμε θερμή προσευχή, για τη γυναίκα αυτή, πήρε τα Λείψανα των Αγίων Αναργύρων, τα εναπόθεσε πάνω στο στήθος της γυναίκας κι έκαμε μια ευχή, υστέρα άπ' αυτό την ευλόγησε ό Θεός και απέκτησε παιδιά, ή ευλαβής εκείνη χριστιανή.

ζ) Στην ίδια εκκλησία των Αγίων Αναργύρων στην Αθήνα, βρήκε τον Π. Ιωακείμ μια κοπέλα πολύ θλιμμένη, απογοητευμένη και τελείως απελπισμένη, ή οποία του είπε: «Γέροντα, έχω αποτυχία στη ζωή μου και δεν μπορώ πλέον να ζήσω, δεν υπάρχει καμιά ελπίδα και θ' αυτοκτονήσω, για μένα δεν υπάρχει πια τίποτα».

Ό Π. Ιωακείμ, χωρίς να ξέρει τίποτε άλλο γι' αυτή την κοπέλα, την πήρε

από το χέρι, την πήγε μπροστά στην εικόνα του Χριστού και με κατάνυξη και πίστη πολλή προσευχήθηκαν μαζί, την κοπέλα έβαλε γονατιστή μπροστά στο Δεσπότη Χριστό. Ύστερα από τη θερμή αυτή προσευχή φώτισε ο Θεός τον Π. Ιωακείμ και είπε στην κοπέλα:

«Πήγαινε κοπέλα μου στη μητέρα του παιδιού που αγαπάς και πες της με πολλή ταπείνωση, θέλω μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου να σε κάνω μητέρα μου και να γίνω θυγατέρα σου». Η κοπέλα πίστεψε στα λόγια του Γέροντα, κι όταν πήγε και είπε αυτά στη μητέρα του παιδιού, εκείνη αμέσως την αγκάλιασε, τη φίλησε και της είπε:

«θεωρώ κοπέλα μου, χαρά και τιμή μου να σε κάμω νύφη και θυγατέρα μου».

Μετά από δυο χρόνια παρουσιάστηκε ή κοπέλα αυτή, στον Π. Ιωακείμ, και του γνώρισε το σύζυγο και το παιδί της και με πολλή χαρά δόξασε το Θεό κι ευχαρίστησε τον Π. Ιωακείμ.

στ) Ο Π. Ιωακείμ, ήταν εγκρατής σ' όλο του το βίο και επί πολλά χρόνια, πού έζησε στον κόσμο, έκανε πολλά σημεία και θαύματα, δια των προσευχών του άφ' ενός, και με την πίστη των ζητούντων άφ' ετέρου, ο Πανάγαθος Θεός. Άλλα κι όταν στα γεράματα του επανήλθε στη μετάνοια του, θεάρεστα και οσιακά τελείωσε το βίο του στη Νέα Σκήτη, πλήρης ήμερων αφού έγγραψε κι άφησε πολλά υπομνήματα και ιερά συγγράμματα, όπως είναι «Η Ερημίτης Φωτεινή» και πολλά άλλα ψυχωφελή βοηθήματα.

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΚΗΤΗΣ Ο ΓΕΡΟ - ΔΑΝΙΗΛ

(ΙΘ' αιώνας)

Ένας άλλος προχωρημένος στην κατά Θεόν αρετή και προκοπή ήταν στη Νέα Σκήτη, ο Γέρο - Δανιήλ, ο οποίος ασκήτευε μέσα στο μεγάλο πύργο, πού έχει το εκκλησάκι της «Αγίας Άννης», ήταν από τα μέρη της Κοζάνης, έκανε στους Πατέρες τον εργάτη, και πρόθυμος βοηθούσε πάντας χωρίς διάκριση.

Μοναχός έγινε στην Καλύβα «Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς».

α) Μια μέρα τον έβαλαν να τακτοποιήσει τα οστά: των κεκοιμημένων Πατέρων στο Κοιμητήρι της Σκήτης, ήταν Ιούλιος μήνας, από τη ζέστη και τον πολύ κόπο, κάθισε λίγο να ξεκουραστεί και τότε γύρισε με ευλάβεια και σεβασμό και είπε στα οστά: «Άγιοι Πατέρες, δεν κάνετε κι εσείς καμιά προσευχή και μεσιτεία στο Θεό και για μας τους αμαρτωλούς να σωθούμε οί ταλαίπωροι και να βρούμε έλεος, από τον πανάγαθο Θεό; Όταν είπε αυτά, παράδοξα, και με θαυμαστό τρόπο, μέσ' από τα οστά βγήκε φωνή

και του ειπε: «Και βέβαια κάνουμε προσευχή, μεσιτεία κι ακατάπαυστη δέηση στο Θεό, για να σωθείτε, αλλά αδελφέ, πώς είναι δυνατόν να σωθείτε, αφού σεις δεν θέλετε να έχετε τις απαραίτητες προϋποθέσεις: Την ακακία, την ταπείνωση και την αγάπη; Δεν ξέρετε από την αγία Γραφή, ότι ο Θεός αγάπη είναι και μισεί και σιχαίνεται τον εγωιστή και μνησικάκο άνθρωπο; Χωρίς αγάπη κανείς δε σώνεται!

β) Ο Γέρο - Παντελεήμων με το γέροντα του Συμεών, μοναχοί και οί δύο, από πλανεμένη ιδέα, είχανε τελείως αποκοπεί από την κοινή εκκλησία του Κυριακού και από όλους τους Πατέρες της Σκήτης. Φτάσανε στο σημείο να παίρνουν από ένα. άλλο παπά - Γεδεών, πού ήταν κι αυτός πλανεμένος και αποκομμένος και δεν επικοινωνούσε με τους Πατέρες και την εκκλησία και οι τρεις αυτοί έκαναν λειτουργία στο σπίτι τους και κοινωνούσαν τα Μυστήρια μόνοι τους.

Ο Γέρο - Δανιήλ, με το διορατικό χάρισμα πού είχε από τον Κύριο, έβλεπε το σπίτι εκείνων και την εκκλησία τους να είναι γεμάτα Δαιμόνια που χόρευαν γύρω γύρω και δε φεύγανε με κανένα τρόπο.

γ) Άλλοτε πάλι, όπως ο ίδιος έλεγε, όταν επιδίδετο με θέρμη στη προσευχή και τη νύψη, πήγαιναν τα Δαιμόνια γύρω γύρω στο Πύργο πού έμενε και με πολλή μανία φώναζαν και πίεζαν το Γέρο - Δανιήλ και τουλεγαν να φύγει άπ' εκεί και να πάει πάλι στο κόσμο 'κει πού ήτανε πρώτα.

ΕΝΑΡΕΤΟΣ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Στην Καλύβα «Μεταμόρφωσις» της ιεράς Σκήτης Αυτής, έζησε με πολύ σκληρό ασκητικό αγώνα, ο ιερομόναχος Μηνάς.

Κατάγονταν από το Μαυροβούνι της Σερβίας, Έλληνας την καταγωγή. Είχε μεγάλη ευλάβεια στα θεία, πολύ φόβο Θεού, κι αγαπούσε όλους τους Πατέρες με ειλικρινή αγάπη, όπως μου ομολόγησαν οι Πατέρες της Σκήτης αυτής.

Έφτανε το ημερονύχτι να κάνει, με την αδεία του πνευματικού του, από χίλιες μέχρι τρεις χιλιάδες μετάνοιες κα! πενήντα - εκατό κομποσχοίνια. Σα μοναδικό όπλο εναντίον της πολυλογίας είχε την προσευχή, πού δεν έλειπε από το στόμα του, γι' αυτό και τα λόγια του με τους Πατέρες ήταν ελάχιστα, δεν άδειαζε να μιλήσει από την προσευχή.

Έτσι αγωνιζόμενος έφτασε σε βαθύ γήρας και παρέδωκε το πνεύμα του στον Κύριο αντιμετωπίζοντας το θάνατο με χαρά και με την ελπίδα της αιωνίου ζωής και μακαριότητας

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ «Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ»

Στην Ιερά Σκήτη της Αγίας Αννης και συγκεκριμένα στην Καλύβα «Γέννησις της Θεοτόκου», με αυταπάρνηση, ασκητική ζωή και τέλεια υπακοή, έζησε σαν τέλειος υποτακτικός ο Πάτερ Στέφανος, ο οποίος ήταν κι ο τελευταίος διάδοχος στην Καλύβη αυτή και συνεχιστής της ενάρετης ζωής και πολιτείας, πού είχε ή ευλαβέστατη Συνοδεία του Γέροντα Γρηγορίου, πρώην Κωνσταμονίτου και του οσιότατου αρχιμανδρίτη Ιωακείμ, ο οποίος ήταν και ο Γέροντας του Μονάχου Στέφανου και επειδή είχε έρθει κι αυτός, όπως και ο Γέροντας του Ιωακείμ από την Αμερική, όλοι τον ήξεραν και τον αποκαλούσαν «**Στέφανος ο Αμερικάνος**».

Ο Μοναχός Στέφανος, γεμάτος αγάπη, απλότητα και αγαθοσύνη, αφού με αφοσίωση υπηρέτησε το Γέροντα του αρχιμανδρίτη Ιωακείμ, μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του, κι αξιώθηκε να πάρει την ευχή και ευλογία του όντως αγίου εκείνου Γέροντα του, ήταν πολύ ευχαριστημένος πού πήρε αυτό το μεγάλο πνευματικό εφόδιο για κάθε πνευματικό παιδί από τον πνευματικό πατέρα και ηγούμενο του.

Μετά την όσιακή κοίμηση του Γέροντα του, ο Μοναχός Στέφανος, επειδή δεν είχε πλέον Γέροντα να υπηρετήσει, πήγαινε στα Μοναστήρια από τα όποια ζητούσε ελεημοσύνες. Ότι του δίνανε: Παξιμάδια, ρύζι, ζάχαρη, όσπρια και άλλα τρόφιμα και κηπουρικά, τα μοίραζε σε διάφορα άλλα Γεροντάκια, πού ήταν άρρωστα και κατάκοιτα σε άλλες Καλύβες, στην Αγία Άννα, στη Μικρή Αγιάννα, στα Κατουνάκια, στα Καρούλια κι όπου άλλου βρίσκονταν άρρωστο γεροντάκι.

Το διακόνημα αυτό, ο μακάριος Στέφανος, συνέχισε σ' όλη του τη ζωή και με χαμόγελο στα χείλη, το κομβοσχοίνι στο χέρι, την ευχή στην καρδιά και τον τορβά στην πλάτη, ήταν έτοιμος πάντα στην προσευχή και τη διακονία των πασχόντων αδελφών, σαν πάνοπλος στρατιώτης του «κάλου Σαμαρείτη» Δεσπότη Χριστού.

Έτσι ξεπλήρωνε τις δυο μεγάλες εντολές: Την αγάπη προς το Θεό και την αγάπη προς τον πλησίον συνάνθρωπο του, επειδή είχε βαθιά πίστη στα λόγια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού πού είπε: «Εν ταύταις ταις δυσίν εντολαίς όλος ο Νόμος και οι Προφήται κρέμονται» (Ματθ. ΚΒ' 40).

Έτσι έτοιμο τον βρήκε ο θάνατος, λίγο αδιαθέτησε και σαν το πουλάκι έφυγε από τον κόσμο τούτο, εφοδιασμένος με τις πολλές και άπειρες

ευχές, πού πήρε τόσο από το Γέροντα του, όσο κι από όλους εκείνους πού έθρεψε και με κάθε τρόπο βοήθησε και περιθαλψε και πήγε με παρηρησία πολλή στον αγωνοθέτη Κύριο και θεό ημών Ιησούν Χριστόν, για να λάβει το βραβείο της νίκης και να ειπεί στον δίκαιο Κριτή, εκείνα πού ό Θειος Παύλος είπε: «Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμο τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα λοιπόν απόκειται μοι ό της δικαιοσύνης στέφανος, όν αποδώσει μοι ό Κύριος εν εκείνη τι ήμερα ό δίκαιος Κριτής» (Β' Τιμ. Δ' 7, 8), να χαίρεται στεφανωμένος κι αυτός και να δοξάζει τον Πατέρα, τον Υιόν και το Αγιον Πνεύμα, με όλους τους αγιορείτες Πατέρες και Αγίους.

Από την ενάρετη αυτή Συνοδεία προέρχεται και έλαβε τα πρώτα πνευματικά φώτα, την πρακτική εξάσκηση στην αρετή και την ταπείνωση, κι ό ευλαβέστατος αρχιμανδρίτης Χερουβίμ Καράμπελας, ό όποιος με τη χάρι του Θεού και την ευχή του Γέροντα του, ίδρυσε την πνευματική Αδελφότητα «Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ» και την ιερά Μονή στον Ωρωπό, από την οποία αδελφότητα, πολλά πνευματικά αγαθά και ψυχικά οφέλη τρύγησε και θα εξακολουθεί να τρυγάει το ευσεβές χριστεπώνυμο πλήρωμα, όσον ό ήλιος ανατέλλει και δύει.

Ό Πάτερ Χερουβείμ, με τον προφορικό και γραπτό λόγο, πολλές ψυχές έχει αφυπνίσει και οδηγήσει στο δρόμο του Θεού, με τη χάρι του «Παρακλήτου», πολλούς έχει παρακαλέσει και ψυχικά βοηθήσει, τελευταία μάλιστα με τα ωραιότατα βιβλία του πού αναφέρονται στις «Σύγχρονες αγιορείτικες Μορφές».

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ ΓΕΡΟ - ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ (ΙΣΤ' αιώνας)

Εκατόν πενήντα χρόνια μετά από το διάδοχο του Αγίου Γερόντιου, σε μια ξεροκαλύβα στο πάνω μέρος της Σκήτης αυτής, ασκήτεψε ένας ενάρετος Μοναχός, ό Γέρον Δαμασκηνός.

Όλη του τη ζωή ήταν πολύ εγκρατής, δεν έτρωγε τίποτε άλλο εκτός από νερό και παξιμάδι, πού του έδιναν οί Πατέρες, οι οποίοι του πρόσφεραν τα πάντα, άλλ' αυτός δεν έπαιρνε τίποτε άλλο, έκτος από παξιμάδι κι εκείνο όσο του χρειαζόταν μόνο. Είχε τέλεια ακτημοσύνη, δεν απέκτησε ποτέ τίποτε δικό του.

Έμενε στη ξεροκαλύβα και δεν έκανε τίποτε άλλο από το να προσεύχεται μέρα νύχτα για όλους τους Πατέρες της Σκήτης, για τους Μοναχούς του Αγίου Όρους, για την Εκκλησία και γενικά τον Κλήρο και για όλο τον κόσμο.

Παρακαλούσε το Θεό να σώσει όλους τους ανθρώπους και να μην αφήσει κανέναν να πάει στην Κόλαση, ή οποία είναι «από καταβολής κόσμου

ητοιμασμένην τω Διαβάλω και τοις αγγέλοις αυτού» και όχι για τους ανθρώπους, τούτο έλεγε πολλές φορές και μονολογούσε.

Έλεγε συχνά στην προσευχή του:

«Κάμε, Θεέ μου, όλοι οί ειδωλολάτρεις, όλοι οί άπιστοι, οί άθεοι, οί αιρετικοί και κακόδοξοι να μεταβληθούν, να γνωρίσουν την αλήθεια, να σε πιστέψουν, να γίνουν όλοι «μία ποιμήνη» πού να έχει Σένα μόνον ποιμένα τον Μοναδικό εν Τριάδι Θεόν, τον Πατέρα, τον Υιόν, και το Άγιον Πνεύμα, Τριάς Αγία δόξα Σοι και να μη χαθεί κανείς Θεέ μου».

Μ' αυτά τα λόγια πλημμύριζε αγάπη ή καρδιά του για όλο τον κόσμο. Πολλές φορές μ' αυτές τις σκέψεις ερχότανε σε έκσταση, Έβλεπε μυστήρια μεγάλα και γέμιζε όλος από θεία χαρά και ευφροσύνη. Οί Πατέρες γνώριζαν καλά την πνευματική του προκοπή και όλοι πρόθυμα του έδιναν ότι χρειαζότανε, άλλ' αυτός όπως είπαμε, έπαιρνε μόνο λίγο παξιμάδι. Κοιμήθηκε σε βαθύ γήρας κι άφησε σ' όλους τις καλύτερες αναμνήσεις

Ο ΓΕΡΟ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΣ

Ο υποτακτικός του Πατρός Ιωακείμ, θεοφύλακτος Μοναχός, μετά το θάνατο του γέροντα του, είδε υπερφυσικά φαινόμενα πού προξενούν θείο φόβο και τρόμο.

α) Μια μέρα, εκεί πού έκανε τον κανόνα του — ιδιαίτερη προσευχή— όπως τον είχε παραδώσει ο γέροντας του, είδε ένα Σταυρό φωτεινό να λάμπει από τη γη μέχρι τον ουρανό και να φέγγει όπως ο ήλιος. Άκουσε δε και φωνή πού Έλεγε: «Ουαί και αλίμονο στους ηγουμένους, τους γεροντάδες και τους αρχηγούς των εκκλησιών, πού δε φροντίζουν για τους υποτακτικούς και τους παπάδες και κυρίως τους νέους, να τους οδηγούν στο δρόμο του Θεού και στην αρετή, ή τιμωρία και καταδίκη τους, θα είναι μεγάλη από το δίκαιο Κριτή!

β) Ο Γέρο - θεοφύλακτος είδε άλλη φορά, στο κατώφλι της πόρτας του Κυριάκου, να είναι κάτω Σταυρός και μπαίνοντας, μέσα οι Παπάδες, πατούσαν πάνω. Τούτο του ήρθε φώτιση, ότι, φανέρωνε τους Παπάδες, Μοναχούς και χριστιανούς πού μπαίνουν στην εκκλησία του Θεού να κάνουν προσευχή, ενώ είναι γεμάτοι μίσος και κακία. Αυτό σημαίνει καταφρόνηση στο Πάθος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστου και το Σταυρό Του, από τον όποιον ο Δεσπότης Χριστός κήρυξε την αγάπη και όχι το μίσος!

γ) Ο ίδιος σε όραμα, είδε μεγάλη λίμνη, στην οποία πέφτανε οι άνθρωποι και χώνευαν μέσα. Άκουγε δε συνέχεια φωνή πάνω από τη λίμνη που έλεγε: «Θεέ μου ελέησον τον κόσμο σου». Αυτή ή φωνή, του ήρθε έμπνευση, πώς είναι της Παναγίας Θεοτόκου που προσεύχεται για όλο τον κόσμο!

δ) Άλλοτε πάλι στη Σκήτη αυτή, υπήρχε μεγάλη διαφωνία και φιλονικία μεταξύ των Μοναχών για το υδραγωγείο, και όλοι οι Πατέρες έκαναν λιτανεία, να τους φωτίσει ο Θεός τι να κάνουν;

Τότε ο Γέρο - θεοφύλακτος άκουσε φωνή που έλεγε: «Ταλαίπωροι, δε βλέπετε τους πύρινους ποταμούς που άρχονται εναντίον της Σκήτης, γιατί τρωγόσαστε; Πρέπει να ξέρετε ότι για να κάνετε θεάρεστο έργο πρέπει να έχετε αγάπη και ταπείνωση!»

Ο ΓΕΡΟ ΙΩΣΗΦ - ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΣΤΗ Ν. ΣΚΗΤΗ (1912)

Ένας από τους αγωνιστές στην κατά Θεόν ζωή και πολιτεία ήτανε και ο Γέρο - Ιωσήφ, ο οποίος επειδή τα τελευταία του χρόνια πέρασε στα ησυχαστήρια της Νέας Σκήτης, πήρε το όνομα Σπηλαιώτης.

Εμείς γνωρίσαμε πολύ καλά τον Γέροντα αυτό στην ερημωθείσα Σκήτη του Άγιου Βασιλείου, έμενε εκεί σε ένα από τα πολλά ησυχαστήρια με τη συνοδεία του το Γέρο Αρσένιο, το Μοναχό Έφραϊμ, τον Μοναχό Ιωάννη Βλάχο και το αδελφό του κατά σάρκα Αθανάσιο. Πολλές φορές τον επισκεπτόμαστε και συνήθιζε πάντα να λέει ρητά της Αγίας Γραφής από τη Παλαιά Διαθήκη και κατέβαλε μεγάλο αγώνα για την κατάκτηση της νοερας προσευχής.

Σχεδόν κάθε μέρα ερχότανε ο Πατήρ Έφραϊμ και επί ώρες συζητούσε με το Γέροντα μου για τη νοερά προσευχή και για επιτεύγματα πνευματικά.

Μετά ο Πατήρ Έφραϊμ έγινε Ιερέυς έφυγε στον κόσμο και σύστησε γυναικείο Μοναστήρι στο Βόλο, άπ' εκεί πήγε στην Αμερική.

Ο δε Γέροντας του Ιωσήφ με την υπόλοιπη συνοδείας οπού προσετέθη και ο νέος Έφραϊμ, σήμερα ηγούμενος της Ιεράς Μονής Φιλόθεου και ο Ιερομόναχος Χαράλαμπος που σήμερα βρίσκεται στο χιλιανδρίνο κελί «Μπουραζέρι», κατέβηκε στα Κατουνάκια κι άπ' εκεί στα ησυχαστήρια και σπήλαια της Νέας Σκήτης, όπου επιδόθηκε περισσότερο στην εργασία της νοερας προσευχής και τελειώθη εν Κυρίω αγωνιζόμενος τον καλόν αγώνα της πνευματικής ζωής και ενάρετης πολιτείας.

Ας ευχηθούμε να μην εκλείψουν και σήμερα αυτού του είδους οί πνευματικοί αγωνιστές, γιατί είναι κρίμα να αρνείται κανείς τον κόσμο όλον και τελευταία από πνευματική ολιγωρία και απροσεξία να χάνει όλους του τους κόπους και να κινδυνεύει να χάσει και την ψυχή του από κενή και μάταιη δόξα και όνομα χωρίς χάρι. Κα! τούτο λέγω και γράφω, διότι ο μακαρίτης Γέρο - Ιωσήφ πολλές φορές μας έλεγε: «Αδελφοί μου, είναι καλύτερα οί άνθρωποι να μας βρίζουν και κακολογούν παρά να μας εγκωμιάζουν και επαινούν.

Ο Καλόγερος από τις κακολογίες και βρισιές δεν παθαίνει τίποτα, μάλλον καθαρίζεται και ψυχικά ωφελείται ενώ, από τους επαίνους και τα εγκώμια, μπορεί να πιστεύσει ότι κάτι είναι, και τότε χάνει τα λογικά του και όλοι οί κόποι του πάνε χαμένοι, όπως έλεγε και ο άγιος Βαρσανούφιος ότι «από τη στιγμή πού ο άνθρωπος θα ψηφίσει τον εαυτό του ότι είναι τι, εξήλθε της πόλεως», δηλ. από τη στιγμή πού θα πιστέψει ότι κάτι είναι αμέσως εξέρχεται από τα όρια της αρετής και βρίσκεται στα όρια της πλάνης και στην περιοχή της κακίας», θυμάμαι αυτά τα λόγια του σα να ήταν χθες, διότι μου έκανε εντύπωση ο τρόπος με τον όποιον ερμήνευε πώς να αποφύγουμε την κενοδοξία και να αποκτήσομε την ταπείνωση, πού είναι το θεμέλιο όλων των αρετών. Ο Θεός να αναπαύσει την ψυχή του μακαρίτη Γέρο - Ιωσήφ.

Στη Νέα Σκήτη, θα βρούμε κι άλλους εργάτες της νοεράς προσευχής, της υπακοής και της καθόλα πνευματικής ζωής, όπως και αγιογράφους, οί οποίοι μαζί με τη χειροτεχνία καλλιεργούν και τον κήπο της καρδιάς τους και καθαρίζουν αυτόν από τα βλαπτικά ζιζάνια, τα όποια είναι: Ο φθόνος, ή ζήλια, ή φιλοδοξία, ό εγωισμός και όλα τα πάθη πού μέρα - νύχτα πολεμούν τον άνθρωπο και περισσότερο τον Μοναχό. Για μας όλοι οί Πατέρες είναι βιαστές και άγιοι.

Ο ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΚΗΤΗ (1880 - 1967)

Στην Καλύβη του «Αγίου Σπυρίδωνος» έγινε Μοναχός και πήρε το όνομα Γαβριήλ και υστέρα από πολλά χρόνια υπακοής, στους Γεροντάδες του, έγινε Διάκονος, Πρεσβύτερος και Πνευματικός. Κατόπιν προσκλήσεως του Επίσκοπου Κορίνθου, με την ευλογία του Γέροντα του, πήγε στην Κόρινθο. Εκεί έμεινε πολλά χρόνια, με την εξομολόγηση, τη πνευματική νουθεσία, άλλα και το παράδειγμα της πνευματικής του ζωής και πολιτείας, βοήθησε τους χριστιανούς να βρουν το δρόμο του Θεού, το δρόμο της κατά Θεόν ζωής και της καθόλου αρετής.

Με το δικό του παράδειγμα, τη νηστεία, την εγκράτεια, την προσευχή, την ταπείνωση και κάθε άλλο είδος αρετής, πού πρέπει να έχει κάθε χριστιανός για να φτάσει στην κορωνίδα των αρετών πού είναι ή αγάπη, χωρίς την οποία δεν μπορεί ό άνθρωπος να λέγεται και να είναι χριστιανός και δε θ' αξιωθεί ποτέ να δει το πρόσωπο του Θεού, γι' αυτό έλεγε ό αείμνηστος αυτός Γέρο - Παπα - Γαβριήλ: — Ό άνθρωπος, αν κάθε μέρα κοινωνεί τα Άχραντα Μυστήρια, το Σώμα και Αίμα του Δεσπότη Χριστού, όλη την περιουσία του να δώσει ελεημοσύνη, από τη νηστεία και τις μετάνοιες αν στεγνώσει και γίνει πετσί και κόκαλο σχέτος σκελετός, αν δεν αποκτήσει αγάπη προς το Θεό και τους ανθρώπους και σ' όλη τη φύση, δεν έκανε τίποτε και δε θα τύχει ποτέ του ελέους και των οικτιρισμών του Θεού, όπως μας διδάσκει και ό μεγάλος εκείνος των Εθνών απόστολος Παύλος, ό οποίος έχει πλέξει το εγκώμιο της μεγάλης αυτής αρετής πού λέγεται αγάπη και έγραφε στους Κορίνθιους: «Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των Αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, γέγονα χαλκός ήχων ή κύμβαλον αλαλάζον και εάν έχω προφητείαν και ειδώ τα μυστήρια πάντα και πασάν την γνώσιν, και εάν έχω την πίστιν, ώστε όρη μεθιστάνειν, αγάπην δε μη έχω ουδέν ειμί, και εάν ψωμίσω πάντα τα υπάρχοντα μου, και εάν παραδώ το σώμα μου ίνα καυθήσωμαι, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι» και όλο το Κεφάλαιο τούτο είναι ένας συνεχής ύμνος της αρετής της αγάπης. (Α' Κορ. ΙΓ' 1-3).

Γεμάτος αγάπη ό Γέρο - Παπα - Γαβριήλ, υστέρα από 35 ολόκληρα χρόνια ιεραποστολικής ζωής, επέστρεψε στη Μετάνοια του, στη Νέα Σκήτη όπου ό Γέροντας των Παπακυριλλαίων Γεράσιμος Μοναχός τον έκαμε μεγαλόσχημο Μοναχό με το ίδιο όνομα Γαβριήλ γύρω ασκητικά Καλύβα, άλλα κι αυτός στάθηκε αδύνατο να βοηθήσει τον ψυχορραγούντα αδελφό Κύριλλο.

Τότε ό κατά σάρκα αδελφός του Παπα - Νεόφυτος κι εκείνος Πνευματικός, κάλεσε και τον γέροντα Πνευματικό Παπα - Γαβριήλ Λευτεριώτη, ό οποίος, μ' όλη την αδελφική αγάπη, πήγε κοντά στον ασθενή και σαν έμπειρος Πνευματικός; όταν του είπε για το χαρτί, ρώτησε το Μοναχό Κύριλλο να του πει τι ακριβώς βλέπει. Ό ασθενής είπε, πώς στα δεξιά βλέπει δυο λευκοφόρους Αγγέλους και στα αριστερά ήταν έτοιμοι να αρπάξουν την ψυχή του πολλοί Δαίμονες, ό ένας από τους οποίους με την ουρά του γύριζε σύντομα και έπαιζε με το κομβοσχοίνι του ησυχαστή Γέροντα Ιωσήφ, πού βρίσκονταν κι αυτός εκεί.

Ο Πνευματικός Παπα - Γαβριήλ, παρεκάλεσε όλους τους αδελφούς να βγουν έξω από το δωμάτιο του ασθενή και ρώτησε για δεύτερη φορά το Μοναχό Κύριλλο να του πει τα κρυπτά της καρδιάς του.

Αφού ο ασθενής τα είπε όλα, τότε τον ρώτησε αν το χαρτί είναι ακόμα κολλημένο στον ωμό του. Ο ασθενής απάντησε πώς και πάλι το χαρτί είναι κολλημένο εκεί που αρχικά το αισθανόταν.

Ο Πνευματικός τότε είπε στον Μοναχό Κύριλλο να ρωτήσει το φύλακα Άγγελο, να του ειπεί εκείνος τι γράφει το χαρτί. Ο Μοναχός Κύριλλος γύρισε προς τους Αγγέλους και τους μίλησε σε γλώσσα, πού ο Πνευματικός δεν καταλάβαινε ούτε μια λέξη άπ' αυτά πού έλεγε. Κι ο Άγγελος του απαντούσε στην ίδια γλώσσα. Τότε ο Παπα - Γαβριήλ, έβαλε το πετραχήλι επάνω στον ασθενή και τον ρώτησε τι του είπε ο Άγγελος ότι γράφει το χαρτί; Κι ο Μοναχός Κύριλλος του είπε δυο αμαρτίες πού αυτός πρώτα δε θυμότανε να τις πει.

Ο Πνευματικός αφού του είπε αυτά, διάβασε τη συγχωρητική ευχή, κι όταν τελείωσε πήρε το πετραχήλι κι ο ασθενής είπε στον Πνευματικό, πώς το χαρτί κόλλησε πάνω στο πετραχήλι και σβήσανε τα αμαρτήματα του, πού ήτανε γραμμένα σ' αυτό και με το λόγο αυτόν, παρέδωκε το πνεύμα και κοιμήθηκε τον αιώνιο ύπνο των μακαρίων.

Ή πείρα και διάκριση του Πνευματικού, βοήθησε τον αδελφό Κύριλλο να εξομολογηθεί και να καθαρισθεί από τις ανθρώπινες αδυναμίες του, με διερμηνέα και βοηθό τον Άγγελο φύλακα της ψυχής.

Ο Πνευματικός Παπα - Γαβριήλ, στην Κόρινθο έζησε 28 χρόνια πνευματική ζωή, με παντός είδους εγκράτεια και έκτισε εκεί τον ωραιότατο, ευρύχωρο και περικαλλή Ναό του Αγίου Νικολάου.

Όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου και έφτασε ο καιρός της εκδημίας του, προείδε και προείπε το θάνατο του και δυο μέρες πριν να φύγει οριστικά από τον κόσμο τούτο, όπως μου είπε ο υποτακτικός του πνευματικός Ιερομόναχος Σπυριδών, κάλεσε τους Πατέρες και αδελφούς της Σκήτης, από τους οποίους έλαβε και έδωκε συγχωρέσει, ευλόγησε τη Σκήτη και παρεκάλεσε με θερμή πίστη, δέηση και δάκρυα το Θεό, να χαρίσει την ευλογία Του, στη Συνοδεία του, σ' ολόκληρη τη Σκήτη και όλους τους αδελφούς να τους αξιώσει να αποκτήσουν την αρετή της αγάπης. Έτσι, μετά άπ' αυτά, με τη γαλήνη και λάμψη της αρετής και της

καλοσύνης στο πρόσωπο του, πλήρης ήμερων παρέδωκε τη μακαριά του ψυχή στα χέρια του Δεσπότη Χριστού και πέταξε σαν πουλάκι στα ουράνια θεία Σκηνώματα το 1967 σωτήριο έτος.

Τους κόπους και την αρετή του Γέροντα αυτού Παπα - Γαβριήλ, βράβευσε ό Πανάγαθος Θεός και του έδωσε συνοδεία ή οποία συνεχίζει την Παράδοση των Πατέρων, δοξάζει το Θεό, τιμάει τη Σκήτη και ολόκληρο το Περιβόλι της Παναγίας μας, ό τούτου διάδοχος Γέρων Σπυρίδων πνευματικός, με την ευλαβέστατη συνοδεία του

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΟ ΚΟΜΒΟΣΧΟΙΝΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΧΗ

Στην ίδια Σκήτη της Αγίας Άννας, ό Μοναχός Προκόπιος από την Καλύβα «Εισόδια της Θεοτόκου» είχε μεγάλη επιθυμία να μάθει μουσικά, για να δοξολογεί κι αυτός το Θεό, όπως και οι άλλοι αδελφοί.

Επειδή όμως ήταν λίγο παράφρονος αποφεύγανε οι Πατέρες να τον μάθουν μουσικά.

Ό αδελφός Προκόπιος είχε χάρισμα από το Θεό λάβει να λέει ακατάπαυστα την ευχή το «Κύριε Ίησοϋ Χριστέ υιέ του Θεού ελέησόν με τον αμαρτωλό» και στο αριστερό του χέρι κρατούσε πάντα το κομβοσχοίνι, το όποιο δεν αποχωριζόταν ποτέ.

Μια μέρα, ήταν πολύ λυπημένος, πού δεν μπορούσε να βρει κανένα για να τον μάθει μουσική και συλλογιζόμενος αυτό το πράγμα, από την πολύ του λύπη, είχε σταματήσει να λέει την ευχή.

Ξαφνικά παρουσιάζεται μπροστά του ένας σεβάσμιος, αλλά άγνωστος σ' αυτόν γέροντας ό όποιος του είπε: «Αδελφέ Προκόπιε, τι έχεις κι είσαι τόσο λυπημένος; τι σε απασχολεί; Ό Προκόπιος του απάντησε: «τι να έχω γέροντα, να, θέλω κι εγώ να μάθω λίγα μουσικά και δε βρίσκεται κανένας να με μάθει, γιατί μου λένε πώς είμαι λίγο φάλτσος». Ό ασπρογένης γέροντας τότε του είπε: «Γι' αυτό κάθεςαι και στενοχωριέσαι καημένε, εγώ θα σε μάθω μουσικά και θα σε κάνω να γίνεις ό καλύτερος ψάλτης του Αγίου Όρους, θα κελαηδάς σαν το καλύτερο αηδόνη, αλλά θέλω κι εσύ να μου κάνεις μια χάρη».

«Δηλαδή τι ζητάς από μένα, του είπε ό Προκόπιος, θέλεις να σε πληρώσω; Εγώ ότι θέλεις θα σου δώσω!». Τότε ό ασπρογένης του είπε: «Η πληρωμή ή

δική μου είναι να πετάξεις από τα χέρια σου αυτό που λέτε κομποσχοίνι και να πάψεις να λες αυτό που λέτε ευχή και θα σε μάθω 'γώ, ότι θέλεις».

Ο Μοναχός Προκόπιος άμα άκουσε αυτά κατάλαβε πώς ό φαινόμενος δεν ήταν Μοναχός, άλλα ό παμπόνηρος Δαίμονας, πού ήθελε νά τον κάνει να σταματήσει την προσευχή, και αμέσως έκαμε το σταυρό του και είπε: «Υπάγε οπίσω μου Σατανά παμπόνηρε, δε μου χρειάζονται τα μουσικά σου και οι πονηρές και οι καλοσύνες σου» κι ό Δαίμονας έγινε άφαντος.

Άπ' αυτό μαθαίναμε πόσο ό Διάβολος φοβάται το κομβοσχοίνι, για το οποίο καλά λένε οι Πατέρες ότι είναι το όπλο του χριστιανού κατά του Διαβόλου και την ευχή, ή οποία καίει τον Δαίμονα. Ενώ τους ψάλτες δεν τους φοβάται τόσο και δεν τους υπολογίζει, γιατί, εύκολα με το ψάλσιμο αφαιρούνται από την προσευχή και πέφτουν στον εγωισμό και την υπερηφάνεια!